

Sống Chung Sau Ly Hôn

Contents

Sống Chung Sau Ly Hôn	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	9
3. Chương 03 Part 1	17
4. Chương 03 Part 2	22
5. Chương 04 Part 1	27
6. Chương 04 Part 2	31
7. Chương 05	35
8. Chương 06	40
9. Chương 07	46
10. Chương 08	50
11. Chương 09	57
12. Chương 10	63
13. Chương 11	68
14. Chương 12	73
15. Chương 13	79
16. Chương 14	86
17. Chương 15	93
18. Chương 16	99
19. Chương 17	105
20. Chương 18	112
21. Chương 19	120
22. Chương 20	126
23. Chương 21	134
24. Chương 22	140
25. Chương 23	145
26. Chương 24	151
27. Chương 25	157
28. Chương 26	163
29. Chương 27	169
30. Chương 28	175
31. Chương 29	182
32. Chương 30	189
33. Chương 31 End	198
34. Tái Bút Part 1	203
35. Tái Bút Part 2	209

Sống Chung Sau Ly Hôn

Giới thiệu

Tiểu thuyết Sống chung sau ly hôn là cuốn tiểu thuyết xúc động về đề tài tình yêu– hôn nhân của Hồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-chung-sau-ly-hon>

1. Chương 01

Chương 1: Gặp lại người xưa

Nam Thành là một thành phố cổ bình lặng với những con đường thẳng tắp sạch sẽ, bầu trời sáng trong cao vời vợi. Những cây ngân hạnh cao lớn tô điểm cho thành phố thêm vạn phần xinh đẹp.

Tô Dao nhận được thông báo phỏng vấn của công ty Nam Thành, vội vội vàng vàng đưa theo cô con gái nhỏ vượt chặng đường xa tới nơi này.

Tháng mười hai, Nam Thành đã sang đông. Mặt trời vẫn rọi chiếu những tia nắng gay gắt trên cao nhưng tiết trời đã lạnh

cóng, khô hanh và cái lạnh giống như hình

và bóng đan vào nhau. Nhiệt độ xuống

thấp, khách bộ hành trên đường thưa thớt,

tất cả đều co ro trong cái rét, cúi đầu thật

sâu, vội vã bước đi, thành phố tràn ngập

cảm giác lạnh lẽo và hoang vắng.

Nơi cổng ra của bến xe, Tô Dao vừa nhìn đã nhận ra dáng người đàn ông to lớn đó trong đám đông. Anh đứng đó, khoác chiếc áo khoác màu tối, gương mặt tươi cười. Tô Dao đặt hành lý trên tay xuống, mỉm cười với anh từ xa. Bất kể lúc nào gặp, anh cũng khiến cho người khác cảm thấy ấm áp, an tâm.

Cô con gái nhỏ Tô Thư tụt xuống khỏi người mẹ, cất tiếng gọi rồi chạy về phía người đàn ông đó. Cố Nguyên cúi xuống, dang rộng vòng tay ôm chặt lấy Tô Thư, nhắc bổng cô bé lên xoay tròn, khiến cho cô con gái bé bỏng không ngớt những tiếng cười giòn tan.

“ Em mệt lắm không?”

Cố Nguyên khẽ cúi đầu, vài sợi tóc trên

trán rủ xuống, nhìn Tô Dao đang tiến lại gần

một cách âu yếm. Tô Dao lắc nhẹ đầu: “

Em đi từ nhà đến y mất 4 tiếng thôi, không

thấy mệt.”

Cố Nguyên một tay bế con gái, một tay đón lấy hành lý từ tay Tô Dao, dẫn cô đi ra phía nhà để xe: “ Anh đã thu dọn phòng rồi, trong phòng của con anh có đặt một chiếc giường lớn để em và Tô Thư ngủ.” Cố Nguyên nhìn Tô Dao: “ Ba mẹ có khỏe không?”

“ Rất khỏe ạ.” – Tô Dao cười cười – “ Em có thể tới Nam Thành thì ba mẹ là người mừng nhất, sau khi anh tới Nam Thành, ba mẹ cứ luôn thăm dò em, tại sao không tới Nam Thành cùng anh.”

Cố Nguyên tới bên cạnh xe, cho hành lý vào ghế sau, bế Tô Thư đặt vào bên trong rồi quay người lại, khẽ vuốt tóc Tô Dao: “ Thế em trả lời ra sao?”

Tô Dao làm động tác như kéo khóa

miệng, Cố Nguyên khẽ cười, ánh mặt trời

dường như chiếu sâu vào đáy mắt anh, một

khoảng màu vàng ấm áp. Tô Dao đón nhận

những ánh nhìn ấy, chợt thấy bối rối. Quay

người mở cửa xe ngồi cạnh Tô Thư, Tô

Dao rút điện thoại: “ Em gọi điện về nhà nói

đã tới nơi rồi.”

Cố Nguyên ngồi lên xe, lướt nhìn người phụ nữ sau lưng qua kính chiếu hậu rồi bắt đầu nổ máy.

Ngôi nhà của Cố Nguyên tọa lạc tại khu phố cổ của thành phố Nam Thành, bao quanh bởi những bóng cây thông cao lớn, đập vào mắt là một màu xanh thẫm ngút ngàn. Tô Dao bước xuống xe. Tô Thư như con chim sáo, chạy ngay lên lầu. Tô Dao ngược mắt ngắm nhìn ngôi nhà, trên bức tường trước mặt rủ đầy những cây trường xuân. Đầu đông, cây trường xuân tuy đã chuyển sang ủa vàng khô héo nhưng những gì còn lại đủ để người ta hình dung ra một bức tường màu xanh trong mùa hè >

“ Đi nào!”

Cố Nguyên khóa xe, xách hành lý, tay khoác lên vai Tô Dao. Tô Dao nghiêng đầu nhìn anh cười, hai người khoác tay nhau cùng bước lên lầu.

Một căn hộ rộng hơn 100 mét vuông, ba phòng, hai sảnh, một bếp, hai nhà vệ sinh. Cố Nguyên sắp xếp, bài trí đồ đạc trong phòng đơn giản đẹp mắt. Tô Thư vừa vào cửa đã nhảy lên chiếc ghế sofa lớn trong phòng khách nhún nhảy ra chiều thích thú, Tô Dao đưa mắt ngắm nhìn xung quanh. Cố Nguyên đặt hết đồ đạc xuống, thuận tay quăng chìa khóa lên bàn trà trong phòng khách, khoanh tay dựa vào tường: “ Thế nào?”

“ Rất đẹp...”

Cả bức tường phòng khách treo toàn tác phẩm nhiếp ảnh trong nhiều năm qua của Cố Nguyên, chúng như những bức họa trang trí nhà cửa. Ở chính giữa là một bức ảnh lớn chụp cảnh mặt trời lặn xuống đỉnh núi, đan xen với ánh nắng hắt chiếu vào

nhà qua ô cửa sổ khiến cho căn phòng toát

lên một vẻ yên tĩnh, êm ả khó tả.

“ Đây là phòng của Tô Thư.”

Cố Nguyên đẩy cửa phòng: “ Đây là phòng hướng Nam, mùa đông cũng đủ ánh sáng mặt trời, nhiều ánh sáng mặt trời có lợi cho sự phát triển xương của trẻ.”

Anh xoay người lại nhìn Tô Dao, chỉ chiếc tủ áo trong căn phòng: “ Chiếc tủ này chỉ có thể đựng đủ đồ của con. Anh đã thu dọn một nửa bên tủ lớn trong phòng ngủ. Chút nữa em đặt đồ ở bên đấy nhé! Nếu ba mẹ có qua thăm cũng dễ ăn nói.”

“ Vâng... Cảm ơn anh.” Tô Dao do dự đôi chút rồi cảm ơn.

Cố Nguyên cười cười, khẽ nói: “ Dao dao, em và anh còn cần phải xa lạ thế sao?”

“Toàn là em đã làm phiền anh.” Tô Dao ngập ngừng giây lát: “Đợi em ổn định xong công việc, tìm được một căn hộ thích hợp, em sẽ cố gắng đưa Tô Thư chuyển đi sớm nhất có thể.”

Cố Nguyên nhìn cô, hai vai hơi chùn xuống, giọng khe khẽ xa xăm: “Để sau sẽ hay!”

Công ty mà Tô Dao ứng tuyển là công ty chi nhánh trực thuộc cơ quan nghiên cứu, chức vị tuyển dụng là trợ lý hành chính. Trong thời gian này, để chuyển công việc khỏi Bình Thành, cô đã nộp không biết bao nhiêu đơn xin việc, nhưng công ty hồi đáp lại càng lúc càng ít. Công ty này có thể coi là công ty tốt nhất trong những công ty gửi thông báo phỏng vấn tuyển dụng, cô vô cùng coi trọng cơ hội này. Cô cần công việc, nhất là sau khi chuyển tới thành phố xa lạ này, cô cần có một thu nhập ổn định để có thể nuôi bản thân và con gái.

Tô Dao không khỏi cảm thấy hồi hộp, căng thẳng. Liếc nhìn qua cửa sổ hành lang, các cô gái đến ứng tuyển đều còn rất trẻ, cô là người lớn tuổi nhất. Chẳng mấy

chốc mà sự hoạt bát dừng cảm của những ngày mới ra trường ở cô đã biến mất, giờ cô ngồi đây, bên cạnh những cô gái trẻ đang tuổi thanh xuân.

“Số 39,

Cánh cửa phòng cuối hành lang mở ra, người gọi tên đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Tô Dao. Tô Dao lên tiếng đáp lại rồi đứng dậy, hít một hơi thật sâu, khẽ tháo cặp kính nhỏ thanh lịch cất vào túi xách, nhẹ nhàng chỉnh lại đồng hồ đeo trên tay, cầm theo sơ yếu lý lịch bước lại. Người gọi tên cô gật đầu chào: “Mời vào.”

Tô Dao đẩy nhẹ cánh cửa phòng phỏng vấn, cô chỉ có thể nhìn không gian phòng một cách khái quát sau khi đã tháo cặp kính ra. Đây chính là một cách làm giảm áp lực khi cô phải đối diện trực tiếp với người khác. Nếu không thấy rõ ánh nhìn dò xét hoặc thái độ khiêu khích của đối phương, cảm xúc của cô sẽ được trấn tĩnh hơn.

Không gian bên trong vô cùng rộng rãi.

Những người phỏng vấn ngồi thành một dãy đối diện, cách họ không xa là một chiếc ghế, xem ra là để cô ngồi ở đó. Tô Dao bước vào trong, lịch sự cúi chào, đưa sơ yếu lý lịch của mình cho người đàn ông đang ra hiệu về phía cô. Căn phòng im phăng phắc, Tô Dao nghe rõ tiếng bước chân của chính mình vang vọng lại, trong lòng trào dâng cảm giác lo lắng. Tô Dao đưa mắt nhìn lướt qua những người phía trên mình, có ba người đàn ông và hai người phụ nữ.

Tô Dao đặt sơ yếu lý lịch rồi quay trở về ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế của mình, nhìn thẳng vào các vị giám khảo trước mặt và mỉm cười.

“Chào cô Cố. Rất hoan nghênh cô tới tham gia cuộc phỏng vấn của công ty chúng tôi. Tôi là Hàn Thụy, giám khảo phụ cho lần phỏng vấn lần này.”

“ Chào anh.”

Tô Dao khẽ mỉm cười.

Cuộc phỏng vấn không khó lắm, trước khi chuyển tới thành phố này, cô đã làm việc ở vị trí tương đương được vài năm, có rất nhiều kinh nghiệm. Tâm trạng cô dần được trấn tĩnh lại theo những câu hỏi của giám khảo Hàn, cảm giác mỗi lúc một thêm tự tin.

Xem ra Hàn Thụy rất lấy làm hài lòng đối với những câu trả lời và thể hiện của cô. Chính vào lúc Hàn Thụy hỏi câu hỏi cuối cùng chuẩn bị cho Tô Dao về nhà chờ thông báo thì người đàn ông ngồi bên cạnh Hàn Thụy giữ vẻ trầm mặc suốt từ đầu đột nhiên đưa tay ra giữ lại bản sơ yếu lý lịch trước mặt Hàn Thụy, ra hiệu cô chờ một chút và bắt đầu cất giọng trầm trầm: “Câu hỏi cuối cùng. Cô Tô, tôi là người rất tò mò, Cố Tô là họ kép phải không?”

m thanh này khiến cho Tô Dao chấn động, cảm giác bất an trong lòng tự dưng trào dâng. Cô cố gắng ngược nhìn về phía người đàn ông đưa ra câu hỏi nhưng chỉ có thể thấy mờ mờ đó là một người đàn ông

cao lớn.

Tô Dao khẽ run lên. Là ảo giác.

Nếu là anh, sao anh lại có thể lạnh lùng bình tĩnh và lịch sự đưa ra câu hỏi chẳng chút vui vẻ nào với cô như thế. Anh sẽ phải nắm lấy mọi cơ hội để khiến cô khó chịu. Chỉ là giọng nói giống nhau thôi, cô không cần phải căng thẳng như thế.

Bầu không khí trong phòng vắng lặng, tất cả mọi người đều im lặng chờ câu trả lời của cô. Tô Dao không biết khoảnh khắc lặng đi mất kiểm soát của mình có để lại ấn tượng xấu đối với những vị giám khảo hay không, cô nhanh chóng lấy lại thăng bằng và trả lời điềm tĩnh: “ Không, họ tôi là Tô. Sau theo họ chồng, thêm vào là Cố.”

Tô Dao mỉm cười lịch sự, cố nén sự hoài nghi đang dâng trào trong lòng.

Theo họ chồng!

Hứa Đông Dương chậm chậm thu tay lại,

khẽ khép mắt lại, ngồi xuống. Ngay khi nhìn

thấy Tô Dao bước vào căn phòng này, anh

cảm thấy một luồng khí lạnh bao trùm.

Các giám khảo ngồi bên cạnh đều lén nhìn Hứa Đông Dương ngồi ở chính giữa, thần sắc và biểu cảm của anh khiến Hàn Thụy ngồi cạnh không dám mở miệng, chờ đợi vị chủ khảo có câu hỏi nào khác hay không.

Khoảnh khắc trầm mặc kì lạ này khiến Tô Dao càng thêm áp lực. Cô miễn cưỡng giữ vẻ mặt mỉm cười, đè nén cảm xúc và ý muốn lấy kính đeo lên để nhìn cho rõ.

Cuối cùng Hứa Đông Dương lãnh đạm quay nhìn về phía Hàn Thụy khẽ gật đầu, ra hiệu mình không còn câu hỏi nào nữa. Hàn Thụy lén lau những giọt mồ hôi lạnh, mỉm cười với Tô Dao: “ Chúng tôi đã hỏi xong, mời cô về nhà chờ thông báo. Chúng tôi sẽ phúc đáp trong vòng một tuần.”

“ Vâng. Cảm ơn.”

Tô Dao đứng dậy, khẽ cúi chào lịch thiệp, cố gắng trấn tĩnh bản thân, xoay người bước ra cửa. Cho đến khi cánh cửa phòng phỏng vấn khép lại sau lưng, cắt ngang ánh nhìn bám theo cô, áp lực bấy giờ mới được giải tỏa.

Tô Dao khẽ run run sờ tay tìm kính đeo lên mắt, nén lại tiếng tim đang đập loạn nhịp, thần người một chút rồi mới phát hiện ra mình đang cười những tiếng cười chua chát. Làm sao có thể như vậy? Cứ ngỡ rằng

sau bao nhiêu năm, tim mình đã kiên cố giống như một pháo đài, vậy mà chỉ vừa nghe thấy một giọng nói giống giọng thôi, cô đã cảm thấy sao mà khó thở quá đỗi.

Tô Dao lắc lắc đầu gạt bỏ những dòng suy nghĩ trong đầu. Cảm giác nhẹ nhõm sau khi phỏng vấn dần dần dâng lên. Đi siêu thị mua ít đồ thôi! Về nhà làm một bữa tối thật ngon cho Tô Thư mới được.

Tô Dao không biết, ngay từ lúc cô bước vào phòng phỏng vấn, Hứa Đông Dương cứ

nehe mắt nhìn cô, mỗi cử chỉ hành động

của cô đều như đâm vào tim anh.

Thật không ngờ, thật không ngờ. Đã sáu năm rồi, vậy mà anh lại tình cờ gặp cô trong trường hợp này.

Theo như sự hiểu biết của anh về cô, cô tất nhiên sẽ tháo cặp kính của mình, nhìn mọi vật mờ mờ ảo ảo để giảm bớt áp lực. Nếu vừa rồi cô nhìn rõ anh trong số những vị giám khảo, không hiểu rõ cô có thể tự trấn tĩnh được nữa không?

Cố, mang họ chồng. Thật là một người phụ nữ truyền thống. Hứa Đông Dương nhếch khóe môi cười lạnh. Trong đầu anh chợt hiện lên dáng vẻ kinh ngạc và thất thần của cô trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng anh, cảm thấy mình không thể nhẫn nại lại được nữa, anh bèn đứng dậy. Mọi người trong phòng ngạc nhiên nhìn ông chủ của mình, Hứa Đông Dương quét ánh nhìn qua những người xung quanh, điềm tĩnh bàn giao công việc: “Mọi người tiếp tục, tôi phải đi giải quyết một số việc.”

Hàn Thụy gạt đầu, ra hiệu công việc phỏng vấn sẽ do anh thay quyền đảm nhiệm. Hứa Đông Dương đẩy cửa bước nhanh ra ngoài phòng phỏng vấn, hành lang bên ngoài đã mất hút từ lâu hình bóng người con gái đó. Hứa Đông Dương khẽ cau mày, dựa vào bên cửa sổ lớn nhìn xuống dưới tòa nhà, rất nhanh, một lần nữa anh lại đuổi kịp bóng hình của Tô Dao.

Xem ra sau khi hoàn tất phỏng vấn cô đã hoàn toàn thoải mái, cởi bỏ chiếc áo vest ngắn khoác ngoài khi này, khoác hờ trên vai và đứng ở trước lối vào tòa nhà nói chuyện điện thoại với ai đó.

Nụ cười nhẹ nhàng nơi đuôi mắt, khóe miệng cô khiến trái tim Hứa Đông Dương thất lại. Anh rướn thẳng người, nhìn cô đang đứng phía dưới, nỗi đau giấu kín bao lâu nhói lên từ tận tâm can, cảm giác mạch máu như căng ra, cuối cùng tích tụ lại nơi trái tim, hơi thở sâu dường như phá vỡ sức mạnh hồi ức trong anh.

Hứa Đông Dương từ từ nắm chặt tay lại.

Sáu năm rồi. Anh từ cảm giác đau nhói tê

tái, phần hận ban đầu trở nên lạnh lùng.

Anh vốn cho rằng cả cuộc đời này sẽ

không bao giờ gặp lại cô nữa, thật không

ngờ cô lại đột nhiên xuất hiện trước mặt

anh, điềm tĩnh, tự tại, dường như chưa bao

giờ quen biết anh, dễ dàng phá hủy sự băng

giá suốt sáu năm qua trong anh.

Việc đầu tiên mà Tô Dao làm sau khi phỏng vấn xong là gọi điện thoại cho Cố Nguyên. Hôm nay Cố Nguyên không đi làm, đưa con gái Tô Thư đi công viên bách thú. Cô nhóc ở đầu điện thoại bên kia cướp lấy điện thoại của ba, không ngớt kể cho mẹ nghe chuyện của mình. “ Cho khi ăn dưa nè, xem hà mã tắm nè, chụp ảnh với gấu trúc nè, ý, còn nữa, ba còn mua kem cho con...” Nghe Tô Thư huyền thuyên, ánh mắt Tô Dao vô cùng

Tô Thư là máu mủ cốt nhục của Tô Dao. Cô nhóc này từ bé đã rất lanh lợi, thông minh đáng yêu, ai ai cũng quý. Tô Thư nói

muốn ăn thịt bò vào buổi tối, Tô Dao muốn

đi siêu thị mua ít thịt bò loại thượng hạng
cho cục cưng.

Tô Dao không biết, mỗi hành động, cử chỉ của mình, mỗi lời nói nụ cười để lọt vào mắt người đàn ông đứng không xa ở phía sau lưng mình.

Hứa Đông Dương dừng xe, tựa người vào thành cửa xe, cúi đầu châm một điếu thuốc, nhìn Tô Dao đập điện thoại bước xuống xe bus rồi đi vào siêu thị. Anh không vào theo, anh không vội vã xuất hiện trước mặt cô lúc này.

Hứa Đông Dương nhẹ nhàng nhả khói thuốc theo hình vòng tròn, nhìn từng vòng khói dần tan ra giữa những ngón tay mình, đột nhiên khuôn mặt anh trở nên lạnh lùng, nơi khóe môi nhếch lên nụ cười nguy hiểm. Tô Dao, nếu cô biến mất thì nên biến mất mãi mãi.

Lần này là cô tự tìm đến trước mặt tôi.

Khi Tô Dao ra khỏi siêu thị thì người đàn ông đứng bên ngoài đã biến mất. Tô Dao không hay biết, cô vội vàng về nhà, khi đang lúi húi trong bếp, Cố Nguyên và Tô Thư cũng đã về nhà. Con bé vừa vào nhà đã vứt hết giày dép chạy ngay vào nhà bếp, ôm lấy chân mẹ không buông, nằng nặc đòi mẹ bế. Tô Dao bế con gái lên, thơm vào hai má hồng hồng: “Đi chơi vui không con?”

“Vui ạ!” Tô Thư nghiêng đầu, nghịch ngợm cụng nhẹ vào đầu mẹ, rồi dựa vào một bên vai Tô Dao, giọng nũng nịu: “Ba nói lần sau sẽ dẫn con đi nữa.”

“Được rồi, lần sau mẹ và ba sẽ cùng đưa con đi.”

Tô Dao lại tiếp tục thơm vào má của con, bế con đi vào nhà vệ sinh: “Mẹ đưa con đi rửa tay. Mẹ làm thịt bò thật ngon cho Tô Thư ăn nhé, Tô Thư thích không?”

“Thích ạ...” Tô Thư theo Tô Dao vào nhà vệ sinh. Cố Nguyên bước vào cửa, mỉm cười, đặt túi lớn trên vai xuống, quay vào bếp bày những món ăn đã nấu xong ra phòng ăn.

“Hôm nay phỏng vấn thế nào?”

“Nói chung là tốt ạ! Cảm giác là giám khảo rất hài lòng về em.”

Tô Dao vừa đáp vừa lau tay. Tô Thư không chân chờ gì nữa, vội vàng nhào về phía bàn ăn, nhanh nhẩu ngồi vào ghế với sự hỗ trợ của Cố Nguyên, cầm ngay bánh burger thịt bò. Cố Nguyên nhìn Tô Dao cười cười: “Thật ra em không đi làm thì anh nuôi hai mẹ con cũng đâu có vấn đề gì?”

Tô Dao ngồi xuống bên cạnh Tô Thư, lau dầu ăn dính bên khóe miệng cô bé, cất giọng nhỏ nhẹ: “Em cũng muốn tìm cũng muốn tìm cho mình một con đường để lui.”

Cố Nguyên sững người, không đợi cho anh kịp nói, Tô Dao đã ngẩng đầu nhìn anh: “Lẽ nào anh muốn em ở nhà ăn ngủ béo mụp như một con sâu gạo sao? Ngày nào

đó anh bỏ rơi em, em sẽ tìm ai để khóc

đây?

Cố Nguyên nhìn Tô Dao một hồi lâu, ánh mắt bỗng trở nên âu yếm nhẹ nhàng: “Dao Dao, anh không muốn em cảm thấy mình không có nhà để nương tựa.”

Tô Dao ôm con gái Tô Thư vào lòng, ngẩng đầu cười: “Em biết.” Ăn cơm tối xong, Cố Nguyên dỗ Tô Thư chơi một lúc, tắm cho con rồi cho con đi ngủ.

Đi chơi cả một ngày dài, Tô Thư ngoan ngoãn chìm sâu vào giấc ngủ. Cố Nguyên nhẹ nhàng đóng cửa, ngoái đầu nhìn lại, Tô Dao đã thu dọn xong mọi thứ và ngồi xem tivi ở phòng khách. Anh bước ngập ngừng, tiến tới ngồi xuống bên cô: “Bên đó họ nói thế nào?”

“Nói là em ở nhà đợi khoảng một tuần, nếu nhận vào thì họ sẽ thông báo cho em.” Tô Dao chuyển đi chuyển lại kênh tivi: “Hôm nay giám khảo phỏng vấn hỏi em câu cuối cùng rất kì cục, hỏi Cố Tô có phải họ đôi hay không?”

“Sao?” Cố Nguyên dựa người vào ghế, vòng tay sau đầu nhìn Tô Dao: “Có phải là người quen của em? Nếu là người quen thì khả năng thành công sẽ rất cao.”

“Chắc không phải đâu...” Trong đầu Tô Dao chợt vang vọng giọng nói quen thuộc đã khiến cô khó thở, tim bắt đầu thất lại, cô vội vàng gạt bỏ suy nghĩ đang hiện lên trong đầu: “Ồ thành phố này em không có người quen, bạn bè nào ở đây cả.” Tô Dao ngăn người: “Em không nhìn rõ người đó trông như thế nào.”

Cố Nguyên nghiêng đầu nhìn Tô Dao, cười cười: “Em không đeo kính à?”

Tô Dao cười bên lên: “Đợi công việc ổn định, em tìm căn hộ nào đó rồi đưa Tô Thư đi.” Cô nhìn Cố Nguyên với chút ngại ngùng: “Thời gian này lại làm phiền anh giấu chuyện gia đình. Tạm thời anh đừng để họ biết chuyện chúng ta ly hôn nhé.”

“Ừ.”

Cố Nguyên âm ừ đáp lại: “Ý của anh là, trước khi em quyết định nói cho gia đình biết việc chúng ta ly hôn thì tốt nhất nên cùng với Tô Thư ở lại chỗ anh, tiện cho việc chăm sóc hơn.”

Tô Dao gạt đầu, cất giọng nhỏ nhẹ: “Cảm ơn anh.”

Cố Nguyên mỉm cười pha chút khiên cưỡng: “Dao Dao, em nhất thiết phải trở nên xa lạ với anh thế ư?”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, chớp chớp mắt tinh nghịch: “Em sợ anh ly hôn với em xong lại ân hận, lại thấy không nỡ rời xa em.”

Cố Nguyên cười, khẽ vuốt mái tóc dài buông mượt sau lưng Tô Dao, giọng trầm xuống: “Em nói vậy, anh thật sự cảm thấy có chút hối hận.”

Cử chỉ của Cố Nguyên khiến Tô Dao

sững người. Anh dường như không phát

giác được hành động của mình, để mặc

cho những lọn tóc mềm suôn qua kẽ t

Cố Nguyên ngược nhìn lên: “Dao Dao, em nói như vậy khiến anh nghĩ rằng em đang oán trách, từ trước đến giờ anh chưa từng thực hiện nghĩa vụ nên có giữa vợ chồng.”

Khuôn mặt Tô Dao thoáng ửng hồng. Ban đầu chỉ là trêu đùa, chủ đề cuộc nói chuyện sao lại đưa đẩy tới chỗ kì cục như vậy.

Cố Nguyên nhìn Tô Dao, ôm trọn khuôn mặt ửng hồng vào tận sâu trong đáy mắt. Cô vừa tắm xong, những lọn tóc xoắn buông xòa trên vai, làn hơi ẩm ướt sau khi tắm còn đọng lại. Không gian tràn ngập hơi nước phả ra từ buồng tắm và mùi thơm nhẹ nhàng từ dầu gội trên tóc Tô Dao, hòa quyện với hơi nóng của thân thể cô và làn da mềm mại, tất cả tạo nên một hương vị quyến rũ của riêng cô. Cố Nguyên nhìn sâu vào mắt Tô Dao, tay anh dần dần siết chặt

lại.

“Anh có xem tivi không?”

Tô Dao đột nhiên nghiêng đầu, đón nhìn ánh mắt của Cố Nguyên. Dường như ngộp thở bởi cái nhìn chăm chú của anh, tim cô đập nhanh hơn.

Cố Nguyên là một người đàn ông rất đẹp trai. Dáng người cao ráo, từ anh toát ra vẻ lịch lãm, anh tạo cho người xung quanh cảm giác nhẹ nhàng, âu yếm. Anh lúc này với anh thường ngày có gì đó khác nhau, khiến cô có cảm giác nguy hiểm.

Cố Nguyên nắm lấy chiếc điều khiển từ tay Tô Dao, từng ngón tay anh nắm chiếc điều khiển không tránh khỏi chạm vào những ngón tay Tô Dao. Những va chạm thường ngày giữa hai người như thế này không ít, nhưng không diễn ra trong không khí ấm áp và nhạy như thế. Tay Cố Nguyên khẽ chững lại, anh giật lấy chiếc điều khiển về phía mình, dời ánh nhìn từ người Tô Dao sang tivi, giọng lạnh băng: “Ừ, anh muốn xem thời sự, em đi ngủ trước đi!”

“Anh cũng đi ngủ sớm đi.”

Gương mặt Tô Dao ửng hồng, cô cúi đầu bước qua người Cố Nguyên, đi vào phòng của con gái. Nghe tiếng cửa khép lại, Cố Nguyên khẽ thở ra một tiếng, quăng chiếc điều khiển sang một bên, vuốt mặt nằm lên ghế sofa. Phảng phất trong không khí dường như vẫn còn đâu đây hương thơm của Tô Dao.

Cố Nguyên đưa tay ôm lấy mặt mình, khẽ buông một câu mắng nhẹ, không biết là đang mắng ai.

2. Chương 02

Chương 2: Muốn giữ em lại bên mình

Chưa cần đợi đến một tuần, ngay ngày thứ hai Tô Dao đã nhận được thư tuyển dụng của công ty, yêu cầu cô ngày hôm sau nửa đến nhận việc.

Tô Dao rất vui, để chúc mừng cho việc cô được nhận vào làm, tối hôm đó cả nhà đi ăn ở nhà hàng.

Cũng bởi vừa chuyển tới Nam Thành, Tô Dao còn rất nhiều việc vẫn chưa ổn định được. Cố Nguyên tới đây trước một năm. Căn hộ là do anh mua lại rồi tu sửa, Tô Dao và Cố Nguyên đã ly hôn, hộ khẩu của cô và Tô Thư vẫn chưa có nơi để tách. Nếu Tô Dao tìm được việc thì mới có địa chỉ để làm hộ khẩu và nhận hồ sơ. Vì vậy, đây là một việc rất g

Cố Nguyên là một nhiếp ảnh gia có chút tiếng tăm, sau khi đến Nam Thành, anh mở một văn phòng riêng. Ý của anh lúc đầu là để Tô Dao tới văn phòng làm việc, nhưng Tô Dao không đồng ý. Cô không muốn quá dựa vào đàn ông, cho dù là Cố Nguyên cũng không. Hơn nữa, tự mình tìm một công việc cũng có nghĩa là mở ra quan hệ xã hội của chính mình tại thành phố xa lạ này, không phải lúc nào cũng gắn lấy Cố Nguyên.

Trong sáu năm kết hôn, hai người luôn trong tình trạng xa nhau nhiều hơn là sum

họp. Cố Nguyên giống như một cơn gió, hễ

đi là đi hơn nửa năm mới về. Qua những

bức ảnh mà anh chụp có thể thấy không nơi

nào là không có bước chân của anh. Từ nơi

phồn hoa như New York tới nơi hoang dã

như rừng rậm châu Phi, thậm chí tới thảo

nguyên Australia, đỉnh núi Himalaya đều có

bước chân anh qua.

Năm trước, Cố Nguyên tới Nam Thành. Ban đầu anh chỉ định đi qua, không ngờ lại mua nhà và mở văn phòng ở đây, chuẩn bị an cư. Thế rồi Tô Dao cảm thấy thời cơ đã chín mùi, bèn tát nước theo mưa, quyết định tới Nam Thành sinh sống cùng Cố Nguyên, đưa theo con gái nhỏ Tô Thư tới nơi này.

Tô Dao đồng ý rời xa gia đình. Huống hồ Nam Thành cách thành phố mà hai người sinh sống không xa. Nếu lái xe thì chỉ hơn bốn tiếng là tới. Ngày lễ tết về thăm nhà, thăm họ hàng người thân rất thuận tiện. Điều quan trọng là sống ở đây sẽ tránh được sự xét nét từ gia đình, có thể dễ dàng

giấu gia đình việc ly hôn với Cố Nguyên để

mọi người không can thiệp quá sâu.

Buổi tối, khi Cố Nguyên về nhà, Tô Dao đang vừa xào rau vừa hát trong bếp, Tô Thư thì đang ngồi trên thảm nhà xem phim hoạt hình “Cừu vui vẻ và sói xám”, căn phòng tràn ngập bầu không khí an lành, hạnh phúc.

Thấy ba về, Tô Thư vứt đồ chơi trên tay đi, nhào về phía ba, Cố Nguyên dang tay đón lấy con, xoay một vòng trong không trung, khiến Tô Thư cười khanh khách.

“Chúng ta xem mẹ đang nấu món ngon gì nào?”

Cố Nguyên bế Tô Thư nhẹ bước vào cửa nhà bếp, nhìn nét mặt của Tô Dao, anh nói: “Hôm nay trông em rất vui?”

“Anh đoán xem?” Tô Dao quay lại cười với Cố Nguyên, hươ hươ chiếc muỗng xào trong tay: “Em đã được nhận vào làm việc rồi.”

“Lợi hại!” – Cố Nguyên cười – “Vừa đến chưa được một tuần, thế mà đã mở ra một vùng đất cho riêng mình rồi. Thực là phụ nữ thời đại mới, năng động và thích ứng giỏi!”

“Thôi được rồi, đừng cười em nữa.”

Tô Dao cầm bát dưa đi ra ngoài: “Đợi lát nữa điện thoại cho ba mẹ, kể cho mọi người nghe về tình hình của chúng ta ở đây. Ngày mai em đến công ty nhận việc, phải gửi hộ khẩu, hồ sơ. À, đúng rồi, em nhờ một dì đến giúp việc. Ngày mai anh đưa Tô Thư tới văn phòng của anh nhé. Em nhờ dì ấy đến trực tiếp chỗ anh, anh xem nếu được thì anh quyết định. Anh nhớ là để dì ấy đi kiểm tra sức khỏe và thông tin lý lịch nhé.”

“Ừ.”

ôm Tô Thư ngồi xuống bàn ăn: “Ngày mai

Tô Thư đi chụp ảnh với ba, có vui không?”

“Vui ạ!”

Tô Thư xoay người muốn xuống, Cố

Nguyên đặt con bé ngồi xuống ghế, để mặc

nó thò tay bốc đồ ăn, ngẩng đầu nhìn Tô

Dao: “Ngày mai em chính thức đi làm?”

“Dự tính là đến để nhận việc thì chắc là chính thức đi làm luôn! Chúng mình xem chọn trường mẫu giáo cho con trong mấy ngày này đi anh. Em nghe người ta nói trường mẫu giáo song ngữ ở cạnh khu chúng ta dạy rất tốt. Chút nữa chúng ta qua đó xem nhé.”

“Ừ.” – Cố Nguyên không phản đối – “Em đi làm cũng bận. Đừng vội vàng về nhà nấu ăn nữa, bảo dì giúp việc làm là được rồi. Con tan trường anh sẽ đi đón. Em cứ đi làm chăm chỉ, đừng lo lắng gì nhiều.”

“Vâng.”

Tô Dao cười với Cố Nguyên: “Làm khổ anh quá.”

Sau khi ăn xong, theo thường lệ, Cố Nguyên trông con còn Tô Dao thu dọn, Tô Thư và ba ngồi ở thăm trong phòng khách chơi xếp hình. Tô Dao làm xong phần việc của mình rồi đi vào phòng đọc sách, xem xét lại những phần việc của mình rồi đi vào phòng đọc sách, xem xét lại những tài liệu liên quan tới công ty mà ban ngày đã tìm kiếm được. Mải mê đọc, bất giác đã mười giờ, phải đến khi Cố Nguyên đẩy cửa thư phòng, Tô Dao mới chợt giật mình, gỡ kính xuống xoa xoa sống mũi: “Tô Thư ngủ rồi à anh
“Ừ.”

Cố Nguyên dựa người đứng ở cửa, ánh đèn từ phòng khách chiếu vào anh, hắt xuống nền nhà chiếc bóng thật dài. Cố Nguyên tiến lên một bước rồi đóng cửa lại. Tô Dao đeo kính, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang tiến về phía mình.

“Đêm đã khuya rồi, em đừng đọc quá nhiều tài liệu nữa. Nhìn nhiều quá thị lực sẽ yếu đi, em bị cận như thế chưa đủ hay sao?”

Cố Nguyên bước lên trước, gỡ chiếc kính trên mặt Tô Dao xuống. Tô Dao làm động tác ngăn lại thì bị Cố Nguyên đẩy nhẹ ra. Cử chỉ của anh rất tự nhiên, khiến Tô Dao phút chốc trở nên bối rối.

Kính bị tháo xuống, với ánh sáng yếu ớt trong phòng, Tô Dao cố nhìn cũng không rõ nét biểu cảm trên khuôn mặt anh. Tô Dao cười, đôi chút gượng gạo: “Em...em tìm ít tài liệu để đọc, chuẩn bị càng đầy đủ thì sẽ càng có khả năng kiểm soát tình hình.”

“Ừ.”

Cố Nguyên lên tiếng đáp lại. Giọng của anh đột nhiên trở nên rất gần, dường như vang lên từ lồng ngực, mang theo âm trầm nhẹ nhẹ. Tô Dao cảm giác như hình dáng của Cố Nguyên trước mặt mình trở nên to lớn hơn, cô lùi lại để tránh ra, nhưng sau lưng là chiếc ghế tựa ngăn lại khiến cô không thể lui được nữa.

Hai tay Cố Nguyên nắm lấy hai tay nắm thành ghế, cúi đầu nhìn người phụ nữ trước mặt. Cử chỉ, dáng điệu của anh khiến cho những sợi tóc trước trán rủ xuống, khuôn mặt anh nghiêng nghiêng khoảng tối sáng, che khuất mắt anh, cả gương mặt anh chìm trong bóng tối mờ ảo. Cố Nguyên nở nụ

cười nơi khóe môi nhưng cô nhìn không rõ.
Khuôn mặt cô tỏ vẻ hoảng hốt khiến anh
cảm thấy vô cùng thích thú: “Dao Dao, anh
phát hiện lần này quay lại em dường như
rất sợ anh.”

“Thế...thế ư?”

Tô Dao cố gắng kiềm chế để không run lên, hai tay nắm chặt lấy miếng đệm bên dưới mà không hề hay biết cử chỉ của mình đã lọt gọn vào mắt anh. Cố Nguyên cười, cũng là tiếng cười trầm đục ấy, dường như vang vọng ra từ lồng ngực anh: “Anh biết em ngay từ khi em còn nằm trong bụng mẹ. Em nghĩ gì lẽ nào anh không nhận ra sao?”

Cố Nguyên nhìn kĩ gương mặt Tô Dao. Ánh mắt anh quét qua mắt cô, chiếc mũi nhỏ thanh tú, sau đó dừng lại trên đôi môi cô. Môi Tô Dao hơi cong lên. Môi cô không

thực sự đầy đặn nhưng cho người khác
cảm giác giống như một bông hoa với màu
môi mọng ướn.

Yết hầu Cố Nguyên khẽ chuyển động. “Em...em buồn ngủ rồi.”

Tô Dao lên tiếng, không thể cảm giác được cử chỉ của người đối diện khiến cô vô cùng bối rối.

“Dừng cử động.”

Tiếng anh vọng từ phía trên đầu xuống. Tiếng anh có uy lực gì đó khiến cô không thể phản kháng, vậy là cô nghe lời anh, ngồi yên không động đậy. Cảm giác tim đập thối thức một lần nữa quay lại. Tô Dao cảm thấy mình dường như có thể nghe rõ tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực, hai tai cô căng lên hết mức.

Hơi thở của anh thật gần. Tô Dao ngược đầu nhìn sát vào Cố Nguyên. Cô dường như thấy anh nở một nụ cười thỏa mãn. Tô

Dao giật mình khoảng cách giữa hai người
phải gần đến nhường nào thì cô mới thể
nhìn rõ nét mặt anh khi không mang kính!

Cố Nguyên khẽ cúi đầu, nhẹ hôn lên trán Tô Dao, cất giọng thì thầm: “Em buồn ngủ rồi thì đi ngủ sớm đi, ngày mai là ngày đầu tiên tới nhận việc, phải thật thoải mái.”

“...Vâng.”

Tô Dao ngồi yên không cử động, cử chỉ của Cố Nguyên hơi cứng lại, làn da dưới môi mềm ẩm, sức nóng từ cơ thể và hơi thở ấy của cô như đang khiêu khích với lý trí của anh. Cố Nguyên hít thật sâu, đứng thẳng người, nhích sang bên, như một con cún con khẽ huých huých vào vai Tô Dao: “Đi ngủ đi! Để máy tính anh dùng.”

Tô Dao cúi đầu, không nhìn Cố Nguyên, rảo bước tiến nhanh tới cửa nhưng lại va mạnh vào cửa. Cô kêu “ây da” một tiếng, ôm đầu lùi lại vài bước, đằng sau vang lên tiếng cười của Cố Nguyên.

Cố Nguyên lại gần, nhẹ nhàng đỡ Tô

Dao đang bị ngã dưới đất, nắm lấy bàn tay
cô, hơi ấm từ bàn tay anh truyền sang cô,
nhẹ xoa lên chỗ đau trên trán cô. Giọng anh
cố nén tiếng cười: “Cửa để va thì không ra

được đâu, em phải mở cửa trước đã.”

Tô Dao ngưỡng ngừng, giơ tay muốn đẩy Cố Nguyên ra xa, nhưng anh vẫn giữ chặt tay cô, cử chỉ đó đột nhiên bị chặn lại.

Anh đứng chắn toàn bộ ánh sáng trong căn phòng. Cô càng không thể nhìn rõ biểu cảm của anh, huống hồ anh còn giơ cánh tay vừa xoa trán vừa che mắt cô lại.

Sau đó cô cảm nhận được hơi thở của anh.

Không phải là ảo giác, cô nghĩ là cô biết anh muốn làm gì lúc này. Hơi thở cháy bỏng cả gian phòng. Cô không phải là một thiếu nữ chưa từng trải, chỉ là không nghĩ rằng giữa anh và cô có thể xảy ra điều đó.

Bởi vì nhiều năm sống cùng nhau khiến

họ nảy sinh tình cảm hay là anh nảy sinh ảo

giác nào đó với cô trong khoảnh khắc này?

Hay đây là sự kích động sinh lý bình

thường của đàn ông?

Cô bắt giác lùi lại nửa bước nhưng sau lưng là cánh cửa lớn kiên cố. Cô không còn đường nào khác để lùi nữa.

Giữa họ dường như không có giới hạn như những đôi nam nữ thông thường. Một phần là vì cùng sống với nhau từ bé, tình cảm nhiều năm khiến họ bớt đi phần xa lạ; một phần là vì làm vợ chồng với nhau hơn sáu năm trời nên những cử chỉ gần gũi thân thiết hơn tình bạn nhưng chưa đến mức độ thân thiết như giữa hai vợ chồng là điều không hiếm

Thế nhưng trường hợp này lại khác. Tô Dao dường như nghe rõ từng nhịp tim của Cố Nguyên đan xen vào những nhịp tim hoảng loạn trong cô, cô thấy tai mình dường như ù đi.

“Mèo con ngốc.”

Tiếng anh thì thầm bên tai cô. Rồi đột nhiên, anh rút bàn tay đang bịt mắt cô lại, giọng tỉnh bơ như không: “Mắt mà không nhìn thấy gì thì cũng coi như chẳng có ý nghĩa gì, dứt khoát phải bịt mắt em lại khiến cho em phải lần đường để đi.”

Anh lùi lại vài bước, ngọn lửa uy hiếp người khác toát ra từ anh cũng lùi dần. Tô Dao thở phào nhẹ nhõm, cổ nén trái tim đang đập loạn nhịp, xoay người mở mạnh cánh cửa. Ánh sáng từ phòng khách chiếu vào khiến cô trấn tĩnh lại, ánh sáng phá vỡ bóng tối bao trùm, làm tan đi hơi ẩm vương vấn cả hai trong khoảnh khắc ấy.

Tô Dao chợt dừng bước chân vội vã như đang chạy trốn của mình, như nghĩ ra điều gì đó bèn quay người trở lại: “Đúng rồi, em đã gọi điện về cho bố mẹ. Mẹ em nói cuối tuần này không có việc gì nên mẹ và bố cùng bố mẹ anh sẽ tới thăm xem chúng ta ăn ở ra sao”

Cố Nguyên “Ừ” một tiếng đáp lại một

cách hồ hững rồi bước tới bàn ngồi xuống,

không ngược lên nhìn cô: “Biết rồi.”

Tô Dao không dám chần chừ, vội bước ra khỏi thư phòng, khép cửa lại. Cô cảm giác như trái tim mình vẫn đang đập rất mạnh, hai chân như nhũn ra. Cô tựa người vào cửa, đứng lại hồi lâu, đầu óc trở nên trống rỗng. Phải một lúc sau cô mới lấy lại được tinh thần, vội tiến về phòng của bé Tô Thư.

Tô Dao đi rồi, trong thư phòng, Cố Nguyên uể oải mở đi lật lại những tập file trong máy tính, định tìm một bộ phim nào đó để xem cho bớt tâm trạng. Đầu ngón tay dường như vẫn còn đâu đó hơi ẩm và làn hương tỏa ra từ làn da cô. Cố Nguyên mân mê ngón tay, dường như vẫn có thể cảm nhận thấy sự mềm mại ẩm áp ấy.

Nếu vừa rồi anh làm gì đó thì giữa hai người liệu có thể phá bỏ được khoảng cách như bây giờ hay không?

Cô sẽ nghĩ như thế nào? Hay cô vẫn chỉ coi anh là một người anh quen thuộc như từ trước đến nay cô vẫn làm vậy? Nếu anh hôn cô, liệu cô có hoang mang hoảng sợ rồi bỏ chạy hay không? Anh nhớ lại nét bối rối trong cô vừa rồi, tấm thân khẽ run lên ấy khiến lý trí của anh gần như vỡ tan. Anh cố gắng không làm gì mạo muội, khi chưa thể nắm chắc trong tay điều gì, anh không muốn dọa cô. Anh hiểu rất rõ cá tính của cô, anh không hy vọng cô sẽ vì sợ quá mà bỏ chạy.

Cố Nguyên lơ đãng tìm kiếm trong máy tính, anh chẳng tìm thấy bộ phim nào nhưng lại nhìn thấy bức hình anh và Tô Dao chụp khi kết hôn năm nào.

Hôn lễ của Cố Nguyên và Tô Dao được tổ chức rất long trọng. Cố Nguyên chăm thuốc, anh rít từng hơi nhe nhẹ. Tô Dao cười bên lên, bình yên tựa vào anh. Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã sáu năm rồi.

Cố Nguyên đứng dậy mở cửa sổ, làn gió đêm lạnh buốt tràn vào phòng, thổi tấm màn treo cửa lay động như những đợt sóng. Cố Nguyên quay trở lại chỗ ngồi, trầm ngâm xem lại những bức hình náo nhiệt ấy, bên tai dường như vang lên tiếng nhạc khi đó, đấy chính là khoảnh khắc quan trọng nhất cuộc đời cô và anh. Thế nhưng trái tim anh khi đó vẫn luôn ám ảnh, người phụ nữ trước mặt và hôn lễ đó không thuộc về mình.

Cố Nguyên và Tô Dao là đôi thanh mai trúc mã, Cố Nguyên lớn hơn Tô Dao năm tuổi. Hai nhà Cố Nguyên và Tô Dao là thâm giao lâu năm. Vì vậy ngay từ bé, Cố Nguyên giống như một người anh trai luôn bảo vệ Tô Dao bé nhỏ, cứ như vậy cho đến năm 18 tuổi, anh học đại học.

Cố Nguyên đam mê nhiếp ảnh, sau khi tốt nghiệp đại học, anh không giống như các bạn khác của mình là tìm một công việc ổn định mà bắt đầu theo đuổi sự nghiệp nhiếp ảnh.

Lúc đó anh còn trẻ, tràn đầy nhiệt huyết theo đuổi lý tưởng, xông pha cuộc sống một thời gian thì bị gia đình cắt chi viện tài chính. Không có nguồn thu nhập, lúc đó Cố Nguyên mới hiểu ra rằng, lý tưởng cũng cần có hỗ trợ từ vật chất hiện thực. Anh bắt đầu đi tìm việc, một người chưa có kinh nghiệm đến bất kể nơi nào cũng gặp rào cản khó

khăn. Để duy trì cuộc sống, anh không thể không làm thêm các công việc bán thời gian khác như trước khi có một công việc chính thức, thế nhưng với thu nhập eo hẹp, đến tiền thuê nhà cũng không đủ chứ chưa nói đến tiền ăn ngày ba bữa. Lúc này anh vô tình gặp lại một người anh em đang làm ăn buôn bán và kéo anh vào tham gia góp vốn làm ăn chung. Cố Nguyên tin tưởng người anh em này, tìm người bạn thân để vay tiền đầu tư mà không đắn đo nhiều. Nào ngờ, người anh em này là một kẻ lừa đảo, đẩy Cố Nguyên – với danh nghĩa là cổ đông – rơi vào cảnh nợ nần chồng chất.

Chưa bắt đầu đã bị rơi xuống hố, trên vai mang một món nợ khổng lồ, điều đó khiến Cố Nguyên – một người luôn cao ngạo – không thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ những mối quan hệ của mình nữa. Lòng tự tôn lại không cho phép anh để những người thân phải đứng ra gánh nợ thay mình nên khi đó mỗi ngày của anh đều là xoay tiền đến hoa mắt chóng mặt, một mặt phải lung sục mọi nơi tìm kiếm tung tích kẻ lừa đảo.

Trong hoàn cảnh ấy, tết năm đó trở về nhà vì sự tha thiết của mẹ. Lúc đó anh không còn cách nào khác là quay trở về nhà. Nơi đây chỉ ít cũng là nơi duy nhất để anh an tâm nghỉ ngơi một thời gian.

Năm đó Tô Dao vừa tốt nghiệp, đi làm được nửa năm, anh trong tâm trạng bồn bễ chán nản gặp cô cũng trong cảnh ngộ ấy.

Tô Dao mang bầu.

Tô Dao xem anh như anh ruột, nói cho anh biết mình đã mang thai nhưng không chịu kể chi tiết cho anh nghe, chỉ nói rằng mình muốn tìm cách nào đó để giữ lại đứa con. Cố Nguyên mang một gánh nặng lâu như vậy, gặp lại Tô Dao cũng coi như gặp được một người để bộc bạch, anh kể cho

cô nghe những năm tháng lưu lạc và một

loạt những đen tối đã đến với anh. Ban

đầu nói để nói thôi, Cố Nguyên không nghĩ

nhiều, nào ngờ tới 30, ăn cơm tất niên

xong, Tô Dao kéo anh lên sân thượng, bàn

với anh về việc kết hôn giữa hai người.

Lúc đầu Cố Nguyên không khỏi kinh ngạc khi nghe lời đề nghị của Tô Dao. Sau đó anh bình tĩnh nghe cô phân tích, cảm thấy đây là một biện pháp tốt để giải quyết khó khăn cho cả hai. Tô Dao muốn cho đứa bé

một danh phận chính thức, có bầu trước khi kết hôn, chưa nói đến việc gia đình nổi tiếng gia giáo khắt khe như gia đình Tô Dao sẽ nổi giận như thế nào, cứ coi như cô đã qua cửa ải này, nhưng còn giấy khai sinh? Hộ khẩu? Cô kiên quyết đòi giữ đứa bé lại, nhưng nếu vậy thì bắt buộc phải có biện pháp giải quyết những vấn đề này.

Cố Nguyên giống như một người anh ruột, cho cô cảm giác hoàn toàn tin cậy. Còn Cố Nguyên thì sao? Anh bây giờ đang cần tiền. Hai nhà họ Cố và Tô vốn là những

gia đình có điều kiện kinh tế tại thành Bình

Thành, những mối quan hệ trong nhiều năm

giống như một cây cổ thụ bám rễ sâu trong

đất. Nếu hai người kết hôn, riêng tiền mừng

thu được trong đám cưới đã là một khoản

đáng kể. Đó là chưa kể đến khoản hồi môn

của gia đình Tô Dao và khoản tiền mừng

cưới của gia đình Cố Nguyên. Có được

khoản tiền này Cố Nguyên có thể trả được

hết món nợ từ trên trời rơi xuống.

Một cuộc hôn nhân hai bên cùng có lợi khiến hai người cuối cùng cũng đạt được mục đích của mình.

Và như vậy, vừa qua Tết, hai người bên nói chuyện thẳng thắn với gia đình về việc kết hôn. Bố mẹ hai bên mặc dù hơi bất ngờ nhưng vô cùng mừng rỡ. Thế là mừng một tháng năm năm đó hai người tổ chức đám cưới vô cùng đình đám. Cuối tháng 12, Tô Thư được sinh ra đủ tháng đủ ngày. Mặc dù năm sinh tháng đẻ của đứa trẻ rõ ràng không đúng như hai người đã kết hôn. Người lớn hai gia đình mắt nhắm mắt mở

cho qua những việc hai đứa làm trước hôn

nhân, đắm chìm trong niềm vui chào đón

đứa cháu đầu tiên.

Cố Nguyên trả hết nợ, cùng với sự giúp đỡ của gia đình, công việc làm ăn của anh ngày một thuận lợi, dần dần đi vào quỹ đạo. Cuộc sống được đảm bảo, Cố Nguyên lại tiếp tục theo đuổi niềm đam mê nhiếp ảnh của mình và dần dần anh đã có chút tên tuổi trong làng nhiếp ảnh. Sau vài năm, cha Cố Nguyên nghỉ hưu, Cố Nguyên giao lại việc kinh doanh cho cha quản lý, còn mình thì dành toàn bộ tâm huyết cho nhiếp ảnh. Lúc này gia đình không còn phản đối kịch liệt niềm đam mê này của anh nữa. Tô Dao thì ủng hộ Cố Nguyên một cách vô điều kiện, bố mẹ hai bên còn biết nói gì hơn. Thế là Cố Nguyên tự do bay nhảy khắp nơi, cho đến khi dừng chân tại Nam Thành.

Theo ước định ban đầu, hai người sau khi đã trải qua cửa ải khó khăn lúc đầu và ổn định trở lại bên bí mật ly hôn.

Thuốc đã cháy hết, đốm lửa trên tay

sáng lên rồi lịm tắt. Cố Nguyên dụi đầu điếu

thuốc, ngẩng đầu dựa vào ghế.

Anh đã phải mất một thời gian dài mới nghĩ thông suốt chuyện giữa anh và cho đến khi ngồi một mình nhìn giấy ly hôn, lưu lạc ở Nam Thành rất lâu anh mới biết, Tô Dao đối với anh không phải là một cô em gái đơn thuần như trước đây nữa.

Lẽ nào người đàn ông chỉ biết những thứ mình từng có là quý báu sau khi đã thực sự mất đi?

Cố Nguyên cười một mình, khẽ thở dài, giơ tay chạm vào khuôn mặt Tô Dao đang mỉm cười trong màn hình máy tính.

Thật may, điều anh hiểu ra không phải là quá muộn, có lẽ là còn kịp.

Vì vậy, anh đón cô và Tô Thư tới Nam Thành để hai người sống bên cạnh mình. Để cô dần dần đón nhận anh.

Mặc dù Tô Dao có tình cảm sâu sắc thế nào với quá khứ của mình nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy. Điều quan trọng là anh hiểu rất rõ, bên cạnh cô, ngoài anh ra không còn một người đàn ông nào khác.

Dù cô có trải qua những chuyện gì, dù thân thể Tô Thư ra sao, anh cũng không quan tâm. Anh bây giờ chỉ muốn đưa người “vợ trước” của mình trở thành người phụ nữ anh yêu.

Vì vậy anh cố gắng nhẫn nại. Cố Nguyên buông tay, hít một hơi thật dài, dù sao đã ở cùng dưới một mái nhà, rồi sẽ có cơ hội thích hợp để anh bày tỏ tình cảm của mình với cô.

3. Chương 03 Part 1

Chương 3: Sự xuất hiện

Theo thông báo, đúng 09 giờ Tô Dao phải có mặt tại phòng nhân sự để nhận việc, cô đến sớm hơn tới 10 phút.

Công ty mà Tô Dao xin việc chủ yếu sản xuất một số loại linh kiện máy móc đặc biệt quan trọng. Do đặc thù công việc, công ty đã thiết lập mối quan hệ hợp tác với cơ quan nghiên cứu, một bên đầu tư tài chính, cung cấp phòng thí nghiệm cho cơ quan nghiên cứu tiến hành thí nghiệm; một bên hỗ trợ về kỹ thuật, phản ánh lại kết quả nghiên cứu cho phía công ty. Sự hợp tác đôi bên cùng có lợi trong một khoảng thời gian dài đã tạo nên mối quan hệ không thể tách rời giữa hai bên; về mặt nhân sự, hai bên cũng có sự trao đổi qua lại ở một mức độ nhất định.

Nói một cách chính xác, Hứa Đông Dương là người thuộc cơ quan nghiên cứu, anh nắm được công nghệ then chốt, đồng thời kiêm nhiệm chức vụ phó tổng trong công ty. Tổng giám đốc công ty là ông Hàn và vị giám khảo Hàn Thụy phụ trách phỏng vấn hôm đó là người một nhà. Giám đốc Hàn và Hứa Đông Dương phụ trách hai mảng riêng biệt trong công ty, Hứa Đông Dương phụ trách sản xuất và kỹ thuật, giám đốc Hàn phụ trách quản lý hành chính, quản lý nhân sự và tiêu thụ sản phẩm.

Thực ra, trong lần phỏng vấn này Tô Dao không được lựa chọn, vị trí trợ lý hành chính đã rơi vào tay một cô gái họ Ngụy, nhưng tiếc là Tô Dao không hiểu rõ nội tình, khi cô tới phòng nhân sự nhận việc thì mới phát hiện, còn một cô gái trẻ khác cũng đang đứng đợi ở đó.

Hai người nhìn nhau, chợt nhận ra là đối thủ cùng tham gia ứng tuyển hôm nào, hai người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi rõ ràng trong khi chiêu tuyển, công ty có ghi rõ vị trí đó chỉ tuyển một người. Hai người cười chào nhau, thầm nghĩ không biết sự tình sẽ ra sao.

Hàn Thụy vừa kết thúc cuộc họp, từ trên lầu đi xuống thì phát hiện hai người đẹp đã ngồi yên lặng trên bên ngoài chờ đợi. Hàn Thụy chào và ra hiệu cho họ đi vào phòng cùng anh.

Hàn Thụy đóng cửa lại, mời họ ngồi tại ghế sofa rồi bước đến tủ, rút ra tập tài liệu liên quan tới hai người, mở ra xem, ngừng

đầu nhìn họ cười: “Trước hết xin được chào đón các bạn đã tham gia vào công ty của chúng ta, sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp của nhau. Buổi phỏng vấn hôm trước chúng ta đã gặp mặt. Tôi họ Hàn, chủ yếu phụ trách quản lý nhân sự.”

“Vâng, cảm ơn giám đốc Hàn.”

Ngụy Tiểu Nguyệt nhận lấy những thứ của mình, lễ phép chào hai người rồi rời khỏi văn phòng. Tô Dao mặt không chút biểu cảm nhưng trong lòng không khỏi phấp phỏng. Ý gì đây? Trợ lý hành chính là cô gái đó, lẽ nào hôm nay công ty gọi cô đến đây là để xin lỗi trực tiếp, nói công ty đã nhầm lẫn, và thực ra cô không hề trúng tuyển?

Hàn Thụy đợi Ngụy Tiểu Nguyệt rời khỏi văn phòng rồi mới cười, nói với Tô Dao: “Cô Cố, trong lần phỏng vấn trước cô đã thể hiện rất xuất sắc. Tuy nhiên, sau khi họp, nội bộ công ty thấy rằng để cô đảm nhiệm vị trí trợ lý hành chính sẽ lãng phí nhân tài. Với năng lực làm việc của mình,

cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm một vị trí công tác quan trọng hơn. Vì vậy chúng tôi mạo muội mời cô tới công ty, phó tổng công ty chúng tôi đang cần một thư ký, liệu cô có đồng ý đảm nhiệm chức vụ này không?”

Tô Dao ngẩn người, sự việc ngoài sự dự liệu của cô, nhưng dường như đây là một kết cục tốt đẹp. Tô Dao đáp không chút do dự: “Cảm ơn sự đánh giá của công ty, rất vui vì mọi người đã cho tôi cơ hội này, đương nhiên là tôi đồng ý.”

“Vậy chào đón cô đến với công ty, hy vọng sau này chúng ta làm việc vui vẻ.”

Hàn Thụy đứng lên, bắt tay Tô Dao rồi trao cho cô những giấy tờ liên quan: “Đây là chứng chỉ và thẻ công tác, bây giờ cô có thể trực tiếp lên tầng 18, tới đó thư ký Trương đang đợi cô.”

“Cảm ơn.”

Tô Dao rời khỏi phòng nhân sự, đi thang máy lên tầng 18. Trên này và dưới tầng

hoàn toàn khác nhau, không còn cảnh người qua lại tấp nập, bước ra khỏi thang máy là một dãy hành lang dài tăm tắp và yên tĩnh. Một người phụ nữ khoảng 40 tuổi

đang đợi ở lối vào của hành lang, nhìn thấy

cô thì mỉm cười nói: “Cô là Tô Dao phải

không? Chào cô, tôi họ Trương.”

“Chào chị.” Tô Dao bước lên phía trước một bước, bắt tay thư ký Trương. Thái độ của người đối diện rất ôn hòa, kéo cô bước đi: “Đây là tầng dành riêng cho phó tổng và phòng thư ký chúng ta. Bởi vì tổng giám đốc Hàn thích yên tĩnh nên phòng thư ký của giám đốc Hàn cũng đặt tại tầng này. Cuối tầng 18 là văn phòng của phó tổng, còn lại đều là phòng của thư ký. Bên tay trái là trợ lý và thư ký của tổng giám đốc Hàn, bên tay phải là phòng làm việc của cô.”

Trong khi nói, thư ký Trương dẫn cô tới trước cửa phòng thứ hai từ dưới lên phía cuối hành lang, đẩy cửa bước vào, đứng trước bàn làm việc, cầm lấy một cặp hồ sơ

màu xanh đưa cho Tô Dao: “Đây là lịch làm

việc của phó tổng và những tài liệu chuẩn

bị liên quan trong thời gian trước đây mà tôi

đã hiệu chỉnh sắp xếp thay cô. Cô xem qua

để làm quen với công việc, có gì chưa hiểu

thì cứ hỏi tôi, tôi ở phòng đối diện bên kia.”

Tô Dao thót tim, thư ký Trương nhất định là thư ký thân cận của tổng giám đốc Hàn. Tô Dao cảm ơn rồi nhận lấy hồ sơ từ tay thư ký Trương: “Vất vả cho chị quá, chị Trương.”

“Vây cô cứ nghiên cứu tài liệu, phó tổng đi họp bên sở nghiên cứu, buổi chiều mới quay lại. Đợi khi phó tổng về cô hãy tới gặp, chào phó tổng

Tô Dao cảm ơn một lần nữa, thư ký Trương cười, rời khỏi phòng. Tô Dao đưa mắt nhìn quanh, phòng không rộng lắm nhưng rất sạch sẽ và ngăn nắp. Điều quan trọng là cô có một phòng làm việc riêng! Điều này ngoài sức tưởng tượng của cô.

Giữa phòng là một chiếc bàn gỗ màu

xanh thẫm, bức tường bên trái và phải bị

che lấp bởi một chiếc tủ sách lớn và bức

tường đối diện cửa vào là chiếc cửa sổ.

Tô Dao đang nhìn ngó xung quanh thì thư ký Trương gõ gõ cửa rồi bước vào: “Đúng rồi, vì cô mới tới nên tạm thời vẫn chưa có trợ lý. Nếu cô cần gì thì cứ giao việc cho trợ lý Diêu nhé.”

Thư ký Trương bước sang bên nhường cho một cô gái khoảng chừng đôi mươi đang đứng phía sau. Cô gái nhìn Tô Dao cười ngọt ngào: “Chào thư ký Cố, nếu có việc gì cô cứ sai bảo, tôi ở bên phòng làm việc cạnh phòng thư ký Trương.”

Tô Dao trong lòng không khỏi kinh ngạc. Xem ra vị trí thư ký phó tổng còn cao hơn nhiều so với sự tưởng tượng của cô, thậm chí còn có cả trợ lý riêng. Đường như mình đã khổ tận cam lai, gặp được vận lớn?

Khi Tô Dao đang đoán già đoán non ở bên này thì Hứa Đông Dương đã kết thúc cuộc họp bên Sở nghiên cứu, lái xe quay

trở về công ty.

Hứa Đông Dương dừng xe lại, không vội lên lầu. Nhìn đồng hồ, lúc này chắc Tô Dao đã ngồi ở phòng thư ký rồi, cô bây giờ vẫn chưa biết sự tình, đợi chốc nữa gặp anh, cô sẽ có biểu cảm gì, sẽ có phản ứng và sẽ nói gì?

Hứa Đông Dương cười lạnh. Anh giống như một người đi săn giảo ho, giăng một cái bẫy chết người, thần nhiên nhìn con mồi không hay biết, tự mình sập bẫy.

Dưới sự hướng dẫn của thư ký Trương, Tô Dao đi ăn trưa dưới nhà ăn, buổi chiều tiếp tục ngồi ở phòng làm việc đọc tài liệu. Vừa quá một rưỡi chiều, chiếc đèn đỏ chuông điện thoại nội bộ báo sáng, đầu dây bên kia là một giọng nam trầm và đục: “Thư ký Cố, tới phòng làm việc của tôi.”

Tô Dao sững người, không khỏi giật mình, chắc là phó tổng đã về. Cuống quýt tay chân chỉnh tề lại trang phục và diện mạo, cô cầm theo PDA đứng dậy tới trước

cửa phòng phó tổng, khẽ gõ cửa, đẩy cửa

bước vào.

Văn phòng làm việc của phó tổng không lộng lẫy như cô tưởng tượng. Đơn giản, gọn gàng và thoáng mát. Đằng sau chiếc bàn làm việc lớn là một người đàn ông, quay lưng về phía cô, đang cúi đầu xem lại hồ sơ trước mặt. Từ dáng người có thể đoán phó tổng là một người cao lớn, từ góc nhìn của mình cô có thể nhìn thấy một tay của anh. Bàn tay cầm tập hồ sơ rất to, ngón tay dài. Tô Dao đứng đó, đột nhiên tim cô đập thình thịch. Chỉ là một bàn tay thôi, tại sao lại cho cô cảm giác quen thuộc khiến cô phát sợ?

Hứa Đông Dương đặt hồ sơ trên tay xuống, xoay người lại, nhìn thẳng Tô Dao. Trong khoảnh khắc ấy anh nhìn thấy đồng tử của cô dường như thu nhỏ lại, thân người cô như chết sững tại đó, cô nhìn anh một cách kinh ngạc.

Trong đầu Tô Dao vang lên một tiếng

“rầm”, không biết thứ gì đã rơi. Cô biết

khuôn mặt mình nhất định trở nên trắng

bệch xanh xao đến cực điểm. Cô sững

người đứng ở đó không chút động đậy,

không biết mình phải nói gì, phải phản ứng

như thế nào. Cô rất muốn mình trấn tĩnh lại

để trở về trạng thái thông thường, nhưng lại

phát hiện rằng bản thân không còn đủ sức

để cử động nữa.

“Thực sự là cô.” Hứa Đông Dương cất tiếng chậm chậm. Chỉ với bốn chữ cụt ngủn, rồi không một âm thanh nào khác, anh đan ngón tay vào nhau, nhìn cô điềm nhiên, giọng lạnh băng.

“Tôi xem hình, nghĩ rằng diện mạo và tên tuổi chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, không ngờ lại chính là cô.”

Hứa Đông Dương quăng tập hồ sơ trên tay xuống bàn, nhìn Tô Dao. Nhìn vẻ mặt thất sắc hoang mang tội độ và những đau khổ âm thầm của cô trong khoảnh khắc nhìn thấy anh, trong đáy lòng Hứa Đông Dương trào lên một niềm khoái cảm.

“Cô thay đổi thật nhiều.”

Hứa Đông Dương điềm nhiên cười. Anh nhìn cô, thái độ thản nhiên, giọng nói xa lạ, cứ như nhìn một người bình thường, không lộ chút biểu cảm.

Tô Dao nhìn Hứa Đông Dương. Trong khoảnh khắc ấy, những ký ức ngày xưa như ủa về, nỗi đau giày xéo cô nhưng đóng băng dưới ánh nhìn của người đàn ông này, đóng băng lại như nham thạch.

Cô dần dần tìm lại được lý trí của mình. Đây chính là sức mạnh của thời gian. Nó

có thể thay đổi rất nhiều thứ, kể cả lòng

người, nó có thể xóa tan mọi đau khổ, dù

đã từng khắc ghi ở nơi tận cùng trong tâm

hồn.

“Thật trùng hợp.”

Tô Dao mở miệng, giọng khô đi. Nhưng sau khi nói một câu, cô cảm thấy tốt hơn

“Thật trùng hợp.”

Hứa Đông Dương đáp lại không chút biểu cảm. Tiếp đó anh dời ánh nhìn từ tập hồ sơ trên bàn sang Tô Dao: “Tiêu chuẩn của tôi đối với công việc tương đối cao, hy vọng cô có thể đạt được yêu cầu của tôi, thời gian thử việc tạm tính là 3 tháng, cô thấy thế nào?”

Lẽ ra cô phải dứt khoát từ chối công việc này, tránh xa người đàn ông đó, càng xa càng tốt. Thế nhưng cách anh làm việc công khai rõ ràng, không tỏ thái độ gì về những chuyện đã xảy ra khiến Tô Dao không thể mở lời, dường như chỉ cần cô mở lời, những làn sóng ngầm mãnh liệt đang được che đậy bởi sự bình tĩnh giữa hai người tưởng chừng như xa lạ này sẽ sóng dậy. Tô Dao không đủ dũng cảm để gợi nhắc lại quá khứ đã khiến cô đau khổ, lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng tránh xa khỏi Hứa Đông Dương. Tô Dao cười một cách khiên cưỡng: “Được.”

Sáu năm, vậy là đã sáu năm trôi qua. Quá khứ ra sao thì vẫn chỉ là quá khứ. Đây

có lẽ cũng là lý do tại sao Hứa Đông

Dương lại có thái độ như vậy khi gặp lại cô.

Tô Dao dần dần lấy lại bình tĩnh từ những phút kinh ngạc đầu tiên khi gặp lại Hứa Đông Dương. Người đàn ông ấy lại tiếp tục cúi đầu làm việc rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, trong khóe mắt anh ánh lên sự không khoan nhượng: “Cô còn việc gì nữa không?”

“Không, tôi...”

Tô Dao không biết phải trả lời ra sao, Hứa Đông Dương chau mày: “Cô có thể ra được rồi.”

“... Được.

Tô Dao lấy hết sức đi ra cửa. Khép cửa lại khuất xa tầm nhìn của Hứa Đông Dương rồi cô mới cảm thấy dễ chịu hơn, cô dựa cả thân hình đang mềm nhũn vào cánh cửa đứng một lúc, cảm thấy rất lạnh. Các huyết mạch trong cơ thể dường như đã đông cứng lại thành từng giọt băng, từng giọt

từng giọt chảy về tim cô, từng giọt từng giọt

khiến cô đau đớn bội phần.

Đáy mắt Tô Dao ánh lên nỗi sợ kinh hoàng. Sao lại có thể là anh?

Ngước mắt nhìn đã 4 giờ 50 phút, còn

10 phút nữa mới hết giờ làm. Khi Tô Dao

đứng dậy thu dọn đồ đạc để chuẩn bị ra về

thì chợt vang lên tiếng gõ cửa, cánh cửa

bật mở, thư ký Trương bước vào: “Thư ký

Cố, tối nay chủ tịch Hàn có lịch hẹn tiếp

khách, phó tổng cũng phải đi. Cô chuẩn bị

đi, chúng ta sẽ cùng xuống dưới bây giờ.”

Thư ký Trương thông báo xong bèn rời khỏi văn phòng. Tô Dao ngẩn người, chỉ còn cách điện thoại cho Cố Nguyên thông báo không về ăn tối và nhờ anh chăm sóc bé Tô Thư.

Khi Tô Dao chuẩn bị xong xuôi, bước ra ngoài thì đã thấy Hứa Đông Dương và thư ký Trương đứng ở cửa thang máy. Cô vội rảo bước theo sau, cố kiềm chế cảm xúc bản thân mỗi khi Hứa Đông Dương xuất

hiện. Hứa Đông Dương quét mắt nhìn cô,

rồi xoay đầu nhìn chăm chú vào một điểm
nào đó trong khoảng không. Thư ký Trương
nghiêng người qua hỏi nhỏ: “Đúng rồi, cô
có uống được rượu không?”

Tô Dao khẽ lắc đầu. Thư ký Trương tỏ vẻ khó xử: “Vậy thì khó rồi, những người chúng ta sẽ gặp toàn là
những người không thể thất lễ. Chút nữa nếu có người đến chúc rượu cô, cô cứ nhấp miệng, đối với những
trường hợp bắt buộc phải uống thì uống. Tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cô.”

Tô Dao khẽ gật cảm ơn.

4. Chương 03 Part 2

Thang máy dừng lại tại nhà xe dưới tầng hầm, ba người ngồi lên xe của Hứa Đông Dương, thẳng tiến tới
nơi tiếp khách. Thư ký Trương ngồi ở ghế sau giải thích cho Tô Dao về những mối quan hệ trong buổi tiếp
khách tối nay: “Tối nay tổng giám đốc Hàn sẽ mời ông Trần thống đốc ngân hàng. Lần này phải đầu tư xây
lắp một dây chuyền sản xuất mới nên phải vay tiền từ phía ngân hàng. Đồng thời chúng ta cũng phải mời
trưởng phòng tín dụng Lữ Mạc. Việc vay

vốn đã ổn thỏa, hôm nay tổng giám đốc

Hàn mời khách chủ yếu là để cảm ơn.”

Tô Dao gật đầu tỏ vẻ đã nắm rõ. Chiếc xe nhanh chóng tới điểm hẹn, Tô Dao và thư ký Trương bước xuống
xe trước, chờ Hứa Đông Dương rồi cả ba cùng lên tầng.

Tô Dao tới Nam Thành chưa đầy một tuần lễ nên chưa hiểu rõ về nơi này. Thư ký Trương vừa đi vừa giới
thiệu với cô: “Nhà hàng Hải Kim Cung này là nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất ở đây, tổng giám đốc Hàn
khi mời khách VIP thường thích đến nơi này. Chút nữa cô sẽ được nếm món bào ngư do họ làm, hương vị
rất thơm ngon.”

Ba người được nhân viên phục vụ đưa tới phòng ăn được đặt trước ở tầng 3, đẩy cửa bước vào đã thấy có
một số người ngồi trong phòng từ trước. Nhìn thấy Hứa Đông Dương mọi người đều cười chào, trách anh
đến muộn, lát nữa phải phạt rượu. Hứa Đông Dương không chối từ, cởi áo khoác ngoài đưa cho Tô Dao
đứng ở

phía sau. Tô Dao khẽ ngăn người rồi vội

nhận lấy, vài người đàn ông lúc này mới

chú ý tới người phụ nữ đứng sau Hứa Đông

Dương. Một người đàn ông khoảng hơn 40

tuổi cười to: “Ôi, phó tổng Hứa tìm đâu ra

người đẹp này thế?”

“Thống đốc Trần lại trêu tôi rồi. Đây là thư ký mới của tôi, Cố Tô Dao.”

Hứa Đông Dương cười, đón lấy ly rượu mà thư ký Trương đã rót cho anh: “Tôi đến muộn, nên tự phạt mình
một ly.

Anh vừa nói dứt liền uống một hơi rồi ngồi xuống trong tiếng tán thưởng sảng khoái của mọi người.

“Cậu nhìn xem sự khác biệt này.”

Thống đốc Trần chỉ người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh mình: “Tôi kết hôn hai mươi năm, thư ký là cậu Tống, tổng giám đốc Hàn kết hôn...”

“Mười tám năm.”

Người đàn ông ngồi bên tay trái thống đốc Trần cười tiếp câu, thống đốc Trần gật gật đầu: “Mười tám năm, thư ký là cô Trương. Rồi đến phó tổng Hứa, vẫn là chàng trai độc thân, thư ký là cô Cố, một đại mỹ nhân. Cậu nói xem, sự khác biệt giữa người đã có vợ và người chưa có vợ có lớn không?”

Câu nói của thống đốc Trần khiến mọi người cười ngặt nghẽo, Tô Dao nhận được ánh mắt của thư ký Trương, rót rượu rồi đứng lên: “Tô Dao tôi hôm nay là buổi đầu tiên đi làm, xin kính các vị lãnh đạo một ly.”

Lúc trước, nhân viên phục vụ đưa rượu đến, thư ký Trương đã lưu ý đưa cho Tô Dao cầm ly rượu có đế rất tinh xảo, rót vào chút rượu vang. Tô Dao nói xong bèn uống cạn thì bị Hứa Đông Dương ngăn lại. Anh nhìn cô, mỉm cười, nhưng nét mặt ấy không phải cười từ đáy mắt: “Tiểu Cố, cô dùng loại rượu này và loại cốc này để chúc rượu đối với thống đốc Trần là không tôn trọng, ly rượu đầu tiên sao có thể như vậy được?”

Tô Dao giật mình, xoay người nhìn Hứa Đông Dương. Dù lúc trước anh có không nghe thấy cuộc trao đổi của cô và thư ký Trương ở sau lưng anh nhưng với sự hiểu biết của anh về cô thì anh phải biết rất rõ tửu lượng của cô. Hứa Đông Dương dường như không thấy ánh nhìn của cô, mỉm cười lấy ly rượu từ tay cô xuống, đổi thành cốc rượu mà anh vừa dùng để chúc rượu khi mới nhập tiệc, thay cô rót đầy cốc: “Dùng cốc này mới có thể biểu đạt hết thành ý của cô.”

Cả bàn tiệc đều chăm chú nhìn cô. Hứa Đông Dương vẫn giữ nụ cười nhạt không thay đổi và cũng ngồi đó nhìn cô.

Tô Dao nhìn sâu vào mắt Hứa Đông Dương, ngửa cổ uống cạn. Xung quanh vang lên tiếng khen ngợi “Hay”. Lữ Mạc cười, nhìn về phía thống đốc Trần: “Thống đốc, đây mới là nữ anh hùng.”

Rượu vừa vào quá cổ họng, cay xè, Tô Dao chỉ uống một hơi nên đắng đến nhản mảy. Tô Dao ngồi xuống, rất may là mọi người đã không còn dồn sự chú ý vào cô. Tổng giám đốc Hàn đưa tay mời: “Nào, mời mọi người thưởng thức món chân ngựa. Thống đốc Trần nếm thử xem có hợp với khẩu vị của anh không?”

Không ngoài sự dự liệu của thư ký Trương, trong buổi tiếp khách hôm nay, ngoài cô và thư ký Trương ra, những người còn lại đều là đàn ông, chỉ có Tô Dao được coi là người trẻ tuổi ở đây. Ban đầu dự tính là từ chối mọi người cô không biết uống rượu, nhưng với bàn tay thao túng vừa rồi của Hứa Đông Dương, mọi người làm sao có thể bỏ qua cô, cứ thay phiên nhau rót rượu cho cô. Ban đầu Tô Dao còn được thư ký Trương giúp đỡ bằng cách thay lại chiếc ly rượu ban đầu để tiếp rượu, rượu qua rượu lại vài vòng, vài người đàn ông đều có vẻ như đã say, hành động và ngôn từ đều có vẻ đi quá giới hạn. Lữ Mạc liên tục rót rượu cho Tô Dao, cứ nắm chặt tay cô không buông, bắt cô phải đổi thành cốc

lớn, uống với anh rượu trắng.

Thư ký Trương lúc này cũng không cần được, Tô Dao cũng chẳng còn cách nào khác, dường như là vô thức, cô nhìn sang phía Hứa Đông Dương. Lúc này anh uống cũng không phải là ít. Không khí trong phòng nóng bức, anh mở cúc áo, sắc mặt không thay đổi nhiều nhưng ánh mắt anh nhìn cô như nói: “Giám đốc Lữ đã có tấm thịnh tình như vậy, cô nên uống một cốc với anh

“Sếp của cô đã mở lời rồi! Cô không thể không nể mặt tôi mà nói không nhé!”

Lữ Mạc nói rồi giằng lấy chiếc cốc trong tay Tô Dao, đổi thành cốc lớn, rót đầy rượu trắng, đặt vào tay Tô Dao: “Nào, nào, cạn cốc.”

Trước đó Tô Dao uống không phải là ít, lúc này dường như đã chóng mặt. Chiêu này của Hứa Đông Dương không những không có ý giúp cô mà ngược lại còn đẩy cô xuống vực sâu, Tô Dao trong khoảnh

khắc đó không thể biết cảm giác của mình

là gì. Không còn cách nào khác, cô bèn

ngửa cổ uống cạn.

Những người xung quanh đều nhìn chăm chăm vào cô. Nhìn cô uống cạn, họ đập tay nói: “Tiểu Cố, tửu lượng khá lắm.”

Tô Dao bị men cồn trong rượu làm đỏ hồng cả mặt, khoát tay ra chiều mình không thể uống thêm được nữa và ngồi xuống, cảnh vật trước mặt dường như chìm vào trong những làn sóng đang trào lên, mọi thứ quay cuồng biến hình kỳ dị, đầu cô ong ong.

Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao rời khỏi phòng, ánh cười trong khóe mắt lạnh đi vài phần, anh mượn cớ ra nhà vệ sinh, theo cô đi ra ngoài.

Không ngoài sự dự đoán của anh, Tô Dao đang đứng dựa vào tường, cúi đầu bất động. Nhìn qua đã biết cô lúc này không còn thần trí, Hứa Đông Dương bước lên một bước: “Cô làm sao vậy?”

Tô Dao cảm thấy đầu mình như quả tạ.

Miễn cưỡng nhìn người đàn ông trước mặt,

cô muốn đứng thẳng người dậy nhưng đổ

nhào xuống, rơi vào vòng tay

Hứa Đông Dương nhanh chóng giơ tay ra đỡ Tô Dao, cảm giác thân cô mềm nhũn đang trượt dần, anh đưa tay ra ôm lấy eo cô. Người phụ nữ trong lòng anh dường như thấy một cảm giác thân thuộc, vòng tay mềm mại quanh cổ anh, khiến anh sống lại.

Hứa Đông Dương cúi đầu nhìn Tô Dao. Hơi thở của cô thoang thoảng mùi rượu, hai má ửng hồng, đôi mắt mơ màng. Tim anh đập mạnh, anh hít thật sâu, khẽ đẩy cô khỏi mình một chút rồi dìu cô vào phòng. Nhìn thấy Tô Dao, thư ký Trương vội đứng dậy giúp thì bị Hứa Đông Dương ngăn lại, ra hiệu cho cô lấy đồ cho Tô Dao.

“Không ngờ là cô ấy không thể uống được.” Hứa Đông Dương mỉm cười ôn hòa và xin lỗi thống đốc Trần: “Người ta đi làm ngày đầu tiên đã bị chuốc cho say thế này, là cấp trên của cô ấy tôi không thể không

lo. Hôm nay tôi xin thất lễ, đưa Tiểu Cố về

nhà trước, mời ngài và giám đốc Lữ tiếp

tục cuộc vui.”

“Tôi nói cậu đừng thừa nước đục thả câu nhé.”

Thống đốc Trần cất tiếng reu rầy khiến mọi người lại rộ lên một tràng cười. Hứa Đông Dương cũng cười đáp lại, ôm Tô Dao rời khỏi phòng tiệc, dặn dò thư ký Trương đi theo sau: “Tôi bế cô ấy xuống tầng, cô cầm chìa khóa mở cửa xe trước.”

Thư ký Trương làm đúng theo lời anh dặn. Hứa Đông Dương cúi xuống nhìn Tô Dao trong lòng, cô không một chút sợ sệt, nhắm nghiền mắt, miệng hơi chu lên, dường như có điều gì đó khiến cô lo lắng và không vui. Bàn tay vòng qua cổ anh lúc nắm lúc buông.

Thư ký Trương giúp Hứa Đông Dương dìu Tô Dao lên ghế sau xe rồi vội vàng quay trở lại phòng tiệc trên lầu. Hứa Đông Dương ngáp ngừng bên cánh cửa xe một

lúc, lấy điện thoại từ trong ví của cô. Mở

phần danh bạ điện thoại, những người

thường trong danh bạ rất ít. Ngoài hai số

điện thoại của khu Bình Thành thì chỉ có

một số di động, chủ số điện thoại này là Cố

Nguyên.

Cô nói là lấy họ Cố theo họ chồng. Không có gì lạ thì đó hẳn là chồng cô.

Hứa Đông Dương nhìn điện thoại của Tô Dao, anh bỗng thấy tò mò đối với người đàn ông mà cô đã lấy.

Hứa Đông Dương bình tĩnh dùng điện thoại của Tô Dao điện thoại đến số máy đó, vừa đổ chuông một tiếng đã có người nhận: “Dao Dao?”

Bàn tay cầm điện thoại của Hứa Đông Dương bất giác nắm chặt lại. Cách gọi thân thiết ấy đã từng thuộc về anh, bây giờ được thốt ra một cách tự nhiên từ miệng một người đàn ông khác, dường như nói rõ mối quan hệ thân thiết giữa cô và người đàn ông đó.

“Chào anh, tôi là cấp trên của Tô Dao. Hôm nay tiếp khách, cô ấy uống say. Chúng tôi không biết địa chỉ nhà cô ấy nên điện thoại cho anh.” Nghe thấy Tô Dao uống say, Cố Nguyên nhảy khỏi ghế sofa, vội vàng hỏi địa chỉ, vợ vội áo khoác và chìa khóa, lao ra khỏi nhà.

Hứa Đông Dương đóng cửa ghế sau, ra khỏi xe, đứng dựa vào đầu xe hút thuốc. Buổi tối trời se lạnh. Những dòng xe qua lại phá tan màn đêm yên tĩnh nhưng lại cho cảm giác cô đơn.

Hứa Đông Dương xoay người nhìn Tô Dao ngồi phía sau. Nhìn từ đây chỉ có thể thấy đường eo của cô, nhớ lại cô nằm trong vòng tay anh lúc này, so với sáu năm trước cô dường như gầy và xanh xao hơn, cơ thể nhẹ đến mức tưởng như không có chút trọng lượng nào. Ánh đèn mờ trong xe khiến đường cong trên cơ thể cô càng gây động lòng. Hứa Đông Dương quay mặt đi, nhắm mắt lại nhìn về một nơi rất x

Anh kiềm chế bản thân, bởi vừa rồi thân

hình mềm mại của Tô Dao tựa vào lòng anh

đã khơi dậy trong anh niềm ham muốn. Anh

là một người đàn ông, anh không thể không

động lòng với một người phụ nữ đã từng

thân thuộc, gắn bó với anh.

Hứa Đông Dương chậm rãi dập tắt điếu thuốc, bóp vụn đầu thuốc.

Còn bây giờ, hơi ấm của cô, thân hình của cô đã thuộc về một người đàn ông khác.

Cố Nguyên nhanh chóng tới nơi mà Hứa Đông Dương nói. Từ xa, Hứa Đông Dương đã nhìn thấy Cố Nguyên vội vàng xuống xe, nhìn quanh tứ phía tìm kiếm.

Anh ta là chồng của Tô Dao sao?

Hứa Đông Dương lạnh lùng nhìn sự lo lắng của Cố Nguyên. Hóa ra cô đã tìm được người đàn ông như thế này sau khi rời xa anh. Dù đối phương có đáng người cao lớn, vẻ ngoài tuấn tú, trong lúc lo lắng

vẫn rất có phong độ nhưng anh vẫn không

thể tìm ra được đối phương có gì hơn anh,
hoặc có điểm gì nổi bật, vậy rốt cuộc là vì
nguyên nhân gì? Tại sao Tô Dao lại nhấn
tâm rồi bỏ anh?

Hứa Đông Dương đứng thẳng người, đón Cố Nguyên đang bước lại gần: “Chào anh, anh tìm Tô Dao?”
“Chào anh, tôi là chồng của Tô Dao.”

Cố Nguyên thu lại bước chân vội vã, nhìn người đàn ông trước mặt. Đây là cấp trên của Tô Dao sao? Anh ta trẻ hơn nhiều so với sự dữ liệu của anh, cũng xuất sắc hơn dữ liệu của anh. Người đàn ông này cho anh một cảm giác bất an. Hứa Đông Dương nhìn ánh mắt dò xét tò mò của Cố Nguyên, anh điềm tĩnh nói: “Tô Dao ở đây.”

Hứa Đông Dương xoay người, mở cửa sau xe. Cố Nguyên nhìn Hứa Đông Dương rồi tiến lại gần. Cánh cửa xe vừa mở, mùi rượu xông lên mũi khiến anh không khỏi chau mày, Tô Dao bất tỉnh nhân sự, mặt đỏ như máu, ngủ trong xe một người đàn ông lạ mà không phòng bị gì.

Sự phẫn nộ trào lên trong lòng Cố Nguyên. Anh đưa tay đỡ Tô Dao, nhắc cô dậy rồi ôm cô, nhẹ nhàng đưa ra khỏi xe, quay người nói với Hứa Đông Dương: “Làm phiền anh quá.”

Hứa Đông Dương không trả lời. Anh lạnh lùng nhìn bàn tay đang ôm chặt Tô Dao rồi chậm rãi bước đi, dừng lại một giây trên gương mặt Cố Nguyên, gật đầu lạnh lùng, xoay người lên xe.

Cố Nguyên cũng không nói thêm gì, ôm Tô Dao đưa về xe của mình, cẩn thận đặt cô vào trong rồi lái xa rồi đi.

Cố Nguyên rất giận. Trên đoạn đường lái xe về nhà đến khi lên lầu, lửa giận trong người anh càng lúc càng lớn, nhưng anh không thể trút bỏ lên ai. Con gái Tô Thư đã ngủ, Tô Dao giờ cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Cố Tô Dao đã 28 tuổi rồi, là mẹ của một
đứa bé 8 tuổi, làm sao đến việc đề phòng
tối thiểu với một người xa lạ cũng không
có? Cố Nguyên nhớ lại ánh mắt của người
đàn ông khi này nhìn Tô Dao, nếu anh
không nhầm thì đó là ánh mắt sở hữu tuyệt
đối.

Cố Nguyên nén giận bế Tô Dao về nhà rồi đi kiểm tra bé Tô Thư, sau đó quay lại nhà bếp cầm một lon bia ngồi trên ghế sofa uống một mình.

Tô Dao luôn là một người mẹ rất có trách nhiệm, người rất có kỷ luật. Vậy tại sao trong ngày đầu tiên đi làm cô lại uống say đến thế?

Cố Nguyên đặt lon bia trong tay xuống bàn, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, dùng khăn sạch thấm nước nóng rồi lại bên Tô Dao. Anh sợ cô say rượu sẽ làm con gái sợ nên không đưa cô vào phòng Tô Thư mà đưa cô vào giường anh. Tô Dao nằm ngủ ở giữa giường, chiếc drap trải giường và chiếc chăn lớn như nuốt chửng cô, cô

co người lại, nằm ngủ như một đứa bé.

Cố Nguyên khẽ nhắc chân để lộ khuôn mặt Tô Dao. Ngón tay anh khẽ đỡ má cô, làn da nơi ngón tay tiếp xúc với da mặt cô nóng lên hừng hực, có thể là do rượu. Ngọn lửa nơi ngón tay bùng cháy như đốt cháy tâm can anh.

Cố Nguyên rút bàn tay lại. Tô Dao khẽ kêu lên một tiếng vì sự va chạm này rồi kéo chần cuộn tròn. Cố Nguyên nghiêng người vuốt những sợi tóc rơi bên ngoài chần của Tô Dao, khẽ cuộn tròn vào giữa những ngón tay mình. Trong lòng tràn đầy tức giận, nhưng đâu đó là một cảm giác khổ sở đến lạ kỳ. Cảm giác này khiến tâm trạng anh dần bình tĩnh trở lại.

Tô Dao, có phải là vì gần gũi với mình từ lâu rồi nên ngay cả đến ý niệm phòng bị cũng không có?

Xem ra phải cho để em biết thế nào là cảnh giác, nghĩ đến đàn ông là nghĩ đến một loài động vật thật nguy hiểm.

5. Chương 04 Part 1

Chương 4: Nếu có thể ôm em

Cảm giác sau khi say rượu là đầu đau như búa bổ. Tô Dao tỉnh dậy muộn hơn rất nhiều so với thường ngày. Nhìn màn hình điện thoại, cô kêu lên, vội vàng nhảy khỏi giường, lại phát hiện thêm một nỗi kinh hoàng nữa - cô thấy mình đang nằm trên giường của Cố Nguyên. Đẩy cửa đi ra, dì Dư - bảo mẫu đang liên tay li chân trong bếp, th

y cô đã dậy vội dừng tay, quay người lại cười với cô: “Cô Tô dậy rồi à, cậu Cố ăn sáng rồi đưa cháu đến trường rồi, còn dặn tôi nói với cô là không phải lo gì cả.”

“Dạ, vâng, làm phiền dì quá.”

Tô Dao yên tâm hơn, dì Dư đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng nóng hổi đặt lên bàn ăn. Đầu đau như búa bổ, Tô Dao không còn cảm giác muốn ăn, cô bước vào phòng vệ sinh, dùng nước lạnh vỗ lên mặt, những gì xảy ra trong ngày hôm qua dần hiện về

trong trí nhớ cô.

Cô nhớ là mình đã uống say. Sau đó thì sao? Làm sao cô có thể về đến nhà? Làm sao cô lại ngủ trên giường của Cố Nguyên? Những điều đó hoàn toàn trống rỗng trong ký ức cô. Tô Dao rút khăn lau mặt, nhìn đồng hồ, không kịp nghĩ tiếp gì nữa, chào dì Dư rồi vợ vội túi xách lao xuống lầu.

Không ngờ vừa ra tới cửa thang máy thì gặp Cố Nguyên. Tô Dao vội dừng lại: “Anh quên không mang theo gì à?”

“Anh quay về đón em.”

Cố Nguyên vừa nói vừa đón lấy túi của

Tô Dao: “Em ăn sáng chưa?”

“Em ăn rồi.” Tô Dao đành nói dối, Cố Nguyên nhìn cô, không nói gì, bước qua cô, quay trở lại nhà, gói đồ ăn sáng mà dì Dư đã chuẩn bị rồi đặt vào tay cô: “Vừa đi vừa ăn.”

Tô Dao đón lấy đồ ăn, Cố Nguyên rất tự

nhiên nắm chặt lấy bàn tay cô, kéo cô đi:

“Anh đã đưa Tô Thư tới trường rồi. Tối qua

em say mềm, cứ ngỡ là em đói bụng nên

lang thang đi xe bus ở

Sắc mặt anh lạnh băng, giọng đánh lại. Tô Dao không dám nói gì, lật đặt bước theo, mặc cho anh kéo lên xe. Trên cả chặng đường tâm trạng cô rất buồn. Cô có thể cảm nhận được là Cố Nguyên đang giận, môi anh bặm chặt lại. Khi giận Cố Nguyên thường lạnh lùng, anh sẽ không nói gì, không làm gì, đã có lúc Tô

Dao không thể không kêu lên về sự lạnh lùng của anh. Người đàn ông này ngay cả đến khi nổi giận cũng vô cùng quả quyết, vẫn là cô cuối cùng cũng vì sự im lặng của anh mà phải tự nhận sai.

Tắc đường cao điểm vào buổi sáng, Cổ Nguyên và Tô Dao bị tắc ở đầu cầu. Tô Dao nhìn sắc mặt của Cổ Nguyên, muốn hỏi anh hôm qua đã xảy ra chuyện gì nhưng rồi lại quyết định một cách lý trí rằng không nên mở miệng hỏi vào lúc này thì tốt hơn.

Không ngờ Cổ Nguyên lại quay đầu sang nhìn cô lạnh lùng rồi tra hỏi cô: “Tối qua em làm sao, ngày đầu tiên đi làm sao lại uống say như vậy? Ngay cả đến khái niệm tự bảo vệ bản thân cũng không có, ngủ mê mệt chẳng biết gì trước mặt một người đàn ông?”

Tô Dao thầm giật mình, ngủ mê mệt trước mặt ai?

Trước mắt Tô Dao chợt hiện ra ánh nhìn lạnh lùng của Hứa Đông Dương, cô nhớ lại mình bị anh ép phải uống rượu ra sao, sau đó...

“Tối qua làm sao em có thể về được nhà?” Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cổ Nguyên. Anh nhăn mày: “Cấp trên của em điện thoại nói cho anh biết, anh lái xe tới đón em.” Nói tới đây anh không kiềm chế được, lên tiếng trách móc: “Ngày đầu tiên đi làm, người ta là người như thế nào em cũng không biết mà em lại say mềm như thế trong xe người ta. Nếu người ta có ý đồ gì xấu thì em làm sao?”

Anh gọi điện thoại cho Cổ Nguyên đi đón mình sao? Tô Dao im lặng không nói. Cô không thể nói với Cổ Nguyên những gì đã xảy ra với cô rất lâu trước đây, những gì lẽ ra không nên xảy ra đều đã xảy ra. Tô Dao cúi đầu ôm mặt, uống say, rồi cả việc sáng nay cuống cuống chạy đi làm, thêm vào đó là những lời trách móc của Cổ Nguyên khiến đầu cô cứ ong ong lên: “Em đau đầu.”

Cổ Nguyên hít thật sâu rồi khẽ thở ra, cố kiềm chế cơn giận trong người, nhìn Tô Dao: “Anh cảm thấy công việc của em rất có vấn đề, ngày đầu tiên đi làm đã thế này, không biết sau này sẽ còn thế nào nữa. Đau đầu thì đừng đi làm nữa, em bỏ công việc này rồi tìm một công việc bình thường khác đi.”

“Khó khăn lắm em mới tìm được một công việc tốt như vậy, Tô Thư và em cần công việc này...”

“Anh nói rồi, trước khi em ổn định, anh sẽ nuôi em và con.”

Cổ Nguyên chau mày lại, giọng thêm lạnh lùng: “Tô Dao, em có cần phải phân rõ giới hạn giữa hai chúng ta khi chúng ta vừa mới ly hôn hay không? Đúng, anh biết em cần công việc này để nuôi em và con, anh không hy vọng em sẽ sống dựa vào anh. Thế nhưng, ngoài tình nghĩa vợ chồng, anh và em còn có tình cảm gần 30 năm trời, dựa vào anh lẽ nào khiến em cảm thấy không an tâm, khiến em mất mặt lắm sao?”

“Em sợ mình sẽ ỷ lại vào anh.”

Tô Dao nói khẽ, giọng nói run run đã làm tiêu tan cơn phẫn nộ của Cổ Nguyên. Anh quay đầu nhìn cô nhưng cô nhìn ra ngoài cửa sổ, tránh ánh nhìn của anh, giọng pha chút mệt mỏi: “Những năm qua lúc nào em cũng phải giữ gìn, em sợ mình sẽ ngày càng không thể rời xa anh được.”

“Dao Dao...” Cổ Nguyên định mở miệng nói gì đó nhưng lại bị những lời vừa nói của Tô Dao ngăn lại. Cô ngoảnh đầu nhìn anh, cười khẽ: “Trước đây vì Tô Thư và vì phải

trả nợ nên chúng ta mới kết hôn. Cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này đã trói anh lại lâu như vậy, em không muốn tiếp tục làm phiền anh nữa. Em không thể ỷ lại vào anh,

Cố Nguyên ạ. Từ nay về sau em có cuộc sống của em, và anh cũng phải có cuộc sống của anh.”

Những lời nói của Tô Dao khiến lòng Cố Nguyên trào dâng một nỗi buồn, anh nhìn cô trầm ngâm: “Em sống cuộc sống của em? Em có dự tính gì cho cuộc sống sau này của em?”

“Em không biết.”

Trong đầu Tô Dao thoáng hiện lên hình ảnh Hứa Đông Dương, tim cô chợt thắt lại đau nhói, giọng bất giác chùng xuống: “Em biết là anh muốn tốt cho em. Công việc này em cũng không muốn làm tiếp nữa, nhưng trước mắt thực sự là em rất cần nó...”

Giọng của Tô Dao càng lúc càng nhỏ đi, cô nghĩ đến khả năng xấu nhất, dòng suy nghĩ đó khiến sắc mặt cô trở nên tái mét.

Tô Dao ngẩng lên nhìn chăm chăm vào Cố Nguyên. Anh nói đúng, ngày hôm qua sau khi phát hiện ra cấp trên của mình là Hứa Đông Dương, cô đã không còn muốn ở bên cạnh anh ta. Ban đầu cô cũng có ý định sẽ từ bỏ, tránh xa anh, càng xa càng tốt. Huống hồ, huống hồ... Tô Dao càng nghĩ càng sợ, mặt cô trắng bệch, trong nhà còn có Tô Thư giống như một quả bom hẹn giờ. Nếu Hứa Đông Dương phát hiện ra điều gì đó thì phải làm sao?

“Được, em sẽ từ bỏ công việc này để tìm công việc khác.”

Tô Dao đột nhiên nói giọng quả quyết, Cố Nguyên có vẻ hơi ngạc nhiên: “Em đồng ý?”

“Em đồng ý. Em cũng cảm thấy công việc này không thực sự phù hợp với em, em muốn chăm sóc con, sau này còn phải tiếp khách kiếu này nữa thì em biết phải làm sao?” Tô Dao ngừng lại: “Sợ rằng trước mắt phải nhờ anh nuôi mẹ con em

Nghe những lời nói này của Tô Dao, sắc mặt Cố Nguyên có phần giãn ra, dù không hiểu rõ tại sao cô lại thay đổi thái độ nhanh đến vậy nhưng anh rất hài lòng với kết quả này: “Được, em bỏ đi. Cuối tuần bố mẹ tới anh sẽ giải thích thay em.”

Dù đã quyết định bỏ việc, Tô Dao vẫn chưa thể bình tâm trở lại. Cô lên thu dọn đồ đạc cá nhân. Vừa đi làm được một ngày nên cô không có nhiều vật dụng, có đi cũng gọn ghẽ.

Tô Dao đến văn phòng, vẫn chưa kịp viết đơn xin nghỉ theo dự định thì thư ký Trương đã qua gõ cửa: “Cô Cố, cô chuẩn bị nhanh lên. Ngay bây giờ phải họp tại tầng 15, những tài liệu cần thiết tôi đã đặt ở đó hết rồi. Cô lên cùng phó tổng, nhớ ghi lại nội dung cuộc họp nhé.”

Tô Dao đứng đó, phút chốc như rơi vào ngã ba đường. Cuối cùng thì tinh thần trách nhiệm đã chiến thắng, Tô Dao cầm tập hồ sơ mà thư ký Trương đã chuẩn bị giúp, đi

tới phòng họp.

Thôi thì làm hết buổi sáng hôm nay, sau giờ nghỉ trưa làm đơn xin nghỉ việc rồi buổi chiều nói cũng được.

Vừa bước vào cửa phòng họp, Tô Dao nhận thấy không khí có phần khác thường, hôm qua tổng giám đốc Hàn vẫn còn tươi cười thì giờ ngồi trên ghế trầm ngâm. Hứa Đông Dương đã yên vị, ngồi đối diện với tổng giám đốc Hàn. Những người còn lại thì Tô Dao đều không quen. Rất may là thư ký Trương đã theo sau, ra hiệu cho Tô Dao đưa tài liệu cho Hứa Đông Dương, rồi ngồi phía sau anh.

Cửa phòng họp đóng lại. Máy chiếu được mở lên, cả phòng họp im phăng phắc. Tổng giám đốc Hàn nghiêm mặt nhìn xung quanh một lượt, chậm rãi nói: “Anh Thượng, anh nói xem, việc này là

Người đàn ông bị gọi tên liền đứng dậy, nhìn tổng giám đốc Hàn một cách lo lắng rồi nhìn Hứa Đông Dương: “Tổng giám đốc

Hàn, những sản phẩm mới lần này đều có

lỗi kỹ thuật nghiêm trọng. Tuần trước tổ sản

xuất của anh Vương có sử dụng khuôn mới
để sản xuất thử 100 mảnh, kiểm tra chất
lượng thì toàn bộ đều báo phế phẩm.”

“Rầm” một tiếng, Tô Dao giật bản mình. Tổng giám đốc Hàn quảng mạnh tập tài liệu dày cộp lên mặt bàn, khiến cho cặp tài liệu bung tung tóe, các giấy tờ trong cặp tài liệu đều rơi xuống đất.

“Các cậu ngày ngày nhận tiền làm cái gì thế? Hả? Tiền ngân hàng thì vay rồi, thủ tục làm xong rồi, bây giờ lại nói với tôi cái dây chuyền sản xuất chết tiệt này không dùng được, các cậu đùa với tôi đấy à?”

Tổng giám đốc Hàn nói dứt câu vùng đứng dậy đẩy cửa rời khỏi phòng họp, cả phòng họp lúc bấy giờ chìm trong bầu không khí trầm lặng, mọi người đều hoang mang, không dám lên tiếng.

Cuối cùng, Hứa Đông Dương khẽ thở nhẹ, phá tan sự im lặng: “... Thế này đi, anh

Thượng, anh Vương và cả anh Hứa nữa,
tới văn phòng tôi.”

Những người khác lần lượt rời khỏi phòng họp, Hứa Đông Dương đánh mặt lại, cùng vài người khác quay về văn phòng làm việc của mình. Thư ký Trương đập đập vào vai Tô Dao, ra hiệu cho cô cùng quay về tầng 18. Cửa văn phòng phó tổng đóng chặt, Tô Dao ngược nhìn qua rồi quay lại chào thư ký Trương, trở về phòng của mình để viết đơn xin thôi việc.

Đơn xin thôi việc đã viết xong nhưng vẫn chưa có cơ hội trao cho Hứa Đông Dương, cả buổi sáng cửa văn phòng anh khép im ỉm. Cả công ty chìm trong bầu không khí u ám trầm lắng, ngay cả nói chuyện cũng phải nh

Đến giờ nghỉ trưa, cửa văn phòng Hứa Đông Dương cuối cùng cũng mở ra, vài người đàn ông vội vàng đi ra. Điện thoại nội bộ trên bàn Tô Dao báo sáng, vọng đến tiếng nói của Hứa Đông Dương: “Cô qua đây một lúc.”

Tô Dao đứng dậy, cầm lấy PDA, do dự một lúc rồi cầm lấy đơn xin thôi việc của mình. Khi Tô Dao bước vào phòng thì Hứa Đông Dương đang ngả người dựa vào ghế, nhắm nghiền hai mắt, nghe thấy tiếng bước chân anh khẽ cúi đầu. Trong ánh mắt anh ánh lên sự mệt mỏi: “Cô đặt vé sớm nhất đi Tokyo cho tôi, khoang thường cũng được, miễn sao càng sớm càng tốt.”

Tô Dao không khỏi ngạc nhiên: “Sao?” “Công tác.” - Hứa Đông Dương đáp gọn

lớn - “khoảng ba đến năm ngày gì đó.” Hứa Đông Dương vừa nói vừa nhìn Tô Dao, thấy thái độ của cô có vẻ gì đó không ổn, khẽ nhíu mày: “Làm sao? Cô có chuyện gì sao?”

Anh phải đi công tác ở Tokyo. Công ty xảy ra những chuyện lớn như vậy, nếu bây giờ không nói luôn thì không biết phải ở lại đây đến bao giờ. Dường như trong khoảnh khắc đó Tô Dao đã hạ quyết tâm, bèn đặt đơn xin thôi việc lên bàn làm việc của Hứa

Đông Dương.

Hứa Đông Dương không nói gì, đưa mắt nhìn qua vài giây chiếc phong bì trắng trước mặt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tô Dao. Ánh mắt và thần sắc của anh trở nên lạnh băng: “Cô có ý gì vậy?”

“Tôi muốn nghỉ việc, tôi cảm thấy công việc này không phù hợp với tôi.

Tô Dao nắm chặt tay, lấy hết dũng khí để nói. Ánh mắt của Hứa Đông Dương trong khoảnh khắc đó chợt tối đi, cô thực sự đã bỏ chạy.

Cô bây giờ một lần nữa lại lặp lại những gì trước đây, rồi bỏ anh ra đi.

Hứa Đông Dương lạnh lùng nhìn Tô Dao đang đứng lặng yên ở đó. Khóe mép anh từ từ nhếch lên nụ cười như châm biếm lẫn tàn khốc: “Ồ, là công việc không hợp với cô hay là người không hợp với cô?”

6. Chương 04 Part 2

Tô Dao chết lặng, nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩn tránh ánh mắt của Hứa Đông Dương, bất giác cất giọng lạnh lùng: “Tôi chỉ đơn giản nhận thấy rằng tôi không thể đảm nhiệm tốt công việc này, giống như việc đã xảy ra tối hôm qua, tôi cảm thấy công việc này không phù hợp với tôi, tôi không giỏi giao tiếp, không thể hoàn thành nhiệm vụ của một thư ký.”

Căn phòng phút chốc trở nên im ắng đến tột độ. Cả hai người đều im lặng, mỗi người trong họ đều cố gắng tìm cách chạy trốn hoặc che giấu những gì đang nghĩ.

“Cũng đúng, tôi làm sao có thể quên được, cô luôn rời bỏ người khác những lúc người ta gặp khó khăn.”

Hứa Đông Dương đứng dậy, đưa tay chỉ đơn giản việc trước mặt: “Tô Dao, tôi nói cho cô biết, cô làm như vậy chỉ cho tôi thấy rằng cô đang chạy trốn Hứa Đông Dương tôi mà thôi. Cô còn nói thái độ làm việc của mình sao? Cô không thể thích nghi được với công việc, công việc phải thích nghi với cô sao? Nếu vậy sao cô còn ra ngoài đi

làm làm gì, sao không ở luôn nhà ngoan

ngoãn làm vợ phục tùng chồng cô để chồng

nuôi.”

Hứa Đông Dương gần từng tiếng một, mặt Tô Dao mỗi lúc một thêm trắng bệch như cắt không còn ọt máu. Lời nói của Hứa Đông Dương đã làm tổn thương lòng tự trọng trong cô. Tô Dao cắn môi, cô không tức giận cũng không phản bác. Cô nắm chặt tay lại, cố gắng không để mình run lên.

Cô hiểu rõ rằng mình đã lựa chọn sai thời điểm. Chuyện xảy ra buổi sáng đủ để tưởng tượng ra tâm trạng của Hứa Đông Dương tồi tệ đến mức nào. Thế nhưng cô thực sự không muốn ở lại bên người đàn ông này thêm một giây phút nào nữa. Cô không muốn giữa cô và anh có thêm bất kỳ mối quan hệ nào nữa, vì vậy dù anh có nói những lời làm tổn thương người khác thì cô cũng cần rằng chịu đựng.

Cô chỉ muốn rời khỏi anh, càng nhanh càng tốt.

“Xin lỗi anh. Vé máy bay tôi đã đặt cho

anh rồi. Đơn xin nghỉ việc tôi cũng đã gửi

cho anh rồi, hy vọng khi anh từ Nhật Bản

trở về sẽ có một thư ký khác có thể đáp

ứng được yêu cầu công việc của anh.”

Tô Dao nói xong xoay người bước đi, đằng sau bỗng vang lên giọng nói của Hứa Đông Dương: “Chờ đã.”

Tô Dao quay lại, bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh còn muốn tôi làm gì nữa?”

Hứa Đông Dương chau mày, cầm đơn xin nghỉ việc vầy vẩy: “Cô muốn nghỉ việc cũng được. Coi như đây là thông báo trước một tháng của cô. Bây giờ thì cô phải thực hiện cho xong phần công việc của mình, sau một tháng nữa cô muốn đi đâu thì đi.”

Tô Dao dùng hết sức để nắm chặt tay lại, cố gắng kiềm chế cơn phẫn uất đang trào dâng trong lòng: “Phó tổng Hứa, có phải anh đã nhầm lẫn rồi không? Tôi bây giờ mới đang trong thời gian thử việc nên

không cần phải thông báo trước một tháng.”

“Thời gian thử việc?” - Hứa Đông Dương cười nhạt - “Vậy thì cô phải cảm ơn người bạn cũ đã quan tâm cô, cô vừa vào công ty ngày đầu tiên tôi đã giúp cô làm xong thủ tục hợp đồng làm việc chính thức.”

Tô Dao đắm đắm nhìn Hứa Đông Dương, nói không ra lời, cô hoàn toàn không ngờ lại xảy ra tình huống này. Hứa Đông Dương nheo mắt nhìn cô: “Tô Dao, theo đúng quy tắc thì cô phải làm đúng công việc của mình, hết thời gian ấy, cô đi tôi cũng sẽ không ép cô ở lại.”

Tô Dao nắm chặt nắm xoay cửa ra vào: “Tôi biết rồi.”

Tô Dao rời khỏi phòng làm việc của Hứa Đông Dương, cảm thấy đầu đau như búa bổ. Cô vội vàng đặt cho anh vé máy bay sớm nhất đi Tokyo theo đúng yêu cầu của anh. Sau cuộc tranh cãi với Tô Dao, anh không ở lại thêm phút nào, sắp xếp vội đồ đạc rồi lái xe ra sân bay.

Tô Dao ngồi ôm đầu trong phòng làm việc, cảm thấy toàn thân như không còn sức lực.

Lời nói của Hứa Đông Dương khi nãy như những nhát dao đâm thẳng vào trái tim cô.

Bây giờ phải làm sao đây? Muốn đi cũng không thể đi được. Nếu cô cứ dứt khoát rời khỏi công ty thì liệu công ty có giữ hồ sơ của cô lại hay không? Lẽ ra lúc đầu cô không nên nộp toàn bộ hồ sơ vào công ty như vậy.

Đầu Tô Dao như rối tung lên, cô ngồi bất động một hồi lâu mới phát hiện điện thoại trong túi xách không ngừng rung lên. Cô vội lấy điện thoại ra, là điện thoại của Cố Nguyên gọi đến.

“Sao rồi em?”

Gọng trầm ấm của anh từ đầu dây bên kia vọng sang.

Đột nhiên Tô Dao cảm thấy tủ thân vô

cùng, nhưng lại không biết phải nói với anh

thế nào, cô khẽ run run giọng nói:

“... Không sao, nhưng trước mắt e rằng em không thể xin nghỉ việc được.”

“Sao vậy?”

“Em vào công ty nhưng không phải qua thời gian thử việc, được nhận vào làm nhân viên chính thức luôn. Theo quy định thì phải báo cho công ty trước một tháng, phải đợi cho hết thời gian một tháng mới được phép rời khỏi công ty.”

Tô Dao nhắm mắt lại, day day trán một cách mệt mỏi: “Khi vào đã không dễ dàng, không ngờ đến khi muốn ra lại càng khó khăn.”

“Thôi, em đừng lo lắng quá.”

Cố Nguyên an ủi cô: “Nếu đã như vậy thì đợi qua một tháng rồi tính tiếp, nếu công ty có cuộc tiếp khách nào khác, em không cần

đi nữa là được. Đẳng nào cũng nghỉ việc,

em chỉ cần làm tốt phần việc của mình là

được.” Cố Nguyên dừng lại rồi chuyển chủ

đề: “Ngày mai bố mẹ tới, em đi làm về rồi

dọn qua nhà nhé.”

Tô Dao không muốn nói nhiều thêm nữa, cô cúp điện thoại, bởi xảy ra việc hệ trọng nên tổng giám đốc Hàn và phó tổng Hứa đều rời khỏi công ty, công ty không có sếp nào ở lại, vì vậy rất nhiều người đã về sớm. Tô Dao kiểm tra lại, không thấy còn việc gì nữa nên tan sở sớm, trở về thu dọn nhà cửa theo đúng lời dặn của Cố Nguyên.

Hôm sau là thứ bảy, bố mẹ Tô Dao và bố mẹ Cố Nguyên cùng hẹn nhau bắt xe tới Nam Thành. Cố Nguyên và Tô Dao đưa bé Tô Thư ra bến xe đón mọi người. Lâu lắm không gặp cháu cưng nên ông bà nội ngoại vừa thấy Tô Thư đã quần quýt không rời. Cố Nguyên và Tô Dao đi sau xách hành lý cho bố mẹ, Tô Dao phải xách chiếc vali khá nặng nên không nhin được, đành kêu lên: “Mẹ, từ Bình Thành tới Nam Thành cách

nhau có bao xa, sao mẹ phải mang nhiều
đồ như vậy?”

“Làm sao? Không được à?” - Mẹ Tô Dao quay đầu lại nhìn cô, tỏ vẻ không vui - “Đều là đồ ăn mang cho cháu ngoại. Chút nữa về nhà làm cho nó ăn. Vừa nhìn con là mẹ đã biết, chắc là không ăn uống cẩn thận. Cả ngày đều ăn ở ngoài phải không? Đồ ăn bán ngoài có nhiều mì chính lắm, trẻ nhỏ ăn không tốt đâu con ạ.”

Tô Dao cúi nhìn chiếc vali, đều là đồ ăn đã chế biến, cô thốt lên: “Mẹ, đồ ăn đã chế biến như thế này, trẻ con ăn nhiều cũng không có tốt đâu.”

“Làm sao không tốt? Từ nhỏ con vẫn thích ăn kia mà, con lớn lên cũng có thấy ngu dần gì đâu.” - Mẹ Tô Dao trợn mắt nhìn cô - “Vớ lại, chỗ đồ ăn ấy cũng không phải dành cho con.”

“Được rồi, Dao Dao.” Cố Nguyên đưa tay ra ôm lấy cô, vỗ nhẹ vào vai cô: “Mẹ cũng xót Tô Thư mà, vớ lại mấy ngày hôm

nay con bé cũng đâu có ăn được bao
nhiều.”

Cố Nguyên cất tiếng khiến Tô Dao không phụng phịu nữa. Mọi người đưa nhau ra xe, Cố Nguyên vội sắp xếp hành lý lên xe, nhiều người quá nên xe không chỗ hết, bèn gọi thêm một chiếc taxi nữa, đưa mọi người về nhà.

Trước khi bố mẹ hai người đến, Tô Dao đã thu dọn thư phòng thành một chiếc phòng ngủ tạm thời, Tô Dao và Cố Nguyên dự tính là Tô Thư và Tô Dao sẽ ngủ một phòng, hai bà ngủ một phòng, còn Cố Nguyên và hai ông sẽ ngủ một phòng, anh trải đệm nằm dưới đất là xong.

Nhưng sắp đặt thì là vậy, chơi cả ngày rồi đến khi đi ngủ, Tô Thư cứ nằng nặc đòi ngủ với ông bà, thế là thành ra ông bà ngoại phải ngủ cùng phòng với Tô Thư, ông bà nội ngủ một phòng, còn Tô Dao và Cố Nguyên ngủ một phòng.

Sau khi sắp xếp cho mọi người xong, Tô
Dao đành dờ khóc dờ cười quay về phòng
của Cố Nguyên, hít một hơi thật sâu rồi đẩy
cửa bước vào, Cố Nguyên vừa tắm xong,
mặc quần áo ngủ, đang nằm yên dựa vào
thành giường đọc tạp chí.

Nhìn thấy Tô Dao vào phòng, Cố Nguyên gấp tạp chí lại, nhìn cô mỉm cười.

Hai má Tô Dao hồng chóc đỏ bừng, đứng ở đó không biết nên làm gì, hai mắt không dám nhìn vào người Cố Nguyên. Bình thường khi hai người ở cạnh nhau, Tô Dao không phải là chưa từng nhìn thấy anh mặc quần áo ngủ, nhưng từ trước tới nay anh không làm cô có cảm giác hoang mang như lúc này.

“Tô Thư có nghịch không?” “Ừm, con bé ngủ với mẹ rồi.”

Tô Dao đáp xong, hai người đều trở nên ngượng ngùng. Cố Nguyên nhìn Tô Dao lo lắng thì không nhịn được cười, vỗ tay đập đập vào khoảng nệm trên giường bên cạnh

mình: “Đứng đó lạnh lắm, em lại đây.”

Tô Dao đỏ bừng mặt, nghĩ, không phải là anh định ngủ cùng mình đấy chứ!

“Em ngại cái gì?”. Cố Nguyên đặt quyển sách xuống. “Có phải là mình chưa từng ngủ cùng nhau đâu.”

Ngay từ khi còn nhỏ, Cố Nguyên và Tô Dao thường được bố mẹ đặt ngủ cùng nhau. Thế nhưng đó là chuyện của ngày còn nhỏ.

Tô Dao liếc nhìn căn phòng của Cố Nguyên, trong phòng, ngoài chiếc giường còn có một tủ quần áo, vẫn còn khoảng trống trên đất. Tô Dao lẩn tránh ánh mắt của Cố Nguyên, đi đến cạnh tủ áo mở cửa tủ: “Em trải chăn nằm đất...”

Cô đột nhiên im bất, ngăn tủ đứng chặn trống rỗng. Đúng rồi, chăn bông đều đưa cho ông bà nội, ngoại dùng cả rồi, làm gì còn thừa cái nào nữa.

Tô Dao xoay người nhìn Cố Nguyên.

Trời lạnh như thế này không thể nằm sàn để chết cóng được.

“Em không tin anh à?”

Cố Nguyên vẫn cười, tiếp tục đập đập vào chỗ bên cạnh anh: “Giường rộng như thế này, anh và em mỗi người một nửa.” - Anh dừng lại rồi nói tiếp: “Yên tâm, anh không thu phí của em đâu, có ngủ anh cũng có lấy tiền đâu.”

Lời nói của Cố Nguyên khiến Tô Dao thở phào nhẹ nhõm, nhin không được liền bật cười. Cô bước lại phía bên giường và ngồi xuống, giữ một khoảng cách xa với anh: “Thế hai đêm nay làm khó cho anh rồi.”

“Khó gì mà khó, anh không định ăn hiếp em nên em không cần để ý đâu.” Cố Nguyên hài hước nói, đặt quyển tạp chí sang bên rồi nằm xuống giường trước: “Ban đêm anh ngủ yên lắm, không nói mơ, không ngáy, không cuộn chăn, không mộng du, em có thể coi như anh không tồn tại.”

Tô Dao vợ lấy chiếc gối đánh vào Cố Nguyên. Hai người dường như quay trở lại thời thơ ấu, Tô Dao khi đó ngủ trưa thường nói mơ, chảy nước miếng, cuộn chăn, thậm chí còn mộng du nữa, đã bao nhiêu lần dọa Cố Nguyên khóc. Tô Dao biết là Cố Nguyên ám chỉ cô, Cố Nguyên đón chiếc gối mà Tô Dao ném qua, ngồi hẳn dậy nhìn cô, cười dịu dàng: “Đến đây nào vợ yêu, để chồng ru vợ ngủ nào.”

Tô Dao giật lại chiếc gối của mình, cẩn trọng nằm xuống, xoay lưng về phía anh, gương mặt không giấu nổi vẻ tức giận. Đúng là lớn rồi, không còn là trẻ con, trong lòng cô vẫn lo lắng không nguôi. Cố Nguyên đợi cô nằm xuống một lúc, tắt đèn trên đầu giường rồi nằm xuống. Cả căn phòng chìm trong bóng tối. Tô Dao cảm thấy sau lưng là cả một khoảng im lặng, Cố Nguyên cũng không có động tĩnh gì.

Không ngủ được.

Tô Dao mở to mắt nhìn vào bóng đêm, hít sâu, hai người ngủ cùng một chiếc giường, đắp cùng một chiếc chăn khiến cô không thể an lòng. Hơi thở nóng ẩm của Cố Nguyên phả vào sau lưng khiến cô càng thêm bối rối, cô dường như còn nghe rõ tiếng đập con tim mình.

Cô không thể chớp mắt, anh cũng không thể ngủ như bình thường. Cố Nguyên nằm im nhìn lên trần nhà, vầng trăng quanh anh là mùi hương tỏa ra từ người cô khiến cơ thể anh nóng bừng lên.

Chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào người cô. Anh thật không nghĩ rằng có một ngày anh lại i vào hoàn cảnh như thế này. Anh còn nhớ ngày trước khi trêu đùa với bạn bè đã từng nói rằng đàn ông không thể bỏ lỡ cơ hội.

Không ngờ rằng anh lại rơi vào tình trạng này. Dù đã kết hôn, hai người chưa hề có động chạm gì thân mật.

Trong bóng tối, hơi thở của cô rất nhẹ, dường như là giữ khoảng cách với anh. Anh

biết cô không ngủ được. Cố Nguyên xoay

đầu nhìn sang phía Tô Dao, mái tóc dài như

lần sưởi mềm mại xõa ra trên gối. Cô dường như chưa có được cảm giác an toàn, vẫn cuộn chặt mình trong chiếc chăn giống như con rắn cuộn tròn mình lại.

Anh rốt cuộc vẫn chỉ là một người đàn ông. Với tình trạng như thế này, anh chắc chắn rằng mình không thể ngủ được.

Tim Tô Dao đập thành thịch, không biết anh sẽ có hành động gì.

Sau lưng vang lên tiếng “roạt”, đèn bừng sáng. Cố Nguyên nhẹ nhàng rời khỏi giường, đi ra phòng khách. Trước khi ra khỏi phòng anh ngoái đầu lại nhìn cô, Tô Dao vội vàng nhắm mắt giả vờ như đã ngủ. Tim đập thành thịch. Tô Dao nằm đợi Cố Nguyên rất lâu nhưng anh không trở lại phòng. Tiếng tivi từ ngoài phòng khách vọng lại, Tô Dao cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ mơ màng.

7. Chương 05

Chương 5: Rơi vào cuộc sống chung

Ngày thứ hai khi Tô Dao tỉnh dậy thì mọi người đã thức dậy từ bao giờ, ông bà nội đã đi dạo rồi tiện mua đồ ăn sáng, ông bà ngoại ngồi chơi cùng Tô Thư ở phòng khách. Tô Dao dụi mắt chào Cố Nguyên. Một đêm mất ngủ, gương mặt anh trở nên xanh xao nhưng tinh thần rất tỉnh táo, chào cô xong anh xoay người trở về phòng ngủ bù .

Mẹ Tô Dao trừng mắt nhìn Tô Dao, đợi Cố Nguyên vào phòng rồi mới cất tiếng phản đối: “Con phải nói với Cố Nguyên. Thức thâu đêm xem bóng đá có hại cho sức khỏe lắm, cũng không còn là thanh niên tuổi đôi mươi đâu. Thức đêm như thế hại nguyên khí lắm”.

Tô Dao “ạ” một tiếng, mặt nóng bừng, trong lòng không muốn tìm hiểu nguyên nhân tại sao Cố Nguyên không quay lại phòng, lại sợ mẹ lại nói nhiều, liền vội tránh vào phòng vệ sinh. Khi ra ngoài thì ông bà nội đã quay trở về, còn mang về cả sữa đậu nành và bánh bao nóng hổi . Mẹ Tô Dao trừng mắt nhìn cô, không nói thêm gì nữa rồi vào đồ Tô Thư ăn sáng .

Mọi người quây quần ngồi bên bàn ăn sáng, mẹ Cố Nguyên rót một cốc đậu nành cho Tô Dao rồi chăm chú nhìn sắc mặt cô: “Dao Dao, suốt những năm gần đây Cố Nguyên không ở bên cạnh con, hai người khó khăn lắm mới có thể ổn định, sau này phải cố gắng sống cho tốt.”

Tô Dao “ạ” một tiếng, cúi đầu ăn bánh bao của mình. Nói dài nói đại, im lặng là vàng. Bố Cố Nguyên tiếp lời vợ: “Em cũng phải nói Cố Nguyên, lớn rồi mà còn thức thâu đêm xem tivi, chẳng đoái hoài gì đến vợ cả”.

Tô Dao biết là lúc này mình phải nói gì đó. Tối hôm trước việc Cố Nguyên bắt đắc dĩ phải ngủ ngoài phòng khách chắc chắn sẽ khiến bố mẹ hai bên không khỏi thắc mắc. Họ sẽ cho rằng mình và Cố Nguyên cãi nhau, hoặc là sau nhiều năm chung sống như vậy, mình và Cố nguyên đã không còn hoà hợp nữa... Câu nói này của bố mẹ cho thấy suy nghĩ của họ, hàm ý dò

hỏi tình hình giữa Tô Dao và Cố Nguyên.

“Bố, bố đừng trách Cố Nguyên. Không phải mọi người vẫn thường nói bóng đá là tình địch muôn đời của phụ nữ sao, anh ấy thích xem thì để cho anh ấy xem. Dù sao thì mỗi năm cũng chỉ có một hai giải thôi ạ”.

Nghe Tô Dao nói vậy, bốn người nhìn nhau, cũng không tiện dò xét thêm gì nữa.

Tô Dao cúi người uống sữa đậu nành. Minh và Cổ Nguyên giả làm vợ chồng bao nhiêu năm qua chắc bố mẹ nghi ngờ gì rồi? Vì vậy mà vừa mới chuyển tới Nam Thành, mọi người vội vã vượt ngàn dặm xa xôi tới đây. Tô Dao nghĩ, không thể để cho bố mẹ hai bên phát hiện ra điều gì khác lạ giữa hai vợ chồng cô được.

Cổ Nguyên ngủ không lâu, anh dậy trước bữa trưa. Tô Dao và bà nội, bà ngoại đi chợ mua đồ về, vừa ngồi xem tivi vừa chuẩn bị nấu ăn. Ông nội, ông ngoại thì ngồi chơi cờ ở sân thượng, Tô Thư thì một mình ngồi chơi đồ chơi ở trên thảm.

Cổ Nguyên sà xuống bên Tô Dao, đưa tay ôm eo cô, thơm vào má cô một cái:

“Tối qua anh xem tivi thâu đêm, vợ không giận anh chứ?”

“Phạt anh rửa bát.”

Tô Dao tránh nụ hôn nửa đùa nửa thật của Cổ Nguyên, giơ tay chặn miệng anh lại. Biết rằng anh đang diễn kịch là một đôi vợ chồng hạnh phúc trước mặt bố mẹ nhưng những cử chỉ thân mật như thế này không thực sự tự nhiên. Cổ Nguyên cúi đầu nhìn cổ, ánh mắt biết cười: “Rửa thì rửa, chỉ cần vợ yêu không trách tội anh là được rồi”.

Vừa nói xong Tô Thư chạy lại, kiễng chân lên người Cổ Nguyên: “Thơm, thơm.”

Cổ Nguyên cười to, buông Tô Dao ra, quay lại ôm lấy Tô Thư, thơm thật kêu vào má con bé. Mọi người nhìn nhau bấy giờ các cụ mới có phần nào an tâm.

Buổi chiều cả gia đình đi dạo phố. Cổ Nguyên và Tô Dao thấy trời đã chuyển mùa bèn mua cho bố mẹ vài bộ quần áo mới. Bây giờ là mùa giảm giá, mọi người nườm nượp đổ đi mua sắm, Tô Dao vô cùng thích thú. Tô Dao không thể không nắm chặt tay Tô Thư để tránh con bé đi lạc. Con bé kéo tay mẹ chạy lên phía trước, hăm hở đi vào siêu thị.

Tô Thư muốn chơi, ông bà nội ngoại đều xót cháu, để Tô Dao ở lại trông con bé. Tô Dao khó xử nhìn mọi người, Cổ Nguyên mỉm cười vuốt tóc cô, ôm vai cô vỗ về. Anh cất giọng nhẹ nhàng: “Em ở đây chơi với con nhé! Anh đưa bố mẹ đi mua đồ là được rồi.” Anh khẽ buông cô ra, cúi đầu nhìn cô, cười ấm áp: “Giao bố mẹ cho anh không có gì là không yên tâm chứ?”

Tô Dao lùi lại một bước, ông bà nội, ngoại đứng nhìn bên ngoài bờ rào của khu vui chơi dành cho trẻ em, vừa nhìn Tô Thư nhún nhảy trên đệm cao su ở bên trong vừa liếc nhìn hai người, thấy hai vợ chồng nói chuyện thân mật, ánh mắt họ ánh lên niềm vui.

Tô Dao quay lưng lại, không để mọi người nhìn thấy những hành động của mình, cô mở ví lấy ra một chiếc thẻ tài khoản đưa cho Cổ Nguyên: “...Được ạ! Em ở đây với Tô Thư, đây là thẻ ngân hàng của em, đợi chút nữa nếu bố mẹ em muốn mua gì, anh dùng thẻ này thanh toán nhé, mật mã là ngày sinh nhật của Tô Thư.”

Cổ Nguyên không cầm, anh dời ánh mắt từ chiếc thẻ nhìn lên khuôn mặt của Tô Dao, gương mặt anh không còn tươi cười như trước nữa: “Dao Dao, dù anh có mua gì cho bố mẹ em cũng đâu có gì là quá đáng, dù sao hai gia đình chúng ta cũng đã có mấy chục năm tình nghĩa, anh gọi bố mẹ là cô chú suốt hai mươi mấy năm qua, gọi bố mẹ suốt mấy năm trời. Cứ coi như đây là tấm lòng của anh.”

Anh dừng lại lâu rồi tiếp lời: “Em cất thẻ đi. Giống như em nói, cần tiền để nuôi em và Tô Thư, cần công việc không phải là cần thu nhập kinh tế hay sao? Nếu em đổi công việc, những việc cần đến tiền còn nhiều lắm! Dù cho từ bây giờ em có cuộc sống của em, anh có con đường của anh, nhưng bây giờ em vẫn ở bên cạnh anh. Dù không phải chồng em thì với tư cách là một người anh trai, anh cũng phải có trách nhiệm chăm sóc em. Đừng tỏ ra xa lạ với anh như vậy, đừng có việc gì cũng phân chia rõ ràng như thế.”

Nói hết câu, anh vòng qua người cô, đi về hướng ông bà nội ngoại. Tô Dao cắn nhẹ môi, chỉ còn cách cất thẻ vào ví, quay người đi cùng Cổ Nguyên. Cổ Nguyên khi đó đã hướng lên tầng, chỉ quay người lại nhìn cô: “Em và Tô Thư ở đây đừng đi đâu, chút nữa anh và bố mẹ quay lại đây tìm em.”

Tô Dao ngồi ở hàng ghế dài dành riêng cho các bậc phụ huynh ở bên ngoài, trông chừng Tô Thư bên trong, Tô Thư và các bạn nhỏ đang chơi bóng. Bên trong là một căn phòng nhỏ được thổi đầy khí, xung quanh là bóng với nhiều màu sắc sặc sỡ. Dù mới biết nhau lần đầu nhưng lũ trẻ chơi với nhau rất vui vẻ. Tô Thư lúc lúc lại ngoái đầu nhìn ra phía Tô Dao, vẫy vẫy tay chào. Tô Dao mỉm cười, vẫy tay chào lại Tô Thư.

Cố Nguyên đi thang máy lên tầng trên siêu thị, vẫn dõi mắt nhìn theo, cho đến khi lên tầng trên, khuất bóng Tô Dao và Tô Thư.

“Tầng này chuyên bán quần áo cho người trung niên. Bố mẹ, chúng ta đi xem nhé.”

Cố Nguyên rời ánh mắt, đứng trước cửa thang máy, cửa mở, anh chuyển người giữ thang máy cho bố mẹ. Đợi mọi người ra khỏi thang máy anh mới ra theo.

Mẹ Tô Dao và Cố Nguyên thân mật đi với nhau, tuy đã có tuổi nhưng sở thích dạo

phố mua sắm của phụ nữ thật khó thay đổi. Bố Tô Dao, bố Cố Nguyên và Cố Nguyên cũng chậm chậm bước theo sau. Hai ông bố bắt đầu hỏi về công việc của Tô Dao.

“Dao Dao muốn đổi việc ư?”

Bố Tô Dao nghe Cố Nguyên nhắc đến việc Tô Dao muốn nghỉ việc, cau mày không tán đồng: “Nó vừa mới tới có vài ngày, sao đã nhảy việc nhanh như vậy? Con bé này không biết bằng lòng với công việc gì cả.”

“Công ty này phải tiếp khách khá nhiều, Tô Dao ngay ngày đầu tiên đi làm đã phải đi tiếp khách. Bố cũng biết là Tô Dao không thể chủ động được trong điều kiện làm việc như vậy. Kết cục là Tô Dao bị chuốc cho say rượu, con phải lái xe đón cô ấy về. Dao Dao cảm thấy công việc khác thì cô ấy còn có thể khắc phục được, nhưng nếu phải tiếp khách quá nhiều thì không phù hợp với cô ấy.”

Bố Cố Nguyên gật đầu: “Cố Nguyên nói cũng đúng, phụ nữ quan trọng nhất vẫn là chăm sóc chồng con. Cố Nguyên cũng không phải là không thể nuôi nổi gia đình. Nếu công việc đó không phù hợp thì cứ để con bé nghỉ việc đi. Bố và mẹ con thật ra cũng không tán đồng việc để con bé ra ngoài đi làm, trong nhà cũng không thiếu tiền. Chỉ cần con bé ở nhà chăm sóc Tô Thư là tốt rồi.”

“Nếu cô ấy muốn đi làm thì cứ để cô ấy đi, cả ngày ngồi ở nhà cũng không tốt lắm.”

Cố Nguyên biện hộ cho Tô Dao, bố anh quay lại nhìn: “Bao nhiêu phụ nữ đều muốn lấy chồng giàu, vì sao? Là vì có thể ở nhà thoải mái để chồng nuôi, chẳng cần phải làm gì. Hơn nữa, gia đình hai bên cũng không bắt con bé phải làm, Dao Dao ở nhà nếu không muốn làm việc nhà thì không phải đã thuê người giúp việc rồi sao? Bố thấy cô Dư đó cũng được, nhanh nhẹn, con bé chỉ ở nhà trong Tô Thư thôi, anh Tô, anh nói đúng hay không?”

Bố Cố Nguyên quay sang hỏi ý kiến bố Tô Dao. Bố Tô Dao chỉ cười, không tán đồng cũng không phản đối. Hai người phụ nữ đi đằng trước nghe thấy vậy, mẹ Cố Nguyên bèn huých nhẹ mẹ Tô Dao, nói nhỏ:

“Em nói chị nghe, anh Cố nhà em nói cũng không phải là không có lý. Dao Dao được gả vào nhà em bao nhiêu năm nay, ban đầu thì gia đình cũng có chút khó khăn, nhưng sau Cố Nguyên và anh nhà em làm ăn càng lúc càng thuận lợi, bây giờ cũng không thiếu mấy đồng lương đó, để con bé ở nhà cho khỏe. Em cũng xót con bé khuê các lắm, ra ngoài đi làm làm gì cho phải tội.”

Mẹ Tô Dao cũng có suy nghĩ riêng của mình nên không lên tiếng. Mẹ Cố Nguyên nói tiếp: “Cố Nguyên thường xuyên không ở nhà, chúng ta không phải là rất lo lắng về hai đứa này hay sao? Bây giờ thật không dễ dàng chúng nó mới ổn định được.” Mẹ Cố Nguyên hạ thấp giọng, quay đầu nhìn con trai, thấy anh không chú ý phía mình mới cất tiếng: “Bây giờ còn trẻ, nếu còn muốn có thêm một đứa nữa thì phải có luôn. Bây giờ chúng ta còn khỏe, có thể trông chừng giúp chúng, chị nói có đúng không?”

Mẹ Tô Dao cũng khẽ gật đầu: “Ừ, để chị tìm cơ hội thích hợp nói với Dao Dao. Tô Thư cũng lớn như vậy rồi, nó và Cố Nguyên cũng nên chuẩn bị sinh thêm đứa nữa thôi.”

Lời nói ấy khiến cho mẹ Cố Nguyên như mở cờ trong bụng, nắm chặt tay mẹ Tô Dao, hai chị em cùng nhau vào một cửa hàng thử quần áo.

Tô Thư chơi mồ hôi nhễ nhại, Tô Dao xót con gái ra nhiều mồ hôi, sợ bị cảm, cô vội rút chiếc khăn tay đã chuẩn bị sẵn cho con bé ra lau mồ hôi cho nó. Đúng lúc đó Cố Nguyên và ông bà nội ngoại đã quay

Cố Nguyên đón lấy chiếc khăn từ tay Tô Dao, một tay ôm lấy Tô Thư: “Chơi ghê quá, ướt hết lưng áo rồi.” Anh quay đầu nhìn Tô Dao: “Trên xe có quần áo của con. Anh đi mở điều hoà, thay quần áo cho con! Trời lạnh thế này, quần áo mà ướt thì dễ bị bệnh lắm.”

Tô Dao gật gật đầu, nghĩ là mình và Cố Nguyên cùng đi, nhưng bị mẹ Cố Nguyên gọi lại: “Để mẹ và Cố Nguyên đi, con ngồi đi.”

Tô Dao nghe vậy liền ở lại. Bố Cố Nguyên và bố Tô Dao đi ra hành lang siêu thị đứng nói chuyện, còn mẹ Tô Dao và Tô Dao ở lại. Mẹ Tô Dao khi thấy chỉ còn lại hai mẹ con bèn nhỏ giọng: “Cố Nguyên nói con muốn đổi việc?”

Tô Dao “ạ” một tiếng, không nói gì nhiều.

“Bố mẹ chồng con thì muốn con ở nhà không đi làm nữa để trong nom con cái.”

Mẹ Tô Dao dừng lại hồi lâu, bóp nhẹ tay Tô Dao vỗ về: “Dù Cố Nguyên có điều kiện kinh tế tốt hơn con nhiều so với trước đây nhưng bố mẹ cũng không đồng ý việc con ở nhà cả ngày.”

Tô Dao có vẻ bất ngờ, ngẩng đầu nhìn mẹ. Dù cô không có suy nghĩ như vậy nhưng lời nói của mẹ khiến cô có phần bất ngờ.

“Bố mẹ nuôi con ăn học bao nhiêu năm, không mong con giàu sang phú quý nhưng mong con có thể tự nuôi được bản thân, là người có hiểu biết, xử lý được vấn đề.”

Mẹ Tô Dao thở dài: “Nếu không đi làm mà chỉ ở nhà trông con phải là việc dễ dàng gì? Với lại ở đây là Nam Thành, chỉ có con và Cố Nguyên sống ở đây. Nếu cả ngày con chỉ ở nhà thì có nghĩa là quan hệ xã hội của con không có, dần dần con sẽ thấy lạc lõng với xã hội. Nếu con hoàn toàn dựa dẫm chồng về kinh tế thì sau một thời gian dài, những kỹ năng sinh tồn cơ bản trong xã hội của con cũng mất đi. Bố mẹ không muốn con thành người như vậy, phụ nữ dù có kết hôn cũng phải tự lực tự cường. Dù cho các con có điều kiện về kinh tế, nhưng nếu con có thu nhập và không có thu nhập cũng vẫn khác xa nhau nhiều. Chỉ ít trong tay con có tiền, con muốn mua gì, tiêu gì cũng không phải nhìn sắc mặt chồng con, bản thân con cũng có tiếng nói. Chẳng

may...!”

Mẹ Tô Dao hạ giọng: “Tất nhiên, Cố Nguyên không phải người như vậy, nhưng phòng khi giữa hai đứa có thay đổi gì, con có thể nuôi sống mình và Tô Thư.”

Mẹ Tô Dao thở dài: “Dao Dao à! Con và Cố Nguyên kết hôn bao nhiêu năm rồi, con cái cũng lớn rồi nhưng các con xa nhau thì nhiều mà gần nhau thì ít, dường như chưa sống cùng nhau bao giờ. Hơn nữa trước đây là Bình Thành, có việc gì cũng có bố mẹ chăm sóc. Bây giờ chỉ có hai đứa sống ở Nam Thành. Hôn nhân giống như một cuộc chiến, chỉ có nắm rõ được toàn cục mới có thể giành được hạnh phúc.”

Tô Dao gật gật đầu.

Cố Nguyên và mẹ thay đồ cho Tô Thư xong bèn quay lại gọi mọi người, sau đó tất cả đi ăn tối ở ngoài. Cố Nguyên đưa mọi người đến nhà hàng nổi tiếng nhất ở Nam

Thành, vừa vào đến cửa thì gặp Hứa Đông Dương và vài người khác đi từ trong ra. Tô Dao thấy Hứa Đông Dương đi đầu tiên. Về mặt tươi cười, thư thái, anh đang nói chuyện cùng các vị khách bên cạnh mình. Không phải anh đi Nhật Bản rồi sao? Sao lại ở đây? Tô Dao trong lòng không khỏi nghi hoặc, mặt cắt không còn một giọt máu. Tô Thư ở đây!

Tô Dao vẫn chưa kịp nghĩ ra cách nào tránh khỏi tầm nhìn của Hứa Đông Dương thì anh đã ngẩng đầu nhìn thấy cô.

Xem ra cô và người thân đang ở cạnh nhau, cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn này khiến Hứa Đông Dương không khỏi cảm thấy chua xót. Cô đứng đó, không dám nhìn vào mắt anh, vội vàng tránh khỏi anh. Bên cạnh cô là chồng cô - Cố Nguyên, hai người trung niên đứng trước bé một cô bé xinh như búp bê. Mọi người người cười người nói, không ai để ý thấy sự khác lạ giữa Tô Dao và anh trong khoảnh khắc đó. Dù có nhìn thấy anh, cô cũng việc gì phải sợ hãi như vậy. Hứa Đông Dương chau mày rồi cười nụ cười châm biếm, lẽ nào cô sợ người tình năm xưa của mình

xuất hiện trước mặt chồng cô, khiến mọi người hiểu lầm hay sao?

Người khác không chú ý đến sự lo sợ và hoang mang của Tô Dao nhưng Cố Nguyên thì có.

Nhìn theo ánh mắt của cô, Cố Nguyên tối sầm mắt. Là người đàn ông tự xưng là cấp trên của cô và điện thoại cho anh tới đón cô khi cô say rượu. Cố Nguyên cúi xuống nhìn Tô Dao, gương mặt cô tái nhợt. Cố Nguyên nắm chặt tay Tô Dao, mỉm cười nói: “Dao Dao, người kia là cấp trên của em phải không?”

Hứa Đông Dương nói câu xin lỗi với người đang đi bên cạnh, lúc này đã bước lại phía gia đình Tô Dao. Cố Nguyên và Tô Dao vừa dừng bước, ông bà nội ngoại dắt theo đứa trẻ bèn dừng lại theo. Tô Dao hoang mang vô cùng, cô rất sợ Hứa Đông Dương nhìn thấy Tô Thư, trong tiềm thức

cô không muốn anh và nó gặp nhau. Đây là bí mật lớn nhất chôn sâu trong đáy lòng cô, tuyệt đối không thể bại lộ trước mặt anh. Lúc đó cô chỉ có thể nhìn thấy anh đang bước về phía mình, từng bước từng bước tiến lại gần, không còn cách nào

“Chào cô, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hứa Đông Dương mỉm cười, tiến về phía Cố Nguyên. Hai người đàn ông bắt tay nhau thật chặt rồi buông ra. Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao mặt cắt không còn giọt máu bình tĩnh nhìn sang Cố Nguyên: “Lần trước tôi chưa giới thiệu về mình. Tôi họ Hứa, Tô Dao là thư ký của tôi.”

“Mẹ, ngoài này lạnh lắm, mọi người đưa cháu vào trước đi, chúng con sẽ vào sau.”

Tô Dao chỉ nghĩ một điều duy nhất là phải tránh bố mẹ và đứa trẻ khỏi Hứa Đông Dương. Nhìn bố mẹ đưa Tô Thư vào trong, tâm trạng cô có phần ổn định hơn một chút, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Đông Dương:

“Không phải là anh đi Nhật rồi sao? Sao lại về nhanh như vậy?”

Có lẽ Tô Dao không nhận thức được rằng giọng điệu và thái độ của cô khi nói với Hứa Đông Dương tuyệt đối không giống như giọng điệu và thái độ của một nhân viên cấp dưới đi làm ngày đầu tiên đối với cấp trên của mình. Cố Nguyên khẽ nhíu mày. Hứa Đông Dương cười cười, ngoảnh đầu nhìn về Tô Dao: “Đáp chuyện bay chiều nay.”

Tô Dao “à” lên một tiếng, xoay đầu nhìn vào trong nhà hàng, ngoảnh đầu lại Hứa Đông Dương: “Gia đình tôi đang chờ tôi, phó tổng Hứa, xin thất lễ, chúng tôi vào trước.”

“Được”

Hứa Đông Dương giơ tay bắt tay Cố Nguyên lần nữa, quét mắt nhìn Tô Dao, xoay người đi về phía khách của mình. Tô Dao nhìn Hứa Đông Dương đi xa mới thở

phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu kéo Cố Nguyên:

“Chúng ta đi

“Ừ.”

Cố Nguyên không phản đối, chậm chậm bước theo Tô Dao đi vào bên trong. Tô Dao không hề biết rằng mỗi lời nói, mỗi hành động, mỗi cử chỉ, mỗi thay đổi thần sắc của cô khi này đều lọt vào tầm mắt của anh. Trực giác nói với anh rằng, Tô Dao và người đàn ông có tên gọi Hứa Đông Dương ấy có mối quan hệ không hề đơn giản như bề ngoài.

Cố Nguyên bất chợt nhớ lại hôm qua đi phỏng vấn về, Tô Dao nói với anh rằng, người giám thị hỏi câu cuối cùng rất kỳ lạ, anh còn đùa hỏi cô có phải người quen hay không. Cô không đeo kính nên không nhìn rõ người hỏi là ai là việc vô cùng kỳ lạ. Thế nhưng nếu họ là người quen của nhau, Tô Dao không lẽ nào không nhắc tới sau khi đã biết rõ sự tình, điều này không hợp lý.

Thêm vào đó, ngay ngày đầu tiên đi làm Tô Dao đã uống say như vậy, khi đó người đàn ông này gọi cho anh đi đón cô về nhà, cùng với thái độ của Tô Dao khi này. Cố Nguyên quay lại một cách vô thức, không ngờ Hứa Đông Dương đang đứng cạnh xe nhìn về hướng của họ, ánh nhìn của anh quán chặt lấy hình ảnh của Tô Dao. Hai người đàn ông nhìn nhau, Hứa Đông Dương nhìn lướt Cố Nguyên không chút biểu cảm, quay người lên xe đi mất. Cố Nguyên chau mày suy nghĩ.

8. Chương 06

Chương 6: Nếu có thể coi anh là một người đàn ông

Vào phòng ăn, Cố Nguyên khoác chiếc áo ngoài lên móc, lặng lẽ quan sát Tô Dao.

Tránh khỏi tầm nhìn của người đàn ông tên gọi Hứa Đông Dương ấy, nhìn cô có vẻ tự nhiên hơn rất nhiều.

Hoặc là anh cảm nhận sai, chỉ là có một số việc anh không biết hoặc là không đủ để khiến anh cảnh giác .

Anh đã từng tự tin về bản thân hay chưa? Xuất hiện một người đàn ông bên cạnh Tô Dao, điều đó khiến anh không khỏi lo lắng.

Tô Dao rất đẹp. Dù đã gần 30 tuổi nhưng cô không khác một thiếu nữ đôi mươi tràn đầy sức sống, thêm vào đó là sự mặn mà của người phụ nữ. Anh nhìn ra được vẻ đẹp của cô thì người đàn ông khác làm sao lại không nhận ra được?

“Cố Nguyên, tới đây. Hôm nay phải uống với hai ông bố này vài chén đấy.”

Bố Tô Dao gọi nhân viên phục vụ mang rượu lên, mẹ Tô Dao chặn lại: “Anh lại uống, lại tận dụng thời cơ để uống, anh bị cao huyết áp đấy. Làm sao có thể uống rượu mà không nghĩ gì hết.”

“Chị sui ơi, cái này thì chị không biết rồi”. Bố Cố Nguyên cười cười gọi nhân viên phục vụ. “Ăn cơm nếu mà có rượu thì thức ăn sẽ càng ngon hơn. Anh em chúng tôi hoạ hoằn mới có dịp ngồi với Cố Nguyên, chị nói xem, anh gặp con rể mà lại không uống rượu có được không? Hôm nay chị phải uống với anh đấy.”

Bố tiếng, mẹ Tô Dao không nói gì được nữa, trừng mắt nhìn bố Tô Dao, nhỏ tiếng dặn dò: “Anh uống ít thôi nhé”, nhân viên phục vụ lúc này mới cười hân hoan giúp mấy người đàn ông rót rượu. Các món ăn kiểu Trung Quốc được bày lên nhanh chóng. Tô Dao ngồi cho con gái ăn còn mình thì lúc lúc lại và vội vài miếng. Mẹ Tô Dao xót con gái, nhanh nhanh chóng chóng ăn xong, ra hiệu cho Tô Dao đưa chiếc chén nhỏ và muống cho bà: “Để mẹ cho Tô Thư ăn, con ăn đi.”

Tô Dao nhìn mẹ cười cười, đưa bát qua cho mẹ. Bên này Cố Nguyên đã uống được vài cốc với hai ông nội, ngoại, mặt anh hơi đỏ. Tô Dao xới bát cơm đặt trước mặt anh: “Anh ăn một chút lót dạ, đừng uống rượu không như vậy, chút nữa sẽ say mất.”

Cố Nguyên không nói không rằng, quay ra nhìn Tô Dao. Bố Tô Dao ngồi bên cạnh cũng nói: “Biết xót chồng mà sao không biết xót bố cô? Sao xới cơm cho Cố Nguyên mà không xới cơm cho bố?”

“Đến con rể mà cùng ghen.”

Mẹ Tô Dao lên tiếng khiến mọi người đều cười ồ lên. Tô Dao tranh thủ xới cơm cho ông nội, ông ngoại: “Mọi người đều phải ăn chút gì đi ạ, uống ít rượu thôi ạ.”

“Con đúng là bà vợ biết quản chồng.”

Bố Tô Dao cười, mắng yêu con gái một tiếng rồi đón lấy bát cơm con gái đưa. Mẹ Tô Dao lắc đầu: “Em không quản được anh rồi, may mà có con gái quản được bố.”

Lời nói này lại khiến mọi người được một tràng cười như pháo rang. Cố Nguyên không ăn, tự rót cho mình một cốc rồi uống. Tô Dao ngồi bên cạnh anh. Anh dựa vào người cô, một tay tự nhiên đặt lên ghế sau lưng cô, như đang ôm cô vào lòng, tay còn lại nắm chặt tay cô, nghịch nghịch tay cô trong lòng bàn tay mình.

Tô Dao không lẩn tránh, cũng không rút tay mình lại. Cô quay đầu nhìn Cố Nguyên, anh bèn cúi người hôn vào má cô. Người anh rất nóng. Anh uống nhiều rồi, nếu không, anh làm sao có thể có những hành động thân mật với cô như vậy? Tô Dao lay nhẹ anh: “Anh ăn chút gì đi.”

“Anh không muốn ăn.”

Anh dựa vào cô, khẽ nói, hơi thở nóng hổi phả vào trán cô, làn da cô vốn mẫn cảm nên nhanh chóng ửng hồng lên. Cô muốn tránh, nhưng tay cô bị anh nắm chặt không buông. Nhìn hai con thân mật thì thầm với nhau, mọi người không chú ý nhiều. Bố Cố Nguyên và bố Tô Dao vẫn đang ngồi nói chuyện, còn mẹ Tô Dao và mẹ Cố Nguyên thì dành toàn bộ sự chú ý vào Tô Thư. Cố Nguyên khẽ nhắm mắt lại, cảm giác sự

run rẩy lo lắng của Tô Dao đang nằm gọn trong vòng tay mình. Vì ở trước mặt bố mẹ nên cô không thể không tỏ vẻ mặt nồng với anh.

“Vây ăn một chút súp để giải rượu nhé.”

“Ừm”

Cuối cùng thì anh cũng rời cô, quay sang dựa người vào ghế, nhìn Tô Dao ngồi dậy lấy súp rồi đặt cẩn thận. Sau đó Cố Nguyên cũng không làm khó Tô Dao thêm nữa. Bữa ăn kết thúc, hai ông bà nội ngoại đã uống khá nhiều, về đến nhà không ngồi lâu đã quay về phòng mình. Mẹ Tô Dao lo bố Tô Dao uống rượu say ban đêm làm ảnh hưởng đến cháu ngoại nên hai bà quyết định để hai ông nằm chung một phòng, còn hai bà cùng Tô Thư ngủ một phòng.

Cuối cùng còn lại Cố Nguyên và Tô Dao.

Cố Nguyên uống nhiều nhất, khi ra khỏi nhà hàng đã đi liêu xiêu. Tô Dao không thể không dìu anh, cô chịu một nửa sức nặng từ người anh. Khi quay về nhà, khó khăn lắm mới dìu anh lên được giường. Tô Dao mệt, thở dốc rồi ngồi xuống bên anh, cảm giác như tay và chân đều run lên.

“Dao Dao?”

Ngoài phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa, Tô Dao vội đứng dậy mở cửa. Mẹ Tô Dao nhìn cô: “Mẹ chuẩn bị canh giải rượu rồi, chút nữa con cho Cố Nguyên uống nhé.” Mẹ Tô Dao nhìn quanh phòng: “Trong phòng nóng quá, con phải cởi bớt quần áo của Cố Nguyên ra cho nó ngủ. Đêm qua nó đã không ngủ rồi, hôm nay bố con lại ép nó uống, làm sao mà không say cho được.”

“Vâng ạ.”

Tô Dao đáp lại, đẩy mẹ: “Mẹ đi ngủ đi!”

Mẹ yên tâm, con chăm sóc anh ấy là được rồi.”

“Ừ”

Mẹ Tô Dao lúc này mới xoay người bước đi.

Tô Dao quay lại bên cạnh Cố Nguyên, thở một hơi dài, cúi xuống giúp anh cởi quần áo. Mới đầu đông, anh mặc một chiếc áo len bên trong và một chiếc áo khoác ngoài. Tô Dao phải vất vả lắm mới giúp anh cởi bỏ đồ, chỉ còn lại chiếc áo phông và quần soóc, toàn thân cô mỏi mệt, cúi xuống đắp chăn cho Cố Nguyên xong mới bước vào nhà tắm.

Khi cô từ nhà tắm bước ra thì bố mẹ và con gái đều đã ngủ rồi. Tô Dao nhớ lời mẹ dặn, tới nhà bếp bưng bát canh giải rượu về phòng. Cố Nguyên trở mình, ngủ rất sâu.

“Cố Nguyên.”

Tô Dao đặt bát canh giải rượu lên đầu giường rồi ngồi xuống bên giường lay lay

anh, anh không phản ứng gì, Tô Dao càng lay mạnh hơn: “Cố Nguyên?”

Cái lay mạnh của Tô Dao khiến anh mở bừng mắt. Tô Dao nhỏ nhẹ: “Mẹ chuẩn bị cho anh canh giải rượu, anh tỉnh dậy uống một chút đi.”

Anh gật gật đầu, cô cúi người đỡ anh dậy. Anh đỡ tay cô xuống cạnh, khẽ nhăn mày, lấy tay xoa xoa vào thái dương rồi lại nằm xuống.

“Anh khó chịu lắm không?”

Tô Dao đặt chiếc bát đã uống hết canh sang một bên. Ban đầu cô còn lo lắng Cố Nguyên uống say nên ở chung phòng với anh sẽ không an toàn, nhưng bây giờ xem ra anh vẫn rất tỉnh táo dù đã uống khá

“Ừ.”

Cố Nguyên đáp nhẹ, quay đầu nhìn cô. Vừa tắm xong, Tô Dao mặc áo ngủ, tuy là bộ quần áo ngủ dài nhưng vẫn là chất liệu mỏng. Cố Nguyên đập đập vào bên cạnh mình: “Em nằm đi, mặc ít như vậy dễ cảm lạnh lắm.”

Tô Dao không trả lời anh, đứng dậy đem chiếc bát không vào nhà bếp rồi mới quay trở lại phòng, nhắc nhẹ chiếc chăn, cô nằm xuống giường, cách xa Cố Nguyên.

Không ngờ Cố Nguyên lại xích lại gần, nắm chặt lấy tay cô: “Sao lại lạnh như vậy?”

“Em vừa rửa bát bằng nước lạnh.”

Tô Dao nhỏ giọng đáp lại, muốn rút tay mình ra khỏi tay anh nhưng không ngờ anh lại khê siết chặt không chịu buông.

Hành động đó khiến cho Tô Dao bỗng dưng bối rối, rõ ràng anh vẫn nằm cách xa cô nhưng khiến cô thấy lo lắng.

“Đừng cử động.” – Anh khê nói – “Anh sẽ làm nó ấm lên.”

Tô Dao sợ rằng nếu vùng vẫy sẽ bị hiểu

lầm nên cố gắng nằm im không nhúc nhích.

Anh nắm trọn bàn tay nhỏ của cô trong bàn tay anh. Tay anh thật ấm, hơi ấm không chỉ lan toả từ chỗ tiếp xúc da của anh và cô mà dường như hơi ấm còn xuyên qua chiếc áo ngủ của anh, phủ vào người cô một cách dữ dội.

“Theo y học Trung Quốc, phụ nữ nếu tay chân lạnh cóng vào mùa đông là do thể chất mang tính hàn, có một cách có thể trị khỏi.”

Cố Nguyên với tay tắt đèn, tiếng anh trong bóng đêm nhỏ nhẹ vang tới. Anh không có thêm bất cứ hành động nào nữa, Tô Dao dần dần yên tâm hơn: “Là gì?”

“Nói ra thì trước đây mẹ anh cũng bị bệnh kiểu thế, cứ đến mùa đông là tay chân lạnh cóng như đá, ban đêm dù có xoa như thế nào cũng không nóng, sau khi kết hôn xong cũng chẳng thấy khá hơn.”

Cố Nguyên dừng lại rồi tiếp lời: “Sau đó bố anh hầm đầu cá cho mẹ anh ăn, cứ ăn như vậy khoảng một năm, thế mà khỏi.” Giọng của anh càng lúc nghe càng có vẻ buồn ngủ: “Mai này anh sẽ đi tìm ít đầu cá tươi hầm cho em ăn...”

Tô Dao xoay đầu qua nhìn Cố Nguyên, cô cảm thấy một góc sâu trong tim mình bắt đầu nhói đau.

Phụ nữ là thế, rất dễ cảm động vì một sự quan tâm nho nhỏ trong cuộc sống. Tuy hôm nay anh nói những lời này chỉ là cao hứng nhất thời trong khi say rượu, sau này anh không làm như vậy, nhưng giây phút này anh khiến cô vô cùng cảm kích.

“Cảm ơn anh.”

Tô Dao đáp nhẹ, Cố Nguyên nắm tay cô, siết chặt.

Ông bà nội ngoại hai bên ở lại chơi hết tuần, đến trưa ngày chủ nhật thì bắt xe về.

Cố Nguyên và Tô Dao đưa Tô Thư ra bến xe tiễn bố mẹ. Cố Nguyên để con bé cưỡi lên cổ mình rồi quay người nhìn Tô Dao: “Dao Dao, đằng nào thì bây giờ cũng còn sớm, hay chúng ta đưa Tô Thư ra công viên thiếu nhi chơi?”

Tô Dao chưa kịp trả lời thì Tô Thư đã hớn hở reo lên. Tô Dao cười, xoa nhẹ má Tô Thư: “Cục cưng của chúng ta muốn đi thì chúng ta đi nào.”

Vừa vào đến cổng công viên, Tô Thư không kịp đợi, đã chạy ào về phía đệm nhún liên bắt quen cùng những đứa trẻ khác, hoàn toàn quên mất bố mẹ mình.

Xung quanh đệm nhún được bao bọc bằng lưới, với thiết kế đệm khí an toàn giúp trẻ nhỏ không bị trầy xước trong khi chơi. Nhìn Tô Thư chơi hơn một tiếng rồi mà vẫn chưa ra, Cố Nguyên kéo Tô Dao tới ngồi ở một chiếc ghế dài.

Ánh nắng buổi chiều rất đẹp, rọi chiếu lên người ấm áp, phủ vàng những ngọn cây đại thụ, chốc chốc từ cây lại rơi một vài chiếc lá. Xung quanh là tiếng cười của trẻ thơ.

Bố mẹ ở hai đêm cũng là hai đêm khiến Tô Dao luôn ở trong tâm trạng thất thểu. Cô không được ngủ ngon, hai mắt thâm quầng. Sau khi kéo Tô Dao ngồi xuống. Cố Nguyên nắm chặt tay cô không buông, ngược lại còn cầm tay cô đặt lên đùi

Tô Dao chớp mắt nhìn Cố Nguyên: “Em muốn uống nước.”

Cố Nguyên buông tay cô ra, rút từ túi áo một chai nước, mở nắp rồi đưa cho Tô Dao. Tô Dao vừa uống được một hớp thì đã bị nắm chặt tay. Cố Nguyên cười, lấy chai nước từ tay cô xuống, ngửa đầu uống một ngụm lớn rồi lau miệng, đưa trả lại Tô Dao chai nước.

Sự thân mật vô tình ấy đã khiến Tô Dao không khỏi ngại ngùng, thực ra bố mẹ cũng về rồi, hai người bây giờ không cần phải thể hiện là một đôi vợ chồng hạnh phúc tâm đầu ý hợp nữa. Tô Dao đón lấy chai nước rồi đóng nắp chai, cầm trong tay, cúi đầu không nói gì.

Cả công viên tràn ngập tiếng cười của trẻ thơ. Tô Thư nhảy tới bên hàng lưới bảo vệ, vẫy tay về phía Tô Dao và Cố Nguyên, miệng gọi to bố mẹ. Cố Nguyên giơ tay vẫy vẫy đứa trẻ, Tô Thư cười nắc nẻ rồi lại chạy sang chơi nơi khác. Tô Dao ngăn người nhìn cảnh ấy, buột miệng nói: “Tô Thư rất thích anh.”

“Tất nhiên, anh là bố con bé mà.”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, đúng lúc anh đang cúi đầu nhìn cô. Nhìn vào mắt Cố Nguyên, Tô Dao chợt ý thức được câu nói của mình: “Anh thực sự nghĩ mình là ba con bé sao?”

Mắt Cố Nguyên tối sầm lại, anh lặng lẽ nhìn cô: “Em không nghĩ như vậy sao?”

Tô Dao mấp máy môi, nhưng không biết phải nói gì.

“Dao Dao, em có bao giờ nghĩ rằng, gia đình đổ vỡ sẽ ảnh hưởng tới con trẻ chưa?”

Tô Dao sững sờ nhìn Cố Nguyên. Ý anh là gì, là ý mà cô hiểu hay sao?

“Gia đình đổ vỡ đã trở thành một vấn đề xã hội. Nếu không có tình yêu thương của cả bố và mẹ, con trẻ rất dễ mắc bệnh tâm lý.”

Cố Nguyên nhìn Tô Thư - một cô bé hoạt bát đáng yêu, rồi quay đầu nhìn sang Tô Dao.

“Em...”

Tô Dao bất giác không biết phải nói gì. Lúc trước đồng ý tới Nam Thành, chủ yếu là để gia đình không phản đối hoặc can thiệp vào việc ly hôn giữa hai người. Mấy năm trước Tô Thư còn nhỏ thì anh bận rộn với công việc kinh doanh và niềm đam mê nhiếp ảnh nên quanh năm suốt tháng đều

bôn ba bên ngoài, bây giờ ổn định rồi cô nên tháo bỏ chiếc khoá cho anh.

Món nợ tài chính của anh khi mới kết hôn đã được giải quyết, anh không nhất thiết phải bị cô với một đứa trẻ làm liên lụy.

Bây giờ vấn đề đã được giải quyết, tại sao anh lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?

“Cha đẻ của Tô Thư là ai?”

Lời nói của Cố Nguyên làm đứt quãng luồng suy nghĩ trong cô, cô sững sờ nhìn anh, không hiểu tại sao anh lại hỏi cô câu hỏi này. Anh nhìn cô bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Tô Dao bỗng thấy hoảng hốt, vội lẩn tránh ánh mắt của anh, cô im lặng không trả lời, tay cô vô tình xoay chai nước trong tay kêu loạt xoạt. Cố Nguyên đột nhiên nắm chặt tay cô và cả chai nước trong lòng bàn tay: “Dao Dao, em có bao giờ thấy hối hận vì đã ly hôn với anh không?”

Tô Dao giật mình, muốn rút tay lại nhưng

Cố Nguyên nắm chặt không buông.

“Không ly hôn thì lẽ nào cứ luôn dựa vào anh và làm liên lụy đến anh sao?”

Tô Dao cười khiên cưỡng . Không ngờ anh nói tiếp: “Tại sao lại không?” – Anh hỏi ngược lại – “Hơn nữa, anh chưa bao giờ cảm thấy em và Tô Thư làm liên lụy tới anh cả.”

Anh nắm chặt tay cô, dường như để thể hiện rõ quyết tâm của anh. Dường như đây là cơ hội mà anh luôn tìm kiếm để bày tỏ tâm ý của mình với cô. Trước đây anh định sẽ để từ từ, nhưng việc xuất hiện một người đàn ông khác trong cuộc sống khiến anh quyết định đánh nhanh. Chuyện đêm hôm qua cho thấy, Tô Dao không hoàn toàn từ chối anh, anh quyết định đánh một ván bạc: “Nếu chúng ta không xa nhau....cứ sống như thế này lẽ nào không tốt sao?”

Tô Dao quay lại nhìn Cố Nguyên, những lời nói của anh khiến cô không khỏi kinh ngạc .

Anh có biết mình đang nói gì không? “...Em, em không biết.”

Lời nói của Cố Nguyên hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của Tô Dao, đầu cô bỗng chốc rối tung lên: “...Em chưa từng nghĩ đến điều đó.”

“Tại sao từ trước tới giờ em không chọn anh?”

Cố Nguyên cười, cô không từ chối ngay, cũng không trốn chạy, điều đó đã cổ vũ anh. Cố Nguyên nói một cách kiên trì: “Có phải là vì chúng ta đã ở cạnh nhau một thời gian quá dài hay không, em chưa bao giờ nhìn anh từ góc độ một người phụ nữ.”

“...Em không biết.”

Cố Nguyên lúc này rõ ràng là đang cười rất ảm áp nhưng tại sao lại khiến cô không thể chối từ, Tô Dao trả lời như một con lật đật: “...Em chưa từng nghĩ đến.”

Cố Nguyên mỉm cười, vuốt vuốt tóc cô, lấy chai nước trong tay cô ra rồi đan tay cô vào tay anh: “Vây bây giờ dành thời gian cho em suy nghĩ nhé.”

Tô Thư chơi cả chiều tại công viên thiếu nhi, mệt đứt hơi, trên đường về ngủ trên vai Cố Nguyên. Về đến nhà, Tô Thư vẫn ôm cổ bố ngủ ngon lành. Cố Nguyên đưa con vào phòng, cẩn thận đặt Tô Thư lên giường, đắp chăn rồi nhẹ nhàng đi ra .

Nhà thì rộng, hai người trở về cuối cùng mỗi người một góc. Trước đây Tô Dao đã cảm thấy bối rối, những lời nói của Cố Nguyên buổi chiều khiến cô bất giác lẩn tránh a. Nhìn thấy Cố Nguyên đi ra, cô xoay người đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại rồi xả nước vào bồn tắm, cô muốn tiếng róc rách của nước lấp đi sự hoảng loạn bối rối trong cô.

Trong phòng khách, Cố Nguyên đứng lại một hồi lâu sau đó xoay người bước về phòng mình. Tô Dao dựa người vào cửa, lắng nghe tiếng động bên ngoài . Cô nghe thấy tiếng anh khép cửa phòng, sau đó là sự im lặng bao trùm.

Tô Dao đợi một lúc, khi biết chắc Cố Nguyên không còn ở phòng khách nữa cô mới thở ra nhẹ nhõm rồi vỗ nước lên mặt, mở cửa nhà vệ sinh.

Dáng người đàn ông sừng sững dựa vào cửa khiến Tô Dao không khỏi kinh ngạc, cô bất giác lùi lại một bước. Cố Nguyên đưa tay đỡ cô, cúi đầu, cười không nhìn cô: “Làm sao lại bị dọa thành thế này?”

Mắt anh sáng lên. Anh biết là cô đang lẩn tránh anh. Cô giơ tay đẩy anh, nhưng anh không nhúc nhích. Đứng yên lặng một lúc, anh nhìn sâu vào mắt cô, cất giọng trầm trầm: “Dao Dao..”

Cô giống như một dây cung căng lên, những lời nói của anh trong công viên khiến cô ngại ngùng, cô bất đầu lẩn tránh anh. Anh không hy vọng cô chạy trốn, anh hy vọng những lời anh nói có thể mở ra một trang mới cho cả hai người, chứ không muốn cô sau khi bối rối hoang mang lại trở

về vị trí của một người em gái như trước đây, vẫn nhìn anh với ánh mắt của một người em gái nhìn anh trai.

Anh đẩy cô lên trước một bước, ép cô vào nhà vệ sinh. Lưng cô chạm vào bồn gạch lạnh lạnh. Tô Dao giơ tay chống vào ngực Cố Nguyên, dường như làm vậy có thể khiến anh không thể tiến thêm được, thế nhưng tay cô bị thân thể nóng hừng hực của anh làm thiêu đốt.

“Dao Dao...”

Anh cúi sát đầu xuống, thở nhẹ nhẹ vào bên tai cô. Hơi thở nóng ấm phả vào bên tai như một dòng điện chạy vào người cô, Tô Dao cảm thấy thân thể mình dường như mềm nhũn đi.

“...Đã bao lâu em không làm việc đó rồi?”

Cố Nguyên buông tay khỏi eo cô, để lên phía trên bồn, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nói những lời đầy ẩn ý. Anh vừa buông ra cô vội dựa lưng vào bồn, như mượn đó làm điểm tựa đỡ cơ thể mình.

Anh đã thành công. Tô Dao nhận thấy rất rõ điều đó, Cố Nguyên trước mặt cô bây giờ không còn là người lớn lên cùng cô, là người anh trai có thể tin cậy được nữa. Anh bây giờ là một người đàn ông đích thực với những ham muốn khiến cô lo lắng.

“Sao em không nói gì?”

Anh cúi đầu chạm vào trán cô. Môi của cô gần sát bên anh. Cô dường như bị anh làm cho sợ hãi, hơi thở trở nên gấp rút, hành động đó khiến ngực cô căng lên phập phồng. Cố Nguyên ban đầu chỉ muốn ép Tô Dao phải nhìn anh bằng con mắt của người phụ nữ, nhưng lúc này anh cảm thấy sự khác thường, dường như có một ngọn lửa không nhìn thấy được đang quán lấy cả hai, đang thiêu đốt cả hai.

“Thực ra em biết rằng anh là một người đàn ông, đừng nhìn anh bằng ánh mắt như một người thân.” Cố Nguyên khẽ chạm tay vào cổ Tô Dao, khiến toàn thân cô run lên, bàn tay anh lướt xuống theo đường cong trên thân thể cô, tiếng của anh nhỏ dần, nhỏ dần cùng với những cử chỉ âu yếm.

Tim Tô Dao như nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô giơ tay đẩy tay anh ra nhưng lại bị anh nắm chặt lại.

“Em đang sợ gì?”

Anh cúi đầu thơm nhẹ lên trán cô. Nụ hôn này không hề vượt quá giới hạn giữa anh và cô. Sau đó anh cúi đầu, hôn nhẹ lên mắt cô. Tô Dao hoàn toàn chết cứng tại đó.

Đây là Cố Nguyên, cũng không phải Cố Nguyên.

Cố Nguyên không nhìn cô với ánh mắt như thế, không để cô phải cảm thấy sợ hãi

lo lắng lâu như vậy. Hơi thở của anh rất gần dường như lấn át cả hơi thở của cô. Chỉ cần cúi sâu hơn chút nữa là anh có thể chạm được vào môi cô, nhưng anh chỉ dừng lại ở đó, chờ đợi cô.

Cô bây giờ đầu óc rối bời, không biết mình có thể đáp lại anh ra sao.

Tô Dao đẩy mạnh Cố Nguyên rồi chạy về phòng mình, Cố Nguyên chạy theo nhưng bị cô đẩy ra, anh đứng dựa một bên, nghe thấy tiếng đóng cửa, anh chỉ còn biết cúi đầu cười đau khổ rồi từ từ ngẩng mặt nhìn mình trong gương.

Rất cục thì vẫn là nhanh quá, việc cô bỏ chạy vẫn đúng như dự liệu của anh.

Nếu Tô Dao không đẩy anh ra, anh thực sự không biết mình sẽ làm việc gì vào tối nay.

Cố Nguyên nhìn mình trong gương, lắc đầu rồi quay mình trở về phòng.

Tô Dao không ngủ được, cô bị giày vò, chốc chốc lại trở mình. Cố Nguyên khiến cô cảm nhận được sự tồn tại của anh, làm cho khoảng không trước mắt dường như rộng lớn hơn, cả căn phòng dường như đâu đâu cũng thấy sự tồn tại của anh, điều đó càng khiến cô cảm thấy bất an. Khi trời sáng cô vội vàng chợp mắt được một lúc, rồi tiếp đến là nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên.

Tô Dao ngồi dậy như một phản xạ có điều kiện, nhìn đồng hồ vừa điểm sáu giờ. Sớm thế này mà Cố Nguyên đi ra ngoài sao? Tô Dao nghi hoặc rời khỏi giường, phát hiện dì Dư mà Cố Nguyên mới thuê đã tới đi làm. Dì Dư đến nhà giúp việc từ thứ hai tới thứ sáu hàng tuần, từ 6 giờ sáng đến 6 giờ tối. Hôm trước Tô Dao vội vàng vàng chỉ biết mặt dì, lại đứng vào buổi sáng say rượu, tiếp đó là cuối tuần, bố mẹ tới chơi khiến cô bận rộn liên tay liên chân nên đã quên chuyện này. Nhìn thấy dì Dư, Tô Dao có chút ngại ngùng, chào hỏi rồi bước vào nhà vệ sinh.

Dì Dư vào nhà bếp làm bữa điểm tâm, không lâu sau thì Cố Nguyên dậy. Tô Dao và Cố Nguyên gặp nhau ở cửa nhà vệ sinh. Cô phớt lờ lại chuyện xảy ra tối qua, mặt đỏ bừng, nói xong tiếng “Chào buổi sáng” liền trốn sang một bên. Cố Nguyên đứng ở trước cửa phòng vệ sinh, không

muốn làm cô quá bối rối, thế là anh lại lùi lại vị trí lúc đầu. Thái độ của anh rất bình tĩnh, lại trở về là anh trước đây, dường như chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một ảo giác.

Từ từ vậy! Cô ý thức được sự tồn tại của anh, cô nhìn anh với con mắt khác, đây cũng là một bước tiến rồi

9. Chương 07

Chương 7: Quá khứ luôn khiến ta khó xử

Cố Nguyên trở lại vị trí ban đầu khiến Tô Dao phần nào bình tĩnh hơn. Ăn sáng xong, Cố Nguyên không để Tô Dao đi trước, anh lái xe đưa Tô Thư đi nhà trẻ, sau đó đưa Tô Dao đi làm.

Tô Dao ngồi ở ghế lái phụ, luôn co người lại trong tâm trạng lo lắng. Suốt chặng đường Cố Nguyên không nói chuyện với cô, chỉ chú tâm lái xe, cho đến khi tới tổng

công ty, Tô Dao chuẩn bị bước xuống xe anh mới kéo tay cô lại, nhìn sâu vào mắt cô: “Những gì anh nói hôm qua em hãy suy nghĩ nhé.”

Tô Dao gần như nhảy xuống xe, nhìn Cố Nguyên rồi đi. Cho đến khi bước vào phòng làm việc, Tô Dao vẫn耿耿 người vì những lời nói của Cố Nguyên khi nãy. Rất may là ngày hôm nay không có việc gì quá quan trọng, thư ký Trương và cô cùng nhau sắp xếp lại những công văn tài liệu cũ, công việc này tuy luôn chân luôn tay nhưng không phải dùng đến đầu óc quá nhiều.

Hai người ngồi ở phòng làm việc của Tô Dao, dù cách chiếc cửa gỗ lớn nhưng qua cánh cửa gỗ đóng kín vẫn có thể nghe thấy tiếng cười của tổng giám đốc Hàn vang tới. Ngay từ sáng sớm tổng giám đốc Hàn đã tới văn phòng của Hứa Đông Dương, hai người không biết đang nói đến chuyện gì. Tô Dao nhớ lại chuyện gặp Hứa Đông Dương vào tối thứ bảy tuần trước. Anh từ

Nhật về sớm hơn dự kiến, lại có tâm trạng đi ăn với bạn bè, có phải là vấn đề đã được giải quyết rồi không?

Thư ký Trương vừa ngồi làm việc với Tô Dao vừa to nhỏ nói về hai vị lãnh đạo công ty. Tổng giám đốc Hàn tính khí không được ôn hòa, các cửa phòng họp đều bị ông đá hỏng vài lần. Phó tổng Hứa thì được cả công ty công nhận là bạch mã hoàng tử, dung mạo, xuất thân, vóc dáng, học vấn đều vẹn toàn. Tô Dao im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng hưởng ứng một vài câu. Thư ký Trương nói hết chuyện này sang chuyện khác, cuối cùng chuyển đề tài sang buổi tiệc công ty vào buổi tối. Tô Dao sưng người, tin này khiến cô tròn mắt nhìn thư ký Trương: “Buổi tiệc?”

“Không phải là cuối năm rồi sao?” Thư ký Trương ôm chồng tài liệu đã phân loại, đặt từng quyển vào trong tủ, đập đập hai bàn vào nhau rồi xoay người lại, nhìn Tô Dao: “Cô vừa tới nên chưa biết thông lệ của công ty. Hàng năm vào ngày 26, tháng 12, công ty đều tổ chức tiệc, tổng giám đốc Hàn muốn cầu may mắn, cầu năm tới thuận buồm xuôi gió.”

Tô Dao hoang mang. Thư ký Trương vừa cười vừa nói: “Nói là bữa tiệc của công ty nhưng thực ra chỉ có những người trong văn phòng đi thôi, còn công nhân ngoài nhà máy thì phải đợi đến bữa tiệc tập thể cuối năm. Chúng ta thì khác, mọi người khó khăn lắm mới có cơ hội này, ăn xong chúng ta còn đi chơi. Hơn nữa còn có một cô rất có tình ý với giám đốc Hứa cũng tranh thủ dịp này để bày tỏ tình cảm của mình nữa.”

Thư ký Trương nói rồi ngẩng đầu nhìn Tô Dao cười cười: “Lần này cô yên tâm, bảo đảm cô sẽ không bị chuốc say nữa đâu. Chút nữa cô điện thoại nói cho gia đình một câu, có thể hôm nay sẽ về khá muộn.” Tô Dao nghe thư ký Trương nói vậy, không hiểu tại sao lại có cảm giác nặng nề. Trước khi có những suy nghĩ rõ ràng, cô thực sự cảm thấy sợ hãi khi phải đối mặt với Cố

Nguyên, sợ những tình huống như đêm qua.

Chần chừ hồi lâu, cô mới gọi điện cho Cố Nguyên, anh phản ứng rất điềm đạm, chậm rãi nói “biết rồi”, sau đó cúp điện thoại. Tô Dao thở một hơi dài, nghĩ tới lát nữa sẽ cùng ăn cơm với Hứa Đông Dương, trong lòng rối như tơ vò. Cuộc đời thật rắc rối.

Mọi người trong văn phòng công ty đều tề tựu đông đủ, có khoảng hơn một trăm người. Hơn một trăm người này kéo nhau tới nhà hàng. Trước đó công ty đã bao trọn cả một tầng của nhà hàng, với khoảng mười bàn tiệc, vì là tiệc cuối năm của công ty nên các sếp lớn đều ngồi cùng với nhân viên tại phòng lớn chứ không ngồi trong phòng riêng.

Tô Dao, thư ký Trương và tổng giám đốc Hàn ngồi cùng một bàn. Trong bàn tiệc này ngoài hai thư ký của tổng giám đốc thì những người khác đều là các trưởng phòng ở cấp quản lí. Thư ký Trương ngồi cạnh tổng giám đốc Hàn, Tô Dao cũng ngồi cạnh phó tổng Hứa. Phía trước cô là giám đốc phòng kinh doanh, bên cạnh thư ký Trương là Hàn Thụy – giám đốc phòng nhân sự.

Có thể vì ngồi cùng các sếp nên không khí của bàn tiệc này tương đối trầm lắng không náo nhiệt như các bàn khác. Trong thời gian diễn ra bữa tiệc không ngớt những người đến chúc rượu, thư ký Trương và Tô Dao không thể không nâng ly cùng với hai vị lãnh đạo, chẳng kịp ăn uống gì.

Tô Dao đã hiểu phần nào tại sao thư ký Trương nói rằng đảm bảo không để cô uống say vì tất cả những người đến chúc rượu đều hướng về hai vị lãnh đạo, sự tồn tại của họ chỉ tô điểm cho bàn tiệc mà thôi.

Nữ nhân viên đến chúc rượu Hứa Đông Dương tương đối nhiều, tất cả đều chỉ đến chúc qua tổng giám đốc Hàn, sau đó vây quanh Hứa Đông Dương.

Mọi người dường như đã quá quen thuộc cảnh tượng này, cả bàn chỉ cười và nhìn. Về phần mình, Hứa Đông Dương cũng có nhiều chiêu ứng phó với trường hợp này. Anh không đứng dậy mà tựa người vào ghế, khẽ nhắm mắt lại, miệng cười nhạt, anh không từ chối cũng không thể

hiện sự thân thiện quá mức. Trường hợp này tự nhiên không cần đến Tô Dao nữa. Cô ngồi một bên, vừa nhìn mọi người náo nhiệt vừa tranh thủ ăn chút gì. Được nửa chừng tiệc, rất nhiều người đứng dậy đi chúc rượu, Tô Dao cảm giác có người ngồi vào chỗ trống mà giám đốc phòng kinh doanh ngồi trước đây, ngoảnh đầu nhìn sang, là Hàn Thụy.

Nói ra thì Hàn Thụy cũng là một trong những người mà cô gặp gỡ đầu tiên ở công ty này. Tô Dao nhìn Hàn Thụy cười, anh cầm một chai bia rót đầy cốc của Tô Dao. “Nào, tiểu Cố, anh và em uống một cốc Tô Dao không tiện từ chối: “Giám đốc Hàn, phải là tôi kính anh mới đúng.”

Hàn Thụy mỉm cười chạm cốc với Tô Dao, hai người uống cạn một hơi. Anh cũng không làm cô khó xử, đặt cốc xuống, ngồi khoanh tay cạnh cô, nhìn các nữ nhân viên tới chúc rượu Hứa Đông Dương.

Hứa Đông Dương uống rất từ tốn, xung quanh anh phải ba người chúc rượu anh mới uống một cốc. Chỉ có điều là anh uống rượu trắng, cứ như vậy anh cũng đã uống tới bảy, tám cốc rồi.

Tuy thế, nhìn dáng anh thì vẫn còn có thể uống tiếp, ánh mắt điềm tĩnh, cử chỉ từ tốn.

Tô Dao nghe thấy tiếng cười khê của Hàn Thụy ở bên cạnh cô: “Trong buổi tiệc cuối năm ngoài, giám đốc Hứa bị chúc cho say, xem ra năm nay anh ấy đã chuẩn bị khá kĩ rồi.” Tô Dao cười cười không tiếp lời.

Tô Dao đột nhiên nhớ lại khoảng thời gian quen biết với Hứa Đông Dương trước đây, khi đó hai người vừa mới bước vào cổng trường đại học, đêm tất niên cũng như thế này, có rất nhiều bạn nữ tới chúc rượu Hứa Đông Dương.

Vậy mà chớp mắt, mười năm đã trôi qua, tìm Tô Dao như bị kim châm.

“Tô Dao.”

Tô Dao ngẩng đầu, bây giờ cô mới phát hiện thấy Hứa Đông Dương biết đã đứng dậy từ khi nào, rẽ mọi người đang đứng vây quanh anh, tiến tới bên cạnh cô. Hứa Đông Dương nhắc cốc rượu trống trơn trước mặt cô, đổ rượu từ cốc của anh sang rồi quay nhìn mọi người cười cười: “Tôi không thể uống được rồi, nếu mọi người không bỏ qua cho tôi thì tôi chỉ còn cách để cô Cố uống giúp tôi thôi.” Nói xong anh cúi đầu nhìn Tô Dao, thái độ và lời nói của anh khi đó vô cùng thân thiết: “Tô Dao, cô không thể đứng ngoài nhìn sếp của cô bị người ta bắt nạt mà không quan tâm đúng không?”

Tô Dao sững sờ nhìn Hứa Đông Dương. Anh đẩy cô vào hoàn cảnh khó có thể từ chối.

Tô Dao chưa kịp nghĩ ra lời nào để từ chối, thấy tổng nhân viên nữ nhìn Hứa Đông Dương đầy vẻ trách móc, cuối cùng thực sự không thể tiếp tục làm khó anh được nữa, mọi người cười vang rồi quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Thần sắc Hứa Đông Dương khẽ giãn ra, bèn đặt cốc rượu xuống, ngồi cạnh Tô Dao, ngẩng đầu thấy Tô Dao đang nhìn mình.

Có thể là do ảnh hưởng vừa rồi, Tô Dao trong phút chốc bỗng quên mất, ánh mắt cô nhìn anh không khỏi chứa đựng rất nhiều điều. Con người trong mắt Hứa Đông Dương bỗng chốc như co lại, nhìn đắm đắm vào Tô Dao. Cô giống như một con thú nhỏ bị lạnh, vội vã nhìn đi hướng khác.

Hứa Đông Dương chậm chậm nhìn xuống, bàn tay để trên bàn nắm chặt lại, cảm giác mọi tiếng huyền ảo trong buổi tiệc như đang kích thích tinh thần anh. Và cả người phụ nữ bên cạnh anh nữa, người phụ nữ nhìn anh nhưng rồi đột nhiên trốn tránh anh.

Hứa Đông Dương mệt mỏi đưa tay sửa lại cổ áo, đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài. Bước ra hành lang bên ngoài anh mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, cố gắng đè nén áp lực trong tim.

Hứa Đông Dương đi đến cuối hành lang, mở cửa sổ để không khí tràn vào. Anh cúi đầu chầm một điếu thuốc, vừa hút được hai hơi thì thấy có mấy nhân viên nữ từ nhà vệ sinh đi ra. Họ không ngờ lại gặp Hứa Đông Dương ở đây, phút chốc vây quanh anh: “Phó tổng Hứa, chút nữa mọi người ăn xong còn đi hát karaoke, anh nể mặt cùng đi nhé.”

“Đúng rồi, năm nào ăn xong lãnh đạo nào cũng vội vàng vàng đi về, chỉ để bọn em lại tự chi trả.”

“Sao, ăn tiền công, giờ còn muốn dùng tiền công đi chơi sao?”

Tâm trạng của Hứa Đông Dương không vui nên giọng của anh cũng có phần lạnh đi, và đẩy về chầm biếm, một Hứa Đông Dương ôn hòa khi này không còn nữa, anh trở thành một phó tổng Hứa cao vời vợi thường ngày ở công ty. Mấy chị em nhân viên thấy vậy liền nói vài câu rồi chạy về hội trường lớn. Hứa Đông Dương càng cảm thấy khó chịu, sự bức bối trong người dường như đã lên đến đỉnh điểm, muốn bùng nổ.

Mỗi ngày nhìn thấy Tô Dao đối với anh đã trở thành một sự dày vò day dứt khó có thể dùng lời nào để miêu tả, anh luôn cố gắng kiểm soát tâm tư, tình cảm của mình để duy trì khoảng cách giữa hai người.

“...Cậu biết không, thì ra thư ký Cố đã ly hôn rồi!”

Tiếng nói chuyện khê khàng từ phía trước lọt vào tai Hứa Đông Dương, khiến anh giật mình. Tiếng bước chân lại gần, tiếng nói chuyện càng lúc càng rõ hơn và dừng lại ở góc dẫn vào nhà vệ sinh.

“Thật không?”

Giọng người nói đầy vẻ quả quyết: “Mình và cô ấy vào công ty cùng một lúc. Mấy hôm trước khi thu hộ khẩu, mình thấy cột tình trạng hôn nhân của cô ấy ghi chữ ly dị. Mình hỏi cô ấy thì cô ấy nói là vừa mới ly hôn.”

“Ôi, thật không ngờ...”

Tiếng nói chuyện bỗng dừng im bất, hai người đồng nghiệp nữ không ngờ gặp Hứa Đông Dương ở đây, ngượng ngập chào anh rồi vội vàng bước qua.

Hứa Đông Dương đứng hồi lâu, thông tin vừa nghe được đối với anh thật đáng kinh ngạc.

Anh cứ nghĩ rằng cô sống một cuộc sống hạnh phúc, không ngờ cô đã ly hôn. Nếu cô đã ly hôn, vậy thì cảnh gia đình đầm ấm quây quần mà anh nhìn thấy tối hôm trước sẽ được giải thích ra sao? Cả việc chồng cũ đối với cô vô cùng thân thiết, làm sao mà giống như cảnh tình cảm vừa mới đổ vỡ đây?

Hứa Đông Dương đợi cho đến khi gần văn bữa tiệc rồi mới quay lại hội trường. Vừa rồi khi anh không có ở đó, người nhà gia đình giám đốc Hàn gọi điện tới nên ông ta đã về trước. Rất nhiều người cũng cho rằng Hứa Đông Dương đã về rồi, lúc này mọi người đã huyền ảo thành từng tốp, hò hét đòi đi hộp đêm hát karaoke.

Khi Hứa Đông Dương xuất hiện thì Ngụy Tiểu Nguyệt đang kéo Tiêu Dao cùng đi hát karaoke với họ, cô vào công ty cùng thời gian với Tô Dao, và là người vừa nhắc đến chuyện Tô Dao mới ly hôn khi này. Chức vị hiện tại của Tô Dao cao hơn Tiểu Nguyệt, không biết có phải vì lý do này hay không nhưng cô cứ năn kéo Tô Dao đi.

Tô Dao không tiện từ chối thẳng thừng, Tiểu Nguyệt thì cứ mời mãi không thôi, trong lúc đang giằng co thì Hứa Đông Dương lên tiếng: “Tất cả những người có mặt ở đây cùng đi hát karaoke, chi phí công ty chịu.”

Một nhóm nữ nhân viên ngạc nhiên rồi hò reo. Hứa Đông Dương không đợi Tô Dao từ chối, bèn bước tới cầm lấy áo khoác của mình, khi ngang qua chỗ cô, đưa cho cô: “Cầm lấy.”

Lúc này thì cô không đi cũng không được. Tô Dao cầm áo khoác cho Hứa Đông Dương, đợi thư ký Trương thanh toán xong, một đoàn người náo nhiệt kéo nhau tới hộp đêm.

Lúc này còn lại khoảng hơn hai mươi người, có đến 90% số này là các nhân viên nữ trẻ. Lúc này phải bao trọn một phòng lớn, vừa vào phòng, thư ký Trương bèn kéo Tô Dao ngồi xuống bên cạnh cô. Ngoài họ ra thì công ty còn khoảng hai hoặc ba nữ nhân viên khác đã kết hôn cũng ngồi xuống phía bên họ, còn lại là những người độc thân, quây quanh Hứa Đông Dương thành vài vòng chặt cứng.

Tô Dao không muốn hát, trước khi ăn cô đã uống một ít rượu, tuy không nhiều nhưng lâu dần cũng bốc lên đầu, trong phòng lúc này là một màu sáng mờ mờ, nhốn nháo ồn ào, cô chỉ cảm thấy đỉnh tai nhức óc, đầu đau như búa bổ. Nhìn đồng hồ đã tám giờ ba mươi, cô không muốn ngồi đây nhìn Hứa Đông Dương, cũng không muốn về nhà sớm như vậy để phải đối diện với Cố

Nguyên, trong lòng cô trào dâng một nỗi buồn vô hạn.

Hứa Đông Dương dù cũng lên hát theo mọi người, nhưng không hề chọn một bài hát nào. Anh ngồi đó, bao quanh là những cô gái trẻ. Bên cạnh anh lúc nào cũng như vậy, điểm này thì dù mười một năm trôi qua cũng không có gì hay đổi. Tô Dao cúi đầu xem báo giá của phòng hát một cách nhàm chán, lúc đáp lúc thưa với thư ký Trương

Đột nhiên phía trước mặt tối sầm, Tô Dao ngơ ngác ngẩng đầu, Hứa Đông Dương đã rời khỏi chỗ ngồi phía bên kia bước lại, nhìn Tô Dao và thư ký Trương

cười, nói: “Thư ký Trương, có thể nhường chỗ cho tôi không?”

“Ôi, chúng tôi bên này đều là hoa đã có chủ, bên kia toàn là hoa tươi cỏ lạ tùy cậu chọn, sao cậu lại chạy sang bên này thế?”

Thư ký Trương trêu đùa nhưng cũng đứng dậy nhường chỗ cho Hứa Đông Dương. Hứa Đông Dương ngồi xuống cạnh Tô Dao, thở dài: “Nếu tôi không qua đây chỉ e đêm nay không thể sống sót đi về được.”

Nghe Hứa Đông Dương nói vậy, mọi người đều cười vang. Tô Dao cũng mỉm cười, lòng mày nhíu lại, cô nhích ra một chút. Nhưng ghế sofa chỉ rộng có chừng ấy, mọi người đều ngồi chật rồi, cô còn có thể nhích xa được bao nhiêu?

Hứa Đông Dương sau khi ngồi xuống không nói năng gì, im lặng nhấc lon bia trước mặt uống. Bên cạnh anh, Tô Dao cảm thấy không thoải mái, cô cũng không tiện đứng dậy đi ra ngoài, rất may là lúc này đã đến thời gian đặt bài hát, Tô Dao nhân cơ hội này đứng dậy đi đặt cho mình

một bài, sau đó ngồi xuống ở đầu bên kia của phòng hát, không quay trở lại nữa.

Tô Dao vừa đứng dậy thì chỗ của cô đã có người ngồi vào. Tô Dao tới đầu bên kia ngồi xuống thì sự ôn hoà của Hứa Đông Dương biến mất, sự lạnh lùng lại bao trùm khuôn mặt anh. Anh ngồi trong bóng tối uống rượu, những cô gái ngồi bên cạnh anh cũng không dám làm phiền anh. Họ nói vài câu thấy Hứa Đông Dương không phản ứng lại, họ bèn quay sang nói chuyện với người bên cạnh.

Hứa Đông Dương im lặng nhìn Tô Dao. Cô ngồi hờ trên mép thành ghế sofa, chân hơi chạm đất. Nhìn từ góc độ này có thể chiêm ngưỡng được toàn vẹn dáng người cô: cổ cao, bờ ngực đầy đặn, bàn tay mềm mại, hai chân thon dài. Hứa Đông Dương cảm thấy m như đốt cháy cổ họng anh, anh như bị kim châm đau đớn, thời gian không để lại dấu vết nơi cô, chỉ là cô bây giờ đã trở thành một người phụ nữ càng mặn mà và quyến rũ.

Hứa Đông Dương đưa tay ôm mặt, anh muốn dùng hơi lạnh của những viên đá làm cho mình bớt nóng, đầu óc anh bây giờ đang bị ong lên bởi tin cô đã ly hôn.

Hứa Đông Dương nhìn chăm chăm vào Tô Dao, men rượu bây giờ đã ngấm vào anh, sắc mặt anh theo đó càng lúc càng trầm xuống. Anh quay đầu nhìn sang thư ký Trương bên cạnh, nói: “Thư ký Trương, tôi uống rượu nên không thể lái xe về được, cô gọi cô Cố qua đây lái xe đưa tôi về.”

Thư ký Trương nhìn Hứa Đông Dương với ánh mắt kỳ lạ, đứng dậy tiến về phía Tô Dao, nói với cô vài câu theo lời dặn của anh. Tô Dao xoay đầu nhìn sang phía anh, anh nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế, đưa tay xoa xoa trán, dường như rất mệt.

Tô Dao hơi chần chừ một lát, cuối cùng cũng tiến lại phía anh, cúi nửa người khẽ nói: “Phó tổng Hứa, phó tổng Hứa, anh không sao chứ?”

Hứa Đông Dương chỉ “ừ” một tiếng, nhưng không có ý đứng dậy, Tô Dao khó xử quay đầu nhìn về phía sau, người lớn tuổi nhất ở đây là thư ký Trương, cô Trương không ngại ngần, tiến lại giúp Tô Dao một tay.

“Tôi và cô cùng xuống dưới, đưa phó tổng Hứa lên xe rồi tính tiếp.”

Thư ký Trương và Tô Dao, người bên phải, người bên trái cố gắng dìu Hứa Đông Dương đứng dậy xuống lầu, ngoài việc bước hơi liêu xiêu thì Hứa Đông Dương vẫn rất bình thường.

“Vuống nhiều quá, rượu lần này lại bốc lên rồi.”

Thư ký Trương lắc đầu nhìn Tô Dao, dìu Hứa Đông Dương đứng dựa vào xe, ra hiệu cho Tô Dao mở cửa xe. Hứa Đông Dương dựa vào đầu xe đứng một lúc, ngẩng đầu nhìn lên, xem ra có vẻ tỉnh táo hơn: “Thư ký Trương, cô cứ về đi, một mình cô Cố là được rồi. Chốc nữa cô đợi thanh toán tiền cho họ, để cho họ chơi tiếp, chơi thoải mái thì thôi.”

Tô Dao nhìn thư ký Trương, đáp lại một tiếng rồi leo lên xe. Thư ký Trương nói địa chỉ của Hứa Đông Dương cho Tô Dao rồi dặn dò vài câu, sau đó đứng nhìn chiếc xe rời đi cho đến khi khuất bóng.

Đây chính là tình huống mà Tô Dao không muốn gặp phải nhất.

Tô Dao chăm chú lái xe, Hứa Đông Dương ngồi sau không lên tiếng, có thể là anh đã thực sự say rồi. Tô Dao trầm nghĩ, thế nhưng trong lòng không tránh khỏi cảm giác bất an, trong tiềm thức cô vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm cận kề.

Nhà của Hứa Đông Dương nằm ở khu đô thị cao cấp phía đông thành phố, khi lái xe tới đó đã hơn 10 giờ đêm. Tô Dao lái xe vào khu đô thị, tìm tới tòa nhà theo lời dặn của thư ký Trương, mở cửa, dừng xe lại. Bốn bề là màn đêm tĩnh mịch. Tô Dao ngồi ở ghế lái, chần chừ hồi lâu, rồi ngẩng đầu nhìn vào kính chiếu hậu.

Hứa Đông Dương ngồi đó trong bóng tối, im lặng nhìn cô, ánh mắt tỉnh táo, thái độ lạnh lùng, không có vẻ gì là uống say.

10. Chương 08

Chương 8: Hãy thử cùng

Tô Dao như bị kim châm, nhanh chóng quay đầu lẩn tránh ánh mắt của Hứa Đông Dương: “...Phó tổng Hứa, đến nơi rồi.”

Đằng sau không có tiếng nói, Tô Dao cũng không dám quay đầu nhìn lại. Trong khoang xe tĩnh lặng, hai người cứ ngồi im như vậy.

Trên con đường phía trước khu đô thị có một vài chiếc xe chạy qua, ánh đèn pha của những chiếc xe đó chiếu sáng xung quanh trong một khoảnh khắc rồi tắt cả lại chìm vào màn đêm đen tối.

Hứa Đông Dương ngồi đó, nhìn Tô Dao ngồi phía trước, cô cúi đầu nhìn sang một bên, thân hình nhỏ nhắn của cô dường như cứng lại vì lo sợ.

Hứa Đông Dương nắm chặt tay cho đến khi thấy đau. Sự đau đớn này giúp anh giữ được vẻ ngoài lạnh lùng và duy trì được giới hạn giữa hai người ở một chừng mực như người bình thường.

Tô Dao dần dần cảm thấy hơi thở của mình trở nên khó khăn, sự tồn tại của người đàn ông ngồi đằng sau như kim châm thẳng vào thần kinh của cô. Tô Dao như thấy mình rơi vào vực sâu không thể giãy giụa, dần dần ngạt thở.

Hứa Đông Dương đột nhiên ngồi dậy mở cửa xe bên hông đi xuống, sau đó anh tiến lại đằng trước mở cửa xe ghế lái, nhìn Tô Dao cười lạnh băng: “Xuống đi.”

Tô Dao làm theo lời Hứa Đông Dương, xuống xe. Anh không nhìn cô, lấy chìa khóa trên kệ lái, sau đó đóng sập cửa xe, đứng yên lặng ở đó. Hai người cứ đứng như vậy. Áp lực từ phía Hứa Đông Dương càng lúc càng rõ rệt. Anh đứng chặn lối ra, không có ý tránh đường.

Cổng nhà xe mở to, hơi ẩm hiêm hơi bị làn gió đêm thổi vào cuốn sạch, khi này trên xe còn ẩm, bây giờ Tô Dao cảm thấy cái lạnh buốt đến tận xương tủy.

Trên người cô chỉ khoác một chiếc áo khoác ngắn, bên trong là một chiếc áo len mỏng nên dường như không thể chống chọi được với cái lạnh ban đêm giữa mùa đông rét mướt, Tô Dao khẽ co người lại. Dường như thấy được hành động của Tô Dao, Hứa Đông Dương xoay người lại nhìn cô hai giây, cởi áo khoác trên người mình, không đợi cô từ chối, choàng chiếc áo khoác to lên người cô.

Hơi ấm ôm trọn lấy cô, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Chiếc áo khoác dễ dàng ôm trọn cả người cô, giống như cô nằm trong vòng tay anh vậy. Mỗi lần nằm gọn trong vòng tay anh, cả người cô dường như bị anh nhấn chìm.

Ký ức ấy làm đau Hứa Đông Dương, khiến anh vội vã buông tay, lùi lại phía sau một bước.

“Cô lái xe tôi về.”

Hứa Đông Dương đặt chìa khóa vào túi áo khoác của mình: “Sáng mai trả lại xe cho tôi.”

Giọng của anh trở nên xa lạ lạnh lùng, dặn cô xong anh xoay người đi ra ngoài. Tô Dao cất tiếng gọi anh khi anh chuẩn bị rời khỏi nhà để xe: “Hứa tổng...”

Hứa Đông Dương dừng bước, vẫn xoay lưng về phía Tô Dao, Tô Dao lấy chiếc áo khoác trên người xuống, bước lại gần, đặt vào tay anh: “Cảm ơn. Tôi tự bắt xe về được.”

Hứa Đông Dương không cầm áo khoác, xoay người lại nhìn Tô Dao, thái độ lạnh lùng ban đầu dường như trùng xuống, anh đứng nhìn cô thật lâu, khóe miệng anh khẽ nhếch lên cười châm biếm, khẽ hỏi cô: “Tô Dao, cô thật sự là rất có khiếu làm tổn thương tôi một cách trực tiếp nhất.”

Sắc mặt Tô Dao bỗng chốc như không còn một giọt máu, Hứa Đông Dương lạnh lùng nhìn cô, lý trí như nói với anh rằng không nên khoét sâu hơn nữa những thương tổn tình cảm trong cô, thế nhưng hành động và lý trí thường không đi liền với nhau.

“Cô ly hôn rồi à?”

Tô Dao sưng người, không biết vì sao thông tin này có thể lọt được đến tai Hứa Đông Dương.

Anh nhìn cô: “Điều đó là thật.”

Đây là một câu khẳng định chứ không phải là một câu nghi vấn. Tô Dao im lặng. Hứa Đông Dương nhìn cô hồi lâu, ánh mắt anh khiến cô cảm thấy một áp lực nặng nề. Hứa Đông Dương cất tiếng: “Thế còn chuyện gia đình cô sum vầy mà tôi nhìn thấy hai hôm trước là sao, hay đây là buổi tiệc cuối cùng giữa hai gia đình?”

Tô Dao cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Hứa Đông Dương, giọng cô lạnh lùng: “Phó tổng Hứa, tôi nghĩ đây là chuyện riêng của tôi, không nhất thiết phải giải thích với anh.

“Dao Dao, tôi cứ nghĩ rằng ngần ấy năm rồi em sẽ hiền thuận hơn, thì ra em vẫn cay nghiệt như thế.”

Hứa Đông Dương cười cười, cúi người về phía trước. Lẩn tránh sức ép từ phía anh, Tô Dao như con thú bị thương, lùi về phía sau. Hành động của cô đã khiến Hứa Đông Dương dừng bước, anh nửa cười nửa không nhìn cô: “Em đang sợ tôi?”

Tô Dao không trả lời nhìn người đàn ông trước mặt một cách bối rối lo lắng. Hứa Đông Dương cười xốt xa nhìn cô: “Em sợ gì ở tôi?”

Đúng rồi! Sợ gì anh chứ? Tại sao trong lòng lại hoang mang như thế? Tô Dao cắn môi, nhưng dù có như thế nào thì dường như cô vẫn bị một sức ép từ anh. Tô Dao cố gắng trấn tĩnh, nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt: “Hứa tổng, anh đùa thì cũng phải có giới hạn thôi.”

Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao trước mặt mình đang cố gắng trấn tĩnh, mỉm cười lùi lại phía sau: “Phụ nữ mạnh mẽ nhiều lúc cũng đáng yêu.” Nói dứt lời anh không làm khó cô nữa, bỏ Tô Dao lại, quay người đi lên gác.

Tô Dao không lái xe Hứa Đông Dương về nhà, cô đặt chiếc áo khoác của anh vào xe, rồi bắt xe đi về nhà.

Về đến nhà, đoán là Cố Nguyên đã ngủ rồi, Tô Dao khê khàng đóng cửa lại, không ngờ vừa bước vào nhà, cô đã thấy anh đang đứng dựa vào cửa phòng đọc sách nhìn cô: “Em về rồi à?”

Tô Dao thay dép, cô ngập ngừng dừng lại: “Anh và Tô Thư ăn tối rồi đúng không?”

“Ừ.”

Cố Nguyên chần chừ hồi lâu, thấy Tô Dao đang bối rối tìm lời nói với anh, anh vội nói: “Nhưng bây giờ anh lại thấy hơi đói, em làm chút gì cho anh ăn được không?”

“Vâng ạ.”

Tô Dao tiện tay đặt ví xuống, xoay người đi vào bếp. Cố Nguyên bước chậm theo sau, rồi đứng lại ở cửa phòng bếp, không gian phòng bếp dường như bị thu hẹp lại một nửa.

“Ban đêm không nên ăn nhiều quá, ăn chút mì lót dạ anh nhé.”

Cô kiễng chân với lên giá bếp, vì tủ bếp cao quá nên cô không biết mì đặt ở chỗ nào. Cô tìm mãi mà vẫn không thấy. Đột nhiên cô cảm thấy phía sau rất ấm, không biết Cố Nguyên đã bước lại chỗ cô từ lúc nào, rất nhẹ nhàng anh lấy gói mì đặt trước mặt cô, nhưng vẫn đứng đấy mà

không lùi lại.

Tại sao cô lại nấu mì cho anh, luộc trứng gà không được sao. Chứ ít là chỉ cần mở tủ lạnh ra là có thể lấy được, sẽ không rơi vào tình huống như thế này!

Tô Dao cúi đầu im lặng. Cố Nguyên lại giơ tay lên lấy toàn bộ những thứ thường dùng đặt trước mặt cô: “Sau này nếu không lấy được thì em gọi anh, tự lấy như thế rất nguy hiểm.”

“Vâng.”

Tô Dao đáp, muốn tránh xa anh một chút, nhưng Cố Nguyên ở phía sau đã giữ cô lại.

“Em uống rượu à?”

Giọng anh nhẹ nhàng vang lên sau tai cô, Tô Dao bối rối phân bua: “Em chỉ uống một chút thôi.”

“Phụ nữ đi ra ngoài đường một mình không nên uống rượu.”

Tô Dao đang định nói thì Cố Nguyên ngắt lời cô: “Đàn ông không an toàn như là em nghĩ, dù đó có là đồng nghiệp hoặc bạn bè thì cũng khó có thể đảm bảo rằng sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Vâng.”

Đột nhiên trước mặt Tô Dao tối sầm lại khiến cô trong chốc lát không kịp phản ứng: “Có phải là sợi bảo hiểm bị cháy rồi không?”

Hơi thở của Cố Nguyên đột nhiên sát gần, anh bước qua cô, đi tới bên cạnh cửa sổ, vén rèm cửa sang một bên, nhìn ra ngoài: “Hình như không phải, cả khu đều không có điện.”

Cố Nguyên xoay người lần sờ trong tủ bếp: “...Anh nhớ là có đặt nền ở đây...” Anh

rút tay về, xòe bàn tay ra trước mặt Tô Dao. Dưới ánh sáng của điện thoại, chỉ có một cây nến dài khoảng một ngón tay cái.

“Hôm nay không thông báo mất điện sao?”

“Có thể là có gì đó đột xuất, em ngồi đợi ở ngoài phòng khách nhé, chắc là cắt không lâu đâu.”

Nói xong, anh nắm chặt tay cô, lần theo ánh sáng từ chiếc điện thoại kéo cô đi ra phòng khách, để Tô Dao ngồi lên ghế sofa xong, anh mới quay ra kéo rèm cửa sổ trong phòng khách. Ánh trắng từ bên ngoài chiếu vào khiến căn phòng trở nên mờ mờ ảo ảo.

Anh quay lại ngồi xuống bên cạnh Tô Dao. Cô uống một chút rượu, bây giờ đã díp cả mắt, ánh sáng trong phòng yếu ớt, cô ôm chiếc gối dựa, dựa vào sofa.

“Hôm nay ở nhà trẻ Tô Thư được cô giáo biểu dương, con bé được một bông hoa đỏ, buổi tối về nhà nó rất muốn khoe với em, nhưng không thức được nên đã ngủ rồi.” Cố Nguyên nhẹ giọng nói.

Tô Dao đổi tư thế cho thoải mái: “Sáng mai tỉnh dậy, em sẽ khen con.”

“Công ty em đã sắp xếp người tiếp quản công việc của em chưa?” – Cố Nguyên lại nói tiếp – “Nếu có người tiếp quản nhanh thì em không cần đợi hết một tháng cũng có thể rời khỏi công ty.”

“Hình như là chưa ạ.” – Tô Dao chần chừ – “Em không thấy có công tác tuyển dụng.”

“Dao Dao.”

Cố Nguyên quay người lại, người không nhìn rõ thái độ của nhau, chỉ nhìn thấy dáng người trong ánh sáng mờ mờ. “Một công ty bình thường không phải là có thời gian thử việc hay sao, em làm sao có thể trở thành nhân viên chính thức nhanh như vậy?”

Tô Dao giật thót người. Cố Nguyên cuối cùng cũng chú ý tới vấn đề này. Anh đã hỏi tới điều cô cố tình che giấu. Tô Dao lẩn tránh câu hỏi của anh một cách vô thức:

“Em không nghe thấy nói tới thời gian thử việc, vào công ty là nhân viên chính thức luôn.”

Tô Dao thấp thỏm lo sợ, rất may là Cố Nguyên không tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa.

Cố Nguyên khẽ nhăn mày, anh có thể cảm nhận được, Tô Dao đang dối anh.

Cô càng như vậy sẽ càng khiến anh nghi ngờ, anh cố kiềm chế những lời thắc mắc về mối quan hệ của cô và Hứa Đông Dương. Cố Nguyên cười cười: “Ôi, vậy xem ra em rất may mắn.”

Nói đến đây hai người lại đột nhiên trở nên ngưng ngáp. Điện vẫn mất, không khí trong phòng càng lúc càng khiến cho Tô Dao cảm thấy bối rối. Cô nuốt nước miếng rồi đột nhiên đứng dậy.

“Uống chút rượu xong em cảm thấy đau đầu, em không đợi có điện nữa đâu, em đi nghỉ trước đây, anh cũng nghỉ sớm nhé!”

Nói rồi cô vòng qua anh, tiến về phía trước, không ngờ chân của Cố Nguyên lại duỗi ra ở đó, cô bước lên, chân bị vướng, sắp ngã thì đột nhiên eo cô được ôm chặt lại, thì ra là Cố Nguyên giữ tay đỡ cô.

“Em cẩn thận một chút.”

Mặc dù là lời trách mắng nhưng giọng của anh rất ấm áp. Tô Dao vội vã nói lời cảm ơn. Dao gần đây cô luôn trong tình trạng lóng ngóng tay chân trước mặt Cố Nguyên, mất đi sự điềm tĩnh thường ngày. Cô muốn bước đi nhưng tay Cố Nguyên vẫn đặt ở eo cô không chịu buông ra.

“Dao Dao.”

Anh nhích lại gần, ôm cô vào ngực: “Em có thể cùng anh tiến thêm một bước nữa được không?”.

Tô Dao đứng im, để tay anh ôm lấy má cô, cảm nhận hơi thở của anh đang sát lại gần.

Là cô muốn tiến đến với anh hay là vì sự xuất hiện đột ngột của Hứa Đông Dương khiến cuộc sống của cô dậy sóng, vì vậy mà cô muốn bám lấy chiếc phao cứu mệnh này?

Suy nghĩ này khiến Tô Dao co người lại, nhưng lần này Cố Nguyên không buông cô ra. Anh cúi xuống, cuối cùng thì anh đã phá vỡ đường ranh giới mang tên người thân giữa anh và cô, anh hôn lên môi cô.

Anh vẫn chưa kịp cảm nhận hương vị của nó thì đột nhiên xung quanh bừng sáng, khiến cả hai người giật mình. Cửa phòng của Tô Thư bật mở, Tô Thư dụi mắt xuất hiện trước hai người, con bé mắt nhắm mắt mở: “Mẹ ơi, con buồn đi tiểu.” Tô Dao ngẩn người, lần này thì Cố Nguyên buông cô ra. Anh hít một hơi dài, vội tiến tới ôm lấy Tô Thư, cọ cảm vào mũi con bé: “Cô bé hay tiểu, để ba đưa con đi.”

Nếu Hứa Đông Dương không xuất hiện trong cuộc đời cô nữa thì sự việc không phải là rất đơn giản hay sao? Hoặc là Cố Nguyên không vội vã tiến thêm một bước, sự việc không phải là rất đơn giản hay sao?

Trải qua mối tình với Hứa Đông Dương và cuộc hôn nhân bất đắc dĩ với Cố Nguyên, lòng Tô Dao như đã nguội lạnh. Giờ đây, với cô, tình cảm riêng không phải là điều quan trọng nhất nữa rồi, mà Tô Thư mới chính là tình yêu và hạnh phúc của cô.

Có thể là như vậy, rồi việc có một gia đình về danh nghĩa đối với cô mà nói là hoàn chỉnh nhất, thế nhưng như vậy thật không công bằng với Cố Nguyên.

Bước cùng Cố Nguyên, như vậy chắc chắn hai người sẽ trở thành vợ chồng thực sự, đó liệu có phải là một kết cục hoàn mỹ hay không?

Tô Dao lòng đầy tâm sự, đêm qua nụ hôn của Cố Nguyên khiến cô bối rối không nguôi.

“Tập trung một chút.”

Cặp tài liệu trước mặt bị người khác giật lấy, đập đập xuống. Tô Dao ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt điềm tĩnh của Hứa Đông Dương, cô vội vàng cúi xuống: “Phó tổng Hứa có việc gì chỉ đạo không ạ?”

Hứa Đông Dương im lặng nhưng không lên tiếng trách cô vì phút ngẩn ngơ của cô khi nãy.

Những lời nói của anh tối qua đã phá vỡ mối quan hệ đồng nghiệp thông thường giữa anh và cô, thế nhưng ngay ngày thứ hai đi làm anh đã trở lại vị trí của mình, trong vỏ ngoài của mộ cấp trên. Anh không có ý đối địch với cô, cũng không còn hỏi chuyện cô ly hôn nữa, mà hoàn toàn là vì việc công. Mấy lần cô đưa tài liệu đến cho anh, Hứa Đông Dương cũng không ngẩng đầu nhìn lên.

“Buổi chiều tôi phải tới Sở nghiên cứu một chuyến, cô cầm theo tất cả những tài liệu cần thiết đi cùng tôi.” Hứa Đông Dương lãnh đạm nói: “Sang bên đó sẽ có một cuộc họp, cô phải ghi lại nội dung cuộc họp, bây giờ cô chuẩn bị đi. Tôi cho cô 15 phút, chút nữa gặp cô ở bãi đỗ xe dưới tầng trệt.”

Nói dứt lời, Hứa Đông Dương không nhìn cô nữa mà bắt đầu quay sang sắp xếp những tài liệu cần mang đi. Tô Dao vội vã quay trở về phòng mình lấy tài liệu, đến khi ra khỏi phòng thì thấy Hứa Đông Dương đã đứng đợi ở thang máy.

Anh ngoái đầu nhìn cô nhưng không nói gì, giữa hai người lúc này là một khoảng lặng được nén xuống. Hứa Đông Dương mím môi lại, Tô Dao cũng không nói một lời.

Từ công ty tới Sở nghiên cứu mất khoảng ba tiếng đồng hồ đi xe. Sở nghiên cứu nằm ở khu nghiên cứu phát triển, vị trí ở khá xa nên đi hết đường cao tốc phải đi thêm một đoạn đường quốc lộ nữa. Để kịp tới Sở nghiên cứu vào một giờ chiều nên

ngay từ 9 giờ sáng, hai người đã vội vã rời khỏi công ty, không ngờ vừa ra khỏi đường cao tốc không lâu sau thì bị kẹt xe.

Ban đầu hai người nghĩ rằng đây chỉ là kẹt xe thông thường. Đường quốc lộ khá hẹp, sau tết, xe khách đường dài chạy nhiều khiến cho con đường nhỏ hẹp này trở nên quá tải, những trận tắc đường ngắn như thế này cũng là chuyện thường gặp. Thế nhưng chờ tới hơn nửa giờ đồng hồ, họ mới phát hiện ra sự tình không hề đơn giản như vậy. Lúc này muốn quay xe tìm sang đường khác thì đã không còn kịp nữa, đằng sau xe là cả một dòng xe nối đuôi nhau xếp dài.

Hứa Đông Dương bồn chồn nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ, nếu thuận lợi thì bây giờ họ đã đến nơi rồi. Tô Dao ngồi ghế lái phụ nhìn ra ngoài, trước mặt là hai chiếc xe khách đang bị tắc ở chỗ cua, chắn tầm nhìn của cô. Hứa Đông Dương không thể nhẫn nại được nữa bèn mở cửa đi ra ngoài,

trước khi xuống xe còn quay lại dặn cô: “Cô ngồi đây đợi tôi, tôi tới đằng trước xem thế nào rồi quay lại. Khoá cửa xe lại, người ngoài gõ cửa xe cũng đừng quan tâm.”

Tô Dao dạ một tiếng, nhìn Hứa Đông Dương đi, mỗi lần đi đi lại lại như vậy là khoảng gần 20 phút. Thời tiết thì thất thường, trước đó vẫn nắng, bây giờ thì nắng đã đi đâu hết, ngồi trong xe nhìn ra bầu trời bao trùm một màu xám xịt, âm u.

Hứa Đông Dương quay trở lại xe. Cửa vừa mở, một luồng gió lạnh thổi vào khiến Tô Dao co người lại. Sắc mặt Hứa Đông Dương không tốt lắm, nhưng anh không nói nhiều về sự việc xảy ra phía trước, chỉ nói đơn giản một câu: “Chúng ta bị kẹt cứng ở đây rồi”, rồi gọi điện thoại cho công ty và Sở nghiên cứu.

Tô Dao lúc đầu vẫn chưa hiểu rõ ý của Hứa Đông Dương, nhưng nghe cuộc nói chuyện của anh qua điện thoại thì cô biết hai người dù tới một rưỡi cũng không thể đến được nơi. Lúc này Tô Dao mới phát hiện ra không khí ở bên ngoài rất ẩm đậm, ban đầu còn cho rằng đó là vì thời tiết,

nhưng sắc mặt của những người xuống đường quốc lộ đều rất khó coi.

“Làm sao vậy?”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Hứa Đông Dương. Anh tắt điện thoại nhìn cô: “Phía trước mặt sắt thép trên xe chở hàng rớt xuống đâm xuyên vào các xe phía sau, dẫn đến tai nạn xe liên hoàn, có rất nhiều xe bị lật khỏi đường quốc lộ, rơi xuống hố sâu. Cảnh sát và cứu thương đã tới hiện trường xảy ra tai nạn, bây giờ họ đang phong tỏa hiện trường. Chúng ta phải đợi chốc nữa có người tới để hướng dẫn, chúng ta sẽ phải quay trở lại đường cũ.”

Hứa Đông Dương nói xong thì cả khoang xe lại bao trùm bầu không khí yên lặng. Hai người lại nhìn ra ngoài, im lặng tiếp tục chờ đợi. Sắc trời bên ngoài mỗi lúc một sẫm lại, gió mỗi lúc một mạnh. Tô Dao khẽ nhìn trời, cô có linh cảm không hay.

Một bên quốc lộ là núi cao, một bên là vực sâu. Hai bên đường là cả một màu vàng úa của cây cối, cảm giác tang thương, gió thổi, lá cây rơi đều bị cuộn lại.

Ngoài trời càng lúc càng lạnh, những người đứng bên đường quốc lộ hít thở không khí lúc này cũng không chịu nổi cái lạnh buốt, đã quay trở lại xe. Bên ngoài, ngoài những chiếc xe bị kẹt cứng không còn một bóng người.

“Không phải là có tuyết rơi chứ!” Tô Dao khẽ lẩm bẩm.

Lời của cô chưa dứt được bao lâu thì trời bắt đầu đổ tuyết xuống.

Khi mới bắt đầu, hoa tuyết đã mang sự không may, rồi cùng với gió cuốn chúng bắt đầu bay lên. Trời càng lúc càng ẩm đậm, những bông hoa tuyết càng lúc càng bay nhiều. Những bông tuyết lớn trong trận cuồng phong cuộn lại thành từng đường tuyết lớn, chỉ trong một khoảng thời gian

ngắn đã mịt mù. Trời bắt đầu cuộn lên trận bão tuyết, họ dường như đã bị cách ly với bên ngoài.

Tô Dao trong lòng rất nhớ Tô Thư, cô bèn gọi điện cho Cố Nguyên nhưng không gọi được. Cô gọi đến nhà trẻ thì máy bận. Không gọi được cho ai, Tô Dao đành cất điện thoại vào túi, rồi nhìn trời một cách đầy lo âu.

Hai người hoàn toàn không ngờ sẽ gặp tình cảnh này. Tô Dao quay đầu nhìn Hứa Đông Dương, chỉ sợ tới nay họ bị kẹt lại

Bị kẹt cứng tại chỗ, tâm trạng của Hứa Đông Dương không được thoải mái. Anh bật đài trong xe, rất nhanh anh tìm được tần sóng phát về vụ tai nạn và trận bão tuyết đang gặp phải, anh chăm chú lắng nghe.

Bị kẹt trong xe lâu như vậy, Tô Dao bắt đầu cảm thấy tay chân bị tê, cô thay đổi tư thế ngồi mấy lần. Hứa Đông Dương ngẩng đầu nhìn cô: “Cô ra sau xe nằm nghỉ đi, chúng ta không biết sẽ bị kẹt đến khi nào, không cần ngồi đây thức cùng tôi đâu.”

Tô Dao lưỡng lự một lúc, cuối cùng cũng ra đằng sau xe ngồi. Xe Hứa Đông Dương là loại SUV, ghế sau tương đối thoải mái. Cô ngồi vào phía sau Hứa Đông Dương, sửa lại tư thế rồi dựa vào ghế nhắm nghiền mắt lại.

Mới là khoảng một giờ chiều nhưng lúc này trời tối như ban đêm. Trong xe, ngoài chiếc đèn báo trên đồng hồ, không còn một luồng chiếu sáng nào. Tô Dao rời khỏi chỗ ngồi, tất cả đều chìm vào bóng tối, nhìn qua kính chiếu hậu chỉ có thể thấy những hình ảnh mờ mờ, cô giống như một con thú nhỏ, thu mình cuộn tròn lại.

Hứa Đông Dương vẫn bật đài FM, lúc này vẫn không ngớt những thông tin về hiện tượng sự cố được phát sóng. Chợt nổi lên những tiếng rè rè xẹt xẹt khiến khoang xe càng trở nên yên tĩnh.

Hứa Đông Dương rất muốn hút thuốc nhưng anh cố nhịn. Trầm lặng nhìn người phụ nữ ngồi phía sau, anh không biết rằng cứ nhìn cô thêm mỗi phút giây là anh lại thu hẹp dần khoảng cách mỏng manh giữa anh và cô.

Sau khi nghe tin cô đã ly hôn, trong lòng anh không chỉ có những tình cảm phức tạp như trước đây mà còn tràn ngập sự nuối tiếc

Có thể là những năm qua cô đã sống không hạnh phúc, một người con gái cuối cùng cũng đi đến kết cục ly hôn thì chắc hẳn trong suốt quãng thời gian chung sống cô đã phải trải qua biết bao đau khổ, anh cảm thấy xót xa. Cô đã từng là người phụ nữ anh yêu sâu sắc, là người mà anh coi như bảo bối, nâng niu trân trọng, nhưng khi cô rời xa vòng tay anh, rời xa sự bảo vệ của anh thì lại bị đối xử như vậy.

Cô bây giờ trở nên phức tạp và khó hiểu hơn rất nhiều. Cuộc hôn nhân thất bại và đổ vỡ, vậy mà cô vẫn rất khoan dung đối với gia đình mình và gia đình chồng. Không, Tô Dao vẫn luôn là một người hiền thực, khi có được cô, anh không biết trân trọng, đến khi mất đi rồi anh mới dần nhận ra điều đó từ cuộc sống ở bên cạnh một người khác.

Trong xe bật điều hòa, sự ấm áp khiến con người trở nên lười biếng, ngay cả đến những tiếng ồn trên đài cũng như liều thuốc ngủ. Tô Dao cảm thấy thần trí mình đang dần dần giãn ra, người cô như đang bay giữa những tầng mây, mỗi lúc một xa, cho đến khi chiếc điện thoại trong tay cô rung lên từng hồi kéo cô trở lại thực tế.

Tô Dao giật mình tỉnh dậy, cuống cuồng tìm điện thoại. Là Cố Nguyên gọi cho cô. Tô Dao bối rối nhìn Hứa Đông Dương đang ngồi ở trước mặt, không hiểu sao cô lại hạ giọng thật khẽ: “Alo.”

“Dao Dao, em ở đâu?”

Tiếng điện thoại lè xè, có rất nhiều tạp âm. Giọng nói của Cố Nguyên không giấu được sự lo âu. Tô Dao ngập ngừng: “Em đi họp, kết quả là bị kẹt xe ở trên đường. Nhưng em không sao, chúng em rất an toàn, em và đồng nghiệp đang ở cùng một chỗ, anh không phải lo đâu. Anh đã về nhà chưa? Tô Thư đâu?”

“Anh vừa nhìn thấy thời tiết thay đổi nên đến nhà trẻ đón Tô Thư về nhà rồi, bây giờ anh và con đang ở nhà, em không phải lo lắng gì

Cố Nguyên thở dài: “Tuyết rơi to lắm, em thực sự không sao chứ?”

“Không sao, trong xe rất ấm, hơn nữa em cũng sắp tới nơi rồi, anh ở nhà chăm sóc Tô Thư nhé.” Tô Dao ngẩng đầu nhìn lên trên, không ngờ bất gặp ánh mắt của Hứa Đông Dương đang nhìn mình qua gương chiếu hậu, cô hoang mang lẩn tránh ánh nhìn của anh: “Điện thoại của em sắp hết pin rồi, như vậy anh nhé, đến nơi em sẽ liên lạc với anh.”

Tô Dao nói vài câu ngắn gọn rồi vội cúp điện thoại. Ngồi đằng trước, Hứa Đông Dương như chìm sâu vào trong bóng tối, trầm lặng như một pho tượng.

Tô Dao vội cúi đầu xuống rồi dựa về phía sau. Không khí trong xe càng lúc càng trở nên nặng nề, trong đầu Tô Dao vụt qua hình ảnh của Hứa Đông Dương trong nhà để xe tối qua khiến cô có cảm giác bất an. Tô

Dao nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch. Mỗi lần như vậy đều làm cho các huyết quản trong người cô như bị kim châm.

Như thế này không thể được. Tô Dao mơ hồ nghĩ.

Không thể gần gũi với người đàn ông này được nữa.

11. Chương 09

Chương 9: Anh ta chỉ là chồng trước của em.

Khi Tô Dao tỉnh dậy lần thứ hai đã là mười một giờ đêm.

Cô ngủ một giấc say sưa. Ngoài trời lúc này vẫn là một màu đen, nhưng rất may là tuyết đã ngừng rơi, gió đã ngừng thổi, bầu trời lúc này là một màu xanh.

Tô Dao khẽ cử động cái lưng đã ê ẩm vì ngồi lâu, cô dần dần ngồi thẳng dậy, cảm giác như có gì đó từ trên người rơi xuống, cô nhanh tay giữ lại, thì ra là chiếc áo khoác, cô ngẩn người ra, không biết Hứa Đông Dương đã ra ghế sau từ lúc nào. Anh ngồi tựa vào đầu bên kia trong khoang xe nhưng đã cởi áo khoác ngoài ra đắp cho cả hai người.

Cô ngồi co ro trên ghế, chân anh chiếm cả một khoang của ghế sau, đầu anh dựa vào ghế ngủ rất say, gương mặt trầm tư.

Tô Dao chợt sống lại, cô không dám cử động mạnh, sợ anh thức giấc.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, nhưng nhìn qua cửa sổ vẫn là một màu trắng xóa. Lớp tuyết phủ trên xe phía trước có khi đến gần nửa mét. Tất cả các xe đều bị kẹt dưới tuyết. Nhìn thấy cảnh tượng này lòng Tô Dao càng trở nên u ám hơn. Chắc chắn lúc này đường cao tốc sẽ bị phong tỏa, đường lui của họ cũng bị chặn lại.

Tô Dao ngồi chờ người ra một lúc, ánh mắt bất giác dừng lại trên người Hứa Đông Dương đang nằm bên cạnh.

Mắt đã quen dần với bóng tối trong xe, Tô Dao quan sát kỹ người đàn ông trước mặt. Kể từ lúc hai người tình cờ gặp lại cho đến nay, đây là lần đầu tiên cô chăm chú ngắm nhìn anh.

Anh là một người đàn ông gia trưởng, có lẽ thời gian đã cho anh nhiều kinh nghiệm hơn, sau khi gặp lại, cô cảm thấy anh sống nội tâm hơn, thỉnh thoảng có bất gặp trong ánh nhìn của anh sự lạnh lùng. Bề ngoài anh không thay đổi nhiều, chỉ là trưởng thành hơn, đàn ông hơn.

Tô Dao nhìn dán vào anh.

Dù không muốn thừa nhận nhưng bản thân cô tự nhận ra cảm giác quen thuộc đối với anh.

Cảm giác quen thuộc đáng sợ.

Cô quen thuộc mùi cơ thể anh, hơi ấm từ vòng tay anh, cảm giác va chạm da thịt, tất cả những ham muốn chiếm hữu cô của anh.

Anh là người đàn ông đầu tiên trong đời cô, cũng là người đàn ông duy nhất. Tất cả cô đều khắc cốt ghi tâm. Ở một khoảng cách gần như vậy, khoảng không gian giữa cô và anh giống như từ trường, có một lực hút lớn dường như không thể cưỡng lại được cứ trôi chảy lấy cô.

Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến cô muốn xin nghỉ việc.

Ngay từ đầu cô biết, mình không thể phản kháng lại anh, điều duy nhất cô có thể làm là chạy trốn. Cô đã chạy trốn sáu năm trời, sáu năm sau, cô lại bước lên vết xe cũ.

Yên ắng, sự yên ắng khiến cho màng nhĩ đau ê ẩm. Lúc này Tô Dao cảm thấy chân tê như bị kim châm, cô cần nhẹ môi, từ từ thay đổi tư thế, không ngờ cử động nhẹ như vậy cũng đánh thức anh.

Trong bóng tối anh khẽ cựa mình, mở mắt nhìn về phía cô. Tô Dao phút chốc nín thở bối rối, rồi cười một cách ngượng ngáp: “Anh tỉnh rồi à?”

Hứa Đông Dương không trả lời, im lặng hồi lâu, nghiêng người về phía trước, dường như muốn rướn sang phía cô. Tô Dao bất giác lùi về phía sau, cử chỉ đó bị Hứa Đông Dương nhìn thấy, anh dừng lại, cất giọng hỏi: “Mấy giờ

“Mười, hơn mười giờ rồi.”

Tô Dao bất giác nói lắp. Hứa Đông Dương “ừ” một tiếng, rồi lại dựa người trở lại, ngồi im trong bóng tối nhìn cô.

Hành động này của anh càng khiến cô không được tự nhiên. Tô Dao mơ hồ cảm nhận được ánh mắt của Hứa Đông Dương đang nhìn chằm chằm mình. Cảm giác khó chịu như mình là một vật gì đó bị nhìn xuyên suốt.

Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao hồi lâu, mím môi khép mắt lại. Áp lực từ phía anh giờ không còn, Tô Dao xoay đầu nhìn sang phía Hứa Đông Dương, anh đang chau mày lại, dù ban đêm nhưng cô vẫn nhìn rõ khuôn mặt của anh trở nên trắng bệch.

“Anh làm sao vậy?”

Tô Dao vội vàng ngồi nhích lại. Hứa Đông Dương mở mắt nhìn cô rồi lại nhắm mắt lại, anh chỉ nói “đau bụng.”

Tính ra ngày hôm nay từ buổi sáng cho tới tận bây giờ đến một ngụm nước hai người cũng chưa được uống.

Tô Dao nghĩ hồi lâu, cúi xuống mở túi xách của mình, lấy ra một túi sôcôla. Đây là đồ ăn vặt của Tô Thư nên cô có thói quen lúc nào cũng để một vài túi sôcôla trong túi xách, phòng khi con muốn ăn.

Tô Dao lấy ra một thanh, đưa cho Hứa Đông Dương. Anh cúi nhìn xuống tay cô, không từ chối.

Mùi béo ngậy của sôcôla theo lớp vỏ giấy được xé ra tràn ngập trong khoang xe. Tô Dao nhìn ra phía trước: “Anh nói kẹt xe ở đây cho tới khi nào?”

“Sẽ không lâu đâu.”

Hứa Đông Dương ăn sôcôla, giọng anh đã trở nên ấm hơn một chút: “Chúng ta bây giờ cách sở nghiên cứu không xa lắm, đợi sáng mai đi bộ qua đó vậy.”

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên đằng trước có ánh đèn pin nhấp nháy phá tan màn đêm, thu hút sự chú ý của Tô Dao và Hứa Đông Dương. Một nhóm người đàn ông mặc áo len dày tiến lại gần phía họ. Họ dừng lại xem xét từng xe, tới gần xe của Hứa Đông Dương, có người hô to: “Tìm thấy rồi, ở đây!”

Có đến bảy, tám người tiến lại. Tô Dao và Hứa Đông Dương nhìn nhau, họ đã bắt đầu đập vào kính cửa xe. Hứa Đông Dương hạ cửa xe xuống, gió lạnh từ bên ngoài tràn vào trong xe, khiến Tô Dao lạnh, co người lại. Lúc này họ mới kéo chiếc khẩu trang che kín mặt xuống, mừng rỡ kêu

lên: “Phó tổng Hứa, tôi là Tiêu Dương đây! Chúng tôi tới đây đón mọi người.”

Hứa Đông Dương đáp một tiếng, nhìn ra phía trước, lúc này ngoài bảy, tám người đang bao quanh xe họ còn có không ít cảnh sát mặc trang phục bảo hộ. Hứa Đông Dương hỏi: “Có việc gì vậy?”

“Dự báo thời tiết cho biết sẽ có trận bão tuyết nữa.” Khi Tiêu Dương nói, hơi thở phả ra bốc thành khói: “Phía trước là cảnh sát tới xử lý sự cố, đang nghĩ cách đưa những người bị kẹt di dời vào thôn làng ở trước mặt. Chúng tôi theo cảnh sát tới đây.”

Hứa Đông Dương gật đầu, quay lại nhìn Tô Dao, giọng trầm trầm: “Chúng ta đi theo họ.”

Hai người bèn xuống xe tuyết bên ngoài phủ dày đặc, đi lại hết sức khó khăn. Tô Dao đang gắng sức bước đi thì cánh tay có người đỡ, xoay đầu nhìn lại thấy Hứa Đông Dương không nhìn sang phía cô, chỉ đỡ cô, dẫn đi lên phía trước.

Lạnh. Tô Dao gắng co người lại, cái lạnh từ bốn phía ập tới quần chặt lấy người cô. Mỗi một hơi thở đều tạo thành khói. Tô Dao đi rất vất vả, mỗi lần nhấc chân lên, không chạm vào tuyết, cô đều cảm thấy chân như ấm lên rất nhiều.

Người đi bộ trên đường mỗi lúc một đông, mọi người đều để xe lại, dưới sự hướng dẫn của cảnh sát, họ đều đi về phía trước. Tô Dao và mọi người đi ngang qua hiện trường tai nạn, nhưng tất cả đều bị phủ kín bởi tuyết, có rất nhiều cảnh sát, cảnh sát phòng cháy chữa cháy, phóng viên và nhân viên y tế ở đó. Đoàn người không dừng lại lâu, tiếp tục đi lên phía trước theo sự hướng dẫn của cảnh sát.

Hứa Đông Dương nói không sai, sở nghiến cứu cách chỗ họ không xa lắm. Tính theo lộ trình thì chỉ khoảng nửa tiếng đồng hồ, đi bộ mất khoảng hai tiếng. Đến khoảng giữa đêm, cuối cùng họ cũng đến nơi.

Sở nghiến cứu nằm riêng biệt trong một mảnh đất được xây bao lại, có đường xe riêng dẫn tới chỗ cổng sắt lớn ở lối vào. Bảo vệ đứng gác nhìn thấy họ tới từ xa vội mở cổng. Phút chốc, bảy, tám con chó trong sân nhảy chồm lên, sủa inh ỏi, kéo theo tiếng xích sắt kêu leng keng không ngớt.

Số người ở lại sở nghiến cứu không ít, vì vậy ở đây có xây riêng một khu nhà ký túc. Hứa Đông Dương cũng có phòng riêng. Đoàn người tới đón Hứa Đông Dương và Tô Dao đưa họ tới trước cửa phòng Hứa Đông Dương rồi tất cả nhanh chóng quay lại phòng của mình để tìm cách sưởi ấm bản thân.

Hứa Đông Dương vào phòng, cởi áo khoác ngoài. Anh và Tô Dao lúc này đều bị ướt quần và giày. Hứa Đông Dương xoay người khép cửa lại, tìm hai bộ đồ ngủ và hai đôi dép đi trong nhà, đưa cho Tô Dao: “Thay

Anh nói rồi không ngần ngại cởi bỏ quần áo trước mặt Tô Dao rồi khoác lên mình chiếc áo ngủ.

Tô Dao đi dép vào và cởi áo khoác ngoài ra, xoay đầu nhìn Hứa Đông Dương, thấy anh đang nhìn cô. Nhìn cô vẫn mặc chiếc áo ướt sũng vì tuyết, sắc mặt anh khẽ trầm xuống: “Em không muốn cởi có phải không?”

“Nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

Tô Dao nhìn quanh phòng, đập vào mắt chỉ là một chiếc giường đơn, một chiếc ghế sofa, một bộ bàn ghế, một chiếc tủ, một chiếc tivi, ngoài ra không còn gì hết.

“Ở đây không có nhà vệ sinh riêng, đi đến cuối hành lang của tầng này có nhà vệ sinh.” Hứa Đông Dương dừng lại chốc lát: “Ở đây không có ký túc xá nữ, chỉ có nhà vệ sinh nam. Còn nhà vệ sinh nữ thì phải ở khu nhà văn phòng phía trước mặt mới có.”

Anh nói dứt lời nhìn cô hồi lâu, rồi đột

nhiên anh mở cửa: “Tôi ra ngoài, cô tranh thủ thay đồ đi.”

Ngoài hành lang rất lạnh, đứng ngoài đó với mỗi chiếc áo ngủ, Hứa Đông Dương cảm giác cơ thể mình phút chốc như bị đóng băng lại.

Như thế cũng tốt.

Anh cúi đầu nhìn xuống bóng mình dưới chân. Cái rét cóng như thế này khiến anh có thể bình tĩnh lại phần nào, sẽ giữ cho anh không làm việc gì. Cánh cửa sau lưng chợt mở ra, tiếng Tô Dao vang lên từ sau lưng: “Tôi xong rồi.”

Hứa Đông Dương vẫn chưa quay lại phòng, anh đi sang căn phòng bên cạnh, lúc sau quay lại, trên tay cầm một bình rượu. Anh đóng cánh cửa lại, kéo ghế ngồi xuống trước ghế sofa, ra hiệu cho Tô Dao ngồi lên ghế sofa. Cô vẫn chưa hiểu dụng ý của anh thì anh đã nắm lấy chân cô, kéo chiếc áo ngủ lên tới đùi.

Tô Dao giãy giụa nhưng bị anh giữ chặt lại. Anh không ngắt đầu nhìn cô, chỉ mở nắp bình rượu, đổ một ít vào lòng bàn tay, chỉ bằng mấy thìa con rồi nhẹ nhàng xoa lên chân cô.

Cô lúc nào cũng vậy, đáng người yếu đuối nhỏ bé. Anh đã từng cho rằng trái tim cô và con người cô giống nhau, vì vậy mà anh đã dành tất cả những gì mà anh có để bảo vệ cô, yêu cô, nhưng không ngờ đó chỉ là vẻ bề ngoài của cô, con người bên trong cô lại là sự vô tình đến tàn khốc.

Suy nghĩ này nhói lên trong lòng anh. Bất giác tay anh càng lúc càng siết chặt. Tô Dao cuối cùng không chịu nổi đau, khẽ co người về phía sau. Như có một phản xạ có điều kiện, Hứa Đông Dương ngẩng đầu nhìn cô, thần sắc lạnh băng: “Cô cũng biết đau à?”

Nói dứt lời, Hứa Đông Dương buông Tô Dao ra, đứng dậy, cầm theo chai rượu bước ra khỏi phòng. Cánh cửa khép lại “rầm” một tiếng như chạm vào lòng Tô Dao, sắc mặt cô trắng bệch, nhưng cô không biết mình phải nói gì khi đối diện với Hứa Đông Dương.

Đêm về khuya, cũng có thể là do ban ngày ngủ ở trên xe quá nhiều nên bây giờ cô không thấy buồn ngủ. Tô Dao cuộn người trên chiếc ghế sofa, vừa ngồi xem tivi một cách nhàm chán vừa nghe ngóng động tĩnh của Hứa Đông Dương. Tín hiệu ở đây không tốt, màn hình nhảy hình liên tục, lại kèm theo cả tiếng rè rè huyền hết kênh này sang kênh khác, cho tới khi chuyển tới kênh của đài truyền hình thành phố Nam Thành, lúc này đài đang phát tin đặc biệt, trên màn hình là vụ tai nạn xe trên đường quốc lộ hôm nay.

Tô Dao nín thở xem tin tức rồi đột nhiên hốt hoảng, cuống cuống tìm điện thoại. Cố Nguyên biết là hôm nay cô sẽ tới đây, nếu buổi tối mà xem được tin này thì chắc là anh sẽ lo phát điên lên.

Thật khổ sở mới tìm được điện thoại, không biết là điện thoại tự tắt từ lúc nào. Tô Dao bật điện thoại lên, vừa mở máy, một loạt tin nhắn báo cuộc gọi nhỡ được gửi tới. Vẫn chưa kịp mở ra xem thì màn hình lại nhấp nháy rồi tắt ngấm, điện thoại hết pin.

Tô Dao đứng dậy, lo lắng mở cửa, bắt gặp Hứa Đông Dương đang bê hai bát mì bốc khói nghi ngút đứng ở cửa. Anh gật đầu với cô chẳng có chút biểu cảm gì rồi lách người đi vào trong phòng, đặt bát mì lên bàn: “Bây giờ chỉ có thể này thôi, cô ăn một chút đi.”

“Ở đây không có điện thoại bàn ư?”

Tô Dao không dám mượn điện thoại của Hứa Đông Dương nên hỏi một cách khéo léo. Hứa Đông Dương ngồi xuống nhìn tin tức đang phát trên tivi, chợt hiểu ra dụng ý của cô, trả lời: “Không có.”

Tô Dao khẽ cắn môi, nghĩ tới Cố Nguyên đang rất lo lắng, cuối cùng đành lấy hết can đảm: “Tôi...có thể mượn điện thoại của anh để gọi một cuộc không?”

“Hết pin rồi.” từ chối một cách dứt khoát, mắt không chớp. Tô Dao phút chốc có thể cảm nhận được rằng anh đang nhắm vào cô, không khỏi lo lắng: “Có cách gì có thể liên lạc được với bên ngoài không?”

“Có thể mượn điện thoại của các đồng nghiệp khác, nhưng lúc này họ đều ngủ rồi, chắc cô không phải là một người phụ nữ suốt đêm chạy khắp ký túc xá nam để gõ cửa mượn điện thoại chứ?”

Hứa Đông Dương cười nhưng chẳng có vẻ gì là đang cười cả, anh nhìn thẳng vào mặt Tô Dao. Tô Dao cuối cùng cũng không nhịn được: “Hứa Đông Dương, hôm nay xảy ra sự việc lớn như vậy, nếu tôi không thông báo cho gia đình mình một tiếng thì họ sẽ lo lắng vô cùng, anh có hiểu không?”

Hứa Đông Dương đột nhiên đứng dậy bước lên trước một bước, Tô Dao nói nửa chừng thì bị anh ép phải ngồi xuống ghế sofa. Anh cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, gần từng tiếng: “Người nhà? Anh ta chẳng qua chỉ là chồng trước của cô thôi, bây giờ chỉ là người xa lạ, không có quan hệ gì với cô cả.”

Lời nói của Hứa Đông Dương khiến mặt cô nhanh chóng sầm lại. Cô im lặng nhìn anh, lạnh lùng nói: “Phó Hứa tổng, tôi nghĩ anh đã nhầm rồi. Anh ấy chỉ ít cũng là cha của con tôi, còn anh-người nói với tôi những lời này mới là một người xa lạ không có bất kỳ quan hệ nào với tôi.”

Câu nói của Tô Dao đã khiến cho không khí căng thẳng giữa hai người lên đến đỉnh điểm.

Hứa Đông Dương không cử động, anh vẫn chắn người mình trước mặt Tô Dao, còn Tô Dao thì ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Dù không nói gì nhưng Tô Dao cảm nhận được cơn giận đang bùng nổ từ Hứa Đông Dương. Anh khẽ nhắm mắt lại, giọng nhẹ xuống: “Tôi và cô chỉ là những người xa lạ không có quan hệ gì?”

Người con gái này tại sao cứ luôn dễ dàng khiến anh nổi giận?

Nhìn vào gương mặt Tô Dao, Hứa Đông Dương hận là không thể dìm chết cô.

Anh và cô là những người xa lạ không có quan hệ gì?

“Tô Dao!”. Hứa Đông Dương dừng lại phút chốc: “Em có biết là mình đang nói gì hay không?”

Hai người cách nhau quá gần, cô dường như còn nghe được cả hơi thở của Hứa Đông Dương. Áp lực từ người anh bao trùm cô, cơn tức giận trong Tô Dao giờ đã biến mất, cô ý thức được tình trạng giữa anh và cô.

Trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng.

Cô không muốn cùng anh chạm vào giới hạn nguy hiểm giữa anh và cô, nhưng cũng không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh như thế này.

Tại sao anh lại dễ dàng lay động tình cảm của cô như vậy? Trước mặt người đàn ông này, vui thì tốt mà giận thì thôi, mọi thứ đều như bị phóng đại lên, rất khó có thể dùng lý trí để kiểm soát. Những lời nói hoàn toàn không có suy nghĩ, dường như chỉ là buột miệng thốt ra.

Còn anh thì sao? Trước mặt cô, anh cũng không phải dễ dàng nổi giận như vậy hay sao?

“Tôi cãi nhau với anh.”

Tô Dao mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, xoay người sang một bên: “Hứa Đông Dương, phó tổng Hứa, dù trước đây tôi và anh đã có những gì với nhau thì bây giờ nó chỉ là chuyện trong quá khứ. Tôi và anh tới đây là vì công việc, tôi không muốn xảy ra xung đột hoặc liên quan gì tới tình cảm riêng tư. Cũng giống như anh nói, khi làm việc tôi phải chuyên nghiệp hơn, tôi cũng mong anh làm việc chí công vô tư. Về công, tôi là thư ký của anh, là cấp dưới của anh; về tư, chúng ta là hai người đã chia tay, đến bây giờ cũng không phải là bạn của nhau, tôi cũng không hi vọng coi anh là bạn.”

Những lời nói lạnh lùng của Tô Dao khiến trái tim Hứa Đông Dương vừa cảm thấy chua xót vừa phần uất. Anh biết rằng nếu anh tiếp tục ở đây với người phụ nữ này thì chắc chắn sẽ làm tổn thương cô. Hứa Đông Dương không nói gì, rút điện thoại của mình, quăng mạnh xuống trước mặt Tô Dao, mở cửa bước đi.

Tô Dao lấy lại bình tĩnh, lắp sim điện thoại của mình rồi gọi điện cho Cố Nguyên.

Cố Nguyên ngồi nhà xem tin tức liên quan tới vụ tai nạn xe, tìm anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh liên tục điện thoại cho Tô Dao nhưng cô lại tắt điện thoại.

Cứ mười lăm phút anh lại gọi một lần, nhưng không sao liên lạc được, đến khi đầu anh sắp nổ tung lên thì cô điện thoại cho anh.

“Dao Dao, em không sao chứ?”

Cố Nguyên nắm chặt lấy điện thoại, cảm giác như tim mình không còn đập nữa, cho đến khi nghe thấy giọng cô anh mới dần

“Em không sao.”

Tô Dao dừng lại hồi lâu: “Gần tới sở nghiên cứu có đồng nghiệp tới đón, bọn em tới nói rồi, anh yên tâm. Nhưng đêm nay em không thể về nhà được.”

“Không sao thì tốt rồi, không sao thì tốt rồi.”

Cố Nguyên chậm chậm ngồi xuống ghế sofa, lúc này anh mới cảm thấy thần kinh căng thẳng được giãn ra, vô cùng mệt mỏi.

“Tuyệt vời nhiều như vậy, tin tức có nói đường cao tốc bị phong tỏa rồi, nếu ngày mai em không về được, Tô Thư nhờ anh chăm sóc.”

Tô Dao nói giọng run run, Cố Nguyên “ừ” một tiếng: “Tô Thư em không phải lo lắng gì. Lát nữa em sạc điện anh sẽ điện thoại cho em. Đợi tới khi thông đường cao tốc anh sẽ tới đón em.”

“Không cần đâu.”

Tô Dao ý thức được rằng mình nói lời từ chối quá nhanh, vội hạ giọng: “Em đi bằng xe công ty mà, em về cùng mọi người là được rồi. Anh không phải đi đón em đâu, thay em chăm sóc Tô Thư là được rồi.”

Cố Nguyên không tranh cãi với Tô Dao. Nhìn hoàn cảnh trước mắt thì dù anh có muốn đi đón cô nhưng Tô Thư còn nhỏ, cũng không thể để con ở nhà một mình được, đành phải đợi thôi, để xem tình hình ra sao

Hứa Đông Dương đêm đó không quay trở lại, cũng không biết là anh đi đâu nghỉ ngơi. Ngày hôm sau cô bị đánh thức bởi tiếng quét dọn tuyết, tiếng xẻng sắt chạm đất lôi cô ra khỏi giấc ngủ, Tô Dao ngồi dậy.

Đêm hôm qua, sau khi gọi điện thoại cho Cố Nguyên, cô xem tivi rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, không hiểu sao khi tỉnh dậy lại thấy mình nằm ở trên giường? Áo khoác len bên ngoài cũng có người thay ra giúp, người đó còn cẩn thận đắp chăn cho cô nữa.

Tô Dao ngẩng đầu, chiếc điện thoại của Hứa Đông Dương đặt bên giường đã biến mất, chiếc sim điện thoại của cô đã được trả về, điện thoại của cô cũng được sạc pin đầy, đặt yên ở đó.

Tô Dao nắm chặt mép chăn, cắn chặt môi.

Đẩy cửa bước ra ngoài thì trời đã sáng. Bầu trời xám xịt u ám ngày hôm qua đã biến mất, bây giờ bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Trong sân có một tốp nam giới được tập hợp tới để dọn tuyết. Một sân tuyết phải cao bằng nửa người. Mọi người cười cười nói nói dùng xẻng xúc toàn bộ số tuyết lên xe kéo, sau đó đẩy ra bên ngoài. Không biết là mọi người đã dọn được bao lâu nhưng họ đã dọn sạch con đường phủ đầy tuyết của sở nghiên cứu.

Những người đàn ông này không phải đều đang làm việc, có một số thanh niên trẻ vứt cả xẻng đi để nghịch tuyết. Xem ra khi trời sáng, tâm trạng con người cũng vui lên.

Tô Dao mặc quần áo ấm rồi xuống lầu. Mặc dù có nắng nhưng không khí bên ngoài vẫn rất lạnh khiến cô co ro. Cô muốn tới nhà ăn ở gần ký túc xá xem có gì>

Không ngờ khi vừa tới góc tầng một đã nhìn thấy Hứa Đông Dương. Tô Dao bất giác quay người lẩn tránh, nhưng anh đã xoay đầu nhìn thấy cô: “Tô Dao!”

Tô Dao không thể không dừng bước, quay người nhìn anh: “Phó tổng Hứa.”

“Nói vài câu không vấn đề gì chứ?”

Hứa Đông Dương bước lại gần phía cô, chặn lại lời từ chối của cô trước khi cô mở miệng: “Tuy không phải là việc công, dù cho chúng ta không phải là người yêu hoặc bạn bè, nhưng với tư cách là bạn học cũ có được không?”

Tô Dao đưa mắt nhìn lướt qua những đồng nghiệp đang dọn tuyết ở ngoài sân, không muốn họ nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người nên đi theo Hứa Đông Dương tới nhà ăn.

“Mấy năm nay em sống có hạnh phúc không? Tại sao lại ly hôn?” – Hứa Đông Dương lên tiếng hỏi, anh không nhìn cô, chỉ nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài.

“...Rất hạnh phúc.”

Tô Dao khẽ hít một hơi, đè nén sự dao động ở sâu thẳm con tim khi nghe những lời nói của anh: “Còn về việc tại sao ly hôn...”

một câu không thể giải thích được hết.”

“Anh vẫn còn độc thân.”

Hứa Đông Dương thốt ra câu nói khiến bước chân Tô Dao chậm lại.

“Thời gian đầu anh chỉ vui đầu vào học hành và làm việc, không muốn nghĩ tới chuyện tình cảm.” – Giọng Hứa Đông Dương rất nhẹ, dường như kể những chuyện không liên quan gì tới mình – “Sau đó anh mới phát hiện, những người phụ nữ xuất hiện bên mình khác xa so với những người phụ nữ anh mong mỏi.”

“Anh là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, luôn yêu cầu quá cao.”

Hứa Đông Dương im lặng không trả lời. “Con gái em mấy tuổi rồi?”

Hứa Đông Dương đột ngột chuyển chủ đề.

Tô Dao trong lòng thắc thỏm, anh đã hỏi câu mà cô rất sợ, mặt cô trở nên trắng bệch, nói như vô thức: “Gần ba tuổi rồi.”

“Con bé có dáng người rất cao, nhìn không giống một đứa bé ba tuổi.”

Câu nói vô tình của anh khiến Tô Dao càng bối rối, cô cười không tự nhiên: “Giống bố nó, bố nó dáng người rất cao.”

“Dao Dao.”

Hứa Đông Dương dừng bước, xoay người lại nhìn Tô Dao: “Nếu em đã ly hôn với người đàn ông đó rồi, em có dự tính gì cho tương lai chưa?”

12. Chương 10

Chương 10: Anh luôn bên cạnh em

Trực giác mách bảo cô nên từ chối tiếp tục thảo luận đề tài này với Hứa Đông Dương.

Rất may, lúc này có một đồng nghiệp tới thông báo nhà ăn bắt đầu thời gian mở cửa, vậy là hai người dừng cuộc nói chuyện tại đó, cùng đi tới nhà ăn.

Ăn sáng xong là bước vào cuộc họp, cứ như vậy, một ngày đã trôi qua. Buổi chiều Tô Dao xem tin tức, trong thành phố, công việc dọn tuyết trở nên cấp bách, sau một ngày thi công, đường cao tốc đã thông suốt vào buổi chiều nhưng tạm thời vẫn cấm đường, xem ra họ không thể không lưu lại đây thêm một đêm nữa.

Buổi sáng của ngày thứ hai, lệnh cấm giao thông qua hiện trường tai nạn được bãi bỏ, xe cộ được phép lưu thông trên đường.

Tô Dao và Hứa Đông Dương thu xếp hành lý rời khỏi sở nghiên cứu. Tám giờ sáng, xe vừa rời khỏi cổng lớn thì Tô Dao nhận được điện thoại của Cố Nguyên, nói rằng anh đang đợi cô ở cổng ra của khu chế xuất.

Thật không ngờ rằng cuối cùng anh vẫn đến. Tô Dao nhất thời không thể biết mình có cảm giác gì, trong tiềm thức, Tô Dao không muốn Cố Nguyên và Hứa Đông Dương gặp mặt nhau. Còn nguyên nhân nào khiến cô có cảm giác như vậy thì ngay bản thân mình cô cũng không hiểu r

“Chồng cũ tới đón em à?”

Hứa Đông Dương lái xe ra khỏi sở nghiên cứu: “Anh ta là một người đàn ông tốt.”

Tô Dao im lặng.

“Vậy tại sao hai người lại ly hôn?” – Hứa Đông Dương cười cười- “Ly hôn rồi mà quan hệ giữa hai người vẫn tốt, Tô Dao, anh thực sự không hiểu được. Anh chẳng qua chỉ là người yêu trước đây của em, khi chia tay rồi, đến làm bạn bình thường, em cũng không đồng ý, nhưng em lại rất khoan dung đối với chồng cũ của em.”

“Anh cũng vừa nói, anh ấy rất tốt với tôi mà.”

Tô Dao phản bác một cách lạnh nhạt. Hứa Đông Dương vì vậy cũng không nói gì thêm nữa.

Xe vừa rời khỏi con đường bị hạn chế giao thông, Tô Dao đã nhìn thấy Cố Nguyên.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu tối, đứng tựa người vào đầu xe chờ cô.

Anh cũng nhìn thấy Hứa Đông Dương và Tô Dao.

Hứa Đông Dương dừng lại bên đường, Tô Dao mở cửa xe bước xuống, quay người nhìn Hứa Đông Dương: “Phó tổng Hứa, cảm ơn.”

Tô Dao định đóng cửa lại, không ngờ Hứa Đông Dương đột ngột đẩy cửa ra. Anh nhìn cô nói giọng trầm trầm: “Dao Dao, đừng vội, anh và anh ấy cũng đã có duyên gặp nhau hai lần, nếu không chào một câu thì không lịch sự.” Nói rồi anh cởi dây an toàn, xuống xe, sải bước về hướng Cố Nguyên.

Cô nói rằng đi họp với đồng nghiệp, không ngờ lại là anh ta.

Cố Nguyên im lặng nhìn hai người đi về phía mình, Hứa Đông Dương lịch sự giơ tay ra:

“Chào anh, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Chào anh.”

Hai người bắt chặt tay nhau. Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao, nhưng lời thì lại nói với Cố Nguyên: “Đường xa như vậy mà anh cũng lái xe tới đón Dao Dao, làm phiền anh quá rồi.”

Cố Nguyên khẽ chau mày lại: “Đó là việc tôi nên làm.”

“Rất hiếm có đôi vợ chồng nào sau khi ly hôn lại có mối quan hệ tốt như vậy.” Hứa Đông Dương cười rồi nói: “Nếu tôi là bạn trai bây giờ của Dao Dao, thấy vậy chỉ e là sẽ hiểu lầm thôi.”

“Cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa cho phép một người đàn ông nào ngoài tôi lại gần cô ấy” –Cố Nguyên cười nhạt- “Hơn nữa, dù sau này có xuất hiện người khác, cửa ải này tôi vẫn qua được. Tôi và Dao Dao biết nhau hơn ba mươi năm rồi, với tư cách là chồng cũ, tôi vẫn luôn ở bên cô ấy, có đúng không?”

Hai người đàn ông nói chuyện với nhau, lời nói tuy lịch thiệp nhưng từng câu từng chữ như thách thức nhau.

Tô Dao bước lên phía trước vài bước, vội vàng chào Hứa Đông Dương rồi tự mở cửa, ngồi lên xe của Cố Nguyên. Hứa Đông Dương nhìn theo từng động tác của cô. Cố Nguyên hiểu ra rằng một số chuyện không phải là sự hiểu lầm của anh, xem ra phải tìm cơ hội hỏi rõ Tô Dao.

Anh chào Hứa Đông Dương, rồi quay người lên xe.

“Tại sao anh lại tới đây? Tô Thư đâu?”

Tô Dao nhìn Cố Nguyên lên xe. Cố Nguyên thắt chặt dây an toàn: “Tối qua khi đường cao tốc vừa thông thì bố mẹ tới, bây giờ mọi người đang ở nhà trông Tô Thư, vì vậy anh vội tới đây đón em.”

Cố Nguyên quay sang nhìn Tô Dao, với người qua thắt dây an toàn cho cô. Trong phút chốc hai người thật gần nhau. Cố Nguyên thắt xong, anh dừng lại, cúi xuống nhìn Tô Dao.

Đầu Tô Dao thoáng hiện lên cảnh tượng tối hôm đó hai người hôn nhau, tim cô đập nhanh khi anh nhìn cô như vậy, vội vàng đưa tay ôm lấy miệng.

“Em không cần phải cảnh giác với anh như thế chứ?”

Cố Nguyên thoáng chút buồn rồi lùi lại phía sau, khởi động xe. Hứa Đông Dương vẫn đứng nguyên ở đó nhìn họ rời đi, đưa tay vẫy vẫy.

“Chuyện chúng ta ly hôn đã được truyền đi nhanh đến vậy sao?” Cố Nguyên nhìn đoạn đường trước mặt, cất tiếng hỏi cô.

Tô Dao có chút bối rối: “Khi em chuyển hộ khẩu, thì bị một đồng nghiệp nữ nhìn thấy, sau đó tất cả mọi người trong công ty đều biết.”

“Như vậy thì áp lực đối với anh thật lớn.” –Cố Nguyên cười, nửa đùa nửa thật –“Ban đầu khi sự việc chưa lộ ra thì anh vẫn còn tin, vẫn nắm chắc em là vợ anh, người khác sẽ không dám manh động, bây giờ mọi người đều biết em độc thân, anh cũng bị ép lùi về vạch xuất phát với họ rồi, một chút ưu thế cũng chẳng có.”

Tô Dao không tiếp lời Cố Nguyên, quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mỗi khi gặp anh, tâm trạng của cô rất mâu thuẫn, bởi bây giờ cô không hiểu được những cảm xúc trong trái tim mình, vì vậy cô không thể tiếp nhận anh. Cô cũng không thể cự tuyệt anh một cách thô bạo để rồi làm tổn thương anh.

Nhìn thấy Tô Dao trở về nhà an toàn, bố mẹ Tô Dao lúc này mới hoàn toàn yên tâm. Cố Nguyên xách túi giúp Tô Dao để vào phòng. Tô Dao nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều, hôm nay không phải đi làm, cô liền ngồi xuống sofa với mẹ, nhin không được bèn lên tiếng trách móc: “Mẹ, Bình Thành và Nam Thành tuy cách nhau không xa nhưng cũng không phải là gần. Bố mẹ đừng cứ hơi một tí lại tới đây, bố mẹ phải chú ý giữ sức khỏe chứ.”

“Con bé này” –Mẹ Tô Dao đập vào tay cô –“Bố mẹ thấy tin báo lớn, điện thoại hỏi thăm thì thấy nói con không ở nhà, rồi sau đó lại nghe nói là con đến đúng chỗ tai nạn giao thông đó lại liên lạc với con không được, con có biết bố mẹ lo lắng như thế nào không con còn trách chúng ta nhiều chuyện sao?”

“Con biết là bố mẹ thương con, con không phải là đang lo lắng cho sức khỏe của bố mẹ sao, con nào dám trách bố mẹ nhiều chuyện

“Mẹ, Dao Dao vừa về, mẹ để cô ấy đi tắm nước nóng và thay quần áo ạ, đã ba ngày không thay rồi.” Cố Nguyên bịt mũi rồi hắt hắt tay, cười nhìn Tô Dao, Tô Dao đứng lên, trừng mắt nhìn Cố Nguyên. Bố Tô Dao đứng bên cạnh nói: “Ồi, con bé này trừng mắt đích thị là chân truyền của mẹ nó.”

Câu nói này khiến cả nhà cười ầm lên. Ngày thứ hai Tô Dao đi làm, cô gặp Hàn Thụy và Hứa Đông Dương ở cửa thang máy.

Tô Dao chào hai người rồi đứng nép sau lưng họ. Hứa Đông Dương khẽ gật đầu rồi tiếp tục nói chuyện với Hàn Thụy về việc công ty. Lúc này những người đợi thang máy khá nhiều, cửa thang máy vừa mở, mọi người vội chen vào trong, vòng trong vòng ngoài nên không ai chú ý tới Hứa

Đông Dương và Hàn Thụy cũng có mặt ở đó.

Tô Dao bị đẩy theo dòng người, cô bị chen vào phía trước Hứa Đông Dương, cô muốn lùi lại sau một cách tế nhị thì anh đã đưa tay ra ôm lấy eo cô rồi nhường chỗ cho cô, đứng bảo vệ cô trong một góc của thang máy.

Khi hai người còn yêu nhau, mỗi lần gặp trường hợp như vậy anh đều bảo vệ cô một cách tự nhiên như thế.

Tô Dao phớt lờ thần người ra. Hứa Đông Dương cúi đầu xuống nhìn đắm đắm vào mắt cô, Tô Dao lẩn tránh ánh nhìn của Hứa Đông Dương, xoay đầu sang chợt nhìn thấy ánh mắt tinh nghịch của Hàn Thụy đứng bên cạnh. Gặp ánh nhìn của cô, Hàn Thụy cười cười rồi quay mặt đi.

Tô Dao không muốn bị hiểu lầm, đẩy tay Hứa Đông Dương ra. Anh sưng người lại rồi buông tay cô ra, càng lên tầng cao thì số người càng ít, tới tầng mười sáu thì chỉ còn lại anh và cô.

Tô Dao lùi một bước sang bên cạnh, Hứa Đông Dương nhìn cô: “Dao Dao, đã qua rồi.” Anh dừng lại rồi nói: “Cả người em có chỗ nào anh chưa động vào? Vừa rồi chỉ là muốn bảo vệ em.”

Tô Dao im lặng, khi cửa thang máy vừa mở, cô bước ra ngoài trước, tới phòng thư ký rồi đóng cửa chặt lại.

Cả buổi sáng, Hứa Đông Dương không tìm cô, gần đến giờ ăn trưa thì điện thoại nội bộ trong phòng cô bỗng sáng lên, đầu dây bên kia vang lên giọng Hứa Đông Dương: “Tô Dao, buổi trưa đi ăn với tôi, có một số việc phải trao đổi, em qua đi cùng tôi.”

Tô Dao đáp “ạ” rồi cùng Hứa Đông Dương đi tới một quán trà cách công ty không xa.

Vào giờ này quán trà rất yên tĩnh. Hứa Đông Dương bao một phòng trà, hai người ngồi ở đó khoảng hơn mười phút thì Hứa Đông Dương có điện thoại gọi đến xin lỗi và xin dời lịch hẹn. Hứa Đông Dương nén sự bực mình, lịch sự trả lời vài câu.

Anh bảo Tô Dao: “Chúng ta ăn thôi, bên kia họ có việc không đến được.”

Hứa Đông Dương giơ tay gọi nhân viên phục vụ. Tô Dao nhìn anh, khẽ nhú mày: “Phó tổng Hứa, như thế này có được coi là lợi dụng việc công để làm việc tư không?”

“Cá nhân tôi mời em.” Hứa Đông Dương nhìn thực đơn, chọn vài món mà Tô Dao thích ăn. “Đã đến rồi, chỉ là ăn cơm thôi, Dao Dao, không cần phải như vậy.” Anh dừng lại rồi nói: “Hôm nay em cũng không đoán ra là tôi đã phải dùng biết bao nhiêu kế sách mới lừa được em ra ăn cơm.”

Câu nói này khiến Tô Dao mắc nghẹn, cô cầm chén trà trước mặt uống cạn rồi đứng dậy, lạnh lùng nói: “Hôm nay tôi cũng không dành thời gian riêng tư của mình để ngồi đây ăn với anh.”

Tô Dao nói rồi xách túi rời khỏi phòng, xoay người bước đi. Hứa Đông Dương gấp quyển thực đơn trước mặt lại, thở dài, đứng dậy đuổi theo, chạy tới hành lang, một tay anh nắm chặt lấy cánh tay cô: “Dao Dao, em đừng trẻ con như vậy có được không?”

Tô Dao không nói gì, cô hất tay anh nhưng không được, Hứa Đông Dương bước lên trước, ôm chặt cô vào lòng: “Anh thừa nhận là lúc đầu anh không kiểm chế được việc đối chọi với em. Anh đổ ỹ. Nhưng từ khi biết em đã ly hôn, anh rất đau lòng. Anh đã cố hết sức để đối tốt với em, Dao Dao, em lẽ nào không cảm nhận được tấm lòng của anh ư?”

“Anh lấy tư cách gì mà đổ ỹ tôi, thương tôi, đối tốt với tôi?”

Tô Dao đẩy Hứa Đông Dương ra, vết thương sâu thẳm trong tim bắt đầu nhức nhối: “Tại sao tôi phải cảm nhận được tấm lòng của anh?”

Cuối cùng Tô Dao cũng đẩy được Hứa Đông Dương ra, cô chạy xuống lầu, nước mắt rơi lã chã.

Phải mất một lúc lâu Tô Dao mới bình tâm lại, cô không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì với Hứa Đông Dương nữa. Sự xuất hiện của anh khiến cô lo lắng, trước mặt anh, cô vẫn không thể kiểm soát được bản thân.

Buổi tối về nhà cô không còn tâm trạng nào để ăn cơm, nói với mẹ rằng mình cảm thấy không thoải mái rồi vào thư phòng, cô ngã người xuốngmuốn dậy.

“Làm sao vậy? Cãi nhau với Cố Nguyên à? Hay là công việc không thuận lợi?”

Mẹ Tô Dao lau tay bước vào, Tô Dao xoay người lại, lắc lắc đầu: “Mẹ, hình như con bị lạnh, con đau đầu.”

Mẹ Tô Dao sờ lên trán cô rồi quay người đi ra ngoài. Tô Dao khép mắt lại, nằm bất động, một lúc sau nghe thấy tiếng cửa mở, rồi có tiếng bước chân, có người nhẹ nhàng đắp khăn ấm lên trán cô. Tô Dao nắm tay người đó: “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Tay cô bị nắm chặt lại, rồi người đó cầm tay cô hôn nhẹ. Lúc này Tô Dao mới giật mình, cô mở mắt ra, Cố Nguyên đang ngồi cạnh giường, nhìn cô mỉm cười.

“Mẹ đang trong bếp nấu ăn, anh vừa về, nghe nói em không khỏe nên qua đây xem em thế nào.”

“Em không sao.”

Tô Dao đỏ mặt rút tay về rồi ngồi dậy, Cố Nguyên giúp cô tựa người vào mấy chiếc gối. Tay anh choàng qua cô, cúi xuống khẽ sát trán: “...May quá, không sốt.”

Tô Dao càng đỏ mặt, lùi về phía sau. Cố Nguyên không có hành động nào thân thiết nữa, chỉ giơ tay ra vuốt vuốt tóc cô: “Đi ra ăn cơm nào. Nếu em không tự ra được thì để anh bế em ra.”

Tô Dao nghe vậy lập tức ra ngoài. Mẹ Tô Dao đang bày thức ăn lên bàn, nhìn thấy cảnh đó lắc đầu: “Ồ đúng là từ nhỏ tới lớn chỉ có Cố Nguyên là trị được con.”

Không lâu sau bố Tô Dao đi đón Tô Thư tan học đã về. Tô Dao đưa Tô Thư đi rửa tay, cả nhà cùng ngồi ăn cơm. Cố Nguyên lấy một bát nước canh nóng cho Tô Dao rồi quay sang nhìn bố mẹ Tô Dao: “Bố mẹ, hay con và Tô Dao đưa cháu về Bình Thành đón tết nhé?”

“Như vậy thì tốt quá.” –Mẹ Tô Dao tiếp lời –“Nếu hai con về Bình Thành, bố mẹ con nhất định sẽ rất vui.”

Bố Tô Dao không phản đối ý kiến của Cố Nguyên: “Ngày mai bố và mẹ đi xe về Bình Thành, bố mẹ về trước thu dọn phòng cho các con.”

“Chúng ta cùng về sẽ vui hơn.” –Cố Nguyên nhìn bố Tô Dao –“Hơn nữa bọn con về, mẹ con sẽ không để bọn con ở bên đó, bố mẹ không cần phải thu dọn phòng cho chúng con đâu.”

“Đằng nào thì cũng cùng một khu, lại ở đối diện nhau thì ở bên nào cũng giống nhau mà.”

Mẹ Tô Dao nói: “Nhưng vé thì bố mẹ mua rồi, nếu bây giờ trả lại vé mất phí tới hai mươi phần trăm! Bố mẹ về trước hai ngày, nếu không, bố mẹ đưa Tô Thư về trước rồi cuối tuần con và Dao Dao cứ lái xe về là xong.”

Cố Nguyên quay sang nhìn Dao Dao: “Vợ à, em thấy sao?”

“Vâng, cứ làm thế đi ạ. Để bố mẹ đưa Tô Thư về trước, ở nhà với ông bà cho đỡ buồn, chúng con về rồi qua đón cháu. Ngày hôm sau Tô Dao đi làm, bên trên thông báo xuống, buổi tối mọi người sẽ cùng tham dự tiệc tất niên của công ty.”

Tiệc tất niên lần này khác với lần trước, lần này có toàn thể công nhân viên của sở nghiên cứu và công ty tham dự, vì vậy công ty phải đặt tiệc ở một nhà hàng lớn trong thành phố. Tô Dao gọi điện thoại cho Cố Nguyên nói rằng buổi tối cô không thể về nhà ăn cơm. Cố Nguyên về sớm đưa bố mẹ và con ra bến xe, Cố Nguyên dặn dò Tô Dao không được uống rượu, ăn xong thì điện thoại cho anh rồi cả hai cúp máy.

Lần này Tô Dao không ngồi cùng bàn với Hứa Đông Dương. Các vị lãnh đạo được sắp ngồi riêng với nhau, cô và thư ký Trương, trợ lý Diêu và một số trợ lý hành chính cùng nhân viên phòng tài vụ ngồi với nhau.

Lợi thế lớn nhất lần này là cả bàn đều là nữ, người khác có đến chúc rượu cũng là lấy lệ. Tô Dao dứt khoát chỉ chạm môi rồi đặt ly xuống.

Mấy cô gái trẻ cùng bàn cũng không kém, đứng dậy đi chúc rượu, thư ký Trương kéo Tô Dao: “Chúng ta đi chúc rượu đi. Đừng để người khác nói chúng ta không bằng mấy cô nhóc này.”

Tô Dao không còn cách nào khác, đành đứng dậy đi theo thư ký Trương. Tô Dao đi sau thư ký Trương, để thư ký Trương nói lời chúc rượu còn mình thì đi theo uống. Rất may, những người cần chúc cũng không làm khó họ.

Tô Dao quay về chỗ ngồi của mình, vừa ngồi xuống đã thấy chiếc ghế bên cạnh bị kéo ra. Cô quay sang nhìn, Hứa Đông Dương không biết từ lúc nào đã đi sang bàn cô, ngồi bên cạnh cô.

“Lại có người chúc rượu, em uống nước hoa quả là được.”

Hứa Đông Dương cầm lấy chiếc cốc trong tay Tô Dao, uống hết nửa chỗ rượu vang còn lại rồi lấy cho cô ít nước hoa quả. Kể từ lúc Hứa Đông Dương bước lại ngồi cạnh cô, Tô Dao cảm thấy mình bỗng nhiên trở thành tiêu điểm chú ý của một số cô gái.

“Cảm ơn phó tổng Hứa đã quan tâm.”

Tô Dao đón lấy chiếc cốc từ Hứa Đông Dương, cố giữ khoảng cách với anh. Hứa Đông Dương khẽ nhún mày.

“Tối nay chắc chắn anh sẽ uống nhiều rượu.” – Hứa Đông Dương nói rồi rút ví tiền và chìa khóa đưa cho Tô Dao – “Lát nữa nhớ lái xe đưa anh về nhà.”

Tô Dao không cầm: “Thế không phù hợp lắm, phó tổng Hứa.”

Hứa Đông Dương định đứng dậy, nghe vậy lại ngồi xuống, nhìn cô: “Em không phải là thư ký của tôi sao? Đây coi như là nhiệm vụ của em.”

Anh dừng lại giây lát: “Sau khi em đi rồi tôi sẽ nhớ là tuyển một thư ký nam. Nhưng trước khi điều đó đến thì tạm thời những việc này em vẫn phải làm.”

Tô Dao còn muốn nói nhưng Hứa Đông Dương đã đứng dậy. Cô không tiện đuổi theo, đành cất ví tiền và chìa khóa vào túi của mình.

Thư ký Trương thấy vậy, đập đập vào tay Tô Dao: “Không sao, nếu cô sợ chút nữa không đỡ được phó tổng Hứa, tôi sẽ gọi người giúp cô.”

Tô Dao không tiện giải thích với thư ký Trương, chỉ cười và cảm ơn.

Hứa Đông Dương dự đoán không sai, quả nhiên anh đã uống say. Tô Dao và thư ký Trương đang tìm người giúp đỡ thì Hàn Thụy chủ động bước tới. Hàn Thụy công Hứa Đông Dương, nhìn Tô Dao bảo: “Theo tôi,

anh ấy say như vậy, nếu đưa anh ấy về nhà thì không tiện, đằng nào thì phó tổng Hứa chỉ ở một mình, đặt một phòng cho anh ấy ở tầng trên để anh ấy nghỉ một đêm, chi phí tính vào tiệc hôm nay.” Ý kiến này được thư ký Trương ủng hộ, Tô Dao chần chờ một lúc rồi cũng đồng ý với ý kiến của hai người. Thư ký Trương đi tới quầy lễ tân đặt một phòng, đưa chìa khóa cho Tô Dao rồi quay lại thanh toán tiệc rượu. Hàn Thụy dìu Hứa Đông Dương đi cùng Tô Dao.

Vào phòng, Hàn Thụy đặt Hứa Đông Dương lên giường còn mình mệt nhừ, xoa xoa cổ, đứng lên nhìn Tô Dao đang đứng bên cạnh, rồi nhìn đồng hồ: “Ôi, thư ký Cố, tôi còn chút việc, phải đi bây giờ, nếu không thì muộn mất. Phó tổng Hứa giao cho cô nhé.”

Nói xong, mặc cho Tô Dao gọi đằng sau, anh như một làn khói, rời đi nhanh chóng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tô Dao nhớ lại cảnh ở trong thang máy, chỉ sợ Hàn Thụy hiểu lầm. Cô quay sang nhìn Hứa Đông Dương đang nằm trên giường, cuối cùng không nỡ lòng, đành bước tới giúp anh cởi bỏ giày, đắp chăn cho anh.

Cô tiện tay tắt đèn trong phòng, chỉ để chiếc đèn ngủ le lói ở đầu giường rồi đặt ví tiền và chìa khóa lên đầu giường, khi quay người bước đi thì tay cô bị giữ chặt lại.

“Dao Dao.” Hứa Đông Dương mở mắt nhìn cô: “Đừng đi.”

13. Chương 11

Chương 11: Sự dịu dàng của tình yêu

Tô Dao dừng bước, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện anh đang nói những lời trong cơn mơ.

Cô khẽ thở dài, gỡ tay anh ra, đặt vào trong chăn, chần chờ hồi lâu, ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt theo đôi lông mày của anh.

“Xin lỗi.”

Cô khẽ nói: “Chuyện lớn vậy mà đã giấu anh thật lâu. Xin lỗi anh.”

Khi Tô Dao rời khỏi nhà hàng thì trời đã về khuya. Ban đầu cô định bắt xe về nhà nhưng vừa tới sảnh của nhà hàng thì Cố Nguyên gọi điện thoại hỏi địa chỉ để anh tới đón. Vì vậy cô không vội ra cửa mà sang ngồi đợi ở ghế sofa.

Toàn bộ mặt nhìn ra đường của khách sạn làm bằng kính, bên trong đại sảnh đèn màu rực rỡ, nhìn từ trong ra, bên ngoài chỉ là một màu mờ mờ, chỉ có thể nhận ra đốm sáng của những ngọn đèn đường. Dư âm của đêm Noel vẫn còn, rất nhiều nơi còn treo đèn màu, có thể phải qua tết nguyên đán chúng mới được gỡ xuống. Đêm Noel vừa rồi tuyết rơi rất dày, cô và Hứa Đông Dương bị kẹt xe trên đường quốc lộ. Tô Dao tựa đầu vào lưng ghế sofa mềm mại. Hứa Đông Dương, Hứa Đông Dương.

Mỗi lần nghĩ tới cái tên ấy, vết thương trong lòng cô dường như sâu hơn. Cô vẫn còn nhớ khi ấy tại sao mình lại quyết định rời bỏ người đàn ông đó, nhớ tới lúc mang bầu Tô Thư, một mình vượt qua những gian khổ. Yêu cũng nhiều mà hận cũng nhiều, tất cả đan xen trong nhau, thời gian trôi, đến giờ cô cũng không phân biệt

Bên ngoài, một chiếc xe dừng lại, một người đàn ông cao lớn bước xuống, đẩy cửa đi vào đại sảnh. Tô Dao đứng dậy, nhìn Cố Nguyên đang đi về phía mình. Nếu không phải là em gái hay người thân mà đứng từ góc độ một người phụ nữ nhìn Cố Nguyên thì anh là một người đàn ông

như thế nào?

Có lẽ vì khoảng cách quá gần, có lẽ vì quá thân thuộc nên đã bỏ qua mất quá nhiều thứ, quá quen thuộc với nhiều thứ nên cô vẫn không thể nhìn rõ anh.

“Sao vậy, sao lại ngẩn ngơ nhìn anh thế?”

Cố Nguyên bước tới, xách túi cho Tô Dao, nhìn xung quanh cô: “Đồng nghiệp của em đều về hết rồi à?”

“Vâng”.

Tô Dao đáp lại. Rất tự nhiên, anh nắm lấy tay cô, vừa nắm tay cô trong bàn tay mình thì cô đưa tay lên vuốt lại tóc, lẩn tránh cử chỉ thân mật của anh.

Cố Nguyên sững người, quay sang nhìn cô, nhưng cô nhìn đi hướng khác.

Tô Dao như thế này khiến Cố Nguyên thấy khác t

Nếu cô đã tránh né anh, anh cũng không làm cô khó xử nữa, bèn quay sang vỗ vỗ vai cô, ra hiệu cho cô đi theo anh.

Hai người lên xe về nhà. Thấy nhà tối om, Tô Dao mới nhớ ra hôm nay bố mẹ đưa Tô Thư về Bình Thành, chỉ còn cô và Cố Nguyên ở lại đây.

Cô không muốn ở lâu bên Cố Nguyên, im lặng đi thẳng về phía phòng mình, Cố Nguyên bước nhanh theo, đứng chặn ở cửa: “Dao Dao, em sao vậy?”

“Em mệt rồi.”

Tô Dao đẩy cửa, Cố Nguyên cương quyết đứng chặn ở cửa không cho cô vào: “Dao Dao, em đang trốn anh.”

Tô Dao buông tay đang đặt trên nắm xoay cửa, cô đứng im lặng hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Em xin lỗi.”

“Xin lỗi gì?”

“Hôm nay tâm trạng em thực sự không thoải mái, em muốn ngủ, có việc gì để sáng mai nói.”

Tô Dao lại đẩy cửa, lần này thì Cố Nguyên không ngăn cô lại, chỉ đứng nhìn cánh cửa trước mặt từ từ khép lại.

Tâm trạng của Tô Dao càng lúc càng khác thường, thái độ của cô như vậy không phải là một điều tốt. Ai mà có ảnh hưởng lớn với cô

Cố Nguyên ngồi xuống ghế sofa, cảm giác bất an càng lúc càng rõ nét.

Thứ sáu, ngày làm việc cuối cùng trước khi nghỉ tết Nguyên Đán, mọi người không còn chú tâm làm việc nữa mà tụ họp nhau lại, nói chuyện về việc đón tết trong ba ngày nghỉ.

Ban sáng, Tô Dao bưng cốc cà phê từ phòng trà trong công ty ra thì gặp Hứa Đông Dương vừa từ thang máy ra. Nhìn anh thì chắc anh đã về qua nhà, cạo râu và thay quần áo, xem ra tinh thần anh rất tỉnh táo, không còn dấu ấn gì của cuộc nhậu ngày hôm qua.

Cô nhìn anh gật đầu, chào anh một tiếng “Hứa tổng”. Hứa Đông Dương khẽ dừng ánh mắt trên người cô, dường như anh muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng, mặt không một chút biểu cảm, anh xoay người bước về phòng mình.

Bởi vì chuẩn bị nghỉ tết, tổng giám đốc Hàn thông báo mọi người họp nhanh trước giờ ăn trưa.

Tô Dao và thư kí Trương xuống phòng họp ở tầng dưới trước, các cô gái ở phòng vụ cũng đã tới, mọi người đang thì thầm to nhỏ gì đó, nhìn thấy Tô Dao và thư kí bước tới liền im bật.

Không biết có phải là nhầm lẫn hay không nhưng Tô Dao cảm thấy bọn họ nhìn cô với ánh mắt khác lạ.

Họp xong, Tô Dao đang thu dọn giấy tờ, Hứa Đông Dương đến cạnh cô, gõ gõ vào mặt bàn: “Làm xong thì đến phòng làm việc của anh một lúc.

Tô Dao đáp lại, vừa ngẩng đầu lên thì thấy đã có mấy người đang nhìn cô, thấy thế, họ vội nhìn đi nơi khác.

Sao vậy?

Tô Dao trong lòng hoài nghi, cô quay về tầng mười tám, gõ cửa phòng làm việc của Hứa Đông Dương, đẩy cửa bước vào: “Phó tổng Hứa.”

“Khép cửa lại, qua đây.”

Hứa Đông Dương ngồi sau bàn làm việc, đang cúi đầu xem cái gì đó, anh vẫn không ngẩng đầu nhìn lên. Tô Dao theo lời anh bước lại gần, Hứa Đông Dương lúc này đang xoa huyết thái dương, dừng lại ngẩng đầu nhìn cô: “Có mấy lời tối qua anh muốn nói, nhưng lúc đó uống nhiều quá nói ra sợ em hiểu lầm là anh say, vì vậy anh quyết định đợi đến sáng hôm nay mới nói cho em biết.”

Tô Dao ngăn người ra.

“Dao Dao, anh không tin là em không nhận ra tình cảm của anh dành cho em.”

Hứa Đông Dương trầm trầm nói, anh ngửa người ra sau, hai tay đan vào nhau: “Tất nhiên dù em đã kết hôn với một người khác trong một thời gian, nhưng anh tin vào cảm giác của mình, anh không tin em không còn tình cảm với anh khi gặp lại anh.”

“Xin lỗi phó tổng Hứa, tôi nghĩ nói chuyện này ở đây không phù hợp.”

Tô Dao không cho Hứa Đông Dương cơ hội nói tiếp, quay người đi

“Tô Dao, anh vẫn luôn yêu em.”

Câu nói của Hứa Đông Dương vang lên phía sau khiến cô khẽ dừng bước, giọng cô lạnh đi, nhưng trong lòng đang thổn thức vì đau: “Phó tổng Hứa, xin anh đừng đùa như vậy, tôi không thể đùa được.”

“Em cho rằng anh đang đùa cợt hay sao?”

Giọng Hứa Đông Dương pha chút phẫn nộ.

“Phó tổng Hứa.”

Tô Dao khẽ dừng lại, rồi nghiêm túc nhìn anh: “Tôi hi vọng anh không lấy việc riêng ra để trêu đùa với tôi nữa.”

Hứa Đông Dương ngăn người ra rồi nhìn xuống, cười cười.

“Em không phải là đang đùa với anh đấy chứ?”

Tô Dao tiếp tục nói: “Tôi hi vọng anh có thể nhìn rõ hoàn cảnh bây giờ. Anh là một người đàn ông độc thân có thu nhập cao, học vị cao, có nhà có xe, có rất nhiều cô gái có điều kiện tốt đang đợi anh lựa chọn. Còn tôi, tôi là một phụ nữ đã ly hôn, tuổi đã cao, thứ tôi có chỉ là đứa con gái nhỏ vài tuổi và tôi phải có trách nhiệm với nó. Giữa chúng ta khoảng cách rất là xa.”

Tô Dao khẽ dừng lại: “Có rất nhiều việc bỏ lỡ ban đầu thì sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ. Ngà, anh và tôi có thể rất hòa hợp, nhưng bây giờ có lẽ anh vẫn chưa cảm nhận được, chúng ta đã khác xa nhau rồi. Dù anh có được tôi một lần nữa, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không giống như ngày xưa, không thể trọn vẹn thuộc về một mình anh nữa.”

Tô Dao nói dứt lời rồi mở cửa, đi thẳng ra ngoài.

Cô tự nhận mình không phải là người phụ nữ có khả năng.

Khi còn xuân sắc, ở bên cạnh anh thì cô không có đủ khả năng đối phó lại với những người phụ nữ không cam nghèo khổ, mục tiêu rõ ràng. Còn bây giờ cô đã là một bà mẹ ly hôn, tuổi đã cao, làm sao cô có khả năng, làm sao cô có thể giữ một người đàn ông xuất sắc như vậy? Chỉ dựa vào những rung động tình cảm nhất thời của anh dành cho cô thôi sao?

Hôm nay anh chỉ nhớ lại tình cũ với cô, khó có thể chắc chắn là ngày mai anh không động lòng với một cô gái trẻ khác.

Tình cảm là thứ không thể tin nhất trên đời này. Dù cho Hứa Đông Dương có yêu cô thật lòng nhưng những người đàn ông như anh, giống như những cây cổ thụ luôn gọi gió lớn, yêu anh không thể không để ý đến anh, nếu có thêm sự ly gián ác ý của người khác thì tình cảm của hai bên sẽ dần dần biến mất trong cuộc sống thường ngày và sự đổ vỡ sẽ là tất yếu.

Người đàn ông cô cần là người đàn ông có thể cho cô cảm giác an toàn, có thể cùng cô đi hết đoạn đường đời. Cô không cầu phú quý giàu sang, chỉ cầu no ấm; không cầu mặn nồng mà chỉ cầu bình lặng thủy chung.

Những thứ này cô không hiểu Hứa Đông Dương có biết Bằng dày ba tác không phải vì cái lạnh trong một ngày. Những chuyện xảy ra giữa anh và cô không mất đi theo thời gian, nhiều năm xa cách nó càng lúc càng trở nên nghiêm trọng.

Hứa Đông Dương ngẩng đầu nhìn trần nhà, thở dài không nói gì. Anh không ngờ cô lại có suy nghĩ như vậy.

Quả thực là anh không nghĩ quá nhiều về những gì mà cô vừa nói.

Có rất nhiều việc đến quá nhanh, quá đột ngột, khi vẫn chưa suy nghĩ một cách thấu đáo và có lý trí, anh đã để nó xảy ra.

Nếu lý trí một chút, lần gặp lại này hai người chỉ nên giữ ở giới hạn như những người xa lạ thì có lẽ sẽ tốt hơn nhiều; nếu lý trí một chút, khi cô muốn nghỉ việc thì anh nên để cô đi; nếu lý trí một chút, anh nên nghĩ nhiều tới người đàn ông mà anh đổ kỵ và cô bé con của hai người; nếu lý trí một chút...

Thế nhưng khi đối mặt với cô, anh làm sao có thể dung lý trí được?

Vì vậy đứng trước cô, anh mãi mãi là một Hứa Đông Dương bột bọ luôn khiến cô bị tổn thương.

Không phải cứ có tình yêu là giải quyết được mọi mâu thuẫn, nhưng giữa hai người đến cả sợi dây tình yêu còn không có, thì coi như chẳng có gì.

Anh không biết có phải Tô Dao đã đẩy anh tới cảnh cái gì cũng không có hay không nhưng lần này cô xuất hiện trước mặt anh, anh không muốn lại mất cô thêm lần nữa, vì vậy anh đã cố gắng hết sức để tạo cơ hội cho chính mình, để giữ cô mình.

Hứa Đông Dương phút chốc đã quyết định, nhìn tập tài liệu trên bàn, anh nhấc điện thoại lên, gọi cho Tổng giám đốc Hàn: “A lô, Hàn tổng, hôm trước anh có nhắc tới nhà xưởng ở Triết Giang mà mấy ngày Nguyên Đán không có ai muốn tới quản lý,

lần này tôi muốn tới đó một chuyến. Dạ, không vấn đề gì. Tôi cũng được phân công quản lý kỹ thuật, những việc đó nằm trong bốn phận của tôi... Được, tôi đi cùng anh Thượng là được. À, đúng rồi, tôi cần một phiên dịch, thư ký của tôi tiếng Đức cũng khá, tôi đưa cô ấy theo. Được, cứ như vậy đi.”

Hứa Đông Dương cúp điện thoại, ngồi một lúc, nghĩ rồi điện thoại cho thư ký Trương thông báo lịch đi công tác cho cô ấy.

“Công tác?”. Tô Dao nghe vậy giật bắn người: “Tại sao trước đây không nghe thấy nói gì?”

“Quyết định đột xuất.” Thư ký Trương tất nhiên không nói là Hứa Đông Dương điện thoại đến yêu cầu cô thông báo cho Tô Dao, với sự khéo léo, cô chuyển toàn bộ trách nhiệm lên tổng giám đốc Hàn: “Tổng giám đốc Hàn nghe nói tiếng Đức của cô rất khá, lần này đúng lúc đang cần một phiên dịch tiếng Đức, vì vậy chỉ định cô đi cùng, cô sẽ được hưởng lương nhân ba, ngoài ra còn hỗ trợ công tác phí và phí dịch viên.”

Tô Dao ôm đầu ngồi xuống ghế: “Tôi đã hẹn với gia đình về nhà ăn tết rồi.”

Thư ký Trương vỗ vỗ vai Tô Dao: “Tôi hiểu tâm trạng của cô, ngày lễ đi làm còn nặng nề hơn là đi ra mộ... Tuy nhiên lần này là đích thân tổng giám đốc Hàn chỉ định cô, không đi cũng không được.”

“Tổng giám đốc Hàn lần này sẽ đích thân đi công tác sao?”

Thư ký Trương khề ngẩn người, cười nhẹ: “Ừm, ngày lễ lớn như thế này, ông ấy nếu không phải vì rất cần một phiên dịch tiếng Đức thì cũng sẽ không làm phiền tới cô.”

Nói thì nói vậy nhưng công tác đột xuất thế này thì phải nói sao với gia đình bây giờ?

Ngoài sự dự liệu của Tô Dao, lần này Cố Nguyên rất thấu tình đạt lý: “Dù sớm muộn gì em cũng nghỉ việc, nếu tổng giám đốc của em đã có yêu cầu đặc biệt như vậy thì em cứ đi đi.” Cố Nguyên cười cười vuốt tóc Tô Dao: “Dù nói như thế nào, nhìn em thế này anh cũng rất vui, chí ít cũng nói lên rằng em là một tài năng.” Tô Dao im lặng.

“Em đi mấy ngày?”

“Ba tới năm ngày.” Tô Dao buồn rầu: “Đi đúng vào ba ngày Nguyên Đán đã đành, lại còn phải ở thêm hai ngày nữa.”

“Tết Nguyên Đán anh lái xe về nhà, việc của em anh sẽ giải thích với bố mẹ” – Cố Nguyên cười, an ủi Tô Dao – “Xét ở góc độ lâu dài thì dù em không định làm việc lâu dài ở công ty này cũng sẽ để lại cho họ một ấn tượng đẹp sau khi đã rời đi mà không phải là một hình ảnh về một người không có trách nhiệm, không chừng đây lại là điểm cộng cho lần xin việc sau của em”.

Thế là tối đó Tô Dao sắp xếp vài bộ quần áo đơn giản rồi đi. Cho đến tận lúc lên máy bay, trước khi nhìn thấy Hứa Đông Dương, cô vẫn đinh ninh người đi công tác lần này là tổng giám đốc Hàn, lúc nhìn thấy Hứa Đông Dương, sắc mặt của cô chợt tái nhợt đi.

“Thư ký Cố, lại đây, tôi giúp cô để hành lý.”

Chú Thượng đi cùng cô chuyển công tác này nhiệt tình đón lấy túi xách của cô đặt lên ngăn để hành lý. Chỗ ngồi của Tô Dao được đặt ở bên cạnh Hứa Đông Dương. Cô nhìn anh, nắm chặt chiếc vé máy bay trong tay, không nói nên lời

“Sao vậy?” – Hứa Đông Dương nhướn mày nhìn Tô Dao.

“Hàn tổng đâu ạ?”

“Hàn tổng có việc đột xuất, vì vậy chuyến công tác lần này đổi thành tôi.”

Hứa Đông Dương trả lời rất thản nhiên.

Tô Dao lúc đó thực sự muốn bỏ xuống máy bay ngay tức khắc, nhưng vì nghĩ tới chú Thượng bên cạnh nên cố gắng ngồi xuống.

Hứa Đông Dương cười, cúi đầu lật xem cuốn tạp chí trên máy bay, không nói gì nữa.

Tới nơi đã là buổi chiều, nhà máy phái xe tới đón ba người. Nhà máy đặt ở huyện, vì vậy phải ngồi xe hơn một tiếng đồng hồ, đi vòng vòng hồi lâu, tới nơi thì đã chuẩn bị tới giờ ăn tối. Nhà máy đã đặt một phòng ăn trong khách sạn để tiếp đón họ.

Lần này thì không thể trách uống rượu. Thói quen của người Trung Quốc rất thú vị, có rất nhiều việc được giải quyết trên bàn rượu. Hai bên tiến hành giải quyết sơ bộ một số vấn đề có tranh chấp, còn ký kết hợp đồng thì để đến hôm sau. Tô Dao lần này lại trở thành tiêu điểm được chú ý trong bữa tiệc.

Trong phòng, ngoài cô còn có hai nhân viên nữ đối tác, vì Tô Dao là người của bên B, lại xinh đẹp nên rất dễ bị chú ý.

Lần này Hứa Đông Dương không để cho Tô Dao uống rượu, nếu có người đến chúc rượu cô, anh không do dự uống thay. Vài lần như vậy cộng thêm phần rượu của anh, rất nhanh, hơi men đã bốc lên.

Chú Thượng uống không ít, bước đi cũng đã liêu xiêu, được người của nhà máy dìu về phòng nghỉ ngơi. Hứa Đông Dương uống say rồi cứ cầm chặt tay Tô Dao không buông. Nhìn thấy ánh mắt mọi người hướng về họ, Tô Dao muốn giải thích nhưng không biết phải giải thích thế nào, vừa ức vừa lo, không nói ra lời, cuối cùng chỉ còn cách đưa Hứa Đông Dương về phòng anh.

Lần này thì anh say thực sự. Tô Dao ban đầu muốn đi nhưng không ngờ chưa kịp bỏ đi thì Hứa Đông Dương bắt đầu nôn. Cô không còn cách nào khác, đành ở lại chăm sóc anh, giúp anh thay quần áo dơ, gọi nhân viên phục vụ lên thay ga giường, sau đó dùng nước ấm rửa mặt cho anh, bận luôn tay luôn chân cho tới nửa đêm, gần sáng mới chợp mắt trên ghế sofa trong phòng anh.

Hứa Đông Dương tỉnh dậy, nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Tô Dao nằm cuộn tròn trên ghế sofa, có lẽ là hơi lạnh, cô quần mình lại, co ro. Lúc này trời hãy còn sớm, vài tia nắng ban mai hắt qua cửa sổ rớt xuống mặt cô. Hứa Đông Dương lấy chăn đắp cho Tô Dao rồi đi vào nhà tắm. Thấy người bốc lên mùi khó chịu, lúc đó mới biết tối qua cô đã phải khổ sở thế nào. Anh không

thể nói lên cảm giác của mình lúc này. Tỉnh dậy sau khi say thấy phòng ngăn nắp sạch sẽ, đến cả quần áo bẩn cũng được cô đưa đi giặt sạch. Chỉ có mình cô mới có thể chăm sóc anh chu đáo và tỉ mỉ đến>

Hứa Đông Dương tắm xong, ra ngoài thì thấy Tô Dao vẫn ngủ rất say. Anh bước lại gần bên cô, cúi xuống nhìn cô hồi lâu, dường như cô ngủ không an giấc, lông mày cô nhíu lại. Anh khẽ bế cô lên, đặt cô xuống giường của mình. Tô Dao trở mình thay đổi tư thế, cô rúc sâu vào trong chăn ấm, vùi đầu ngủ. Hứa Đông Dương cười nhẹ, cúi đầu hôn lên trán Tô Dao. “Dao Dao, Dao

Dao của anh.”

Tô Dao bị tiếng gõ cửa của người bên nhà máy đánh thức. Cô ôm chăn ngồi dậy, Hứa Đông Dương lúc đó quần áo đã chỉnh tề ngồi trên ghế sofa trước mặt cô, đang cúi đầu xem tài liệu. Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh trả lời rồi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt nhìn của Tô Dao. Anh khẽ cười, đứng dậy mở cửa. Bên họ đến thông báo giờ ăn sáng dưới lầu rồi tắt cả cùng ra nhà máy.

Khi Hứa Đông Dương quay lại, Tô Dao đang chải tóc, anh dựa người vào tường nhìn cô. Cảnh tượng này khiến anh nhớ lại những kỷ niệm nằm sâu trong ký ức, khiến trái tim anh như mềm ra.

Tô Dao chải đầu tóc gọn gàng, không nhìn Hứa Đông Dương, lấy đồ của mình rồi bước về phòng.

Thời gian tiếp sau anh không có nhiều cơ hội để nghĩ về việc giữa anh và cô, toàn bộ tâm trí anh dồn vào công việc. Công việc xem ra rất thuận lợi, ở lại Triết Giang hai ngày thì giải quyết xong toàn bộ. Dù vậy, những ngày lễ tết Nguyên Đán cũng đã qua, tính ra còn một ngày đi về và một ngày nghỉ ngơi.

Khi máy bay bay về Nam Thành thì trời đã rất khuya, xe của Hứa Đông Dương đậu ở sân bay, anh đưa chú Thượng và Tô Dao về nhà.

Máy bay vừa đáp xuống, Tô Dao bèn điện thoại cho Cố Nguyên thông báo là mình đã về đến nơi, nói anh không cần ra sân bay đón, cô tự bắt xe về nhà. Hứa Đông Dương nhìn cô qua gương: “Tại sao em không đi nói thực với anh ta?”

14. Chương 12

Chương 12: Đối diện với anh, quay lưng lại với anh

Tô Dao không trả lời.

Hứa Đông Dương nắm chặt tay lái, cô không trả lời, anh cũng không hỏi nữa.

Vừa vào đến thành phố Nam Thành, Tô Dao đòi xuống xe, cô muốn tự mình bắt xe về nhà. Hứa Đông Dương nhìn cô, như không nghe thấy cô nói, anh vẫn lái xe đi. Tô Dao thấy anh hoàn toàn không có ý tôn trọng mình, cô tức giận dựa người vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai người im lặng không nói gì, không khí trong xe vô cùng lạnh lẽo. Hứa Đông Dương quay sang nhìn Tô Dao, cuối cùng anh cũng chủ động cất tiếng, phá tan sự im lặng: “Buổi tối anh ta sẽ tới đón em?”

Tô Dao không lên tiếng phủ nhận.

Hứa Đông Dương cười cười: “Em không muốn cho anh và anh ta chạm mặt nhau?”

Tô Dao quay sang nhìn Hứa Đông Dương: “Tôi sợ gì?”

“Sợ cũng chẳng tác dụng gì, bọn anh chạm mặt nhau mấy lần rồi.”

Hứa Đông Dương quay tay lái, qua ngã rẽ này, đi thẳng không xa là đến nhà Tô Dao: “Hay là em phát hiện ra mình vẫn còn có cảm tính với anh nên bây giờ thấy giào và không yên?”

Tô Dao im lặng không nói, đột nhiên cô lấy túi của mình, đẩy cửa xe.

Lúc này Hứa Đông Dương đang lái xe qua chỗ quặt, tuy đã giảm tốc độ nhưng xe vẫn đang chạy. Hành động này của Tô Dao khiến Hứa Đông Dương kinh hãi, anh phanh chân gấp rồi kéo cô lại, hét lên: “Em không muốn sống nữa phải không?”

“Anh đừng có ép tôi nữa được không, Hứa Đông Dương?”

Tô Dao đẩy mạnh anh ra, rồi đưa tay tháo dây an toàn trên người. Vừa rồi Tô Dao thì giận quá, còn Hứa Đông Dương bị cô dọa cho sợ quá, hai người đều không chú ý rằng Tô Dao vẫn bị dây an toàn giữ chặt tại chỗ.

Nhưng vì càng giận thì càng cuống, mở mãi mà không ra được. Tô Dao bực muốn khóc, cô không muốn đối diện với người đàn ông này nữa, cuối cùng không biết phải làm sao, cô bật khóc.

Hứa Đông Dương sửa lại cổ áo của mình, quay sang nhìn cô. Cô ngồi bên cạnh, hai vai nấc lên, nhìn cô như vậy anh cảm thấy vô cùng xót xa.

Tại sao bản thân anh lại bộp chộp như vậy? Tại sao anh không kiểm soát được bản thân, tại sao lúc nào anh cũng làm tổn thương cô? Anh muốn quay sang an ủi cô, nhưng nghĩ tới chuyện cô đã về tới Nam Thành, người đàn ông đó đã đứng trước mặt chờ cô là anh lại không kiềm chế được sự đổ kỵ, không thể kiểm soát được tâm trạng của mình.

Hứa Đông Dương mở cửa kính xe, gió thổi từng đợt lạnh lẽo, lúc này anh mới dần bình tĩnh, bắt đầu cảm thấy hối hận. Hứa Đông Dương quay sang đỡ lấy vai Tô Dao,

giọng buồn buồn: “Xin lỗi em, Dao Dao, là anh không đúng, anh không nên nói với em những lời như vậy.”

Tô Dao ngẩng mặt lên, hai mắt đỏ hoe, má còn ướm lệ khiến anh càng thấy buồn.

“Em phải xuống xe.”

Tô Dao quệt nước mắt, cố gắng nói một cách bình tĩnh. Lần này Hứa Đông Dương không ngăn cô lại, thậm chí anh còn nghiêng người qua tháo dây an toàn giúp cô. Tô Dao xách hành lý của mình, đẩy cửa xe bước đi không ngoái đầu nhìn lại.

Ngày lễ, khuya như vậy, đêm vắng như vậy làm sao anh có thể để cô đi về một mình?

Hứa Đông Dương thở dài, anh nổ máy xe, đi chậm chậm sau lưng cô, không xa mà cũng không gần.

Bên ngoài trời rất lạnh, Tô Dao kéo chặt chiếc áo khoác ngoài, con đường yên vắng chỉ nghe thấy tiếng bước chân của cô. Cô biết là Hứa Đông Dương vẫn lái xe đi theo sau cô, cô rảo bước nhanh hơn, trong lòng cảm thấy buồn vô hạn.

Cô không quay đầu nhìn lại, cũng không biết anh có dụng ý gì, thế là cứ như vậy, một người một xe cùng đi.

Gần tới ngõ vào kh, Hứa Đông Dương phanh xe lại, chiếc SUV dừng lại im lìm.

Anh còn nhìn thấy người đàn ông đó đang đứng ở đầu đường giữa đêm đông, mỉm cười nhìn cô khi cô quay về. Tô Dao chạy nhanh vài bước, Cố Nguyên cởi áo khoác trên người, khoác lấy người cô rồi ôm chặt lấy cô.

“Em về muộn quá.”

Anh nói thật khê, nhưng không hề có ý gì trách móc. Cố Nguyên ôm lấy cô, cô có thể đẩy anh ra, nhưng đằng sau là cái nhìn đăm đăm của Hứa Đông Dương, cô không muốn hành động của mình sẽ mang bất kỳ một tia hi vọng nào cho Hứa Đông Dương.

“Tô Thư đâu ạ?”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên. Anh cười cười đưa tay vuốt tóc cô: “Anh không nghĩ em sẽ về muộn như vậy, lẽ ra buổi tối còn chuẩn bị nhiều món em thích ăn, kết quả là con không đợi được, ăn trước và ngủ rồi.”

Tô Dao buồn buồn: “Có phải là con bé rất thất vọng không?”

“Không sao.”

Cố Nguyên ôm Tô Dao dịu dàng cô đi về, mỉm cười: “Ngày mai em đỗ con thì sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Tô Dao “ạ

Cố Nguyên ôm cô thật chặt.

Đứng từ xa anh đã nhìn thấy cô, cô ôm chặt áo đi một mình vối vãi. Con đường lớn rộng vắng như vậy, muốn không nhìn thấy một chiếc xe SUV đi sau lưng cô không nhanh không chậm cũng thật là khó.

Tính ra đây là lần thứ tư anh nhìn thấy chiếc xe và người đàn ông này, vì vậy anh mở rộng vòng tay ôm lấy người phụ nữ trước mắt, ngăn cản bảo quyền sở hữu của mình.

Anh rất muốn biết tại sao Tô Dao đi công tác về lại đi cùng với người đàn ông này. Anh nhớ là hôm đó lúc cô đi có nói là đi với tổng giám đốc Hàn. Vậy rốt cuộc là anh ta đến trước anh một bước đón Tô Dao hay là Tô Dao nói dối anh? Lần công tác này thực chất là thế nào?

Dù như thế nào thì anh cũng không muốn thấy cảnh tượng này.

Nhưng cô vừa về đến nhà, anh biết bây giờ không phải là lúc hỏi cô, vì vậy anh cố gắng kiềm chế mình.

Nhìn Cố Nguyên và Tô Dao đi lên nhà, Hứa Đông Dương vẫn chưa rời đi, anh mở cửa kính xe, châm một điếu thuốc, dựa người vào ghế, nhìn những ngọn đèn.

Anh có xem qua tài liệu thống kê nhân sự của công ty nên biết rõ chỗ ở của cô, nhìn từ đây thì căn nhà của cô ở nhìn ra hướng này, căn nhà có ban công hình vòm là nhà của cô thì phải.

Phòng khách trong nhà ánh lên ánh đèn màu cam ấm áp. Hứa Đông Dương mạnh một hơi dài, cảm thấy khói thuốc đắng cay đang thấm sâu vào trong phổi mình.

Lẽ nào anh đã đoán trúng?

Cô ấy và anh ta đang định tái hợp?

Cả hai đều là những người thông minh, dù chỉ mới gặp nhau vài lần gần gũi những hai người đàn ông đều hiểu rất rõ những gì mà đối phương đang nghĩ.

Cô nói đúng, cô đã không còn là Tô Dao ngày ấy chỉ thuộc về một mình anh mà thôi.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, cô đã trải qua cuộc sống như thế nào?

Rời xa anh, gặp một người đàn ông khác, yêu, kết hôn, sinh con, cô lãng quên toàn bộ những gì tươi đẹp thuộc về anh. Rồi anh trở thành một người xa lạ với cô.

Thời gian chậm chậm trôi, tâm trạng của Hứa Đông Dương dần dần trở nên rối loạn, nền đất bên ngoài cửa sổ xe anh toàn là tàn thuốc, giống như tâm trạng bất an, lo lắng và đổ kỵ trong anh lúc này.

Hứa Đông Dương cuối cùng cũng xuống xe, anh đá mạnh vào cửa xe rồi điềm nhiên đi vào nhà của Tô Dao.

Tô Dao bước vào thang máy, lặng lẽ đứng sang bên cạnh, rời khỏi vòng tay của Cố Nguyên.

Cô cho rằng Cố Nguyên không để ý đến hành ấy của cô, còn anh chỉ cười cười, cũng không nói gì, đi theo cô vào nhà rồi ấn mã số của tầng nhà.

Tô Dao bối rối nhìn đi hướng khác. Thời gian này cô luôn cố tình lẩn tránh anh, những xem ra hôm nay cô khó có thể tránh né anh được.

“Em ăn chưa?” – Cố Nguyên như không nhận thấy không khí ngưng ngập giữa hai người, băng quơ cắt tiếng hỏi cô.

Tô Dao gật gật đầu: “Trên đường em đã ăn một chút rồi.”

Cố Nguyên cúi đầu nhìn cô cười cười: “Thế không phải là tâm ý của anh tối hôm nay lại thành uống công sao?”

Tô Dao bối rối cười: “Xin lỗi anh, vất vả cho anh quá.”

Mắt Cố Nguyên tối đi, anh không nói gì, chỉ nhìn cô cười buồn rồi ngẩng đầu nhìn đi chỗ khác.

Anh im lặng khiến Tô Dao càng lúc càng lo lắng buồn bã, muốn nói nhưng rồi lại không biết nói gì, đang định nói thì thang máy đã tới tầng nơi hai người ở. Cố Nguyên giơ tay vỗ nhẹ vào vai cô: “Ngăn người gì thế? Về nhà rồi.”

Cô “ạ” một tiếng rồi đi trước anh một bước, tới trước cửa đưa tay lấy chìa khóa, nhưng cô tìm mãi trong túi không thấy. Cố Nguyên im lặng đứng sau lưng khiến cô càng lo lắng. Nhưng càng lo lắng thì càng không tìm thấy chùm chìa khóa đó. Tô Dao hơi hoảng, lẽ nào cô đã đánh rơi chùm chìa khóa ở bên Triết Giang.

“Dao Dao.”

Hơi thở ấm nóng từ đằng sau phả vào cổ khiến cô cảm nhận được rõ ràng rằng anh đang sát gần bên cô. Anh đưa tay bám vào thành cửa, một tay rút chìa khóa từ túi áo của mình ra, đi qua người cô để mở cửa: “Sao em ngốc vậy, về nhà đến cửa cũng không biết mở.”

Hai người ở sát cạnh nhau, hơi thở của anh gần kề bên tai cô. Người Cố Nguyên luôn toát ra một mùi thơm thoang thoảng, sạch sẽ và khoáng đạt.

Tô Dao phút chốc đứng thẳng người, không nhúc nhích. Anh thấy vậy thì đứng sau lưng cô cười, vẫn cố ý chưa mở cửa, cố tình để cô đứng trước mặt mình.

“Anh, tại sao anh không mở cửa?”

Anh không nhúc nhích, cô càng lo lắng đến nỗi tay toát cả mồ hôi. Quá thời gian chiếu sáng, hành lang chợt chìm trong bóng tối, một sự ấm áp bao trùm lấy hai người.

“Ừ, không biết tại sao, khóa cửa không mở.”

Tiếng Cố Nguyên vang lên sau lưng cô, cô cảm nhận được sự nguy hiểm trong tiếng nói và cử chỉ của anh. Tô Dao cười khan một tiếng: “Thật không? Để em thử xem nào.”

Tô Dao thở nhẹ, dùng lực vặn chìa khóa, cửa mở. Ánh đèn trong phòng lọt ra khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp. Tô Dao rút chìa khóa ra, nhìn Cố Nguyên cười:

“Cửa mở

“Ừ.”

Anh đón lấy chiếc chìa khóa, nhìn cô cười âu yếm. Tô Dao lập tức không dám nhìn vào mắt anh, vội nhìn đi nơi khác: “Em... em đi tắm...”

Nhìn cô hoang mang bỏ chạy, anh chợt thấy buồn. Cố Nguyên khóa cửa, cởi áo khoác ngoài, đi vào phòng bếp pha cho cô một ly sữa nóng rồi quay lại phòng khách, ngồi xuống ghế sofa.

Cố Nguyên ngồi phòng khách xem ti vi, nhưng tâm trí anh lại đặt cả vào người phụ nữ đang tắm trong nhà tắm.

Có phải vì sự trêu đùa trước đây?

Có phải vì sự bất an trong mấy ngày không gặp?

Cố Nguyên quẳng chiếc điều khiển ti vi sang một bên, ngửa mặt nhìn lên trần nhà thở dài, tại sao khả năng kiểm soát bản thân của anh tối nay lại kém như vậy?

Trong đầu anh lúc này chỉ lặp đi lặp lại hình ảnh gương mặt và lo lắng của cô ban nãy.

Tô Dao càng trở nên lo lắng hơn.

Nước nóng xối vào người, xóa đi cái lạnh tê tái, nhưng không xóa bỏ được sự bất an ở trong lòng.

Trước đây, khi sống chung với anh, anh lúc nào cũng ôn hòa, còn bây giờ anh khiến cô cảm nhận được, anh rất cục cựa là một người đàn ông.

Anh không cho cô chuyển đi, cô đã làm theo ý của anh, bởi vì một khi rời xa anh cũng có nghĩa là công khai tuyên bố cuộc hôn nhân của hai người đã đổ vỡ. Cô có thể dự liệu được những phản ứng dữ dội của gia đình hai bên và đã có sự chuẩn bị về tâm lý nhưng điều cô lo lắng là Tô Thư.

Con chưa lớn nhưng cũng không còn nhỏ, nếu cô mang con đi, nó sẽ phản ứng thế nào?

Tại sao nhiều việc nhìn thì thật đơn giản mà sao làm lại khó đến vậy?

Có rất nhiều chuyện ban đầu nghĩ rất vẹn toàn nhưng đến khi thực sự làm thì người ta mới phát hiện ra nó không hề đơn giản như tưởng tượng ban đầu.

Tô Dao như người mất hồn, tắm xong rồi bước ra, Cố Nguyên vẫn ngồi ở ghế sofa xem tin thể thao. Anh không quay lại, chỉ đưa tay chỉ vào nhà bếp: “Có sữa đó, em đi uống đi.”

Tô Dao cảm ơn anh rồi quay người đi vào bếp. Lấy ly sữa từ lò vi sóng, tay cầm cốc sữa vẫn còn nóng, cô chẳng nghĩ ngợi gì há miệng ra uống, không ngờ vừa nuốt vào thì bị bỏng miệng, cô kêu “Á” một tiếng, cốc sữa rơi xuống đất vỡ choang.

Cố Nguyên giật mình, bật dậy như tên bắn, chạy lại, Tô Dao đang đổ dầu tương vào miệng, ngậm ngậm rồi nhổ ra. Trên đất toàn mảnh vỡ và sữa.

Anh vội chạy lại bên cô, nâng cằm cô lên: “Sao vậy?”

“Bỏng”

Cô trả lời một cách tội nghiệp. Cố Nguyên thấy cô không sao mới yên tâm, hồi lâu mới hiểu là đã xảy ra chuyện gì, anh không nhịn được, lên tiếng trách cô: “Em là mẹ của trẻ con, nuôi con bao nhiêu năm như vậy mà kỹ năng chống bỏng lò vi sóng cũng quên? Để anh xem xem bỏng có nặng không nào?”

Cố Nguyên nâng cằm Tô Dao lên nhìn, cô khẽ hé đôi môi hồng dưới ánh đèn của phòng khách.

Tim Cố Nguyên không kiềm chế được, đập liên hồi.

Tô Dao dường như cảm nhận được có gì đó không ổn. Anh nhìn cô đăm đăm, tay anh siết mạnh hơn.

“Em không sao...”

Cô hoảng loạn ngoảnh mặt đi, thoát khỏi tay anh.

Anh đứng đó không phản ứng gì, im lặng nhìn cô, hơi thở trở nên gấp rút.

Cô đang mặt áo tắm, thân thể cô không thể cảm được cảm giác muốn lại gần. Chiếc áo tắm rộng ôm trọn người cô càng khiến cô trở nên kiều diễm, phía dưới lộ ra đôi chân thon dài mềm mại, anh dần dần mất đi lý trí.

Cố Nguyên bước lên trước một bước, không khí trong phòng đang trở nên nóng bỏng thì tiếng chuông cửa vang lên phá vỡ sự bối rối của cả hai người.

Cố Nguyên dừng bước, anh nhìn sâu vào mắt cô rồi quay người đi ra mở cửa.

Tô Dao hồi hộp đến mức như mềm nhừn ra. Cố Nguyên ra tới phòng ngoài, cô mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó cúi xuống thu nhặt những mảnh vỡ trên đất.

Từ phòng ngoài, tiếng Cố Nguyên vọng lại: “Có chuyện gì mà đêm hôm anh phải tới tìm Dao Dao nhà chúng tôi?”

Rất hiếm khi nghe thấy Cố Nguyên nói những lời không lịch sự như vậy, Tô Dao hoài nghi rồi đứng dậy đi ra ngoài, cô chết sững tại chỗ. Bên ngoài, Hứa Đông Dương đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn qua Cố Nguyên rồi nhìn cô đang khoác trên mình chiếc áo ngủ. Anh nhìn cô với cái nhìn khiến cô vô cùng bất an, Hứa Đông Dương nhếch mép cười lạnh: “À, ly hôn rồi nhưng không ly giường”.

Anh nhìn cô, giọng lạnh băng: “Vừa xuống giường tôi đã vội vội vàng vàng trở về vòng tay của anh ta, Tô Dao, tôi quá xem thường cô rồi.”

Lời nói của Hứa Đông Dương khiến cô tái mặt, người cô như muốn ngã, nhưng cô được Cố Nguyên đỡ lại. Tô Dao ngẩng đầu, Cố Nguyên đang nhìn cô đắm đắm. Ánh mắt anh trong giây phút đó thật phức tạp, nhưng cuối cùng anh không hỏi điều gì, chỉ nắm chặt tay cô.

“Anh có biết mình đang nói gì không?”

Cố Nguyên quay sang nhìn Hứa Đông Dương, cất giọng trầm trầm.

Những lời nói đó chỉ là buộc miệng nói ra, nói xong trong lòng Hứa Đông Dương tràn ngập sự hối hận. Nhưng nhìn Cố Nguyên đang đỡ Tô Dao, còn cô thì nắm tay anh ta, sự hối hận trong lòng Hứa Đông Dương không còn nữa, thay vào đó là sự phẫn nộ và ghen tuông trào dâng: “Tôi nói gì, anh nghe không rõ

Hứa Đông Dương đưa ánh mắt lướt qua Cố Nguyên, dừng lại trên người Tô Dao, lạnh lùng nói: “Tôi có nói oan cho em nữa câu nào không Tô Dao?”

Hai môi Tô Dao run run, nói không ra lời.

Sự chỉ trích của anh, thái độ lạnh lùng của anh giống như từng nhát dao đâm vào tim cô, đối với những lời anh nói, cô không một câu phản bác.

Tô Dao không thốt nên lời, Cố Nguyên đưa tay ôm cô vào lòng, nói thay cô: “Dù những gì anh nói là thực, cũng không có nghĩa là anh có tư cách tới đây làm nhục Dao Dao.”

Hứa Đông Dương giật mình, không nói gì. Hai tay anh nắm chặt không buông.

Anh ta đang làm gì?

Anh làm sao có thể lăng nhục Tô Dao?

Tại sao anh làm việc gì cũng nhằm làm tổn thương cô?

Rõ ràng là trong lòng anh không nghĩ như vậy, tại sao anh lại tự mình đẩy cô càng lúc càng xa anh?

Cố Nguyên áp đầu Tô Dao vào lòng, không để cô và Hứa Đông Dương nhìn nhau: “Còn nữa, dù anh và Tô Dao đã từng xảy ra chuyện gì, tôi dù có là chồng cũ của cô ấy, nhưng tôi vẫn là người thân của cô ấy. Còn anh, anh không có tư cách gì để chỉ trích cô ấy bất kể chuyện gì. Mời anh rời khỏi nhà tôi, nhà tôi không chào đón

Cố Nguyên bước lên một bước, cánh cửa trước mặt Hứa Đông Dương đóng “sầm” một tiếng rồi khép chặt.

Hứa Đông Dương không biết mình đã đứng ngoài hành lang bao lâu. Chiếc đèn báo tắt không lâu sau đó, anh đứng yên, cô độc trong bóng tối, còn cô đã là thành viên trong một gia đình khác. Anh làm tổn thương cô, có một người đàn ông khác được gọi là người thân đứng ra bảo vệ cô.

Những việc này lẽ ra phải là anh làm. Vị trí ở bên cạnh cô lẽ ra phải là anh.

Bây giờ anh chỉ có thể đứng ở đây, ngoài hối hận vì những hành động của mình, anh chẳng thể làm được gì.

Cố Nguyên đóng cửa lại, trầm lặng nhìn vào cánh cửa rất lâu rồi mới quay người nhìn Tô Dao.

Khác với vẻ ngoài bình tĩnh, lòng anh là những cơn sóng trào dâng.

Ngay từ đầu anh đã cảm nhận thấy, mối quan hệ giữa Tô Dao và người đàn ông gọi là cấp trên của cô không hề đơn giản, hơn nữa, những lời nói mà Hứa Đông Dương nói khi này Tô Dao không lên tiếng phủ nhận nữa lời.

Anh tất nhiên không cho rằng Tô Dao là một người phụ nữ dễ dãi, nhưng để giải thích cho điều đó chỉ có một cách duy nhất

“Anh ta...”

Cố Nguyên cất tiếng hỏi, cố giữ cho mình bình tĩnh: “Là cha của Tô Thư?”

Tô Dao ngẩng đầu lên nhìn Cố Nguyên, cô không trả lời, nhưng thái độ của cô đã nói cho anh biết câu trả lời. Thật buồn cười.

Thực ra người không có tư cách gì phải là anh. Người đàn ông vừa rồi là cha đẻ của đứa bé, còn anh chỉ là người chồng trên danh nghĩa, thậm chí là người chồng cũ đã ly hôn với cô lại tự xưng mình là người nhà, người thân của cô, còn anh ta thì không có tư cách gì để chỉ trích cô.

Cố Nguyên ngoảnh đầu đi. Tô Dao từ trước tới nay chưa bao giờ kể chi tiết cho anh về những việc đã từng xảy ra, anh cũng không biết bố đẻ của đứa trẻ là ai. Chỉ là cô gặp lại anh ta, nhưng cũng không hé lộ với anh nửa lời. Thực ra thì Tô Dao không tin anh hay là cô dối với Hứa Đông Dương vẫn còn tình cảm?

Dù khả năng nào đi nữa thì tất cả đều giống như những mũi kim châm vào tim anh, khiến anh đau đớn âm thầm.

Cố Nguyên chợt thấy ân hận vì đã ly hôn với Tô Dao, nếu chưa ly hôn thì chí ít anh còn có thể lợi dụng mối quan hệ trên pháp luật để giữ cô lại. Còn bây giờ, anh dựa vào điều gì để giữ cô lại đây?

“Muộn rồi, em ngủ đi.”

Cố Nguyên không nhìn Tô Dao, anh đi ngang qua cô, trở về phòng mình. Tô Dao đợi cho đến khi anh chuẩn bị bước vào phòng mới nói: “Đợi đã.”

Cố Nguyên dừng bước nhưng không quay đầu lại.

Gọi anh lại rồi nhưng Tô Dao không biết mình có thể giải thích với anh điều gì, hoặc tại sao phải giải thích với anh.

Quan hệ của cô và Cố Nguyên khép lại rồi, giải thích là mình không xảy ra chuyện gì với Hứa Đông Dương cũng có nghĩa là tự thú nhận rằng mình có tình cảm với anh; mà cô, cô vẫn chưa hiểu rõ, Cố Nguyên trong lòng mình thực sự có vị trí như thế nào.

“Anh... anh đi ngủ sớm đi.”

Tô Dao nói không ra lời. Ánh mắt chờ đợi của Cố Nguyên phút chốc lại tràn ngập sự thất vọng. Anh vẫn không quay đầu lại, đáp lại một tiếng rồi đẩy cửa bước vào phòng.

Tô Dao bất lực ngồi xuống ghế sofa, ôm lấy mặt mình. Tại sao lại xảy ra sự việc như vậy?

15. Chương 13

Chương 13: Khoảng cách giữa hai chúng ta

Ngày hôm cô được nghỉ bù một ngày vì đã đi công tác suốt đợt lễ, Tô Dao cũng không muốn đi làm để lại phải đối diện với người đàn ông mà cô không biết phải đối diện như thế nào.

Mới sáng sớm Tô Thư đã thức dậy, nằm cuộn tròn trong vòng tay Tô Dao. Mấy ngày không gặp mẹ tâm trạng của cô bé dễ dàng trở nên bất an. Tô Dao ôm mãi con trong lòng, nằm trên kể chuyện cổ tích Cách Lâm.

Cố Nguyên thức dậy muộn hơn Tô Dao một chút, anh vừa đẩy cửa bước ra thì Tô Thư đã nhảy xuống, nhào vào lòng Cố Nguyên.

Cố Nguyên ôm lấy Tô Thư, nhấc cô bé lên quay hai vòng, đến khi cô bé cười khanh khách mới thôi. Cố Nguyên hôn con, cọ râu mới mọc vào má cô bé khiến Tô Thư bị ngứa, cười ầm lên.

“Tô Thư có yêu bố không?” “Yêu ạ!”

Tô Thư ôm chặt lấy mặt Cố Nguyên, hôn lên môi anh: “Tô Thư yêu bố nhất.”

Tô Dao thấy vậy, lòng rối như tơ vò.

Con còn nhỏ như vậy mà đã yêu Cố Nguyên đến thế, mình làm sao có thể rời xa anh được?

Đặt Tô Thư xuống đất, Cố Nguyên ngẩn đầu nhìn Tô Dao: “Em dậy rồi à?”

“Vâng.”

Cũng không biết tại sao, Tô Dao cảm thấy thái độ của Cố Nguyên dường như lạnh lùng hơn. Anh tuy không nói gì, không làm gì nhưng anh thể hiện sự xa cách. Sự xa cách đó khiến Tô Dao lo sợ.

Người đàn ông này luôn hiền hậu, luôn chăm sóc cô, bao dung cô, yêu chiều cô. Bây giờ anh đột nhiên trở thành như thế này, Tô Dao mới phát hiện ra rằng mình không biết phải làm sao để xóa bỏ sự xa cách ấy.

“Em... em làm bữa sáng...” “Anh không ăn.”

Cố Nguyên quay người đi vào nhà vệ sinh rồi đi ra, lấy áo khoác và chìa khóa đi ra ngoài: “Anh còn có chút việc bận, hôm nay em trông Tô Thư. Anh nói với dì Dư là cuối tuần này đến muộn một chút, sau chín giờ dì ấy mới đến.”

“Vâng.” Tô Dao đáp nhỏ một tiếng.

Tô Thư không cảm nhận được cơn sóng ngầm giữa người lớn, cô bé nhào qua ôm chặt lấy chân Cố Nguyên, bố đừng đi, bố chơi với Tô Thư.”

“Ngoan nào, bố có chút việc, tối về bố mua cho con gái đồ ăn ngon nhé, được không?” – Cố Nguyên cúi xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Thư.

Tô Thư tội nghiệp đứng nhìn theo Cố Nguyên rồi lại quay đầu nhìn Tô Dao.

Mấy ngày Tô Dao không có ở nhà, khó khăn lắm mẹ mới về, bố lại đi ra ngoài, đối với con bé thì cả bố và mẹ cùng ở bên cạnh mới là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Ánh mắt của con khiến cả hai người đều trầm xuống. Cố Nguyên vẫn cúi người, khẽ vuốt tóc Tô Thư, không nói rằng sẽ ở lại nhưng không có ý phải đi ra ngoài ngay.

Tô Dao do dự một lúc, cuối cùng mới lấy hết can đảm nói: “... Nếu việc không quá gấp, hôm nay anh có thể ở nhà chơi với con được không?”

Cố Nguyên không đáp, trầm ngâm hồi lâu, anh bế Tô Thư lên, không nhìn Tô Dao, nhưng lời thì nói để Tô Dao nghe: “Được rồi, bố không đi nữa, ở nhà chơi với Tô Thư.”

“Bố tốt nhất! Tô Thư yêu bố nhất.” Tô Thư ôm lấy Cố Nguyên thơm. Tô Dao khẽ thở phào: “VẬY anh ăn chút gì nhé?”

Cố Nguyên quay sang nhìn cô: “Ừ.”

Tô Thư tuột xuống khỏi người Cố Nguyên, chạy vào bếp cầm trứng rán và bánh mì cho bố.

Ăn sáng xong, hai người họ ở nhà chơi với Tô Thư. Chín giờ ba mươi dì Dư mới đến dọn dẹp nhà cửa.

Chơi tới trưa, Tô Dao đi chuẩn bị cơm trưa. Con gái ăn xong không bao lâu thì buồn ngủ, Cố Nguyên dỗ ngọt một lúc thì cô bé lặn ra ngủ say trong vòng tay của anh. Cố Nguyên ôm lấy Tô Thư đặt về phòng, khẽ khép cửa lại. Tô Dao đang cùng dì Dư thu dọn chén bát trong bếp.

Anh đứng tựa người vào cửa bếp nhìn cô hồi lâu. Hôm nay mặt trời rất đẹp, ánh nắng rọi chiếu vào nhà bếp, cô như tắm trong ánh nắng mặt trời, Tô Dao làm việc nhà, giống như một người vợ thật sự

“Dao Dao.”

Cố Nguyên lên tiếng: “Anh muốn ra ngoài mua ít đồ, em đi cùng anh nhé?”

“Dạ.”

Tô Dao ngẩn đầu lên, vì làm việc nhà nên mặt cô đỏ hồng, dì Dư chạm vào người Tô Dao: “Hai người đi đi, những việc này mình đi làm là xong. Tô Thư chút nữa dì sẽ trông.”

“Vậy làm phiền dì, chúng tôi đi một lúc sẽ về.”

Tô Dao lau tay, cười với dì Dư một cách ngại ngùng. Cô hiểu phần nào dụng ý của Cố Nguyên, có lẽ vì sự có mặt của dì Dư, có một số chuyện không tiện nói với cô trong nhà nên mới mượn cớ kêu cô ra ngoài.

Hai người thay quần áo, đi xuống lầu. Cố Nguyên không lái xe, ra khỏi khu nhà, hai người đi bộ men theo đường quốc lộ.

Nơi hai người sống ở gần sông, con sông này chảy qua thành phố, trước kia là nơi trao đổi hàng hóa rất tấp nập. Nhưng bây giờ thì chẳng có tàu bè nào qua lại nữa. Sau này, thành phố cho trồng rất nhiều liễu dọc bên hai bên bờ sông, đổ đường đá, khoắc cho nó một diện mạo khác.

Lúc này tuyết rơi băng đóng, những cây liễu không chịu nổi giá lạnh, giờ chỉ còn lại những cành màu xám khẳng khiu.

Hai người, kẻ trước người sau bước đi, Cố Nguyên không quay đầu lại nhìn Tô Dao xem cô có bắt kịp anh không, anh đi cũng không nhanh. Tới công viên bên cạnh sông, Cố Nguyên mới dừng bước, hai tay anh chống lên lan can rào chắn của dòng sông, nhìn ra xa xa.

Cố Nguyên không nói gì, Tô Dao cúi đầu đếm những viên đá vỡ trên đất.

Khá lâu, cuối cùng anh cũng khẽ thở dài nói: “Anh rất quan tâm.”

Tô Dao chợt thót tim lại.

Cố Nguyên quay sang nhìn cô, rồi ngồi lên thành đá lan can lạnh như băng, đưa tay kéo Tô Dao lại gần, nửa như ôm cô vào lòng: “Là đàn ông, anh không thể không quan tâm. Như vậy là sự lạnh lùng xa cách mà anh thể hiện khi này là vì anh đang tức giận?”

“Dao Dao, trước đây anh đã nói với em những lời đó rồi, tại sao em không suy nghĩ vậy?”

Cố Nguyên cúi đầu xuống, kéo cô lại gần hơn nữa. Trán của anh dường như chạm vào trán cô, Tô Dao cảm thấy vô cùng bối rối. Cô muốn đẩy anh ra nhưng như vậy không đúng, cô cứ đứng thẳng người ở đó không nhúc nhích.

“Em.” – Tô Dao ngập ngừng, quyết định nói thật – “Em không biết.”

Cố Nguyên im lặng hồi lâu nhìn cô, khẽ thở dài, giọng anh buồn buồn: “Nếu em cảm thấy chúng ta không phù hợp, em có thể nói thẳng với anh, không sao.”

“Em thật sự không biết.”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, sáu năm qua anh luôn là người để cô tin cậy và dựa dẫm, cho dù xảy ra chuyện gì, anh vẫn luôn bên cạnh bảo vệ cô.

Đêm Tô Thư chào đời, khi cô ốm đau, khi công việc không thuận lợi, khi gia đình xảy ra chuyện... dù cho anh luôn có những chuyến đi xa, nhưng khi cô có chuyện gì, anh luôn ở bên cạnh cô.

Càng nghĩ, Tô Dao càng cảm thấy có một góc trong trái tim mình càng lúc càng mềm ra. Thời gian lâu như vậy, nếu nói không chút tình cảm nào thì rõ là đang dối gạt. Chỉ là cô không biết, cảm giác cô dành cho Cố Nguyên rốt cục là tình yêu hay tình thân.

Dù anh đã bày tỏ tình cảm với cô ở công viên này ngày hôm đó, cả khi anh chặn cô trong nhà tắm đêm nào, cô đều không cảm thấy tình cảm mãnh liệt mà cô đã từng cảm nhận từ Hứa Đông Dương. Ở Hứa Đông Dương, sự hoảng loạn khiến người ta phải nín thở.

Cô do dự. Không nói tới việc của Hứa Đông Dương, ở lại bên cạnh của Cố Nguyên xem như là sự lựa chọn tối ưu của cô, không chỉ vì bản thân cô mà còn vì con gái. Thế nhưng, nếu cô đối với Cố Nguyên chỉ là tình thân thì đối với anh thật không công bằng. Người đàn ông này đã bảo vệ

cô lâu như vậy, anh xứng đáng có được một người phụ nữ tốt hơn cô.

Cố Nguyên nhìn rõ những hoang mang và bất an tận sâu trong đáy mắt của Tô Dao, chỉ ít là cô đối với anh không phải là hoàn toàn không có tình cảm. Cố Nguyên đưa tay vuốt tóc Tô Dao, giọng như giận ra: “Nếu không biết thì em hãy nghĩ về nó nhé.”

Anh vuốt tóc cô, không có ý định buông cô ra, ngược lại, anh kéo mạnh cô ngã vào lòng mình.

Anh ôm cô ấm áp và mạnh mẽ. Cố Nguyên rúc đầu vào cổ cô, im lặng hồi lâu rồi nói khẽ: “Anh hỏi em câu này, em có thể không cần trả lời anh.” Anh dừng lại hồi lâu: “Hai người... có phải là thật như vậy không?”

Mặt Tô Dao hồng lên, cô giãy giụa thoát khỏi vòng tay anh, nhưng anh vẫn không buông ra. Tô Dao bị ôm chặt, do dự một lúc, cuối cùng cũng nói: “Không có.”

Cố Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Biết anh ta là bố đẻ của con gái là một chuyện, đó chỉ là những việc đã qua, còn giữa họ không xảy ra chuyện gì là việc khác, cũng có nghĩa Tô Dao bây giờ, là của anh.

Anh quyết định không truy hỏi những việc liên quan đến chuyện công tác đó nữa.

“Anh ta bây giờ vẫn chưa biết chuyện của Tô Thư đúng không?”

Tô Dao tái mặt, lắc đầu: “Em định sẽ không bao giờ để anh ấy biết.”

Thế cũng tốt.

Cố Nguyên cười cười: “Dao Dao, nếu em đã không có ý định quay về với anh ta, cũng không có ý định tìm một người đàn ông khác, vậy bây giờ em cho anh một cơ hội nhé. Thử để anh sống với em với tư cách là một người chồng chứ không phải là một người anh trai có được không?”

Tô Dao muốn nói gì đó nhưng bị Cố Nguyên chặn môi lại. anh nhìn cô cười âu yếm: “Có lẽ như thế em sẽ hiểu rất nhanh, thứ em muốn rốt cục là gì.”

Hai người ở công viên cạnh bờ sông nói chuyện rồi cùng nhau đi siêu thị mua ít đồ. Cố Nguyên nắm chặt tay cô, không buông. Tô Dao ban đầu thấy lạ lẫm nhưng dần cũng quen hơn.

Người đi mua sắm trong siêu thị rất đông thanh toán, hai người phải xếp hạng chờ đợi. Tô Dao đẩy xe, Cố Nguyên đứng sau lưng cô, dáng anh cao lớn ôm trọn cô trong lòng, hai tay đặt lên tay đẩy của xe. Hành động của anh không hẳn là quá thân mật, nhưng đủ biết giữa hai người có mối liên hệ thân thiết.

“Sắp hết năm rồi, tết năm nay mình đón tết ở nhà nhé?” Hai người đi theo dòng người tiến về phía trước, Cố Nguyên cúi người ra phía trước, khẽ nói bên tai cô.

“Vâng, về nhà nhé.”

Tô Dao không phản đối. Nếu không có gì đột xuất thì Tết nào cô cũng muốn về nhà. Hai năm trước không về đón Tết vì Cố Nguyên ở nước ngoài, bây giờ định cư rồi, bố mẹ hai bên nhất định sẽ kêu hai người về nhà.

“Đằng nào em cũng định nghỉ việc, hay là em xin nghỉ sớm về Bình Thành. Anh sẽ cho công ty và triển lãm lùi sớm, đợi Tô Thư tuần sau được nghỉ chúng ta cùng về?”

“Tô Thư được nghỉ?” – Tô Dao ngẩng đầu nhìn. Cố Nguyên “ừ” một tiếng: “Thứ ba tuần sau là con nghỉ rồi”, anh dừng lại rồi lại nói tiếp: “Bây giờ nói một tiếng trước với nhà trẻ thì cũng có thể nghỉ, thứ hai tuần sau chỉ là hợp phụ huynh thôi, không liên quan tới con nhiều lắm.”

Tô Dao cúi đầu chần chừ.

Ban đầu phát hiện ra cấp trên của mình là Hứa Đông Dương cô đã định xin nghỉ, nhưng đã bị anh giữ lại, bây giờ hai người đã tới mức này, xin nghỉ trước hai tuần cũng tốt.

“Vâng.” Tô Dao đồng ý với ý kiến của Cố

Nguyên.

“Vậy buổi tối về nhà điện thoại cho bố mẹ, chúng mình sẽ về ăn Tết sớm để bố mẹ vui.”

“Vâng.”

Cố Nguyên vuốt tóc cô. Tuy anh không nói nhiều nhưng từ giọng nói của anh cô có thể cảm nhận rằng anh đang rất vui.

Tô Dao không điện thoại cho Hứa Đông Dương mà điện thoại cho Hàn Thụy xin nghỉ phép. Cô chỉ nói rằng gia đình có việc, bắt buộc phải quay về Bình Thành, qua Tết mới có thể đi làm trở lại. Không hiểu rõ chân tướng sự việc, Hàn Thụy phê duyệt cho Tô Dao nghỉ phép, còn sắp xếp người tạm thời thay thế công việc của Tô Dao.

Tô Dao xin nghỉ, Cố Nguyên vội điện thoại đến nhà trẻ của Tô Thư, thông báo cho dì Dư qua Tết mới đi làm trở lại, chiều hôm đó anh lái xe đưa cả nhà về Bình Thành.

Nhà Tô Dao và nhà Cố Nguyên vốn là láng giềng nằm trong cùng một sân, đối diện nhau. Nhìn thấy các con đưa cháu về sớm để đón tết, bố mẹ hai bên đều vô cùng hỉ hả. Phòng bên nhà Cố Nguyên tương đối rộng nên hai vợ chồng được sắp xếp ở bên đó.

Tô Dao lúc này mới phát hiện ra một vấn đề.

Hai năm trước Cố Nguyên không đón tết ở nhà, trước đó thì Tô Thư còn nhỏ, cô phải trông con nên khi đón Tết ở nhà đều không ngủ chung với Cố Nguyên. Nhưng năm nay ông bà hai bên cứ ôm lấy khư khư Tô Thư, bữa tối bất luận thế nào cũng đưa bé đi ngủ cùng, cô và Cố Nguyên không thể viện cớ không ngủ chung được.

Tô Dao có chút hối hận về sự bông bột của mình. Không thể không nói rằng vì lẩn tránh Hứa Đông Dương cô mới gấp rút cùng Cố Nguyên về nhà, nhưng từ giờ tới tết còn hơn mười ngày nữa, khoảng thời gian này sẽ như thế nào?

Ngày trước coi Cố Nguyên là anh trai còn đỡ, bây giờ biết anh có tình cảm với mình rồi thì làm sao có thể ở lại căn phòng này được.

Bên này thì mẹ Cố Nguyên đang bận rộn thu dọn phòng cho con trai và con dâu, Tô Dao vội chạy qua giúp bà. Cố Nguyên đứng ở cửa, cười cười.

Anh vội vã đưa cô rời khỏi cũng là vì không muốn cô bị ảnh hưởng từ người đàn ông đó. Nhưng anh cũng quên không nghĩ tới vấn đề này.

Tô Dao chuẩn bị giường xong bèn đứng dậy, đúng lúc nhìn thấy Cố Nguyên đang đứng ở cửa, ánh mắt cô bất gặp ánh mắt anh, hai người ngượng ngập nhìn đi chỗ khác.

Tô Thư rất thích khuôn viên này ở Bình Thành, bởi vì ông bà nội, ông bà ngoại đều ở đây, hơn nữa trong khu này có rất nhiều bạn nhỏ. Tô Thư vừa mới tới đã vội ủa ra sân chơi với các bạn nhỏ một cách vui vẻ.

Tô Dao không yên tâm, theo ra ngồi ở hành lang trông chừng Cố Nguyên cầm theo đĩa lạc ra ngồi trước mặt Tô Dao, nhìn ra bên ngoài rồi không nhin được cười: “Ngày bé chúng ta cũng như thế này.”

Tô Dao quay sang nhìn Cố Nguyên, mỉm cười.

Ngày nhỏ, cô luôn không nhẽo với Cố Nguyên. Cố Nguyên hơn cô năm tuổi, có một người anh trai hơn mình nhiều tuổi như vậy là một việc vô cùng tự hào. Cô vẫn nhớ nhà trẻ và trường tiểu học cách nhau một bức tường, giờ ra chơi Cố Nguyên đứng ở hành lang trên tầng ba của trường

tiểu học nhìn sang sân bên này của nhà trẻ, nếu có ai bắt nạt cô, anh sẽ là người đầu tiên xông vào. Khi đó rất nhiều người biết Tô Dao có một người anh trai vô cùng lợi hại.

Hai người ngồi cạnh nhau vừa ngắm nắng vừa ôn lại kỷ niệm thời thơ ấu, xem ra rất hòa hợp. Bố mẹ hai bên ban đầu còn lo về hôn nhân của họ, bây giờ nhìn thấy hai con như vậy cũng yên tâm phần nào.

Bố Cố Nguyên huých tay mẹ Cố Nguyên: “Em xem, hai con không phải là rất hòa hợp sao, em cứ lo lắng quá.”

Buổi tối cả hai gia đình cùng quay quần ngồi ăn tối. Ăn xong bố Cố Nguyên và bố Tô Dao cùng chơi cờ, còn hai bà thì thu dọn trong bếp. Tô Dao ban đầu rất muốn vào bếp phụ hai mẹ nhưng bị hai người đẩy ra: “Ra ngoài chơi, đừng làm vướng tay vướng chân.”

Tô Dao dờ khóc dờ cười đi ra phòng khách. Cố Nguyên nghe thấy câu nói của hai mẹ thì không nhin được cười, kéo Tô Dao ngồi xuống bên cạnh, cọ vào mũi cô: “Em à, dù là mẹ của trẻ con rồi nhưng trong mắt mẹ thì em vẫn chưa lớn.”

Tô Dao cười thành tiếng, khuôn mặt cô sáng bừng lên.

Cố Nguyên nhìn thấy cô như vậy cũng cười vui.

Chín giờ tối Tô Thư đã bắt đầu buồn ngủ, mẹ Tô Dao bèn đưa cô bé về bên nhà ngủ. Bố mẹ Cố Nguyên, Tô Dao và Cố Nguyên ngồi ở phòng khách nói chuyện một lúc, mẹ Cố Nguyên véo người bố Cố Nguyên, ông bèn ho hai tiếng, đứng dậy nói: “Muộn rồi, hôm nay các con cũng mệt cả ngày rồi, đi nghỉ sớm đi.”

“Đúng đây, đi nghỉ sớm đi, Cố Nguyên đã lái xe cả chiều rồi

Mẹ Cố Nguyên đứng lên, vội vã kéo bố

Cố Nguyên lên gác “Anh đi vào, đi ngủ.”

Bóng hai người nhanh chóng khuất sau cầu thang. Tô Dao quay đầu nhìn Cố Nguyên, cô ngại ngần tránh ánh mắt của anh. Cố Nguyên cười nhẹ, đứng dậy kéo lấy tay cô: “Đi thôi, chúng ta đi nghỉ nào.”

Trước đây hai người chưa phải là chưa từng gặp trường hợp như thế này, đều là Cố Nguyên nằm ngủ ở dưới sàn. Hai người vào phòng, đóng cửa lại. Tô Dao nhìn lên giường, khi dọn phòng mẹ Cố Nguyên nói bà trải chăn, khi đó cô ra ngoài trông Tô Thư, bây giờ chỉ có một chiếc chăn phủ lên giường đôi.

Cố Nguyên nhìn lên giường, ánh mắt không thay đổi, anh bật đèn ngủ phía đầu giường, tắt điện phòng, cởi áo khoác ngoài vứt lên ghế, quay sang nhìn Tô Dao, như cười: “Em không ngủ à?”

Tô Dao đứng ở đó không cử động.

Cố Nguyên không nở trêu Tô Dao, đi tới xoa xoa vào đầu cô: “Đây không phải là lần đầu tiên ngủ cùng anh, lẽ nào em không tin anh?”

Cũng đúng, lần trước khi hai gia đình đến Nam Thành, hai người đã ngủ cùng nhau hai đêm. Thế nhưng khi đó Cố Nguyên còn lấy cớ xem bóng đá, hầu hết thời gian ngủ ngoài phòng khách.

Tô Dao nhìn anh gương cười rồi từ từ cởi áo khoác ngoài ra, mặc áo len và quần ngủ lên giường nằm, quay người quay sang bên không nhìn Cố Nguyên.

Cố Nguyên tắt điện, nằm cạnh Tô Dao. Căn phòng yên lặng không một tiếng động.

Tô Dao không ngủ được. Nóng.

Mặc áo len đắp chăn, không lâu sau cô cảm thấy mồ hôi đang thấm ra.

Trong phòng rất ẩm, làm cô nóng đến mức buồn bực trong người nhưng không dám động dậy, cắn răng chịu đựng, chẳng bù cho Cố Nguyên nằm bên cạnh, mặc quần áo ngủ nên ngủ rất ngon là

Tô Dao cuối cùng chịu không được, trở mình, nằm thẳng nhìn lên trần nhà, giơ tay sờ sờ trán mình, mồ hôi ướt đầm.

“Em không ngủ được sao?”

Tiếng Cố Nguyên đột nhiên vang lên bên tai cô, Tô Dao khẽ giật mình, chỉ cảm thấy tất cả cử chỉ của mình đều lọt vào tầm mắt của người đàn ông này, thấy cô ngượng ngập vô cùng, rất may là căn phòng chìm trong bóng tối nên không nhìn rõ khuôn mặt của nhau.

Mặt Tô Dao nóng bừng lên, cô “vâng”

một tiếng rồi lại nói thêm: “Nóng.”

“Em mặc nhiều quá.”

Cố Nguyên lật chăn ngồi dậy, có lẽ vì không muốn cô ngượng ngập nên anh không bật đèn, anh lại gần tủ, lấy ra một bộ đồ ngủ của anh trước đây, đưa cho Tô Dao: “Em thay đi rồi ngủ.”

Tô Dao cầm chiếc áo ngủ kẻ “dạ” một tiếng rồi đứng dậy, vào nhà vệ sinh.

Cô quay trở lại phòng, nằm xuống, cảm giác thoải mái hơn nhiều, cái nóng bức vừa rồi đã tan biến. Cố Nguyên đã nằm yên ở đó. Tô Dao khẽ đóng cửa lại rồi nằm xuống bên cạnh anh.

Cảm giác buồn bực lo lắng cộng thêm với việc ngồi xe cả buổi chiều khiến Tô Dao cảm thấy buồn ngủ, không lâu sau cô mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Tô Dao nằm mơ.

Trong mơ có một người đàn ông nhìn không rõ mặt ôm chặt cô vào lòng, hơi thở của anh khiến cô cảm thấy rất gần gũi, nhưng anh càng ôm càng chặt rồi cúi xuống hôn cô.

Cô đẩy dựa nhưng anh vẫn ôm cô, cuối cùng là cô bị anh đè xuống, cởi áo cô ra và áp vào.

Cô co người lên, dường như khi anh áp sát vào cô, cô mơ màng nhìn rõ khuôn mặt là anh, là Hứa Đông Dương, nhưng rồi nhìn lại tại sao lại trở thành Cố Nguyên.

Tô Dao sợ hãi toát mồ hôi cảm giác như không thở được, cô đẩy dựa đau khổ trong giấc mơ và trong thực tại, cuối cùng cô lấy hết sức mở ra thì trời đã sáng.

Tô Dao từ từ ngồi dậy, bây giờ cô mới phát hiện cô đã cuộn hết chăn lên người mình, còn Cố Nguyên thì thật tội nghiệp, nằm co ro bên cạnh vì lạnh.

Nhớ tới giấc mơ, Tô Dao ôm lấy mặt, chỉ cảm thấy toàn thân mình nóng lên. Lẽ nào vì mình cuộn chăn chặt quá nên mới mơ giấc mơ kinh hãi như vậy?

Cô xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho Cố Nguyên rồi vào nhà tắm dùng nước lạnh vỗ lên mặt.

“Con dậy rồi à?” – mẹ Cố Nguyên nghe thấy tiếng động trong nhà bếp liền đi ra: “Sao con không ngủ thêm chút nữa?”

“Con quen dậy sớm rồi ạ.”

Tô Dao ra khỏi nhà vệ sinh, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, bảy giờ ba mươi.

“Cố Nguyên vẫn chưa dậy?”

“Hôm qua anh ấy lái xe cả buổi chiều, chắc mệt lắm, để anh ấy ngủ thêm một chút nữa.” Tô Dao ngại ngùng nói. Mẹ Cố Nguyên gật gật đầu: “Chút nữa đón Tô Thư qua đây. À, đúng rồi, mới sáng sớm mà bạn Cố Nguyên đã điện thoại tới, nghe nói các con về nên muốn mời họp mặt.”

Tô Dao gật gật đầu, cô chuẩn bị giúp mẹ Cố Nguyên làm bữa sáng, vừa vào nhà bếp thì cửa phòng ngủ bật mở, Cố Nguyên bước ra.

“Anh không ngủ thêm nữa à?”

Tô Dao cất tiếng hỏi. Đêm qua cô cướp hết chăn của anh nên mặt có vẻ ngượng ngập.

Cố Nguyên cười cười nhìn cô: “Không có em, anh không ngủ được.”

Mẹ Cố Nguyên ho hai tiếng, mặt lộ ra nét cười, thế là bà vào phòng bếp. Tô Dao mặt hồng lên, nghĩ tới lời mẹ Cố Nguyên vừa nói: “À, đúng rồi, mẹ nói sáng nay có bạn tìm anh, anh dậy rồi thì đi điện thoại cho người ta.”

Cố Nguyên gật đầu, rồi quay người đi vào phòng.

Khi anh ra thì mọi thứ đã thu dọn xong. Cố Nguyên bước lại đập nhẹ vào trán Tô Dao: “Em đi rửa soạn lại đi, chúng ta ra ngoài.”

“Đi sớm như vậy sao ạ?”

Mẹ Cố Nguyên không vui: “Mẹ bận cả sáng, các con không ăn một chút điểm tâm à?”

“Con không ăn đâu ạ.”

Cố Nguyên vừa nói vừa tìm áo khoác của mình: “Chúng con còn phải lái xe qua đó, đến đó là buổi trưa rồi. Mẹ để Tô Dao cầm đồ ăn sáng theo, chúng con sẽ ăn trên xe.”

“Đi đâu thế, sao phải ngồi xe lâu như vậy?”

Mẹ Cố Nguyên trách nhưng tay vẫn gói đồ ăn sáng cho con. Cố Nguyên tìm áo khoác và túi của mình, lấy chìa khóa xe: “Hứa Phóng không phải là thuê một đập nước ở Ninh Trân sao? Hai ngày nay, lớp con con học lớp, mọi người đều đi. Cậu này không biết tại sao lại biết chúng con về, nên giục chúng con qua đó.”

“Đập nước trời lạnh như thế này thì có gì hay?”

Mẹ Cố Nguyên nói rồi đưa đồ ăn sáng cho Tô Dao lúc này đã thay xong quần áo, đang đi từ trong phòng ra: “Lên xe ăn cho nóng, đừng để lạnh nhé.”

“Vâng ạ.”

Tô Dao ngoan ngoãn đáp. Cố Nguyên ôm tay mẹ mình: “Mẹ, không phải là chúng con đi về trước hơn mười ngày sao, chỉ đi qua bên đó chơi hai ngày là về. Tô Thư mấy ngày này, nhờ mọi người ở nhà chăm sóc giúp chúng con.”

“Đi đi, đi đi.”

Mẹ Cố Nguyên đẩy tay con ra nhưng lại gọi họ lại, vào phòng cầm hai chiếc áo khoác lớn: “Cầm lấy, đập nước bên đó lạnh lắm, cứ để ở trong xe, đừng mặc, không đẹp đâu nhưng khi nào lạnh thì đắp lên.”

“Cảm ơn mẹ.” Cố Nguyên cầm lấy áo rồi kéo Tô Dao lên xe, rất nhanh, họ rời khỏi. Bạn học của Cố Nguyên, Tô Dao không biết nhiều, những người cô biết chỉ có một vài người bạn thân nhất của anh.

Có lẽ do giấc mơ hôm qua, Tô Dao cảm thấy tim mình như có một điều bí mật khiến cô bất an, lo lắng bị người đàn ông bên cạnh nhìn thấy, vì vậy cô ngoảnh đầu nhìn ra ngoài xe mà không dám nhìn anh.

“Đêm qua em ngủ có ngon không?”

Như có người nói trúng tim đen, Tô Dao đỏ mặt ấp úng: “Rất ngon.”

Cố Nguyên quay sang nhìn cô: “Anh không biết là em ngủ lại không nằm yên như thế.”

Ý gì đây?

Tô Dao bỗng chốc lo lắng, quay sang nhìn Cố Nguyên. Anh đang mỉm cười, nhìn đường đằng trước, chăm chú lái xe, nói xong câu này thì anh không nói nữa.

“Em... làm gì cơ?” Tô Dao hỏi mà giọng run run. Cảm giác va chạm trong giấc mơ hôm qua quả là rất thực, có phải là cô đã làm gì Cố Nguyên rồi không?

“Em nghĩ rằng, em nói mơ, em cuộn chăn, em đá người ta.”

Cố Nguyên cười cười nhìn cô.

Tô Dao càng đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh, không nói nữa.

Không chỉ có vậy.

Cố Nguyên nhìn đường trước mặt, tay nắm chặt tay lái.

Nửa đêm cô ngủ trong vòng tay của anh, thế là anh nhẹ nhàng ôm cô. Ôm cô trong lòng thì có thể làm được gì, anh thức cả đêm cho tới sáng mới chợp mắt được một lúc.

Cố Nguyên cười khổ sở, trong lòng thầm nghĩ: “Đêm nay mình ngủ thật không dễ dàng chút nào.”

16. Chương 14

Chương 14: Tiêu chuẩn chọn chồng của phụ nữ

Đến trưa hai người mới tới được đập nước.

Hứa Phóng là bạn hồi trung học của Cổ Nguyên, hai người chơi với nhau rất thân. Sau khi tốt nghiệp đại học, Hứa Phóng làm việc tại cơ quan chính quyền của Bình Thành, sau đó chuyển sang kinh doanh về nuôi trồng thủy hải sản, công việc càng lúc càng thuận lợi, quy mô ngày càng lớn, cuối cùng là nơi để cho cả lớp thường tụ tập vui chơi. Hàng năm tết đến, anh thường kéo bạn bè tới đây hội họp.

Hai người vừa xuống xe thì giọng nói sang sảng của Hứa Phóng đã vang lên: “Họ Cổ kia! Không nể mặt tôi à, muộn thế mới đến!”

“Em lái xe như bay ấy, còn nói em muộn à?”

Cổ Nguyên bắt chặt tay người đàn ông đang sai bước tới, Hứa Phóng đau quá nghiêng rằng: “Ui, thằng này ra tay quá ác độc.”

Tô Dao lúc này mới từ trên xe bước xuống, đứng ở đó, mở to mắt nhìn cảnh tượng này.

Hứa Phóng dời ánh mắt sang người Tô Dao, đập đập vai Cổ Nguyên: “Em dâu đấy à? Vợ cậu đẹp thật, cậu này được.”

Cổ Nguyên cười cười, bước qua nắm tay Tô Dao cùng đi về phía đập nước.

Đập nước lúc này là cả một vùng hoang lạnh, các cây đều đã rụng hết lá, chỉ còn trơ lại cành khẳng khiu, xung quanh trắng xóa là tuyết. Trên mặt đất, tuyết đã được quét dọn sạch sẽ, để lộ ra nền đá màu xanh xám. Từ đập nước này có một con đường lớn nghiêng nghiêng dẫn lên phía trên là nhà ở.

“Anh ở đây thế nào?”

Hứa Phóng chỉ xung quanh: “Trước đây anh thuê nơi này để nuôi cá, bây giờ anh mua cả ngọn đồi này rồi, chuẩn bị phát triển thành khu resort. Bây giờ đã xây xong, vì vậy mới mời bạn bè tới chơi rồi góp ý cho anh luôn.

“Được ạ! Càng đông vui càng tốt, sao nhìn đâu cũng thấy nhiều tiền thế này.”

Cổ Nguyên không nhận được, cất tiếng đùa.

Ba người đi lên trên, chưa kịp vào đến đại sảnh thì đã nghe thấy tiếng huyền não bên trong. Hứa Phóng lắc đầu: “Bọn này đang đánh mặt chược ở trong phòng, đợi chút em đưa em dâu vào chơi cùng.”

“Vâng.”

Cổ Nguyên đưa tay kéo Tô Dao vào trong lòng mình: “Chúng mình lên xem đi.”

Khách sạn nhỏ của Hứa Phóng tuy không lớn nhưng bày trí rất tinh tế và sạch sẽ, gồm năm tầng, ba tầng phía trên dành cho khách, tầng một là đại sảnh, tầng hai là phòng hội nghị và phòng ăn. Mọi người đều đang tập trung ở lầu hai để đánh mặt chược nhưng vì tầng một và tầng hai thông nhau nên họ có thể thấy được không khí náo nhiệt đó.

“Ôi, đây không phải là Cổ Nguyên chứ! Lâu quá không gặp, lâu quá không gặp.” Hai người vừa lên tầng thì có một cậu bạn cùng lớp chạy qua nhiệt tình chào hỏi. Cổ Nguyên vòng eo Tô Dao, giới thiệu với cô.

Không ngờ mọi người tới tụ họp lần này lại nhiều như vậy, vừa nhìn thấy đã thấy khoảng bốn, năm mươi người.

“Cùng với dòng chảy của thời gian, đội ngũ cách mạng của lớp ta đã lớn hết rồi.”

Hứa Phóng lấy một chén trà nóng, tự tay mời Tô Dao, Tô Dao vội cảm ơn rồi đón lấy. Hứa Phóng quay sang ngồi cạnh Cổ Nguyên: “Trước đây họp lớp toàn là một lũ chưa vợ, bây giờ thì toàn đưa gia đình theo.” Hứa Phóng nói rồi nhìn Cổ Nguyên:

“Anh hỏi chú, hậu duệ nhà chú đâu? Tại sao bông hoa của tổ quốc mà hôm nay chú không dẫn tới?”

“Ông bà nội không nữ, để ở nhà rồi.” Cổ Nguyên cười cười.

Hứa Phóng gật đầu: “Cũng được, vậy vợ chồng cô chú tới đây thì chơi cho hết mình nhé.”

Đang nói thì một bạn học khác là Tôn Mai bước lại gần: “Hứa tống, lúc nào thì chúng ta có thể bắt đầu ăn đây? ây giờ mấy giờ rồi, vợ chồng Cố Nguyên cũng tới nơi rồi, còn đợi ai nữa?”

“Ăn ăn ăn, suốt ngày ăn.” Hứa Phóng trả lời không khách khí nhưng vẫn đứng dậy bảo nhà bếp chuẩn bị khai tiệc.

Nhóm bạn của Cố Nguyên tốt nghiệp đã hơn mười năm, mọi người đều đã ba mươi rồi, cũng là lúc sự nghiệp thăng hoa nhất. Khi ăn, cả nhóm bắt đầu giới thiệu, toàn là trưởng khoa, giám đốc thậm chí đến phó cục trưởng cũng có tới hai, ba người.

Ăn xong thì trời không còn sớm nữa, cả nhóm lại hò nhau đánh bài tiếp, nhóm khác thì muốn ra ngoài ngắm phong cảnh của khu resort.

Tô Dao thích yên tĩnh, tầng hai ngập trong tiếng hò hét và khói thuốc, Cố Nguyên đành chủ động kéo cô xuống tầng rồi đi cùng tốp bạn nữ ra ngoài.

Cố Nguyên lớn hơn Tô Dao năm tuổi, thế nên đi cùng tốp bạn của anh, cô trở nên rất trẻ. Tô Dao không biết họ, thế là cứ im lặng đi bên cạnh Cố Nguyên. Cố Nguyên sợ Tô Dao bị lạnh, quay lại xe lấy chiếc áo khoác ban sáng mẹ chuẩn bị, khoác lên người cho Tô Dao rồi mới cùng đi dạo.

“Cậu xem, Cố Nguyên thật biết thương vợ, nào giống như các ông xã nhà chúng ta, tôi mà có bệnh chết ông ấy cũng không biết.”

Chị em bắt đầu không cầm được, lên tiếng trách móc, Tôn Mai bên cạnh còn chọc thêm: “Nào phải Cố Nguyên mới biết thương vợ, nếu có bản lĩnh thì cậu tìm một ông chồng lớn hơn cậu năm, sáu tuổi đi, ông ấy cũng sẽ giữ chặt cậu trong vòng tay, sợ cậu bay mất. Chúng ta lúc đầu ngu ngốc tìm cho mình ông chồng cũng chẳng lớn hơn mình bao nhiêu, cậu nói xem, ai phải nhường ai, ai phải chăm sóc ai?”

Cố Nguyên nghe vậy cười to, ôm chặt Tô Dao nhưng không nói gì.

“Trước đây thật không hiểu, tình cảm trào dâng, bỗng bột nói kết hôn là kết hôn. Cậu xem, sau khi kết hôn rồi phát hiện không hợp cũng không thể tùy tiện trả lại hàng, mua nhầm thì chỉ cố mà chịu thôi.” Tôn Mai lắc đầu: “Đàn bà mà, khi còn trẻ có mấy người biết khi kết hôn phải tìm một người biết thương mình? Tất cả đều quan tâm một cách ngu ngốc, chỉ sợ mình đối với người ta chưa đủ tốt, không ngờ kết hôn rồi, cả đời này đều bán cho hắn làm trâu làm ngựa, giặt quần áo, cơm nước, sinh

Lời của Tôn Mai khiến cả nhóm được một trận cười khóc. Tô Dao khẽ cười, cúi đầu như suy nghĩ.

Đúng rồi, nếu hai người ở cạnh nhau, sống với nhau cả đời thì ngoài tình cảm còn có rất nhiều thứ khác phải quan tâm. Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên. Anh không nhìn cô, đang nheo mắt nhìn đập nước ở phía xa.

Nước ở hồ đã đóng băng, những người làm việc ở đây đã chọc mấy lỗ, một vài cậu bé ngồi ở đây câu cá. Đoàn người tới gần rồi mỗi người tản về một phía. Các chị em tò mò đi xem mọi người như thế nào rồi đứng ở đó buôn chuyện, trêu đùa.

Cố Nguyên kéo Tô Dao đang đi cạnh, định tìm nơi nào đó ngồi xuống, quay sang nhìn cô: “Em buồn không?”

Tô Dao mỉm cười lắc lắc đầu. Cố Nguyên đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trước trán cô: “Mình ở đây một đêm, sáng sớm mai sẽ về.”

Bất luận là lúc nào anh cũng chăm sóc cô tỉ mỉ. Tô Dao khẽ gật đầu, trái tim cô mềm ra vì cảm động.

“Vợ chồng cậu dính nhau quá, cổ tình chọc ghẹo chúng tôi phải không?”

Tiêu Vân đi lại gần, trợn mắt nhìn Cố Nguyên, kéo Tô Dao vào tốp chị em: “Vợ cậu bọn tôi dắt đi rồi, cậu đứng đó mà đợi.” Nói vừa dứt lời, cô vỗ vỗ vào tay Tô Dao: “Đi với chị, bọn chị sẽ nói cho em nghe những chuyện rất hay về cậu ấy.”

“Ê.” – Cố Nguyên dở khóc dở cười – “Làm vợ tôi sợ quá chạy mất thì các cô không xong với tôi đấy.”

“Chúng tôi đều đã kết hôn bao nhiêu năm rồi, sợ gì hả.”

Tiêu Văn quay lại ăn miếng, trả miếng Cố Nguyên. Tô Dao chẳng còn cách nào khác, đành để bị kéo đến ngồi bên cạnh các chị đang uống trà, ăn lạc.

Hai người chơi bên hồ cả chiều. Cố Nguyên đi câu cá, Tô Dao thì nghe họ kể về chuyện trước đây của Cố Nguyên. Thi thoảng anh quay đầu sang nhìn cô cười cười, Tô Dao cảm thấy tim mình khẽ run lên, có một cảm giác kỳ lạ khó diễn tả bằng lời. Đường như người đàn ông trước mặt và mình là một đôi vợ chồng thật sự, đang trải qua cuộc sống hạnh phúc giản đơn: cùng về nhà đón tết, cùng trông con, cùng đi họp lớp với bạn bè, cùng nhau đối mặt với những việc vụn vặt đổ vỡ trong cuộc sống.

Đây có lẽ là những thứ mà cô cần?

Buổi tối ăn cơm xong, Hứa Phóng phân phòng cho mọi người. Cố Nguyên và Tô Dao ở tầng thượng. Vào đến phòng, Tô Dao thở phào nhẹ nhõm, phòng ở đây là phòng hạng tiêu chuẩn, hai giường đơn, chỉ ít cũng thoải mái hơn nhiều so với ở nhà.

Căn phòng được thiết kế với cửa sổ hướng thiên. Tắt đèn rồi cô khẽ nằm xuống, nhìn lên trên, qua cửa sổ là cả một bầu trời sao lấp lánh.

“Đi dã ngoại không phải là không có cái hay, chỉ ít là buổi tối còn có thể ngắm sao.”

Cố Nguyên khẽ nói trong bóng đêm. Tô Dao “ừm” một tiếng.

Ở thành phố cũng có sao nhưng chúng đều bị che khuất bởi bê tông cốt thép, làm sao chúng ta có thể ngắm được trời đêm?

Tô Dao khẽ trở mình trong chăn, nằm cho thoải mái hơn. Đêm ở đây vô cùng yên tĩnh, dường như có thể nghe rõ tiếng thở dài và tiếng tim đập của chính mình.

Tô Dao không kìm được, khẽ quay sang nhìn Cố Nguyên.

Do căn phòng được thiết kế cửa hướng thiên nên có thể nhìn rõ đồ vật trong phòng. Mắt người sau khi quen với bóng tối có thể nhìn rõ người bên cạnh với một khoảng cách không xa. Ánh sáng mờ mờ càng làm nổi rõ khuôn mặt của anh, Cố Nguyên vốn là một người đàn ông đẹp trai, lúc này nhìn anh giống như một pho tượng.

Anh là một người đàn ông rất quyến rũ. Có lẽ là vì lớn hơn cô năm tuổi, lại trải qua không ít khó khăn nên so với bạn bè cùng tuổi, anh trưởng thành hơn rất nhiều.

Cố Nguyên bình thường có vẻ rất trầm lắng, nói ít, nhưng ở cạnh bạn bè lại rất được yêu quý.

Tô Dao nhớ tới lúc chiều, Tiêu Văn và Tô Dao kể cho cô nghe những chuyện ngày xưa của Cố Nguyên

Lúc đó anh rất được yêu quý, các cô gái thích anh không phải là ít, nhưng anh chỉ chìm đắm trong thế giới của riêng mình, trong mắt anh, ngoài nhiếp ảnh, thì dường như không có gì khác. Rồi Tôn Mai nói, giọng mang chút chua xót nửa như trách móc, nửa như trêu đùa: “Nếu biết cậu ấy là người biết thương vợ như vậy, khi ấy dù gì thì cũng phải cư bằng được.”

Nói một cách nghiêm túc, điều kiện bây giờ của Cố Nguyên cũng rất tốt.

Một người đàn ông mới ba mươi tuổi, cao ráo đẹp trai, có nhà có xe, có danh vọng, có học vấn, có sự nghiệp của riêng mình, lịch thiệp, từ anh toát ra một sức hút âm ỉ. Nếu mình còn là một cô gái tuổi đôi mươi, đứng trước người đàn ông như vậy sẽ không phải suy nghĩ và phản kháng gì nữa.

Đây là lần đầu tiên Tô Dao ngắm nhìn Cố Nguyên khi đã ở một vị trí khác. Có lẽ vì quá quen thuộc nên hai người dường như có một khoảng cách mơ hồ, cô đã bỏ qua rất nhiều thứ ở anh.

Một người đàn ông xuất sắc như vậy tại sao lại chọn cô, nhất là khi biết rõ cô đã có con với người đàn ông khác?

Anh đối với cô có phải là tình cảm thực sự hay chỉ là thói quen sống cùng nhau nhiều năm qua, thậm chí từ nhỏ tới lớn, việc chăm sóc cô đã trở thành thói quen của anh?

Có khi nào Cố Nguyên sẽ gặp người anh thật sự thương yêu vào một ngày nào đó, sau đó anh quay lưng lại với cô, nói lời xin lỗi?

Cảm giác được ánh nhìn của Tô Dao, Cố Nguyên quay sang nhìn cô, thấy trọn những tình cảm phức tạp mà Tô Dao chưa kịp che giấu.

Tô Dao có chút bối rối, cười cười rồi trở mình, quay lưng lại phía anh.

Sau lưng vang lên tiếng thở dài nhẹ nhẹ. Tô Dao không biết tại sao tâm trạng mình lại trở nên trĩu nặng khi nghe tiếng thở dài ấy. Sau đó cô nghe thấy tiếng động nhẹ, tiếp đó, chiếc giường của anh khẽ vang lên tiếng động, rồi sau lưng?

“Em không ngủ được?”

Giọng anh ấm áp vang bên tai cô Tô Dao cảm thấy bối rối.

“Có phải vì lạnh quá không?”

Giọng của anh lại vang lên. Hơi nóng từ hơi thở của anh quện lấy bên tai cô, cô thấy gai gai, ngứa ngứa.

Anh nói rồi ngồi dậy, kéo chiếc chăn để sẵn đắp lên người cả hai, rồi anh ôm cô chặt hơn, hơi ấm từ người anh dường như đang đốt cháy cô.

“Dao Dao.”

Anh gọi cô từ sau lưng.

Cô hiểu rõ anh muốn gì, tim cô chợt đập loạn nhịp.

Xem ra Cố Nguyên là sự lựa chọn tốt nhất của cô, chỉ cần cô và anh bây giờ thì đối với con hay đối với cô đều tốt.

Nhưng tại sao cô không thể hạ quyết tâm?

Trái tim cô còn do dự là vì sao?

Anh đưa cánh tay đang ôm vai cô khẽ lướt xuống cổ cô, tìm lấy tay cô, đan tay vào nhau.

“Anh yêu em.” Anh nói.

Tô Dao có cảm giác không thể chối bỏ, cảm nhận được tình cảm của Cố Nguyên giống như chiếc lưới ấm áp ôm ái chụp vào cô, cô muốn thoát khỏi nhưng lại sợ làm tổn thương anh.

Anh ôm cô nhẹ nhàng.

Cố Nguyên không dám có hành động gì quá đáng, sợ sẽ làm tổn thương người phụ nữ trong lòng anh.

Anh ôm cô, trái tim anh mềm ra.

“Hay là chúng ta về Bình Thành sống?” Cố Nguyên khẽ nói: “Phòng triển lãm của anh dù có mở ở đâu cũng giống nhau, ở đây, chúng ta trở về chắc mọi người rất vui. Anh sẽ bán nhà ở Nam Thành rồi mua một căn ở gần chỗ bố mẹ, như vậy Tô Thư cũng sẽ vui, các bạn của con bé đều ở đó.”

Tô Dao im lặng không nói gì.

Cố Nguyên dừng lại: “Nếu em đồng ý thì có thể đến công ty của bố làm, như vậy em sẽ có nhiều thời gian chăm sóc Tô Thư... cả nhà ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc, như vậy không tốt sao?”

Khi cô là vợ anh, anh không dám dùng một cuộc hôn nhân trao đổi lợi ích để níu giữ cô, sợ không công bằng với cô; đợi đến khi anh và cô đã li hôn, anh muốn dành lại cô, lại sợ mất đi tình cảm, khiến trái tim anh cũng vì vậy mà đau đớn.

Tô Dao không trả lời câu hỏi của Cố Nguyên.

Tiếng điện thoại phá vỡ sự yên lặng trong phòng. Là điện thoại từ nhà gọi đến, giọng mẹ Tô Dao sang sảng vang lên trong điện thoại: “Cố Nguyên, Dao Dao đâu?”

“Cô ấy đang bên cạnh con, mẹ đợi một chút.”

Cố Nguyên đưa điện thoại cho Tô Dao. Tô Dao không dám nhìn thái độ của anh, cúi đầu đón lấy điện thoại: “Mẹ.”

“Dao Dao, công ty con điện thoại tới mười mấy lần, điện thoại của con tắt máy, họ nói là muốn tìm con. Bên đó có việc gấp, muốn con quay về.”

Tô Dao khẽ nhú mày, ngồi thẳng người dậy: “Có việc gì ạ?”

“Mẹ cũng không biết, con tự gọi điện lại đi.” Nói rồi bà đọc cho cô một dãy số dài, là số máy cầm tay của Hứa Đông Dương.

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên. Anh đã ngồi thẳng người dậy, xoay lưng lại với cô, châm thuốc hút.

Tô Dao do dự hồi lâu, sợ công ty có chuyện thật, cuối cùng cũng quay số điện thoại của anh.

Điện thoại chỉ vang lên một hồi chuông đã có người bắt máy, giọng Hứa Đông Dương đầy mệt mỏi: “Tô Dao.”

Cô thót tim lại, dù cách như vậy nhưng chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh là trong lòng cô đã đau đớn tê tái.

Tô Dao thở dài, cố gắng trấn tĩnh lại. Cố Nguyên ngồi trước mặt, xoay người lại nhìn cô, cô giữ giọng mình thật bình tĩnh: “Làm sao thế?”

“Em muốn nghỉ việc, chỉ còn nửa tháng cũng không ở lại ư?”

Anh đột nhiên nghe được tin xin nghỉ của Tô Dao từ phía Hàn Thụy, ngay lập tức anh hiểu vấn đề gì đã xảy ra. Cô muốn đi.

Điều đó khiến anh cảm thấy tức giận.

Anh gọi điện cho cô thì máy tắt, cuối cùng anh tra ra được số điện thoại gia đình mà cô kê khai tại phòng nhân sự, mẹ Tô Dao không hiểu sự tình bèn thông báo cho Tô Dao.

Anh đã biết rằng cô và chồng trước của cô ở cạnh nhau. Anh đã cố gắng để dành cô lại, nhưng ngoài việc đẩy cô càng xa và đứng nhìn cô với người đàn ông đó ở cạnh nhau, anh chẳng còn cách nào khác.

Tô Dao không trả lời.

“Xin lỗi em, anh xin lỗi về chuyện lần trước, là anh quá kích động.”

Người đàn ông kiêu ngạo chưa bao giờ chịu cúi đầu trước ai giờ lại xin lỗi cô.

“Về đi, Tô Dao.”

Tay Tô Dao trống không, cô quay đầu lại, chỉ thấy Cố Nguyên giật chiếc điện thoại, ném mạnh sang một bên.

“Không được đi.” Anh cất giọng trầm trầm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Cố Nguyên đưa

Tô Dao về nhà, chào tạm biệt Hứa Phóng.

Hai người tuyệt đối không nhắc đến cuộc điện thoại của Hứa Đông Dương, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, họ vẫn quay về chuẩn bị đón Tết.

Nhà Tô Dao và nhà Cố Nguyên là những gia đình sống lâu đời ở Bình Thành, mỗi khi tết đến, bạn bè thân thích đến thăm đông đúc. Vẫn còn hơn mười ngày nữa mới tết nhưng mọi người đã đến nhà chúc Tết, biếu quà. Bố mẹ hai bên phải ở nhà để tiếp đón bạn bè. Vì vậy việc sắm sửa Tết được giao cho Tô Dao và Cố Nguyên.

Đại gia đình như gia đình họ Tô, họ Cố rất coi trọng truyền thống, chuẩn bị mua sắm hàng hóa trước khi sang năm mới là một việc rất quan trọng, lần này cũng may Cố Nguyên ở nhà, muốn mua gì thì anh sẽ lái xe trở về, đỡ tốn công sức.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Tô Dao và Cố Nguyên cùng nhau đón tết kể từ sau khi hai người kết hôn.

Mẹ Cố Nguyên đưa cho anh một danh sách dài, bên trong có chi tiết những thứ cần phải mua. Hai người phải lái xe vài vòng đi đi về về quanh Bình Thành mới mua được hết những thực phẩm ở nơi này, còn những thứ khác thì đi siêu thị mua.

Tới siêu thị, Cố Nguyên đẩy xe, Tô Dao đi phía trước dẫn đường.

Lúc này ở siêu thị chật kín những gia đình nhỏ, họ còn đem theo con cái cùng đi, nhà nhà, người người đều chuẩn bị cho ngày tết quan trọng nhất trong năm.

Tô Dao mỗi lần lấy đồ gì đều hỏi ý kiến Cố Nguyên, có lúc anh chỉ mỉm cười nói được, có lúc anh đưa ra ý kiến phản đối, nhìn họ giống như một đôi vợ chồng trẻ tình tứ.

Tô Dao quay người đặt lại túi mợc nhĩ mà Cố Nguyên phản đối lên kệ hàng, nhân lúc anh không để ý thì kín đáo nhìn xuống.

Trong túi áo của cô, điện thoại không ngừng rung, tiếng ồn ào ở siêu thị đã át đi tiếng rung của điện thoại, Cố Nguyên không nhận ra. Nhưng tiếng rung đó giống như từng nhát dao đang xuyên vào tim cô, dần dần khiến cô cảm thấy buồn bực.

Tô Dao là người phụ nữ rất coi trọng cuộc sống gia đình. Lúc đầu, hạnh phúc mà cô mong đợi rất đơn giản, cô chỉ muốn tìm một người đàn ông để yêu, không đòi hỏi anh phải xuất sắc hay có điều kiện như thế nào, cô chỉ muốn cùng anh sống một cuộc sống bình thường.

Tô Dao khi đó nghĩ rằng có thể cùng Hứa Đông Dương đi siêu thị là cô đã có cảm giác về một gia đình.

Tô Dao khi đó cho rằng, mình nhất định sẽ lấy người đàn ông Cô thích đi đằng trước như thế này để Hứa Đông Dương đẩy xe phía sau, hai người sẽ lựa chọn những đồ dùng thiết yếu cho gia đình bé nhỏ. Và phần lớn là hai người sẽ có ý kiến giống nhau, thi thoảng tranh cãi một hai câu nhưng sẽ nhanh chóng làm lành.

Khi đó vừa mới tốt nghiệp, điều kiện kinh tế chưa có, hai người thuê một căn phòng nhỏ để ở. Đồ dùng gia đình đều do chủ nhà để lại. Giường rất nhỏ, chỉ rộng một mét tư, khi ngủ, Hứa Đông Dương phải co người lại mới tránh không đẩy cô xuống đất vào ban đêm. Nhưng anh thích nhất là những đêm đông lạnh lẽo, ôm chặt lấy cô, dùng hơi ấm của mình để sưởi ấm cho cô.

Vì vậy, Tô Dao đi siêu thị, thứ cô thích nhất là chăn ga gối đệm và luôn nghĩ tới ngày hai người có một căn hộ cho riêng mình, lúc đó phải mua một chiếc giường thật lớn, sau đó trải ga thật ấm, mùa đông đến có thể nằm ôm nhau.

Không biết tại sao Tô Dao lại dừng bước trước quầy trưng bày chăn ga gối đệm. Từ sâu thẳm trong trái tim có một cơn đau nhói lên như muốn xé người cô ra.

Cô cứ ngỡ những việc đã qua đều đã trôi vào quá khứ, cho đến khi gặp lại Hứa Đông Dương cô mới phát hiện ra rằng, sự ám ảnh của anh đối với cô không hề suy giảm, vẫn nguyên vẹn như xưa.

“Xin hỏi quý khách muốn mua chăn ạ? Đây là chăn tơ tằm tự nhiên, sản phẩm vừa ra năm nay của công ty chúng tôi, mùa đông đắp vừa ấm vừa nhẹ, tuy đắt hơn một chút so với các loại chăn tơ tằm thông thường, nhưng chất lượng rất tốt.”

Cô gái bán hàng phát hiện ra Tô Dao, vội vàng bước tới giới thiệu. Cố Nguyên lập tức thấy Tô Dao có gì đó khác lạ, bước lên trước dìu cô: “Dao Dao, làm sao vậy?”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn lên, mặt cô trắng bệch.

Tay Cố Nguyên chạm vào hông Tô Dao, tiếng rung của điện thoại chạm vào tay anh.

Thần sắc của Cố Nguyên dần dần tối đi. Anh lấy điện thoại từ túi Tô Dao, ấn vào nút từ chối cuộc gọi, nhìn qua thấy có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ, điện thoại gần hết pin.

Cố Nguyên nắm chặt chiếc điện thoại, quay nhìn sang h đột nhiên anh tháo pin của điện thoại ra. Anh đặt điện thoại trở lại túi Tô Dao.

“Chúng ta đi thôi, đồ đạc mua cũng tương đối rồi.”

Cố Nguyên đưa tay vuốt tóc Tô Dao, không hỏi đến việc điện thoại vừa rồi. Tô Dao không nói gì, cũng không phản kháng, để mặc cho Cố Nguyên cầm tay dắt ra ngoài.

Hai người xếp hàng gần một tiếng đồng hồ mới thanh toán được. Cố Nguyên đặt tất cả đồ đạc vào cốp xe, mở cửa kéo Tô Dao ngồi lên, thắt dây an toàn cho cô rồi mới lên xe, anh nhanh chóng lái xe trở về nhà.

Bố mẹ Tô Dao đang ở nhà Cố Nguyên, bên nhà Tô Dao không có ai. Cố Nguyên dừng xe ở sân, anh không lấy đồ đạc xuống mà kéo Tô Dao đi về nhà cô. “Rầm.” Cửa được khóa lại, Cố Nguyên tiến một bước lại phía Tô Dao, đột nhiên bế bổng cô lên, bước vào căn phòng đã từng là phòng riêng của cô, anh vứt cô xuống giường. Anh tiến sát lại gần, hai tay ôm lấy cô, nhìn xuống mặt cô.

17. Chương 15

Chương 15: Sự uy hiếp của anh

Ý thức được tầm quan trọng và sự ảnh hưởng sâu sắc của Hứa Đông Dương tới Tô Dao, Cố Nguyên vô cùng bất an.

Đêm hôm trước ở bên hồ, chỉ một cuộc điện thoại của anh ta đã khiến cho nụ cười khó khăn lắm mới mím được trên khuôn mặt cô biến mất, hôm nay cũng chỉ một cuộc điện thoại khiến cho sắc mặt cô trở nên xanh xao, thần sắc hốt hoảng.

Anh cảm thấy sợ hãi, Dao Dao của anh như đã rời xa anh rồi.

Đối thủ rõ ràng không ở trước mặt, nhưng anh dường như đã thua thảm hại. Anh có thể thấy được, nếu hai người quay trở lại Nam Thành, một khi người đàn ông đó lại xuất hiện trước mặt cô thì sẽ

“Tô Dao.”

Cố Nguyên đưa tay sờ lên má cô. Cô muốn thoát khỏi gọng kìm tay anh nhưng lại bị anh giữ chặt không thể cử động.

“Anh là một thằng đàn ông.” Anh cất giọng trầm trầm.

Từ người anh toát ra hơi thở đã từng khiến cô hoảng loạn và sợ hãi, đây là hơi thở đầy nguy hiểm của một người đàn ông trước khi đi săn.

Anh nhìn cô trưởng thành, từ khi cô còn đi mẫu giáo, từng bước từng bước cho tới ngày hôm nay.

Anh bảo vệ cô như vậy, thậm chí là vượt quá những gì mà những người anh ruột thịt có thể làm được.

Anh bao dung tất cả vì cô, nhưng không thể nào bao dung việc cô xao xuyến vì một người đàn ông khác sau khi anh đã có tình cảm với cô.

Anh ban đầu muốn ở bên cạnh bảo vệ cô, đợi cho đến khi cô hiểu rõ được bản thân mình muốn gì.

Nhưng bây giờ anh phát hiện là anh không làm như thế được. Nhìn thấy cô như vậy lòng anh đau nhói, không thể thờ được.

Nếu đã như vậy, anh không thể không lựa chọn biện pháp mạnh mẽ hơn.

Rốt cục anh cũng chỉ là một người đàn ông, có lẽ ngày thường anh quá bao dung và bảo vệ cô nên cô hoàn toàn quên đi sự nguy hiểm của anh.

Trong mắt Cố Nguyên, ở một góc độ nào đó, Tô Dao là một người con gái thuần khiết đến nỗi không thể thuần khiết hơn được nữa.

Tuy cô hiểu rõ chuyện nam nữ nhưng cô chỉ trải qua một người đàn ông. Cô đã là mẹ của một đứa trẻ nhưng lại một mình bao nhiêu năm rồi. Ba mươi tuổi, lẽ ra người phụ nữ như bông hoa đang ở vào giai đoạn mặn

mà nở rộ, còn cô thì giống như một thiếu nữ, anh đã từng phát hiện từ người cô những dấu vết của những ham muốn tình cảm.

Nếu cô muốn, sẽ như thế nào.

Suy nghĩ này khiến ánh mắt của Cố Nguyên càng lúc càng sâu.

Bàn tay anh trên má cô dần dần xoa xuống, men theo làn da mềm mại, dừng lại ở nơi cấm.

Người đàn ông dù âu yếm thế nào thì vẫn là đàn ông, vẫn có những bản năng nguy hiểm và tự nhiên của mình.

Tô Dao đưa tay giữ tay Cố Nguyên lại, hành động này khiến cho anh dời ánh mắt nhìn vào mắt cô. Mặt Tô Dao là sự sợ hãi và khủng khiếp

Anh làm sao thế, tại sao anh lại có thể nghĩ tới việc sẽ dùng thủ đoạn này để cưỡng bức cô?

Cố Nguyên không kìm được sự khinh bỉ bản thân. Với suy nghĩ ấy, tình cảm trào dâng trong lòng đã dần lắng xuống, anh dừng tay lại, trở người ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn đôi bàn tay mình, không nói gì.

Tô Dao ngồi dậy, tim vẫn còn loạn nhịp. Trong hoàn cảnh này cô không biết là mình nên nói gì, Cố Nguyên đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài: “Chúng ta ra ngoài đi, chút nữa bố mẹ chỉ thấy xe và đồ mà không thấy người lại lo lắng.”

Anh đã cho cả hai một cái cơ thật là thỏa đáng, cánh cửa khép lại. Anh đã ra ngoài trước cô.

Tô Dao buông mình nằm xuống, đưa tay lên ôm lấy mặt.

Tình cảm của cô dành cho Cố Nguyên thật phức tạp.

Từ trước tới nay cô đối với anh là thói quen tin tưởng và dựa dẫm, hai người thân thiết như người nhà. Cô thực sự đã coi anh là ruột thịt của mình. Cố Nguyên nảy sinh tình cảm với cô khiến cô cảm thấy điều đó như trở thành gánh nặng cho mình.

Gánh nặng. Bởi vì anh đối với cô rất quan trọng, cô không nhẫn tâm để anh thất vọng, cũng không thể báo đáp lại những thứ mà anh muốn.

Khi Tô Dao ra đến cửa, nhà Cố Nguyên đã có rất nhiều khách, đều là bậc trên của Cố Nguyên. Theo thói quen, mọi người đến nhà nhau chúc tết, năm nay đúng đến lượt nhà Cố Nguyên.

Tô Dao vào nhà chào qua mọi người rồi vào bếp. Trong bếp, mẹ cô đang giúp mẹ Cố Nguyên chuẩn bị đồ ăn, hai người phụ nữ nói chuyện rôm rả, không khí vô cùng hòa hợp.

Nếu biết mình và Cố Nguyên đã ly hôn, không biết gia đình còn có thể tiếp tục một cuộc sống bình yên và hạnh phúc như thế này nữa không?

Tô Dao đứng ở cửa nhà bếp, không nhấc chân nổi một bước.

Có lẽ năm mới khiến cho không khí gia đình càng thêm sâu đậm, cô từ trước đến nay vẫn chưa ý thức được một cách sâu sắc rằng, kết hôn không phải là việc riêng của hai người mà là sự tiếp xúc và hòa hợp của cả gia đình hai bên.

Hoàn cảnh của cô và Cố Nguyên rất đặc biệt. Hai nhà vốn là hàng xóm láng giềng sống cùng một khu, bố mẹ hai bên vốn là bạn bè mấy chục năm, sau khi Cố Nguyên và Tô Dao kết hôn thì sợi dây gắn kết đó

càng khiến hai gia đình thân thiết như một.

Ban đầu những gì cô nghĩ thật đơn giản, chỉ cần anh có thể cho cô một danh phận hợp pháp, lại có tiền mừng giúp anh giải quyết gánh nặng là một biện pháp song toàn. Khi đó tại sao cô không nghĩ đến sẽ xảy ra tình trạng ngày hôm nay?

“Đứng ngẩn ngơ ở đó làm gì? Không có việc gì thì vào đây giúp một tay đi.”

Mẹ giơ tay vẫy Tô Dao lại, làm đứt mạch suy nghĩ trong cô. Tô Dao cười cười, lấy lại bình tĩnh rồi tới giúp mẹ bóc hành.

“Dao Dao, Cố Nguyên lúc trước nói nó sẽ chuyển phòng triển lãm về Bình Thành, là thật hả?”

Mẹ Cố Nguyên khẽ đến bên cạnh Tô Dao, nhỏ giọng hỏi.

Tô Dao khẽ sững người lại, hóa ra Cố Nguyên nói trở về Bình Thành không phải là nói đùa. Anh hành xử rất thận trọng, nếu không thực sự suy nghĩ và định thực hiện thì anh sẽ không bao giờ tiết lộ như vậy.

Nhìn ánh mắt mong chờ và vui mừng của mẹ Cố Nguyên, Tô Dao chần chừ một lát: “Con không rõ anh ấy suy nghĩ như thế nào...”

“Con bé này, đồn thổi làm sao được” - Mẹ Cố Nguyên đập đập Tô Dao - “Trở về đây là một việc tốt, ban đầu các con đi Nam Thành mẹ đã không đồng ý. Ở nhà tốt như vậy, nếu các con ở nhà, mọi người còn có thể giúp con trông chừng Tô Thư. Hơn nữa, nếu ở nhà thì con đi làm chỗ của ba, cũng không làm con mệt, lại còn có thời gian chăm sóc gia đình...”

Những lời nói này hình như giống hệt những lời mà Cố Nguyên đã nói với cô, đúng là mẹ con. Tô Dao cười nói: “Mẹ, để anh ấy quyết định đi ạ, con ủng hộ quyết định của anh ấy.”

“Thật không?”

Tô Dao sững người, quay đầu thấy Cố Nguyên không biết đã vào phòng bếp từ khi nào. Anh đứng yên nhìn cô: “Có phải là anh quyết định như thế nào thì em đều đồng ý?”

Trước đây anh bỏ qua ý kiến của cô, bây giờ lại chuyển sang ép cô phải chọn lựa.

Ở lại Nam Thành, hôn nhân của hai người đã kết thúc hoàn toàn. Từ chối tình cảm của Cố Nguyên, quan hệ của hai người cùng lắm chỉ là bạn bè tốt mà thôi.

Về Bình Thành có nghĩa là lựa chọn Cố Nguyên, rời xa Hứa Đông Dương, từ đây an phận ở bên cạnh anh, cùng anh bảo vệ gia đình nhỏ bé này.

Cố Nguyên rất hiếm khi có thái độ cưỡng ép khi nói chuyện, hai bà mẹ cảm thấy có gì đó không ổn. Tuy nghiêng về phía hi vọng hai con sẽ quay về nhưng ở thời khắc quan trọng thì mẹ Cố Nguyên vẫn lựa chọn bảo vệ con dâu mình

Mẹ Cố Nguyên đẩy Cố Nguyên một cái:

“Cái thằng này, có việc gì thì phải thảo luận với Dao Dao, làm sao có thể như thế, con bé không muốn về thì con ăn thịt nó à?”

Cố Nguyên không nói gì, quay người đi ra khỏi nhà bếp.

Hai bà mẹ đưa mắt nhìn nhau. Mẹ Tô Dao khẽ đẩy đẩy Tô Dao: “Sao vậy? Cãi nhau à?”

Thái độ của Cố Nguyên bộc lộ khá rõ rệt, mượn lý do không qua nữa, Tô Dao cười miễn cưỡng: “Chỉ cãi nhau vài câu thôi mẹ ạ, không sao đâu ạ.”

“Thằng này.” Mẹ Cố Nguyên tức giận đập thót, bỏ đồ đang cầm trong tay sải bước ra ngoài, vừa đi vừa mắng: “Thằng này, không nể mặt vợ gì hết, hôm nay mẹ sẽ dạy dỗ mày.”

Mẹ Tô Dao nhìn thấy, vội chạy ra kéo mẹ Cố Nguyên lại: “Không phải con nó nói rồi sao, chỉ cãi nhau vài câu thôi mà, có nhà nào sống mà không có xích mích gì

đâu. Sắp tết rồi, chị đừng đi mắng Cố Nguyên nữa, nó cũng hơn ba mươi rồi, con nó cũng có sĩ diện nữa!”

Tô Dao ngăn mẹ Cố Nguyên lại: “Mẹ, thực sự không có chuyện gì đâu mà, để con đi nói chuyện với anh ấy.”

Mẹ Cố Nguyên bị mẹ con Tô Dao ngăn lại. Mẹ Tô Dao kéo mẹ Cố Nguyên rồi lườm Tô Dao, Tô Dao quay người đi ra ngoài tìm Cố Nguyên.

Cố Nguyên đang đứng hút thuốc ở ban công tầng hai.

Tô Dao đóng cửa lại, chậm rãi đến đằng sau Cổ Nguyên. Anh nghe thấy tiếng bước chân của cô nhưng không quay đầu lại.

Cổ Nguyên đang giận.

Anh làm sao vậy? Sau khi nhìn thấy phản ứng của Tô Dao ở siêu thị, anh đột nhiên trở nên khác thường. Sự nhẫn nại và lòng bao dung của anh trong chốc lát đều biến

mất, anh còn định dùng sức mạnh để níu giữ cô bên mình.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy Tô Dao trong tình trạng tan nát cõi lòng, mà sự đau khổ ấy đều vì Hứa Đông Dương.

“Nếu anh muốn về Bình Thành thì chúng ta cùng về.”

Tô Dao đứng sau lưng anh nói.

Bên ngoài có mấy đứa trẻ đang đốt pháo, bụi pháo bay khắp trời, đẹp rực rỡ.

Điều thuốc lá trên tay Cổ Nguyên lập lờ, cho đến khi cháy vào tay anh mới cảm thấy bỏng rát. Cổ Nguyên đưa tay dập thuốc, quay lại nhìn Tô Dao.

Tô Dao im lặng đứng nhìn anh.

Mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Hứa Đông Dương là người yêu đầu tiên, cũng là người yêu duy nhất của cô. Trước đây cô đã dành tất cả tình cảm của mình để yêu anh, tình cảm ấy khắc sâu trong ký ức cô, vì vậy cô mới dao động nhiều như vậy trong lần gặp lại sau nhiều năm xa cách.

Thế nhưng hiện thực là hiện thực.

Suy nghĩ ấu trĩ thôi thúc cô và Cổ Nguyên kết hôn ngày trước đã chứa đựng rất nhiều hiểm họa khôn lường, đây là một sai lầm không thể cứu vãn. Sau này, việc ly hôn với Cổ Nguyên lại càng là sai lầm.

Quay về đi!

Tô Dao quả nhiên hạ quyết tâm.

Sáu năm qua đã gây dựng quá nhiều thứ, cô không thể lẩn tránh và xem nhẹ, chỉ có thể đương đầu với

Cổ Nguyên nhìn cô hồi lâu rồi mới cất giọng chậm rãi: “Dao Dao, em có biết là mình đang nói gì không?”

Tô Dao cười cười: “Em biết. Nhưng có một số chuyện, trước khi anh đưa ra chọn lựa, em muốn nói rõ ràng với anh. Em lựa chọn quay về cùng anh, đồng ý ở bên cạnh anh, chủ yếu là sự lựa chọn của em không phải em có tình cảm với anh. Em nghĩ rằng hôn nhân có tình yêu mới hoàn mỹ và lý tưởng nhưng những thứ phải suy nghĩ cho hôn nhân lại nhiều hơn tình yêu rất nhiều. Từ một góc độ nào đó, chúng ta là hai người phù hợp để chung sống với nhau. Còn vì Tô Thư, em thực sự không nhẫn tâm phá vỡ sự nhận thức của con bé về gia đình.

Nhưng em và anh lúc đầu kết hôn là một sai lầm, ly hôn lại càng là một sai lầm. Bây giờ nếu chúng ta tái hợp cũng là một hành động không có trách nhiệm. Vì vậy em muốn về Bình Thành, tránh xa những phiền nhiễu không cần có, coi đây là thời gian để anh suy nghĩ lại cho rõ ràng.

Không nói đến tình nghĩa bao năm từ nhỏ đến lớn, cũng không nói đến thói quen và sự dựa dẫm khi sống cùng nhau suốt bao nhiêu năm qua, anh phải biết rằng em là một bà mẹ đã có con, Tô Thư không phải con ruột anh. Em hi vọng anh hiểu rõ mình đang làm gì, mình muốn làm gì.”

Tô Dao cười đau khổ: “Cổ Nguyên, anh biết không? Có nhiều lúc em nghĩ rằng, anh muốn tiếp tục ở cạnh em có phải là một thói quen hay không. Anh hiểu lầm thói quen sống này thành tình cảm anh dành cho em.

Trong cuộc sống em không phải là một người phụ nữ dũng cảm, nhưng em có cách suy nghĩ của em. Em bình thường, không có gì hơn người khác, vì vậy em không thể chắc rằng em có thể dựa vào tình cảm này để sống với anh lâu dài.

Thứ em cần rất đơn giản. Anh có thể cho em mọi thứ em đã kỳ vọng trong hôn nhân, nhưng em không biết yêu cầu của anh là gì, em không biết có thể đáp ứng tất cả hy vọng của anh đối với hôn nhân trong cuộc sống sau này hay không.”

“Dao Dao.” - Cố Nguyên bước lên trước ngắt lời cô - “Anh là một người đàn ông đã trưởng thành, anh hiểu rõ thứ mình cần là gì.”

Tô Dao im lặng. Cố Nguyên đưa tay vuốt tóc Tô Dao, cô không còn cảm nhận thấy sự lạnh lẽo từ anh, anh lại trở về trạng thái nhẹ nhàng và hiền hòa: “Dù nói gì đi nữa, em đưa ra quyết định này khiến anh rất vui mừng.”

Khi hai người vừa xuống dưới nhà thì bố mẹ hai bên đã bắt đầu bày biện đồ ăn, nhìn thấy thần sắc của họ, hai bà mẹ đều lườm con rồi cười cười. Cố Nguyên ra ngoài sân tóm được Tô Thư đang hờn hờn nô đùa, ôm nó đi rửa tay rồi vào phòng, ngồi bên cạnh Tô Dao ăn cơm.

Một nhà chật cứng khách khứa, toàn là người thân thích. Chuyện luân phiên ăn cơm tất niên ở các nhà sẽ được duy trì cho tới qua tết, bây giờ là chú bác đến nhà họ, sau này gia đình phải đi chúc lại. Cố Nguyên luôn quan tâm chăm sóc Tô Thư và Tô Dao bên cạnh, khiến dì Hai ngồi bên cứ cười mãi: “Hai đứa này, kết hôn lâu như vậy rồi mà tình cảm vẫn tốt.”

Tô Dao đang ngồi gỡ cá cho Tô Thư, nghe vậy ngẩng lên nhìn dì hai cười cười, không nói gì.

Dì ba nhìn Cố Nguyên: “Tô Thư sáu tuổi rồi, các cháu không muốn thêm đứa nữa à?”

Ban đầu kh họ khẫu cho Tô Thư, nghĩ rằng cuộc hôn nhân của mình và Cố Nguyên chỉ là trao đổi lợi ích, sớm muộn cũng sẽ có ngày ly hôn, vì vậy con khi đó không theo họ Cố mà theo họ Tô. Hai người sau khi thương lượng với nhau nói với gia đình họ Cố là sẽ sinh thêm đứa nữa, cố gắng sinh một đứa con trai mang họ Cố.

“Đúng rồi, nếu sinh thì phải sinh luôn cho sớm!” - Dì hai ngồi cạnh tiếp lời - “Dao Dao cũng sắp ba mươi rồi, đàn bà qua ba mươi thì sinh nở không tốt, phải tranh thủ sinh cho họ Cố chúng ta một cậu nhỏ nữa chứ.”

Cố Nguyên cười cười chuyển đề tài: “Dì hai, dì ba, hai em sắp cưới rồi chứ ạ?”

“Sắp rồi, năm nay sẽ kết hôn!” - Dì hai cười hí hửng - “Đến lúc đó hai đứa phải tới nhé, có đi xa cũng phải tranh thủ về đây.”

“Vâng, nhất định bọn cháu sẽ tới.”

Cố Nguyên nắm chặt tay Tô Dao, mỉm cười nhìn bố mẹ hai bên: “Bố mẹ, con cũng muốn nói với mọi người, năm sau con và Tô Dao định quay về Bình Thành. Ra tết con sẽ thu xếp việc phỏng triển lãm tranh, hộ khẩu của Tô Dao và Tô Thư con sẽ chuyển về đây.”

“Anh xem con anh, một nhà ba người mà cứ đòi bay nhảy đi Nam Thành.”

Mẹ Cố Nguyên lên tiếng, giọng không một chút trách móc: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Về nhà ban đầu thì ở nhà, nếu các con cảm thấy không tiện thì mua một căn hộ. Tóm lại, quay về là mọi thứ đều tốt cả.”

Mọi người đều theo đó phụ họa, Tô Dao nhìn Cố Nguyên, anh cũng đang nhìn sang cô.

Như vậy cũng tốt.

Buổi tối, Tô Dao và Cố Nguyên sau khi cho Tô Thư ngủ liền quay về phòng mình.

Tuy đã lựa chọn sống cùng anh nhưng đứng trước hoàn cảnh này, trong lòng Tô Dao vẫn có cảm giác gì đó.

Nói một cách nghiêm túc, cô và Cố Nguyên dù đã gần gũi nhưng tình cảm thì vẫn nặng về tình thân, vì vậy cô tin rằng hai người có thể sống cùng nhau trong sự tin tưởng. Nhưng bây giờ đã vượt quá giới hạn đó, quan hệ giữa hai người đã thay đổi, đối diện với tình cảm này, cô cảm thấy có một áp lực thật lớn.

Cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Thế nhưng anh rốt cục vẫn là một người đàn ông. Cô đưa ra lựa chọn và lời hứa như vậy, liệu anh có...

Tô Dao thần người trong bóng tối phòng khách đã hơn một tiếng, cuối cùng cô bối rối về phòng, khẽ đẩy cửa, đèn trong phòng đã tắt, Cổ Nguyên đã nằm yên.

Tô Dao nhẹ đi vào, dừng lại bên giường hồi lâu rồi nhẹ nhàng nhấc chân lên, ngồi xuống. Cơ hồ như vừa chạm vào giường, đột nhiên eo cô bị siết chặt lại, cả người cô bị kéo vào lòng anh.

“Dao Dao.”

Anh đề lên người cô, thì thầm bên tai cô: “Sao em lại lâu như vậy?”

Đây chính là điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, đàn ông sau khi được chấp thuận về tình cảm thì bước tiếp theo sẽ là đụng chạm thể xác, đàn ông cho rằng khi người phụ nữ chấp nhận tình cảm là đã cho phép anh ta phá bỏ bức tường ngăn cách để chạm vào thân thể họ.

Thế nhưng phụ nữ thì không giống như vậy, họ cần một quá trình tiếp nhận từ từ.

Hướng hồ Tô Dao đối với Cổ Nguyên dù có cảm giác nhưng cũng không phải là nồng nhiệt như vậy.

Cô bối rối.

Cổ Nguyên cảm nhận rõ rệt điều này.

Anh khẽ thở dài, không có thêm một động tác nào đi quá nữa. Cổ Nguyên khẽ dừng lại, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Tô Dao. Tim anh thất lại, Cổ Nguyên cố gắng kiềm chế, miệng cười khổ sở, nói những lời dối lòng mình: “Anh chỉ muốn ôm em.”

Tô Dao không cử động. Đã rất nhiều năm cô không trải qua chuyện chăn gối nhưng cô không phải là một cô gái không biết gì, cô biết là trong hoàn cảnh này, việc cô từ chối chỉ như thêm dầu vào lửa.

Anh có nhu cầu sinh lý bình thường của một người đàn ông, nhưng anh nói như vậy

thể hiện sự tôn trọng đối với cô, cô lựa chọn tin cậy anh.

“Hay là... trước tết chúng ta quay lại Nam Thành một chuyến?Cổ Nguyên khẽ nói - “Chuyển công việc và hộ khẩu của em về đây, sau đó chúng ta tái hôn, còn những việc khác thì đợi sang năm làm cũng được.”

Tô Dao do dự hồi lâu rồi gật gật đầu.

Suy nghĩ của Tô Dao là dù Hứa Đông Dương có nói là xin nghỉ việc chính thức phải thông báo trước một tháng nhưng so với thời hạn một tháng mà anh đưa ra thì chỉ còn hơn một tuần, hơn nữa, Hàn Thụy cũng đã sắp xếp người thay vào vị trí hiện tại của cô.

Bình thường mà nói, bàn giao nhân sự rồi nghỉ trước một thời gian thì công ty cũng sẽ không làm khó, việc xin nghỉ cũng không phải là một vấn đề quá lớn.

Ngày hôm sau, Cổ Nguyên và Tô Dao cùng quay lại Nam Thành. Tô Dao tới công ty tìm Hàn Thụy để làm thủ tục xin nghỉ việc, nhưng không ngờ lại bị anh từ chối khéo.

“Tôi không có quyền quyết định cho cô xin nghỉ sớm hơn thời hạn.”

Hàn Thụy nhìn cô áy náy: “Cô cũng biết đấy, có rất nhiều việc và thủ tục phải được thực hiện theo trình tự, chưa đến thời hạn thì không được để người khác xin nghỉ.” - Hàn Thụy xoa xoa tay tỏ vẻ khó xử - “Nếu cô muốn xin nghỉ thì phải có ý kiến đồng ý của hai lãnh đạo cấp trên, nếu không, tôi không thể làm gì được.”

Tô Dao trong lòng khẽ chấn động.

Cổ Nguyên không đưa Tô Dao tới công ty. Anh đến phòng triển lãm làm một số việc. Ở đây là cơ quan, dù Tô Dao và Hứa Đông Dương gặp nhau thì cũng không thể xảy ra điều gì. Tuy nhiên, ngoài sự dự liệu của hai người, Hứa Đông Dương ra mặt làm khó>

Tô Dao rời khỏi phòng làm việc của Hàn Thụy, đứng thẩn thờ ở cửa ra vào. Cơ quan giữ lại hồ sơ và hộ khẩu của cô nên cô không thể làm gì. Thật không ngờ Hứa Đông Dương lại ra tay như vậy.

Không đúng, lẽ ra cô không nên ngạc nhiên vì những hành động này, đây chính là cách làm việc của Hứa Đông Dương.

Có rất nhiều người trong văn phòng biết việc Tô Dao xin nghỉ làm là do cô không muốn ở trong tình huống khó xử, còn những người không biết rõ sự tình thì cho rằng Tô Dao vì đắc tội với tổng giám đốc nên mới rơi vào tình cảnh như vậy. Tuy cảm thấy Tô Dao đáng thương nhưng quy tắc sinh tồn trong công ty lại khiến họ lựa chọn những việc làm bảo vệ lợi ích bản thân, không có một ai đi ra an ủi cô.

Tô Dao trong lòng hiểu rõ cách nghĩ của mọi người nên cũng không cất tiếng chào ai, sải bước ra ngoài. Vừa ra khỏi văn phòng thì Hứa Đông Dương nghe tin cô tới cơ quan bèn đi xuống chặn ở cửa thang

máy.

Mọi người đều nhìn thấy lãnh đạo và Tô Dao gặp nhau, tất cả đều cặp mắt xuống nhưng tai thì nghe ngóng. Hứa Đông Dương quét mắt nhìn mọi người đằng sau lưng Tô Dao, thấy mọi người đều đang chăm chỉ làm việc mới lạnh lùng nói: “Cô tới văn phòng làm việc của tôi.”

Nói dứt câu, anh đi vào thang máy, quay lại nhìn Tô Dao. Tô Dao ngần ngừ chốc lát rồi đi theo.

Hai người im lặng không nói lời nào. Tới tầng mười tám, đang đi qua hành lang thì thư ký Trương vô tình gặp cũng không dám lên tiếng chào hai người, quay người tránh vào trong phòng mình.

Tô Dao giãy giụa nhưng anh ôm siết cô lại. Tô Dao ngẩng đầu, người đàn ông đứng trước mặt cô với cặp mắt đỏ tở ra vô cùng lạnh lùng, ôm chặt lấy cô khiến cô dường như không thể thở được.

Anh đẩy cô vào sát tường. Nụ hôn của anh thật thô bạo, làm đau cô. Tô Dao lấy hết sức đẩy Hứa Đông Dương ra. Thế nhưng, anh đã nắm chặt hai tay cô, cười một tiếng lạnh lùng: “Anh vẫn nghĩ rằng em sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa! Sao nào, có phải là không quay lại không?”

“Anh thật quá đáng!”

Bởi vì nín thở, lại thêm sự kích động vì nụ hôn vừa rồi của Hứa Đông Dương, hai má Tô Dao đỏ bừng lên: “Buông tôi ra!”

Hứa Đông Dương buông Tô Dao ra, nhìn mặt cô nhạt nhòa nước mắt, lòng như bị cắt từng khúc ruột, đau đớn nhưng lại trào dâng sự khoái cảm sau khi đã làm tổn thương cô: “Tôi sẽ không cho anh ta toại nguyện. Muốn cướp em từ tay tôi à, nằm mơ!”

18. Chương 16

Chương 16: Anh không cho em lùi bước

“Chúng ta cùng chờ xem, Tô Dao!” - Hứa Đông Dương lạnh lùng nhìn cô - “Không phải việc nào cũng toại nguyện theo ý cô đâu.”

Tô Dao tức giận bước ra khỏi phòng làm việc của Hứa Đông Dương. Anh không ngăn cô lại, chỉ lạnh lùng.

Mặt Tô Dao vì quá kích động nên vẫn đỏ bừng, còn lại dấu vết của những giọt nước mắt. Cô không muốn ai nhìn thấy bộ dạng của mình như vậy nên không đi thang máy mà chạy xuống bằng thang bộ.

Ra khỏi công ty dường như cô vẫn chưa bình tâm trở lại. Tô Dao chạy suốt chặng đường, cũng không biết là mình muốn đi đâu. Đột nhiên cô đâm sầm vào vòng tay một người, người đó đưa tay ra giữ chặt cô lại: “Sao vậy Dao Dao?”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn lên. Cố Nguyên sau khi làm xong việc thì đến đây đợi cô. Cố Nguyên nhìn cô một lượt, sắc mặt chợt đanh lại: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tô Dao lắc lắc đầu, sau khi rời xa Hứa Đông Dương cô mới dần dần bình tĩnh lại:

“Công ty gây khó khăn, em sợ là nhất thời khó có thể rời đi được.”

Tô Dao nói rất ần ỷ, nhưng Cổ Nguyên vẫn nghe ra được ý cô. Không ngờ đối phương lại làm như vậy, có thể nói, ở một góc độ nào đó có thể nói đây là quyết tâm phải có được Tô Dao của hắn hay không?

Cổ Nguyên ngẩng đầu nhìn chiếc cổng sau lưng cô, khẽ nhíu mày, dịu cô lên xe: “Đi thôi, có gì thì về chúng ta nói.”

Hai người vừa về tới nhà thì điện thoại từ Bình Thành gọi tới.

Bởi vì Cổ Nguyên trước khi đi có nói với gia đình là anh và Tô Dao quay lại Nam Thành, cố gắng thu xếp các thủ tục xong trước tết nên ở nhà trông ngóng kết quả, gọi điện tới hỏi thăm tình hình ra sao Cổ Nguyên không tiện nói gì, đành nói là cơ quan làm thủ tục bây giờ đều đã nghỉ,

trước tết sợ rằng không thể làm xong thủ tục, đành phải đợi năm sau rồi tính tiếp.

Mẹ Cổ Nguyên nghe nói không thể làm được thủ tục lúc này bèn giục hai người quay về nhà sớm. Cổ Nguyên vâng dạ vài câu rồi cúp điện thoại.

Anh cảm thấy rất buồn bực.

Bây giờ có thể kéo dài một thời gian, nhưng anh và Tô Dao phải quay về Bình Thành, đây là vấn đề sớm muộn.

Ở nhà không ai biết anh và Tô Dao đã ly hôn, anh mà quay về nhà thì khi chuyển hộ khẩu tự nhiên vẫn là chuyển một nhà ba người. Nếu trước khi về Bình Thành mà không giải quyết ổn thỏa việc này thì mọi người trong nhà sẽ biết chuyện anh và Tô Dao ly hôn.

Làm sao lại không nghĩ ra là Hứa Đông Dương sẽ lợi dụng quyền thế trong tay để giữ Tô Dao lại. Nếu sớm biết như thế này thì khi vừa tới Nam Thành, dù có thế nào đi nữa cũng phải bảo Tô Dao để hộ khẩu ở nhà, không nộp vào công ty. Nhưng sự việc đã xảy ra đến nước này, có nghĩ những việc này cũng không có tác dụng gì, rồi lại sinh ra buồn chán không cần thiết.

Sau khi quay về nhà, Tô Dao vào trong phòng tắm, chưa kịp thay đồ đã vội mở vòi hoa sen phụt vào mặt.

Trong lòng cô vô cùng hỗn loạn.

Sự đụng chạm của Hứa Đông Dương ban nãy dường như vẫn còn vương vấn trên cơ thể cô, khiến cô sợ hãi, xấu hổ, tủi nhục, vừa gây cảm giác ghê s vừa khơi gợi trong cô những khao khát đã chôn chặt từ lâu.

Nước lạnh xối vào mặt cô, cái lạnh giá và sức ép từ nước xối vào làn da cô gây cảm giác đau rát, nhưng như vậy vẫn không thể đẩy lùi được sự rối bời và những khao khát trong cô.

Hứa Đông Dương giống như một con dao sắc, lúc nào cũng có thể dễ dàng làm tổn thương cô.

Tô Dao gục mặt vào tường đá lạnh băng trong phòng, cố gắng mượn cái lạnh lẽo ấy để làm vơi nguội những dao động trong lòng.

Cổ Nguyên cúp điện thoại rồi ngồi một lúc trên ghế sofa, trong phòng tắm vọng lại tiếng nước chảy xối xả.

Không biết Tô Dao đang nghĩ gì, cũng không biết Hứa Đông Dương đã gây ảnh hưởng to lớn như thế nào với cô.

Cổ Nguyên đứng dậy đi vào nhà bếp, định xem có gì có thể ăn được vào buổi tối hay không. Bước tới nhà bếp anh chợt phát hiện có gì đó khác lạ, đứng ở đó một lúc đột nhiên anh quay người nhìn lên bình nước nóng trên tường.

Bình nước nóng khí ga được lắp trong nhà bếp, trong phòng tắm vọng lại tiếng nước chảy, nhưng bình nước nóng ở ngoài này không hề báo đèn xanh.

Cổ Nguyên đứng lặng, hai tay nắm chặt lại.

Tô Dao bị nước lạnh làm cho rét run, sau khi ngăn lại dòng suy nghĩ miên man của mình mới mở vòi nước nóng, rất lâu sau cơ thể mới. Cổ Nguyên làm chút đồ ăn rồi đặt lên bàn ăn. Anh tắt điện, bật chiếc đèn nhỏ ở trên bàn. Nhìn thấy cô từ nhà tắm đi ra, anh cầm ly trong tay lắc đi lắc lại trước mặt cô: “Hôm nay, chúng ta cùng uống hai cốc nhé.”

Tô Dao cầm khăn bông lau mái tóc ướt sũng, nhìn Cố Nguyên khẽ mỉm cười rồi trở về phòng mình thay bộ quần áo ngủ rồi quay trở ra. Nhìn những món ăn mà Cố Nguyên làm, tuy là những bán thành phẩm đã được gia công nhưng rất tinh tế. Bị giày vò cả một ngày, bây giờ cô cảm thấy rất đói.

Cố Nguyên vào bếp lấy ra một chai rượu, Tô Dao hơi ngạc nhiên. Những chai rượu này đều do bạn anh tặng, bình thường một mình, anh rất hiếm khi uống, hôm nay tại sao anh lại lấy ra cùng uống với cô?

“Hôm nay chỉ có anh và em, hiếm khi ở riêng với nhau, anh biết vì việc làm thủ tục mà em không vui, uống một chút rượu cho thoải mái nhé.”

Anh rót cho cô nửa cốc nhỏ, đẩy lên trước mặt cô. Tô Dao ngập ngừng hồi lâu, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tỷu lượng của em không tốt lắm.”

“Dù sao cũng đang ở nhà mà, uống say rồi ngủ cũng được.”

Cố Nguyên không nhìn cô, anh rót cho mình nửa cốc, chậm rãi nói tiếp: “Tâm trạng anh hôm nay cũng không vui, coi như em ngồi với anh, uống một chút.”

Tại sao tâm trạng anh không vui, nguyên nhân là do cô, vì thế Tô Dao im lặng.

Cố Nguyên rót xong rượu, ngẩng đầu lên nhìn Tô Dao, khẽ mỉm cười: “Ném thử đồ anh nấu xem có ngon không.”

Tô Dao cầm đũa lên, ăn một miếng thịt bò. Lửa hơi to, dai, nhưng mùi vị thì rất tuyệt. Cô cố nhai, gật đầu: “Cũng ngon.”

Cố Nguyên nhìn cô cười.

Tô Dao có chút bối rối, cúi đầu xuống, tránh ánh nhìn của Cố Nguyên.

Cô cảm thấy anh bây giờ có chút gì đó khác khác, không giống như ngày thường, nhưng không biết là khác thế nào.

Thấy Tô Dao lẩn tránh ánh mắt của mình, anh vờ như không để ý, gấp một miếng dưa lên miệng, uống một ngụm rượu: “Uống chung với rượu này thấy rất hợp, em thử xem. Đây là rượu một cậu bạn giới thiệu, nói loại rượu hoa quả này có mùi vị rất hợp với thịt bò, uống rượu này sẽ khiến mùi vị thịt bò thơm hơn, có rất nhiều nhà hàng ăn kèm thịt bò với loại rượu này.”

Tô Dao bán tín bán nghi nhắc cốc rượu lên, uống một ngụm nhỏ. Mùi hoa quả đậm đà tan dần trong miệng, mùi cồn phảng phất trong hương hoa quả, quện với thịt bò trong miệng càng tạo ra mùi vị nguyên chất của thịt bò.

Tô Dao từ từ thưởng thức một lượt, gật đầu tán thưởng.

“Sang năm Tô Thư đã năm tuổi rồi, mẹ muốn con bé đi học trước. Trường tiểu học Bình Thành cũng rất tốt, bố mẹ định bỏ tiền ra chạy cho con vào đó, em có ý kiến gì không?”

Cố Nguyên đặt cốc xuống, vừa cúi đầu ăn chậm rãi vừa>

Tô Dao ngẩn người: “Con vẫn còn nhỏ...”

“Không nhỏ nữa.” - Cố Nguyên lấy khăn ướt lau miệng - “Hồi đó chúng ta đi học lớp một cũng là năm, sáu tuổi. Thực ra sớm một chút cũng tốt, con sẽ dễ tập trung, hơn nữa nếu thành tích không tốt thì có thể học lại một năm, con bé cũng có vốn rồi.”

Tô Dao nghe vậy im lặng không phản đối. Cố Nguyên ngẩng đầu nhìn cô, đột nhiên đặt khăn xuống rồi đứng dậy, đưa tay nhẹ vuốt má cô. Tay anh thật ấm, đáng người anh che mắt ánh đèn trên mặt bàn, khiến cô không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh: “Em xem em kia, sao mà ăn đây lên mặt vậy?”

Tô Dao phản ứng một cách tự nhiên, quay mặt sang một bên, tránh sự va chạm của anh rồi tự mình dùng khăn ướt lau đi: “Thật không?”

Dưới ánh đèn, gương mặt anh mờ ảo, anh mỉm cười nhẹ nhàng, dường như không để ý đến hành động lẩn tránh vừa rồi của cô.

Tô Dao càng cảm thấy bất an.

Ánh đèn lung linh làm cho căn phòng trở nên ấm áp. Cố Nguyên nở nụ cười mà cô chưa từng nhìn thấy, thân thiết và hiền hòa, có rất nhiều cảm giác đan xen vào nhau. Anh đập tay, dựa vào lưng ghế phía sau, Tô Dao chợt cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè nặng lên cô

Tô Dao vội cầm cốc rượu trước mặt uống một ngụm

“Rượu ngon không?” - Cố Nguyên cầm lấy bình rượu, rót thêm cho Tô Dao - “Anh cũng thấy thích mùi hoa quả của loại rượu này, giống như nước hoa quả tươi.”

Anh nói rồi lại tiếp tục rót thêm cho mình, nâng cốc rượu lên, khẽ lắc lắc về phía Tô Dao: “Vì hai mươi tám năm quen biết của chúng ta, cạn ly.”

Tiếng ly thủy tinh chạm vào nhau, phát ra âm thanh lạnh lót. Hai người uống một hơi cạn ly. Cố Nguyên lại rót tiếp vào ly của mình và Tô Dao rồi đẩy tới trước mặt cô.

“Vì em đồng ý về Bình Thành cùng anh, cạn ly.”

Tô Dao do dự hồi lâu. Loại rượu hoa quả này không có mùi vị của cồn, uống vào không thấy say, độ cồn không cao. Cô nhìn Cố Nguyên cười cười rồi lại cùng ly uống cạn với anh.

Lần này Cố Nguyên không rót tiếp cho cô nữa, anh đặt ly của cô sang một bên: “Em ăn chút gì đi, nếu không cồn trong rượu bốc lên, dạ dày của em sẽ rất khó chịu.” Cố Nguyên vẫn luôn quan tâm tới cô. Tô Dao làm theo ý anh, cúi đầu ăn chút rau. Không quá mười phút sau Tô Dao cảm thấy có gì khác lạ.

Cô đang gấp miệng thịt bò chợt đưa rớt xuống, văng lên bàn, kêu “cách” một tiếng.

Cố Nguyên dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Dưới ánh đèn, sắc mặt của cô hồng lên, ánh mắt giống như hồ nước long lanh, cô

cười một cách ngại ngùng: “Hình như em uống hơi nhiều.”

Lúc đầu thì không thấy có cảm giác say, nhưng bây giờ tay chân cô chợt nóng bừng lên giống như cảm giác sau khi uống rượu trắng nồng độ cao, khiến người cô càng lúc càng mềm nhũn, không có sức lực, đầu cô càng lúc càng mê man. Nhìn xung quanh tất cả giống như được bao bọc trong một quả bong bóng đang xoay chuyển, méo mó...

Cố Nguyên ngồi yên tại chỗ của mình, nhìn cô không chút biểu cảm. Kỳ lạ, sao anh lại nhìn cô với nét mặt như vậy?

Đôi đũa trên tay Tô Dao không hiểu đã rớt xuống sàn từ khi nào. Cô đưa tay lên dụi mắt mình, thái độ lạnh lùng ấy cô chỉ có thể nhìn thấy trên gương mặt Hứa Đông Dương, còn Cố Nguyên, lúc nào anh cũng ôn hòa, hiền hòa, làm sao anh có thể nhìn cô với ánh mắt như vậy?

Tô Dao như một đứa trẻ, đưa tay ôm lấy mặt, nhìn anh buồn buồn.

Cố Nguyên cúi đầu im lặng một giây rồi đứng lên, đến bên cô, dịu dàng lấy cô.

Cô đẩy anh ra xa: “Anh muốn làm gì?” “Dao Dao, em uống nhiều rồi, anh dìu em đi ngủ.”

Giọng Cố Nguyên chắc nịch, động tác cũng dứt khoát.

Anh hiểu rõ Tô Dao uống liền ba cốc với chiếc dạ dày trống rỗng thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Cô dường như tỉnh hơn chút ít, ngẩng đầu nhìn anh một cách đáng thương: “Em thấy hơi chóng mặt”, nhưng rất nhanh, cô lại đẩy mạnh anh ra: “Em không cần anh dìu em, em có thể tự đi được.”

“Dao Dao.”

Cố Nguyên quàng tay phía sau ghế, cúi người về phía cô: “Anh là Cố Nguyên, em uống nhiều quá, anh bế em đi ngủ.”

Cái tên Cố Nguyên này đã phát huy tác dụng, cô ngẩng đầu nhìn anh vài giây. Anh không dám khẳng định là cô có thể nhìn rõ khuôn mặt của người đằng trước hay không, ánh mắt cô đã bắt đầu phân tán. Nhưng lòng tin của cô dành cho anh được xây dựng trong nhiều năm và mùi quen thuộc tỏa ra từ người anh khiến cô cuối cùng đã yên tâm, đưa tay lên, nhẹ ôm lấy cổ anh.

Cố Nguyên khẽ thở dài.

Anh lợi dụng lòng tin của cô dành cho anh.

Từ giờ về sau cô có còn tin anh như trước nữa hay không?

Anh lắc đầu, xóa tan suy nghĩ này, anh siết chặt tay, bế bổng Tô Dao lên rồi sải bước vào phòng của mình.

Mái tóc dài của cô xỏa tung trên giường, rời khỏi vòng tay của anh, cô vô thức tìm kiếm hơi ấm.

Những ngón tay dài xanh xao nắm chặt chiếc chăn dưới người, cô muốn chui vào trong đó nhưng bị anh giữ lại. Cô lại tìm hướng khác, muốn kéo chăn đắp từ hướng khác nhưng vẫn bị anh ngăn lại. Cuối cùng cô không nhịn được, mở to mắt nhìn anh tức giận, nói những lời giận dữ trẻ con: “Anh đáng ghét!”

“Dao Dao.”

Cố Nguyên đưa tay khẽ xoa má cô. Nhìn cô như vậy anh muốn cười cũng không cười được.

Làn da của cô dường như tan chảy dưới bàn tay anh, sự mềm mại mượt mà. Ánh mắt anh càng lúc càng sâu, tay anh từ từ ve vuốt từ cổ cô xuống nút áo. Rồi sự do dự dường như biến mất, anh cuối cùng đã hạ quyết tâm, anh lên giường, tay siết mạnh, ôm cô lên, cởi áo ngủ của cô.

Làn da chạm sát nhau, bởi vì cồn rượu nên người cô nóng hừng hực. Cố Nguyên cúi đầu hôn lên cổ cô rồi mơn trớn xuống dưới.

Thân thể cô khẽ run lên trong tay anh. Sự ham muốn được kìm nén bao lâu giờ đã trỗi dậy, rồi giữa lúc lý trí và tình cảm không phân định rõ, anh đã thành công và thỏa mãn sự ham muốn.

Đầu đau như búa bổ.

Cùng với những cơn đau đầu là sự rã rời trên Tô Dao mở mắt, ánh nắng đã tràn vào phòng. Quay đầu nhìn sang, Cố Nguyên nằm bên cạnh đã tỉnh lại, đang nhìn cô trầm lặng: “Em tỉnh rồi à?”

Bỗng chốc đầu Tô Dao trống rỗng, rồi sau đó cảnh tượng đêm qua lần lượt hiện về trong cô.

Tô Dao im lặng.

Không ngờ loại rượu này lại mạnh như vậy, khiến hai người đều uống nhiều, xảy ra tình cảnh này.

“Dao Dao?”

Cố Nguyên đưa tay ra ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cô: “Đêm qua anh đã không kiềm chế được mình, nhưng anh sẽ không nói xin lỗi.”

Anh hà tất phải xin lỗi cô, sự việc xảy ra như vậy, bản thân mình uống say cũng là một nguyên nhân lớn.

Đây không phải là lần đầu tiên của cô, cô cũng không phải là một cô bé mới hai mươi tuổi, nam nữ yêu thương nhau là chuyện bình thường. Điều này đã trở thành sự thực, lẽ nào cô còn trách móc anh?

Tô Dao cười cười, không có ý trách cứ hay oán giận anh: “Em uống rượu hình như vẫn chưa tỉnh.”

Cố Nguyên dần dần yên tâm trở lại. Mới sáng sớm anh đã tỉnh dậy, cứ ngỡ rằng khi phát hiện ra sự việc đêm qua phản ứng mạnh, không ngờ cô lại thản nhiên đến vậy.

“Chưa tỉnh thì em ngủ thêm chút nữa đi.” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi ôm cô vào lòng. Cảm giác sở hữu thực sự khiến cho những buồn phiền lo lắng trong trái tim anh dần biến mất. Cô dụi đầu vào ngực anh nên không nhận ra những biểu cảm của anh.

Cố Nguyên hôn vào tóc Tô Dao. Xin lỗi, Dao Dao, cả đời này anh chỉ lừa em lần này, sau này anh sẽ bù đắp cho em.

Tô Dao nhắm mắt lại trong vòng tay của Cố Nguyên. Dù là say rồi xảy ra chuyện này cũng tốt. Bởi vì cô đã hạ quyết tâm chọn người đàn ông này.

Tô Dao đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ vào ngực anh, trái tim anh đập rộn rã. Anh đang căng thẳng trong vẻ ngoài bình tĩnh.

Cố Nguyên thức dậy, bế cô lên: “Em đi tắm nước nóng nhé, sau đó anh đưa em ra bến xe mua vé, buổi chiều em về nhà trước.”

“Còn anh?”

“Anh còn chút việc phải làm ở đây, đợi làm xong ngày mai anh sẽ lái xe về. Ở nhà giục mấy lần rồi, em về trước người yên tâm.”

Tô Dao không phản đối. Dù bên này Hứa Đông Dương không chịu trả lại hộ khẩu cho cô thì tốt nhất cô nên về Bình Thành sớm, tránh sinh nhiều chuyện.

Nhìn Tô Dao lên xe khách rời đi, Cố Nguyên đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, rồi khi quay người đi, ánh mắt anh bỗng trở nên lạnh lùng. Cố Nguyên lái xe thẳng tới công ty Tô Dao.

Phòng lễ tân lịch thiệp mời Cố Nguyên đợi ở tầng một, sau khi gọi điện lên quay sang nói với anh: “Xin lỗi anh, phó tổng Hứa đang họp, bây giờ không thể tiếp anh được. Anh có muốn hẹn lịch với phó tổng Hứa không ạ?”

“Khi nào thì anh ta họp xong?” “Xin lỗi. Tôi cũng không rõ lắm.” Cô lễ tân cười xin lỗi.

Cố Nguyên trầm tư hồi lâu rồi quay người đi ra những vẫn chưa đi xa hẳn, anh đứng ở vườn hoa của công ty hút thuốc.

Trước cửa sổ tầng 18, sau khi dạo dò lễ tân từ chối gặp Cố Nguyên, Hứa Đông Dương đứng im lặng nhìn xuống phía dưới.

Biết là Tô Dao không có cách nào rời xa anh nên anh ta đích thân tới đây sao?

Hứa Đông Dương quét mắt nhìn Cố Nguyên đứng phía dưới rồi quay về làm việc. Khoảng mấy tiếng sau anh trở lại cửa sổ nhìn xuống, người đàn ông đứng ở khuôn viên đã biến mất. Hứa Đông Dương gọi điện thoại xuống quầy lễ tân, xác nhận chắc chắn Cố Nguyên đã rời đi, môi anh nở một nụ cười lạnh lùng.

Muốn cướp Tô Dao đi chỉ kiên nhẫn thế này thôi sao?

Buổi tối, Hứa Đông Dương về nhà, khi anh vừa dừng xe tại nhà xe rồi bước ra thì suy nghĩ lúc trước chợt như làn khói tan biến mất.

Anh đánh mặt lại, nhìn Cố Nguyên đang đứng bên ngoài, lạnh lùng nhìn anh.

“Xem ra cũng có chút bản lĩnh, đã tìm được đến nhà tôi.” Hứa Đông Dương nói.

Cố Nguyên lạnh lùng nhìn anh: “Mục đích của tôi đến đây chắc anh hiểu rõ.”

“Tất nhiên là tôi hiểu rõ, tuy nhiên anh không nghĩ là tôi sẽ để hai người toại nguyện chứ?” - Hứa Đông Dương cười lạnh lùng.

“Tôi hi vọng là anh nên tha cho Tô Dao, không nên quấy nhiễu cuộc sống của chúng tôi.”

“Ồ, tại sao?”. Cơn tức giận trong lòng Hứa Đông Dương đã bắt đầu bốc lên, anh nắm chặt hai tay lại, nói giọng rành rọt: “Hai người đã ly hôn, đối với Tô Dao, tôi và anh chẳng qua cũng chỉ là đối thủ cạnh tranh như nhau, cùng đứng ở vạch xuất phát mà thôi. Anh dựa vào cái gì để tới đây yêu cầu tôi, và cho rằng tôi sẽ hoàn thành tâm nguyện của anh?”

“Hứa Đông Dương, anh có yêu cô ấy không?” - Cố Nguyên lạnh lùng nhìn đối phương - “Ngoài việc anh làm cho cuộc sống của cô ấy trở nên mệt mỏi, khiến cô ấy đau đớn, làm tổn thương cô ấy ra, anh còn có thể làm gì? Dao Dao ban đầu tại sao rời xa anh, lựa chọn tôi, lẽ nào bản thân anh không hiểu rõ hay sao?”

Hai người đàn ông nhìn nhau, không khí càng lúc càng trở nên căng thẳng.

“Nếu đã như vậy, chúng ta hãy cùng đợi xem.”

Cố Nguyên không muốn đôi co với Hứa Đông Dương thêm nữa, đối phương cũng không có ý nhường bước. Anh quay người rồi đột nhiên dừng bước, quay sang nhìn Hứa Đông Dương: “À, đúng rồi, quên không nói cho anh biết, Tô Dao đã đồng ý tái hôn với tôi rồi, tôi sẽ không ngại mời anh uống một ly rượu mừng. Chúng ta đều là người lớn, giữ hộ khẩu của Tô Dao thật là một hành động ấu trĩ, anh nghĩ rằng có thể ngăn cản được tôi và cô ấy tái hôn sao?” - Cố Nguyên lạnh lùng - “Hôn nhân không chỉ là một tờ đăng ký thôi mà nó còn bao hàm rất nhiều thứ, anh cứ chờ mà xem.”

Cố Nguyên nói dứt lời bèn sải bước bỏ đi.

Hứa Đông Dương bỗng chốc trở nên trầm ngâm.

19. Chương 17

Chương 17: Quả bom thứ nhất

Tô Dao không biết là Cố Nguyên đi tìm Hứa Đông Dương, khoảng sáu giờ tối cô tới Bình Thành, vừa kịp cùng cả nhà ăn cơm

Bố mẹ hai bên hỏi vài câu liên quan đến việc làm thủ tục, Tô Dao theo lời dặn của Cố Nguyên đáp lại qua loa. Mẹ Tô Dao quay sang an ủi cô: “Nếu đã như vậy cũng đừng lo lắng, dứt khoát sang năm chuyển hộ khẩu về. Nếu vì việc Tô Thư đi học thì có thể chuyển hộ khẩu của con bé về với bố mẹ trước.”

Tô Dao cười cười không nói gì, trong mắt cô là cả một sự lo âu. Hộ khẩu của cô không rút ra được, Tô Thư và cô cùng chung một hộ khẩu cũng sẽ không rút ra được. Hứa Đông Dương có lẽ chỉ muốn ngăn chặn cô và Cố Nguyên tái hôn, nhưng không biết là đã vô tình nắm trúng nhược điểm lớn nhất của cô.

Buổi tối Tô Thư làm nũng mẹ hồi lâu rồi mới ngủ được. Tô Dao chào bố mẹ Cố Nguyên, nói Cố Nguyên hôm nay chưa về nên tối nay về nhà mình ngủ, bố mẹ anh đồng ý.

Mẹ Tô Dao bế Tô Thư đặt vào phòng của cô rồi kéo con gái ra ngoài phòng khách ngồi, vừa xem tivi vừa nói chuyện.

Tô Dao trong lòng nặng trĩu lo âu nên đáp qua quýt câu được câu chẳng. Mẹ Tô Dao nói chuyện gia đình, rồi đột nhiên chuyển chủ đề, nhắc tới việc cô và Cố Nguyên: “Dao Dao, lần trước nhà Cố Nguyên có nhắc tới việc sinh thêm đứa nữa, nếu các con định có con thì bây giờ tranh thủ luôn đi. Con bây giờ cũng không còn trẻ nữa, vài tuổi nữa mới sinh thì không tốt cho cả mẹ lẫn con.”

Mẹ Tô Dao vừa nói ra câu này, Tô Dao lại nghĩ tới một việc quan trọng. Tối hôm qua không biết Cố Nguyên có dụng biện pháp bảo vệ gì không.

Cô cúi đầu nhớ lại kĩ càng, nhưng mãi cũng không nhớ ra.

“Nói con đó, cái con này, mẹ với con nói chuyện mà con cứ thả đầu óc đi đâu.”

Mẹ Tô Dao đập vào Tô Dao một cái, Tô Dao giật mình bừng tỉnh, cười lấp liếm: “Sinh con không phải là chuyện nhỏ, lẽ nào nói sinh là sinh sao ạ?”

“Ban đầu khi con khai hộ khẩu cho Tô Thư, nói theo họ Tô, bố đã không đồng ý.” Không ngờ bố Tô Dao đứng bên cạnh nói: “Bây giờ tuy nói nam nữ đều như nhau nhưng Trung Quốc vẫn là một nước truyền thống. Nói một câu khó nghe, con và Cố Nguyên có Tô Thư lại để con bé theo họ Tô, bên ngoài không biết có bao nhiêu người cười Cố Nguyên nhà rể ngoài cổng nhà ta. May là nhà ta và nhà Cố Nguyên có mối thâm giao. Tuy họ không nói ra nhưng không có nghĩa là bạn bè thân thích của nhà Cố Nguyên không nói.”

Bố Tô Dao nhìn Tô Dao, nói: “Con phải nghĩ cho Cố Nguyên một chút. Nếu thực sự muốn có thêm đứa nữa thì phải tranh thủ, cũng nên chặn miệng những kẻ bên ngoài. Nếu không muốn có thêm nữa thì phải đổi họ cho Tô Thư, đổi thành họ Cố.”

Tô Dao thật không nghĩ rằng bên ngoài lại có nhiều lời gièm pha như vậy. Cố Nguyên chưa bao giờ nhắc tới trước mặt cô, bố mẹ Cố Nguyên cũng thương cô, không thể hiện thái độ gì về chuyện này, chỉ thỉnh thoảng hỏi cô khi nào sinh thêm đứa nữa.

Họ Tô Thư dù thế nào cũng không thể đổi được. Con bé rất cuộc không phải con đẻ của Cố Nguyên nên không thể mang họ Cố, lấy theo họ cô đã là một bí mật của cô rồi.

Lẽ nào thực sự phải có thêm một đứa nữa?

Nghĩ tới đây, Tô Dao không thể không suy đoán suy nghĩ của Cố Nguyên. Sáu năm nay anh đối với Tô Thư như cha ruột đối với con gái, nhưng Tô Thư và anh rốt cục không có quan hệ huyết thống, hơn nữa khi đó hai người còn chưa có quan hệ với nhau. Bây giờ mọi việc đã thay đổi, Cố

Nguyên liệu có muốn một đứa con hoàn toàn thuộc về anh và cô hay không?

Tô Dao cảm thấy đau đầu.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có đứa con thứ hai. Theo cách nhìn của cô, nếu sinh thêm một đứa nữa thì tình cảm cha mẹ dành cho con cái cũng bị chia sẻ, nhất là đối với gia đình đặc biệt của cô và Cố Nguyên sau khi tái hợp. Nếu cô có thêm đứa con thứ hai, chắc chắn sẽ không công bằng với Tô Thư.

“Con trở về thì không nên đi tìm việc nữa, nên theo lời của mẹ chồng con, tới công ty của Cố Nguyên làm việc.”

Mẹ Tô Dao tiếp tục ngồi bên cạnh dặn dò: “Đừng nói với mẹ nào là phụ nữ phải độc lập, không được dựa vào đàn ông. Ban đầu thấy con tốt nghiệp rồi tự tìm việc, khi đó điều kiện của Cố Nguyên cũng không tốt lắm, nên mọi người để mặc con. Bây giờ tình hình đã khác, công ty của Cố Nguyên làm ăn tốt như vậy, phụ nữ có chỗ dựa thì dựa, nếu không, con lấy người ta làm gì,

kết hôn làm gì?”

Tô Dao định nói gì đó nhưng mẹ cô đã trừng mắt nhìn cô, chặn lời cô lại: “Con được gả cCố Nguyên thì là dâu họ Cố, dựa vào họ là điều hiển nhiên.”

Đây là vấn đề quan niệm, Tô Dao biết không nói chuyện được với mẹ nên im lặng.

“Còn nữa...”

Mẹ Tô Dao ngồi sát lại gần Tô Dao hơn: “Năm nay, Cố Nguyên ba mươi tuổi, đẹp trai như vậy, lại có tài có cửa, bình thường con phải chú ý nhiều hơn, đừng để nó ong bướm bên ngoài.”

“Mẹ!” – Tô Dao đỏ khốc đỏ cười – “Cố Nguyên không phải người như vậy.”

“Đàn ông mà tin được thì con lợn cái cũng biết trèo cây.”

Mẹ Tô Dao vỗ vỗ tay cô: “Nghe lời mẹ, cẩn thận không thừa. Người đàn ông của mình thì mình phải coi cho kỹ, dù nhân phẩm của Cố Nguyên tốt nhưng cũng không ngăn được những người khác quần lấy nó. Đàn ông có mấy người có thể đứng vững được?”

Bố Tô Dao nghe vậy cũng không vào tai: “Được rồi, Cố Nguyên không phải là người như vậy.”

“Ông đừng có nói xen vào.”

Mẹ Tô Dao quay lại nhìn bố Tô Dao: “Các người cùng là đàn ông thì bênh vực nhau. Không phải tôi đã nói rõ với Tô Dao rồi sao, sau này mà nó thiệt thòi thì ông chịu trách nhiệm.”

“Tôi gánh không nổi.”

Bố Tô Dao bực mình đứng dậy, nhìn đồng hồ treo trên tường: “Hơn mười hai giờ rồi, nếu không có việc gì thì đi nghỉ sớm đi.” Nói rồi nhìn Tô Dao ra hiệu.

Tô Dao nhin cười không được, biết là bố đang giải vây cho mình, bèn đẩy mẹ ra:

“Mẹ, muộn lắm rồi, mẹ đi ngủ đi.”

Đang nói chuyện, cửa lớn đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, ba người trong nhà quay ra nhìn nhau. Bố Tô Dao bước lại mở cửa: “Nửa đêm ai còn tới muộn như vậy?”

Cửa vừa mở, Cổ Nguyên lạnh run đứng bên ngoài: “Mẹ, bố, Dao Dao.”

“Ôi, đêm mà con cũng lái xe từ Nam Thành về ư?”

Mẹ Tô Dao không nhin được, lên tiếng trách móc: “Trời lạnh như vậy, lái xe đêm nguy hiểm lắm, sáng mai về có tốt hơn không?” – nói rồi vội đi rót nước nóng – “Vào đây nhanh lên cho ấm.”

“Con vừa về nhà, mẹ con nói Dao Dao tối nay không ngủ ở nhà nên con qua đây luôn.”

Cổ Nguyên bước vào, ngái ngái đầu ngại ngừng, cảm ơn mẹ Tô Dao rồi nhận lấy ly nước.

Mẹ Tô Dao cười: “Bố mẹ con ngủ cả chưa? Đêm nay con ngủ bên này nhé.” Nói rồi ngáp một tiếng, bà nhìn bố Tô Dao nháy mắt: “Chúng ta đi nghỉ thôi.”

Bố Tô Dao đáp lại, hai người quay người đi lên phòng.

Cổ Nguyên đặt cốc nước nóng xuống, kéo Tô Dao vào phòng.

Tay anh lạnh cóng, người anh vẫn còn hơi lạnh. Tô Dao giúp anh cởi áo khoác ngoài: “Sao người anh lại lạnh như vậy? Trên xe anh không mở điều hòa sao?”

“Mở rồi.” Cổ Nguyên ngồi xuống cạnh giường, kéo Tô Dao đang đứng trước mặt mình, ôm vào lòng: “Mẹ nói em sang bên này ngủ, anh đứng ở sân một lúc, nhìn thấy đèn phòng khách còn sáng nên mới quyết tâm sang gõ cửa.”

“Anh không sợ lạnh à?”

Tô Dao đưa tay vuốt má anh. Anh quay đầu hôn vào tay cô: “Anh không nhin được, anh muốn nhìn thấy em.”

“Đã hơn ba mươi tuổi rồi, làm sao mà lại quyến luyến thế này?” Tô Dao cười cười. Nụ cười nhẹ nhàng của cô khiến anh cảm thấy lái xe đêm hôm về cũng đáng, đứng lâu ở ngoài sân như vậy cũng đáng.

Cổ Nguyên nằm ra sau, kéo Tô Dao ngã người xuống, rồi đè cô xuống, hôn lên môi cô.

Ham muốn kìm nén lâu như vậy, làm sao mà một đêm có thể khiến anh thỏa mãn?

Ban đầu là nụ hôn nhẹ nhàng êm ái rồi sau đó nóng bỏng ngậy ngất. Hơi thở Cổ Nguyên càng lúc càng gấp, tay của anh lần cởi áo cô, cúi xuống vuốt ve thân thể cô. Tô Dao nhớ lại chuyện hôm trước, nâng đầu Cổ Nguyên, bắt anh tạm thời dừng lại: “Đêm qua anh có dùng bao cao su không?”

Cổ Nguyên khẽ chau mày: “Trong hoàn cảnh đó làm sao anh có thể nghĩ tới việc dùng bao?”

Không phải vì anh không nghĩ tới việc kiểm chế bản thân, anh muốn có con với cô.

“Anh...” – Tô Dao tức giận, nhưng có chút lo lắng – “Có bầu thì sao?”

“Dao Dao” – Cổ Nguyên đưa tay vuốt mặt cô, nhìn cô lặng lẽ: “Sinh cho anh một đứa con không tốt sao?”

Tô Dao không biết phải nói với Cổ Nguyên thế nào về việc con cái.

Nói không muốn có con của anh? Nhìn sự kì vọng ở sâu trong mắt anh, lời nói đang định thốt ra Tô Dao đành nén lại, cô muốn chọn một thời điểm khác cùng anh ngồi bàn bạc vấn đề này. Ban đêm anh về bị lạnh lâu như vậy, cô không nhẫn tâm nói đến những việc khiến anh không vui vào lúc này.

Ngày thứ hai tỉnh dậy vẫn là toàn thân ê ẩm.

Cổ Nguyên dường như không hề biết kiểm chế, ban đầu cô nghĩ rằng một người đàn ông hơn ba mươi tuổi thì thể lực cũng kém hơn một chút, nhưng ở Cổ Nguyên chẳng thấy có dấu hiệu gì cả.

Nhân lúc Cố Nguyên còn đang ngủ say, Tô Dao thức dậy sớm, vội chạy ra tiệm thuốc vừa mở cửa mua một liều thuốc tránh thai khẩn cấp, cô hy vọng không quá muộn.

Mua thuốc xong Tô Dao đi sang chợ rau gần đó, mua ít rau cải, vừa xách rau cải vừa chậm chậm bước về nhà.

Buổi sáng rất lạnh, hơi thở trước mặt biến thành khói. Không biết là Cố Nguyên đã thức dậy hay chưa, Tô Dao còn đang suy nghĩ như vậy thì từ xa đã nhìn thấy anh đứng ở cổng sân. Nhìn thấy cô, anh sải bước băng qua.

Cố Nguyên đưa tay ra cầm lấy chiếc túi trên tay cô rồi vuốt tóc cô, ôm cô vào lòng, cả hai cùng thả bước chậm chậm về nhà: “Sớm vậy mà em đã dậy rồi, sao em không ngủ thêm một lúc nữa?”

“Em không ngủ được, dậy giúp mẹ mua ít rau.”

“Ngủ không được, lẽ nào đêm qua anh chưa cố gắng đủ sao?” Anh cúi đầu, mỉm cười trêu cô.

Tô Dao đỏ mặt, đưa tay ra véo nhẹ anh thì bị anh nắm tay lại, nhào người sang hôn môi cô, thở dài một tiếng: “Dao Dao, em không biết đâu, không nhìn thấy em là anh luôn cảm thấy bất an.”

Đúng rồi, cảm thấy bất an, anh vẫn chưa đủ tự tin rằng mình đã hoàn toàn sở hữu được cô.

Giữa hai người tuy đã có những bước đột phá khiến cho Tô Dao đứng về phía anh, nhưng trong lòng anh vẫn còn những ưu tư. Anh vẫn còn nhớ lúc trong siêu thị, khuôn mặt cô bao trùm sự đau thương tuyệt vọng, anh cũng vẫn nhớ khi từ công ty Hứa Đông Dương về, cô đã tắm nước lạnh trong nhà tắm lâu thế nào.

Anh biết dù thế nào đi nữa, người đàn ông đó đã để lại một dấu ấn sâu sắc trong cuộc đời cô, dù đã sáu năm nhưng khi gặp lại, cô không thể không quan tâm đến anh ta.

Bởi vì bất an, bởi vì hoài nghi, anh luôn cần một thứ để khẳng định tình cảm giữa anh và cô, để chứng minh giữa anh và cô có một mối quan hệ bền chặt không gì phá vỡ được. Sợi dây kết nối không thể mài mòn, sợi dây kiên cố nhất hiển nhiên là đứa con.

Cũng như là một sự so sánh trong tiềm thức, dường như có đứa con giữa anh và Tô Dao, anh mới thực sự có thể phân chia cao thấp với Hứa Đông Dương, không cảm thấy lo lắng như lúc này.

Hai người về đến nhà Cố Nguyên, mẹ Cố Nguyên đã thức dậy, đang chuẩn bị đồ ăn sáng, nhìn thấy các con, bà gọi họ vào phòng. Bàn tròn toàn là lễ phẩm chúc tết bà con thân thích, mẹ Cố Nguyên hầu hết đều đã đánh dấu từng lễ một, bà muốn Cố Nguyên lái xe đến từng nhà biếu lễ trước mười hai giờ.

Đây là phong tục của địa phương, vào ngày 25 tháng chạp, trước mười hai giờ trưa phải đem biếu lễ hết cho bà con thân thích, cầu mong những điều tốt lành. Cố Nguyên đáp “ạ” một tiếng rồi vào phòng, trên giường chất đống lễ phẩm các loại

Cố Nguyên thở dài một tiếng rồi bắt đầu đem lễ ra ngoài. Mẹ Cố Nguyên đi theo, ngồi xuống cạnh giường, cùng Tô Dao thu dọn, sắp xếp lại những lễ nhỏ trên giường.

Mẹ Cố Nguyên cầm lấy một chiếc quần của trẻ nhỏ, đưa cho Tô Dao xem: “Cậu của Cố Nguyên vừa rồi có một thằng cháu trai, sang năm là đầy tháng. Mẹ cũng không biết tặng nhà bên cái gì nên mua toàn đồ dùng cho trẻ con. Con xem đồ trẻ con bây giờ so với đồ của Tô Thư mấy năm trước. mẫu mã chẳng loại nhiều vô kể.”

Tô Dao đáp “ạ” một tiếng rồi cầm lấy chiếc túi mẹ đưa để xem, vừa nhìn đã thấy đây là loại quần áo vô cùng mềm mại: “Đồ trẻ con bây giờ càng lúc càng tốt.”

Mẹ Cố Nguyên nhìn sắc mặt Tô Dao, bà bắt đầu thăm dò: “Dao Dao à, trước đây Cố Nguyên đi đông đi tây, bây giờ đã ổn định rồi, các con dự định bao giờ có thêm cháu nữa?”

Tô Dao bất ngờ, không ngờ mẹ chồng cô cuối cùng cũng không kìm nén được, đang hỏi cô trực tiếp về vấn đề này. Cô chưa kịp trả lời thì Cố Nguyên đã sắp xếp xong đồ đạc, quay trở lại phòng, nghe thấy câu hỏi của mẹ mình.

Cố Nguyên bước đến ôm lấy Tô Dao, nhìn về phía mẹ, mỉm cười: “Mẹ, nếu không có gì đặc biệt thì sang năm, đợi đến sang năm chúng con sẽ sinh thêm một nhóc nữa.”

“Tốt, tốt.”

Mẹ Cố Nguyên nghe vậy cười rạng rỡ: “Cũng may các con đều về Bình Thành, Dao Dao sinh con, mọi người còn có thể giúp một tay chăm sóc hoặc trông nom Tô Thư. y da, thì ra các con cũng sớm có kế hoạch rồi, mẹ với bố con cứ lo lắng phí công.”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, buồn buồn không nói gì.

Thật lâu mới chuyển được toàn bộ lễ phẩm lên xe, sau khi giúp Cố Nguyên sắp xếp xong lễ phẩm, Tô Dao đóng cửa xe lại, đứng bên ngoài cửa xe nhìn Cố Nguyên: “Chút nữa Tô Thư dậy, em trông con, anh đi sớm về sớm.”

“Dao Dao.” Cố Nguyên hạ kính cửa xuống, nhìn cô: “Có phải là em không vui?”

Tô Dao

Anh nhìn cô hồi lâu: “Có phải vì việc có con không?”

“Chỉ là em không thích việc lớn như vậy mà anh không hề hỏi qua ý kiến của em đã vội đưa ra lời hứa dứt khoát như vậy.”

“Dao Dao”

Cố Nguyên ngừng lại, cảm thấy tim mình nhói đau: “Có phải là em không muốn có con với anh?”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, dường như có một sức ép ập tới. Anh đang đợi câu trả lời của cô.

“Em chỉ cảm thấy như vậy thật không công bằng với Tô Thư.”

Tô Dao do dự hồi lâu, quyết định nói thật những gì mình đang suy nghĩ. Nếu không giải quyết thì việc này sẽ luôn tồn tại giữa anh và cô.

“Anh đối với Tô Thư không tốt sao?”

Cố Nguyên nhướng mày, giọng có vẻ không vui: “Sáu năm nay, lẽ nào anh không coi con bé như con mình sao?”

“Không phải...” – Tô Dao khó nhọc lựa chọn lời lẽ, cô muốn nói rõ suy nghĩ của mình nhưng lại không muốn làm tổn thương Cố Nguyên – “Con bé rất cuộc vẫn không phải là con đẻ của anh, nếu có thêm đứa nữa chắc chắn tình yêu và sự quan tâm của chúng ta dành cho con sẽ bị san sẻ, em...”

“Tô Dao.”

Cố Nguyên ngắt lời Tô Dao một cách dứt khoát: “Thực ra người để ý là em chứ không phải anh, em luôn nghĩ Tô Thư không phải con gái ruột của anh, anh có con mình rồi chắc chắn sẽ ghét bỏ con bé.”

Cố Nguyên dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Em nói rằng như vậy là không công bằng với Tô Thư, nhưng em không nghĩ rằng, như vậy có công bằng với con của chúng ta hoặc có công bằng với anh hay không?”

Dứt lời, Cố Nguyên hạ cửa xe xuống rồi lái xe đi.

Tô Dao đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, lời nói của Cố Nguyên khiến trái tim cô như tắc nghẽn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Muốn có một kết cục lưỡng toàn xem ra thật khó.

Chiếc xe của Cố Nguyên vừa ra khỏi sân chưa đầy một phút thì chiếc xe SUV màu đen đã ngoặt vào trong sân.

Tô Dao đang định quay người bước vào nhà, nghe thấy tiếng xe hơi, nghĩ là Cố Nguyên quay về, cô vội quay người nhìn lại thì chết sững tại chỗ.

Chiếc SUV màu đen dừng lại, bước xuống là một người đàn ông cao lớn, anh bước thẳng tới phía cô.

Hứa Đông Dương tháo găng tay ra, anh nhìn quanh, cuối cùng dừng lại ở Tô Dao:

“Tôi còn cho rằng chỗ này rất khó tìm, không ngờ lại dễ tìm như vậy.”

Tô Dao cảm thấy vô cùng bức bối, vừa mới tranh cãi với Cố Nguyên thì người cô không muốn gặp nhất lại tìm tới.

“Thì ra nhà em ở đây.” – Hứa Đông Dương dừng lại hồi lâu rồi quan sát thái độ của Tô Dao - “Hình như em không muốn gặp tôi?”

Gương mặt anh hiện ra nụ cười châm biếm: “Sao vậy, bởi vì em và hắn quyết định tái hôn nên sợ tôi đến phá hỏng việc của em?”

Tô Dao bất giác quay đầu nhìn về phía sau lưng, may mà bố mẹ Cố Nguyên đều đang ở trong phòng. Tô Dao chau mày, bước ra ngoài: “Có việc gì ra ngoài nói.”

Hứa Đông Dương đứng tại chỗ một lúc, cuối cùng cũng đi theo cô.

Hai người đi một mạch tới công viên cạnh bờ sông. Tô Dao sau khi biết chắc chắn rằng cuộc trò chuyện của mình và anh không bị người quen nghe thấy mới bắt đầu nói: “Hứa Đông Dương, thực ra anh muốn gì?”

“Em thực sự muốn tái hôn với anh ta?” Anh cúi đầu nhìn cô.

“Đúng.” “Tại sao?”

“Cố Nguyên là một người chồng tốt.”

“Nếu là một người chồng tốt, vậy sao ban đầu em còn ly hôn?”

“Đó là sai lầm của tôi” – Tô Dao dừng lại rồi nói tiếp – “Hứa Đông Dương, tôi muốn nói cho anh biết, chuyện giữa tôi và anh đã trôi qua từ rất lâu rồi, tôi bây giờ có cuộc sống riêng của mình, tôi có người thân của mình, tôi không muốn anh tới tìm tôi, làm phiền tôi...”

Tại sao cô lại dứt khoát rời bỏ anh không một chút lưu luyến?

Nhưng chỉ cần từ ánh mắt, lời nói anh đều có thể cảm nhận được rằng cô còn tình cảm với anh.

Nếu đã như vậy, tại sao cô lại kiên quyết rời xa anh?

“Dao Dao.” Hứa Đông Dương bước lên phía trước, ép cô lùi sau tới tận lan can bao quanh bờ sông, đến khi cô không thể lùi thêm được nữa, anh cúi đầu nhìn cô: “Muốn anh đi thì hãy nói với anh rằng em không yêu anh.”

Tô Dao hít một hơi, quay đầu nhìn Hứa Đông Dương, nói: “Tôi không yêu...”

Trong lòng anh chợt dâng trào sự tức giận, tức giận cô, tức giận với chính mình.

Tại sao khi đối diện với cô, anh lại giống như một đứa trẻ, anh không hiểu tại sao mình đã cố gắng nhiều như vậy mà lại không có được cô?

Hứa Đông Dương kéo mạnh Tô Dao về phía mình, hôn cô, ngăn không cho cô nói những lời tiếp theo.

Tô Dao giãy giụa, anh bèn dùng sức siết chặt mọi phản kháng của cô.

Môi anh mạnh mẽ đến đau đớn, đáy mắt anh trào dâng sự tức giận. Mùi máu giữa những kẽ răng đang lan đi, anh vẫn không buông cô dù đau, ngược lại, anh càng hôn cô thật sâu, muốn chiếm đoạt cô.

Khao khát từ nụ hôn, môi Hứa Đông Dương vừa đỏ vừa sưng, thậm chí còn bị cắn chảy máu. Vừa mới buông ra, Tô Dao đã đưa tay tát anh thật mạnh.

Hứa Đông Dương vội nắm chặt bàn tay cô đang tát vào mặt anh, giọng trầm xuống: “Bây giờ mới chỉ là một nụ hôn thôi mà em muốn tát anh?”

Mắt cô long lanh ngấn lệ, cô cảm thấy xấu hổ tũn nhục, và còn một thứ khác nữa, khiến cô trở nên giận giữ thương tâm.

Tô Dao như vậy khiến trái tim Hứa Đông Dương như mềm ra, tay anh khẽ nói lỏng: “Dao Dao...”

“Anh đi đi!” – Tô Dao giật tay ra khỏi anh, nhìn anh lạnh lùng – “Tôi nói với anh thêm một lần nữa, tôi không yêu anh, tôi bây giờ có cuộc sống riêng của mình, anh đừng luẩn quẩn quanh tôi nữa.”

Tô Dao bỏ đi vội vã, cô không muốn ở lại bên Hứa Đông Dương thêm một phút nào nữa.

Cô cảm thấy mình bị sỉ nhục, anh không bao giờ để ý đến nguyện vọng, mong muốn cũng như suy nghĩ của cô, anh luôn cướp đoạt lấy những gì anh muốn. Cô cảm thấy lo sợ, lo sợ sự việc vừa rồi bị người nhà nhìn thấy, lo sợ cái tin cô và Cố Nguyên ly hôn bị người nhà phát giác, lo sợ Hứa Đông Dương sẽ tiếp tục đi theo phá hỏng cuộc sống bình yên vốn có của cô.

Cô cảm thấy buồn.

Những tình cảm khác nhau đan xen trong cô khiến cô không thể bình tĩnh trở lại.

“Dao Dao.”

Bước chân cô đột nhiên dừng lại, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, quay người nhìn sang, không biết mẹ Cố Nguyên đã đi ra khỏi cổng khuôn viên khu nhà từ lúc nào.

Mẹ Cố Nguyên nhìn gương mặt đỏ bừng của Tô Dao một cách nghi ngờ: “Con làm sao vậy?”

“Con không sao, con lạnh quá.”

Tô Dao gượng cười: “Mẹ, sao mẹ lại đứng ở đây?”

“Không phải là dì của Cố Nguyên tới sao? Dì vừa mới ở tỉnh khác về, không biết nhà chúng ta ở đâu nên mẹ ra cửa đón.”

Hai người đang nói chuyện thì Hứa Đông Dương chậm rãi đi tới. Tô Dao bỗng chốc cảm thấy căng thẳng, nhìn anh đang từng bước từng bước tiến lại gần.

Anh lạnh lùng nhìn cô, cuối cùng anh như một người xa lạ bước qua cô.

“Dao Dao! Dao Dao!”

Tô Dao thất kinh, sau khi định thần lại mới nhìn thấy người phụ nữ trung niên đang đứng trước mặt họ từ khi nào. Mẹ Cố Nguyên nhiệt tình nắm tay Tô Dao giới thiệu: “Dao Dao, đây là dì của Cố Nguyên, con gọi là dì Chân cũng được. Chân, đây là vợ của Cố Nguyên, Tô Dao.”

Người phụ nữ trung tuổi nhìn Tô Dao một lượt, nói giọng chẳng lạnh lùng cũng chẳng nồng nhiệt: “Gọi tôi là dì? Tôi sợ không dám làm dì.”

“Giọng gì thế, dì là dì của Cố Nguyên, bậc trên mà lại sợ không làm dì là sao?”

Mẹ Cố Nguyên cười rồi kéo dì Chân vào nhà: “Vào đi, vào đi, Cố Nguyên đang đem lễ đi biếu, đến trưa mới về tới nhà.”

Tô Dao đứng nhìn xe của Hứa Đông Dương đi xa rồi mới thở phào một cái, mệt mỏi cất bước theo mẹ Cố Nguyên vào nhà.

Gần trưa, Cố Nguyên về tới nhà. Trái ngược hoàn toàn với thái độ lạnh lùng khi tiếp xúc với Tô Giao, dì Chân lại vô cùng thân thiết với Cố Nguyên. Tô Dao dường như cảm nhận được thái độ kì lạ của dì Chân với mình nhưng cô vẫn không hiểu tại sao.

Sau bữa cơm trưa, khi Tô Dao chuẩn bị hoa quả trong nhà bếp thì dì Chân bước vào phòng tìm trà để pha. Tô Dao lấy hộp trà đưa cho dì nhưng dì không đi ra mà đứng ở bên nhìn Tô Dao cắt xong đĩa hoa quả.

Tô Dao cảm thấy thái độ của dì Chân có gì đó khác lạ, quay người nhìn lại: “Dì Chân, dì còn cần gì nữa không ạ?”

“Tôi không dám mắng chửi cô” – Sự bực bội, ghét bỏ lộ rõ trên khuôn mặt dì – “Cố Nguyên nhà tôi là một đứa trẻ tốt, thật thà, vì vậy nó rất dễ bị người ta ức hiếp. Chỉ đi ra ngoài biếu lễ thôi mà vợ nó lại chạy tới công viên hẹn hò với người đàn ông khác, lại còn ôm hôn thắm thiết, đâu còn coi nó ra gì.

Đĩa hoa quả đang cầm trên tay Tô Dao rơi “choang” một tiếng.

Đầu cô trống rỗng.

20. Chương 18

Chương 18: Muốn được anh bảo vệ

Một đôi tay vững chắc đỡ lấy người cô. Tô Dao hoang mang ngẩng đầu nhìn lên, không biết Cố Nguyên đã vào bếp từ lúc nào, đang cúi đầu nhìn cô. Anh khẽ vỗ nhẹ sau lưng cô, quay sang nhìn dì Chân đang ở trước mặt, giọng khẽ trầm xuống: “Dì Chân, có một số chuyện chưa rõ ràng, dì đừng tùy tiện nói như vậy, sẽ làm tổn thương người khác.”

“Con à, khờ quá đi!” – Dì Chân tức muốn
nhảy dựng lên, giọng dì bất giác to lên – “Dì
muốn tốt cho con, con lại nói dì như vậy!
Sáng nay nếu không phải là chính mắt dì
nhìn thấy vợ con ôm hôn người đàn ông
khác ở công viên thì dì là bề trên của con
có thể ăn nói hồ đồ hay sao?”

“Dì Chân!”

Cố Nguyên nhỏ giọng, muốn ngăn dì nói tiếp, nhưng tiếc là đã muộn, nghe thấy tiếng tranh cãi, bố mẹ anh đều đã đi xuống bếp.

“Làm sao có thể như vậy?”

Mẹ Cố Nguyên nhìn hai bên tranh cãi thì mơ hồ không hiểu. Cố Nguyên ôm lấy Tô Dao, rõ ràng là bảo vệ cô, còn dì Chân thì tức giận nhìn hai đứa đứng trước mặt.

“Mẹ à, không có gì đâu.”

Cố Nguyên tối sầm mặt lại, kéo Tô Dao đi ra ngoài: “Là anh không đúng, đã cãi hai câu với dì Chân.”

“Đi đâu?”

Mẹ Tô Dao trừng mắt, ngăn không cho Cố Nguyên và Tô Dao ra, nói nhạt: “Tôi vừa nghe thấy có người nói gì đó là ôm hôn người đàn ông khác. Ai ôm ai, hôn ai? Là con mắt nào chưa mở ra mà nhìn, ai nói cô trách nhiệm như vậy?”

Mẹ Tô Dao cất tiếng khiến dì Chân vốn đã để cho mọi việc yên lành bốc giận ngùn ngụt, dì cao giọng nói: “Làm sao, không nuôi dạy tốt khuê nữ của mình, để con gái ra ngoài làm bậy, ức hiếp Cố Nguyên nhà tôi thật thà phải không?”

“Dì Chân!”

Mẹ Cố Nguyên nghe vậy vội vàng nắm tay dì Chân: “Em đừng nói năng hồ đồ, việc này không phải là việc nhỏ.”

“Hồ đồ cái gì?” – Dì Chân khinh bỉ nhìn Tô Dao – “Em vốn chỉ định nói chuyện riêng khuyên răn nó, cho nó biết, chưa nói được hai câu thì thẳng nhóc này chẳng biết thị phi

đã xen vào. Dì Chân của mày bằng này tuổi
rồi, lẽ nào việc này lại nói năng hồ đồ được
sao?”

Dì Chân dừng lại hồi lâu rồi nói tiếp: “Dì và vợ con chưa gặp mặt nhau bao giờ, sáng hôm nay không phải vì nhìn thấy nó trong công viên, dì làm sao mà đổ oan cho nó?”

Không khí trong nhà bỗng trở nên vô cùng căng thẳng. Tô Dao nắm chặt tay lại, không biết phải nói như thế nào.

Nói cô sáng nay thực sự bị người khác cưỡng hôn ở công viên? Những người trong gia đình chưa từng nghe nói tới việc của Hứa Đông Dương. Hơn nữa, ai sẽ tin cô đây?

“Dao Dao, việc này là sao?”

Bố Tô Dao trầm giọng nói: “Con đừng đứng sau Cố Nguyên không nói gì, ra đây nói cho rõ ràng.”

Tô Dao cắn môi, đang định lên tiếng thì

bị Cố Nguyên ngăn lại: “Chẳng có việc gì

hết, Dao Dao là người như thế nào con còn

không rõ sao? Dì Chân nhìn nhầm rồi.”

Tô Dao ngẩng đầu lên, Cố Nguyên nắm chặt tay cô, nhưng lại không nhìn cô.

Lời nói của Cố Nguyên khiến mặt dì Châu biến sắc: “Dì nhìn nhầm? Thằng này chẳng biết tốt xấu, dì muốn tốt cho con! Chẳng trách vợ con ở ngoài dám làm chuyện tày đình, con như vậy không cấm sừng con thì cấm sừng ai? Hôm nay cứ cho là dì độc miệng, làm kẻ tiểu nhân ở gia đình này. Con bị vợ mình lừa gạt, đến lúc đó đừng có mà ân hận!”

Dì Châu nói dứt lời, dùng dùng đẩy mẹ Cố Nguyên đang đứng chắn trước mặt dì mà đi ra ngoài. Mẹ Cố Nguyên trừng mắt nhìn Cố Nguyên: “Cái thằng này! Mau đuổi theo dì đi.”

Không khí trong nhà bỗng vắng vô cùng ngột ngạt. Tuy thấy Cố Nguyên bảo vệ

con gái mình, mẹ Tô Dao và bố Tô Dao vẫn

rất không vui. Mẹ Tô Dao tiến lên phía

trước kéo tay Tô Dao từ sau lưng Cố

Nguyên: “Đi, Dao Dao, chúng ta về nhà.”

“Đừng, bà thông gia.”

Bố Cố Nguyên ngăn mẹ Tô Dao lại, ông có vài phần ngại ngại: “Dao Dao thế nào chẳng lẽ chúng tôi không biết? Chúng tôi nhìn con lớn lên từ bé. Dì Chân của Cố Nguyên luôn nóng nảy như vậy, vì vậy có quan hệ không tốt lắm với người trong nhà, mấy năm trở lại đây thường không qua lại, không ngờ hôm nay tới đây lại gây ra chuyện như vậy.”

Bố Cố Nguyên quay sang nhìn Tô D

ao: “Dao Dao, con đừng để trong lòng. Dì Chân con không có ác ý, chắc có lẽ dì nhìn nhầm người nên dẫn tới hiểu lầm, dì tính khí nóng nảy nên thường trút bực tức của mình lên đầu người khác.”

“Ông thông gia nói phải đấy.”

Bố Tô Dao nói lấp chỗ trống: “Chúng ta không thể đem chuyện này đổ lên đầu ông bà thông gia. Bà không nhìn thấy Cố Nguyên khi này vẫn luôn bảo vệ Tô Dao hay sao? Ai nói gì nó mặc kệ, chỉ cần người nhà chúng ta không nghĩ như vậy thì có gì để phải tức giận đâu?”

“Ông nói kiểu gì vậy?” – Mẹ Tô Dao nói

– “Thứ quan trọng nhất của người phụ nữ là

thanh danh, huống hồ con gái mình đã gả

cho nhà người ta. Người ta nói con gái ông

cắm sừng trước mặt nó và chồng nó, đến
nước này lại còn không giận được ư, thế
thì cái gì mới khiến con người ta tức giận?
Chúng ta về nhà!”

Mẹ Tô Dao lôi mạnh Tô Dao, Tô Dao đành quay lại nhìn Cố Nguyên, anh vẫn nhìn cô không chút biểu cảm.
Mẹ Tô Dao kéo nhanh Tô Dao về nhà, đóng sầm cửa lại, ngồi xuống ghế ôm lấy ngực mình: “...Tức chết đi
được...”

“Mẹ, mẹ nguôi giận.”

Tô Dao bừng qua một cốc nước, ngồi xuống trước mặt mẹ. Mẹ Tô Dao trừng mắt nhìn con gái: “Tại sao
tao lại sinh ra cái đồ không ra thể t như mày? Người ta chỉ vào mặt mày nhử nước bọt mà một câu mày
cũng không nói. Mày mà Cố Nguyên nó tốt, gặp tình cảnh ấy thì người đầu tiên đứng ra là nó.”

Tô Dao cúi đầu nghe mẹ trách móc mà không nói gì. Mẹ Tô Dao uống một ngụm nước nóng, nghe chùng
có vẻ bình tĩnh hơn một chút: “Cái con Chân Chân gì đó đúng là độc mồm, nói gì những lời thối tha như
vậy!”

“Mẹ!”

Tô Dao đẩy mẹ một cái, không cho bà nói tiếp. Mẹ Tô Dao đang định nói thì phía bên ngoài vọng lại tiếng
gõ cửa và giọng của Cố Nguyên: “Mẹ, Dao Dao?”

Tô Dao nhìn mẹ mình, bà vẫn tức giận,
đùng đùng quay mặt đi. Tô Dao khẽ nén
tiếng thở dài, đứng dậy ra mở cửa. Cố
Nguyên đứng ngoài nhìn Tô Dao: “Mẹ
không sao chứ?”

“Không sao, mẹ vẫn còn hơi giận.”

Cố Nguyên khẽ gạt đầu, nắm chặt lấy tay Tô Dao, nhìn về phía trong phòng nói to: “Mẹ, con và Tô Dao ra
ngoài mua ít đồ.” Nói dứt lời, anh kéo Tô Dao lên xe rồi lái thẳng ra ngoài.

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên. Người đàn ông bên cạnh cô đang mím chặt môi, im lặng không nói
một lời, thái độ nghiêm khắc, hai tay đặt trên vô lăng nắm chặt. Anh đột nhiên phanh xe lại, dừng bên lề
đường.

Cố Nguyên không nói, Tô Dao cúi đầu. Một hồi lâu anh mới lạnh lùng hỏi: “Hắn tới đây đúng không?”

Tô Dao không có ý giấu Cố Nguyên, gạt đầu thừa nhận.

Cố Nguyên quay người sang, nâng cằm cô lên cho cô nhìn anh, thái độ anh lạnh lùng: “Có phải hắn hôn em
ở bên cạnh sông đúng không?”

Mắt Tô Dao thoáng hiện nét khổ sở, cô không giải thích, vẫn thừa nhận bằng cách im lặng.

Cố Nguyên buông cô ra, đập mạnh vào đồng hồ ô tô.

Cô đã làm tổn thương người đàn ông này.

Tô Dao ý thức được điều đó.

Từ lúc quan hệ giữa hai người thay đổi cho đến giờ, Cố Nguyên dường như đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây dù cô có làm sai điều gì, nói sai điều gì, anh đều mỉm cười bao dung, giúp đỡ cô, anh không bộc
lộ cảm xúc quá nhiều, việc gì anh cũng xử lý như vậy.

Thế nhưng bây giờ, trước mặt cô anh lại

bộc lộ rõ cảm xúc của mình, việc xảy ra với cô khiến anh đau khổ. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy, lòng cô chợt thấy buồn vô hạn.

Anh đã là chồng của cô, không còn là anh trai cô nữa.

“Cố Nguyên...”

Tô Dao khẽ nói, nắm lấy bàn tay anh. Anh vẫn nắm chặt tay, toàn thân co lại. Tô Dao dừng lại chốc lát: “Nụ hôn đó... không phải là ý muốn của em, em đã cự tuyệt anh ta dứt khoát. Em xin lỗi. Cố Nguyên, em xin lỗi...”

Anh quay người sang nhìn Tô Dao ngồi bên cạnh đang nắm lấy bàn tay anh, anh dần lấy lại bình tĩnh.

“Anh không quan tâm trước đây đã xảy ra chuyện gì” – Cố Nguyên nắm lấy bàn tay Tô Dao, kéo cô ra trước mặt mình, cúi đầu nhìn cô bình tĩnh – “Nhưng từ bây giờ trở

đi, em là của anh, chỉ là của mình anh, anh

không muốn sẽ có bất kì một việc tương tự

nào như vậy xảy ra thêm lần nữa.”

Ánh mắt của Cố Nguyên nhìn chằm chằm vào môi cô, anh cúi đầu lại gần, hôn vào môi cô.

Tô Dao không cử động, để mặc cho anh hôn cô. Môi của anh rất lạnh, dường như chẳng có chút hơi ấm.

“Dao Dao.”

Trong khi hôn anh khẽ nói một cách mơ hồ: “... Anh muốn có cảm giác an toàn...”

Hai người đi từ ngoại ô trở về nhà Cố Nguyên, không khí trong nhà vẫn rất nặng nề.

Bố Cố Nguyên ngồi trước cửa sổ đọc báo, nghe thấy tiếng hai người vào nhà, nhìn lên rồi lại chăm chú nhìn vào tờ báo trong tay mình. Mẹ Cố Nguyên thì tức giận đùng đùng, ngồi trên ghế sofa, nghe thấy

tiếng hai người thì dứt khoát không ngẩng

đầu lên.

“Mẹ.”

Cố Nguyên kéo Tô Dao ngồi xuống cạnh mẹ: “Mẹ vẫn còn giận sao?”

Mẹ Cố Nguyên ngẩng đầu, nhìn Cố Nguyên rồi quay sang nhìn con dâu đang ngồi cạnh, cất giọng vô cùng bình tĩnh: “Dao Dao, vừa rồi bố mẹ con đã đón Tô Thư về rồi. Con bé hình như đang bị cảm, con qua đó xem thế nào.”

“Vâng, con đi đây ạ.”

Tô Dao vừa nghe thấy Tô Thư có thể sẽ bị ốm thì trong lòng vô cùng lo lắng, vội quay người bước đi. Cố Nguyên định sẽ đi cùng cô thì bị mẹ kéo lại.

Nhìn qua cửa sổ thấy Tô Dao đã sang bên kia, mẹ Cố Nguyên mới kéo mạnh tay anh: “Con ngồi xuống cho mẹ!”

Trong lòng Cố Nguyên có phần bất đắc

dĩ. Biết rõ là mẹ sau khi đuổi theo dì Chân,

dì Chân nhất định sẽ nói gì đó với mẹ. Mà

dù cho dì Chân không nói gì thêm nữa thì

theo cá tính của mẹ, chuyện này cũng

không thể cho qua một cách đơn giản như

vậy.

“Mẹ nói cho con biết, dì Chân con tuy tính nóng nảy nhưng từ trước tới nay dì con chưa từng nói dối bao giờ.” – Mẹ Cố Nguyên nhìn thẳng vào anh – “Sáng hôm nay Dao Dao thực sự có ra bên bờ sông, khi về còn chào mẹ. Khi đó mẹ cảm thấy sắc mặt của nó có gì không ổn...”

“Mẹ” – Cố Nguyên ngắt lời mẹ - “Ý của mẹ là mẹ tin lời nói của dì Chân, Dao Dao làm gì đó ở bên ngoài, Dao Dao cấm sờ con?”

“Cái thằng này!”

Mẹ Cố Nguyên bị câu nói này của Cố Nguyên ngăn lại: “Tại sao con lại bảo vệ cho vợ con như vậy? Mẹ không nói là hoàn toàn tin vào dì Chân nhưng con không thể

tĩnh táo hơn chút sao?”

“Cố Nguyên.”

Bố Cố Nguyên đặt tờ báo trên tay xuống, nói: “Bố đồng ý với lời nói của mẹ con. Dù thế nào đi nữa, dì Chân của con cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vợ con không cần thiết phải sỉ nhục vợ con. Vì vậy con hãy suy nghĩ cho kĩ, hơn nữa con cũng nên chú ý một chút. Huống hồ mấy năm nay con đều ở bên ngoài, Dao Dao là đứa tốt, nhưng lòng dạ con người khó đoán lắm.”

Cố Nguyên nghe vậy trong lòng càng lúc càng lo lắng, anh vội đứng dậy bước ra ngoài.

“Con đi đâu vậy?”

Mẹ Cố Nguyên nổi giận đùng đùng hỏi: “Bố mẹ muốn tốt cho con, nói hai câu con còn phải nhìn mặt bố mẹ chứ?”

“Mẹ.”

Cố Nguyên quay người lại, ngoài sự dự

liệu của bà, thái độ của anh rất bình tĩnh:

“Hôm nay xảy ra sự việc như vậy, năm nay cũng khó mà trôi qua vui vẻ. Mẹ trong lòng có suy nghĩ của riêng mình, mẹ Tô Dao trong lòng chần chẫn cũng có suy nghĩ riêng. Thời gian này hai mẹ nên bình tĩnh lại. Con đưa Dao Dao và Tô Thư về Nam Thành.”

“Con...”

Mẹ Cố Nguyên còn định nói gì đó nhưng bị bố anh ngắt lời: “Được, các con đi đi, có việc gì thì vợ chồng các con nên đóng cửa bảo nhau.” Nói dứt lời ông nhìn vợ: “Chúng ta là bậc sinh thành ra chúng, nếu tham gia vào sự là việc không hay, bà có thực sự muốn Cố Nguyên và Dao Dao ly hôn không?”

Mẹ Cố Nguyên ngẩn người, cuối cùng không nói thêm gì nữa, tức giận ngồi xuống.

Cố Nguyên nói với bố mẹ Tô Dao là đưa Tô Thư về Nam Thành kiểm tra sức khỏe rồi đưa hai mẹ con Tô Dao đi.

Tô Thư mấy ngày nay ham chơi với các bạn nên ra nhiều mồ hôi, lại gặp gió lạnh nên bị cảm. Tô Dao dùng áo khoác quần lấy con, cùng Cố Nguyên quay về Nam Thành, cô đưa con đi khám bệnh. Bác sĩ kê đơn xong hai người mới về nhà.

Không ngờ năm nay lại thành ra như thế này.

Ban đầu khi trở về Cố Nguyên nghĩ rằng bắt đầu từ năm nay có thể thực sự trở thành người một nhà, không ngờ lại xảy ra việc không muốn này.

Tô Thư ngoan ngoãn vâng lời bố mẹ uống thuốc đã đi ngủ, Tô Dao dừng lại trước cửa phòng Tô Thư. Cô ngủ riêng cùng với con bao nhiêu năm như vậy, về lại đây, sang ngủ cùng Cố Nguyên thời gian đầu vẫn có chút gì đó không quen.

Quay người nhìn lại, cô chỉ thấy Cố Nguyên đang đứng im lặng nhìn cô ở cửa phòng ngủ của anh.

Rồi anh sải bước tiến gần về phía cô, anh bế cô lên, trở về phòng mình, đặt cô xuống giường. Anh vội vã nhào về phía cô, bởi vì quá bất ngờ và đau đớn nên cô co người về phía sau, ôm chặt cổ người đàn ông trước mặt. Tư thế ấy dường như càng kích thích người đàn ông, Cố Nguyên cúi xuống, cắn lên vai cô.

Tại sao biết rõ rằng mình thực sự đã có được cô nhưng cảm giác trống rỗng trong lòng anh cứ luôn ám ảnh mà không hề tan biến.

Nhìn sự thống khổ trên gương mặt cô, anh như được thỏa mãn bởi một khoái cảm tàn nhẫn. Nhưng cuối cùng anh cũng dừng lại, nụ hôn của anh trở nên mềm mại âu yếm, đợi cho đến khi cô thoải mái anh mới tiếp tục.

Nhưng sự âu yếm nhẹ nhàng đó không kéo dài được bao lâu. Khi cảm nhận được tiếng rên của cô không còn là những tiếng rên đau đớn, anh càng nhanh càng mạnh

hơn. Tô Dao cảm thấy anh trong thân thể

mình càng lúc càng mãnh liệt, cô cố gắng

dùng sự tỉnh táo cuối cùng nhắc nhở người

đàn ông này: “Anh, anh không dùng bao...”

a...”

Anh càng đề mạnh cô xuống, dùng hành động của mình chặn lại lời nói chưa dứt của Tô Dao.

Sau những phút run rẩy anh gượng cười đưa tay vuốt nhẹ trán cô đang lấm tấm mồ hôi: “Dao Dao, sinh cho anh một đứa con, cho anh một sự chứng minh, anh và em thực sự gắn kết bên nhau.”

Nhận thấy năm nay sẽ không đón tết ở nhà, hai người đành dắt theo con ra siêu thị mua chút thực phẩm về chuẩn bị.

Không ngờ vừa về tới cửa nhà thì nhìn thấy mẹ Tô Dao đang ngồi ở hành lang.

Tô Dao kinh ngạc, vội vàng đặt đồ đang cầm trong tay xuống, bước nhanh tới: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Mẹ Tô Dao ngẩng đầu nhìn con gái, con rể rồi chậm rãi đứng dậy khi được Tô Dao dìu: “Mẹ qua đây xem Tô Thư sao rồi. Hơn nữa, sắp tết rồi, có việc gì thì cũng còn giúp các con.”

“Nhưng mẹ cũng không thể ngồi trên sàn được, lạnh lắm!”

Tô Dao dìu mẹ vào phòng, ngồi lên ghế sofa. Mẹ Tô Dao lắc lắc đầu: “Mẹ đến thấy các con không ở nhà. Bên ngoài thì lạnh, đứng lâu quá ở hành lang, ây da, tuổi cao rồi nên đứng lâu tê chân, phải tìm chỗ nào sạch sẽ ngồi tạm xuống thôi.”

Cố Nguyên cất đồ xong, đẩy Tô Thư cho con bé sang một bên chơi, không cho dựa và bà ngoại rồi bưng một cốc nước nóng cho mẹ Tô Dao: “Mẹ, mẹ uống cho ấm.”

“Mẹ, bên này lạnh lắm, nếu mẹ qua đây cũng phải điện thoại cho chúng con chứ?” – Tô Dao nhìn mẹ đầy trách móc – “Mẹ chẳng coi trọng sức khỏe của mình gì cả.”

Mẹ Tô Dao đón lấy cốc nước nóng, im lặng không nói gì.

“Dao Dao, em đi làm chút đồ ăn đi, cả sáng mẹ tới đây chắc đói rồi.”

Cố Nguyên ngắt lời Tô Dao, khẽ nháy mắt ra hiệu cho cô. Tô Dao miễn cưỡng đứng dậy rồi đi vào bếp: “Buổi trưa cả nhà muốn ăn gì nào?”

“Con muốn ăn bánh!” – Tô Thư giơ tay.

Tô Dao cúi xuống cười cười, đưa tay bẹo má con: “Được, mẹ làm bánh cho con.”

“Anh thế nào cũng được.” – Cố Nguyên cười.

“Để mẹ giúp con.”

Mẹ Tô Dao nói đoạn, đặt cốc nước xuống rồi đứng dậy. Cố Nguyên vội ngăn mẹ lại thì bị mẹ Tô Dao đẩy qua một bên: “Mẹ đã nhốt bố con ở nhà, hơn nữa mẹ tới đây vốn là muốn giúp các con, để mẹ làm việc gì đi.”

Cố Nguyên cãi không được, đành để tùy ý mẹ.

Tô Thư bỗng chốc nhào vào lòng Cố

Nguyên: “Ba, ba chơi với con.”

“Được, ba chơi với con.”

Cố Nguyên một tay bế Tô Thư, một tay cầm đồ chơi của con đi ra ngoài.

Mẹ Tô Dao nhìn Cố Nguyên bế Tô Thư đi vào phòng cháu mới quay đầu nhìn sang con gái, nói nhỏ: “Tối qua các con về không sao chứ?”

“Cố Nguyên là người như thế nào chẳng lẽ mẹ lại không hiểu rõ sao, có thể thế nào chứ?”

Tô Dao đỏ mặt, cô không thể nói cho mẹ, tối qua Cố Nguyên cuồng dại yêu thương cô cả một đêm.

Mẹ Tô Dao quan sát kĩ nét mặt của con

gái, thấy không có gì khác thường thì khẽ

gật đầu, dường như lúc này bà mới an tâm:

“Mẹ và bố con lo lắng suốt cả đêm không

ngủ. Tối qua Cố Nguyên nói đi là đi, chúng

ta lo lắng các con về nhà gây gỗ, sợ không

có người bên cạnh, con lại bị ức hiếp. Thực

ra những chuyện như vậy có mấy người

đàn ông có thể bao dung được...”

“Mẹ!”

Tô Dao cắt ngang lời mẹ: “Mẹ đừng nhắc chuyện này nữa có được không?”

“Dao Dao.”

Mẹ Tô Dao đặt mớ rau trên tay xuống, nhìn nét mặt con gái, nói: “Hôm qua xảy ra việc tày đình như vậy, mẹ chỉ lo cho con. Hôm nay mọi việc đã không sao, con nói rõ với mẹ, chuyện thực hư ra sao?”

“... Có thể có chuyện gì chứ?”

Dao Dao lẩn tránh ánh mắt của mẹ, cúi đầu nhặt rau.

Chuyện của Hứa Đông Dương dù cô có

nói như thế nào, dù đứng ở góc độ nào thì

đến tai các bậc phụ huynh cũng sẽ hoàn

toàn trở thành một việc khác.

Vì vậy cô chỉ còn cách im lặng.

Thái độ của Tô Dao khiến mẹ cô khẽ chùng xuống. Con gái của mình thì mình phải là người hiểu rõ nhất, mỗi khi con nói dối hoặc trốn tránh thì nó đều tìm cách lẩn tránh ánh mắt của mình.

Mẹ Tô Dao khẽ ôm lấy ngực, để đè nén sự hoài nghi kinh hãi trong lòng, bà cố gắng nói giọng bình thường: “Dao Dao, con và Cố Nguyên đã là vợ chồng được sáu năm rồi, Tô Thư cũng đã lớn như vậy, con đừng nhất thời hồ đồ mà hủy hoại đi gia đình này. Có được Cố Nguyên là người chồng tốt như vậy chính là phúc con tu được từ kiếp trước.”

Tô Dao cụp mắt nhìn xuống. Lời nói từ đáy lòng mẹ như rót vào trái tim cô.

“... Con biết.” Cô khẽ đáp.

Đêm đó mẹ Tô Dao ngủ cùng Tô Thư, sau khi chuẩn bị giường cho hai bà cháu xong, Tô Dao mới nhẹ nhàng quay trở lại phòng Cố Nguyên.

Anh vẫn chưa ngủ, đang ngồi tựa đầu vào giường đọc tạp ch, nhìn thấy cô đi vào, anh khẽ đập đập vaog chỗ bên cạnh mình: “Lại đây.”

Tô Dao nghe lời anh, bước lại. Cố Nguyên đưa tay ra ôm cô vòa lòng, tiện tay tắt đèn, rồi đưa tay mở cúc áo cô.

“Cố Nguyên...”

Tô Dao lẩn tránh nụ hôn của anh, cô muốn đẩy anh ra nhưng không được: “Mẹ và Tô Thư vừa vào phòng thôi.”

“Ừm.”

Anh đáp lại bằng giọng mũi, nhưng vẫn chúi đầu vào vùng ngực mềm mại của cô.

Cô không nghĩ Cố Nguyên là một người

đàn ông ham muốn tình dục.

Cô nhớ lại lời nói của anh với cô đêm qua.

Anh mong muốn có một đứa con với cô, như vậy mới thực sự gắn kết anh và cô lại bên nhau.

Cảm giác Tô Dao vẫn còn lo lắng suy tư mà không chú ý tới anh, Cố Nguyên khẽ nhướng mày, nắm chặt tay Tô Dao, rồi hôn từng ngón tay cô, trong bóng tối anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô: “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Cố Nguyên.”

Tô Dao gơ tay khẽ ôm lấy mặt anh, muốn nói với anh về việc đứa con. Nhưng nhớ đến những lời nói trước đây, những lô muốn nói vẫn ngập ngừng ở miệng, không thốt thành lời.

Đường nào cũng khó.

Lập trường khác nhau, những thứ muốn

có cũng khác nhau khiến hai người đứng ở

vị trí đối lập nhau.

Cô bây giờ chủ yếu đứng ở góc độ của

Tô Thư để suy xét vấn đề.

Trở thành một gia đình với Cố Nguyên, sau khi có con của anh rồi, dù thế nào đi nữa, Tô Thư đối với bố con anh cũng chỉ là một người ngoài mà thôi. Trong suốt sáu năm qua Cố Nguyên luôn chăm sóc Tô Thư, nhưng đó là khi anh chưa có đứa con riêng cho mình. Một khi đã có con ruột, sẽ có rất nhiều thứ khó nói.

Con người ai cũng có sự ích kỷ, hướng hồ trước đây Cố Nguyên không xuất phát từ góc độ người cha mà chủ yếu xuất phát từ góc độ một gia đình.

Dù sau này anh vẫn đối xử tốt với Tô Thư nhưng khách quan mà nói, hai người có con riêng của mình rồi, con vẫn còn nhỏ, tất nhiên sẽ cần tình yêu của cả bố lẫn mẹ. Giống như lời Cố Nguyên nói, con của anh và cô mới là sợi dây thật sự gắn kết hai người. Vậy còn Tô Thư? Rất rõ ràng, con

bé sẽ thiệt thòi.

Cô chỉ muốn dành trọn tình yêu thương cho một đứa con, cho con tất cả tình yêu của mình. Cô đã từng nợ Tô Thư rất nhiều, chỉ sợ cả đời mình Tô Thư không thể biết bổ ruột của mình là ai, làm sao cô có thể chấp nhận một nhân tố đe dọa tới tương lai của Tô Thư như vậy?

Cố Nguyên muốn có một đứa con giữa anh và cô, bản thân sự việc này đã phản ánh rõ anh thực sự rất để ý đến việc Tô Thư không phải là con ruột của anh.

Muốn có một đứa con mang họ Cố đối với Cố Nguyên mà nói không phải là một việc quá quan trọng, mà điều quan trọng ở đây là chỉ có con mới có thể gắn kết chặt chẽ giữa anh và Tô Dao, mới có thể tạo thành một gia đình thực sự không thể tách rời, mới có thể giúp anh và Hứa Đông Dương đứng cùng một vị trí với nhau.

Tô Dao do dự hồi lâu, cười gượng gạo: “Anh...”

Cô dừng lại: “Anh như thế này với em được coi là sống chung một cách phi pháp.”

Cố Nguyên cười, cúi đầu thơm vào mũi cô: “Có phải là nghĩ đến việc kết hôn đến phát phiền ra không?”

Tô Dao âm ỉ đáp lại, rồi giấu suy nghĩ của mình vào tận đáy lòng. Cố Nguyên nằm xuống rồi ôm lấy Tô Dao: “Anh ta sẽ không thể giữ mãi giấy tờ của em mà không trả. Anh sẽ đến công ty ba tiếp nhận em bên Bình Thành trước, sau đó đợi qua một tháng theo yêu cầu xin nghỉ việc, nếu anh ta vẫn còn làm khó em, chúng ta sẽ đi tới Sở lao động, nhờ bên thứ ba là có thể lấy được giấy tờ của em.”

Tô Dao im lặng gật đầu.

Cũng mong sự việc sẽ giản đơn như lời Cố Nguyên, trong lòng cô vẫn phấp phỏng những lo lắng thầm kín.

Tết này xảy ra sự việc như vậy ở Bình

Thành dường như mới chỉ là chương khởi

đầu, những cơn phong ba bão táp trong

cuộc sống gia đình đang ẩn sâu sắp ập tới.

21. Chương 19

Chương 19: Sự ám ảnh của anh là sự tổn thương đối với em

Hai mươi bảy tháng chạp, bước chân của một năm mới đang ngày càng đến gần. Cơn cảm cúm của Tô Thu đã được trị liệu kịp thời, hai ngày nay đã khá hơn nhiều. Mới sáng sớm con bé đã đòi đi ra vườn thú chơi, Cố Nguyên liền đưa con đi đồ xăng. Tô Dao và mẹ thu dọn đồ đạc, quyết định ra siêu thị ở gần nhà mua chút đồ ăn mang theo cho con gái.

Lúc này người đi siêu thị chật ních, trước các quầy thu ngân là những hàng người dài dằng dặc. Tô Dao và mẹ mua không nhiều đồ, đi một vòng rồi quay trở lại quầy thu ngân.

Trong khi xếp hàng, Tô Dao và mẹ nói chuyện câu được câu chăng. Tô Dao cúi đầu xem lại những thứ đã chọn, lật lại đồ đạc xếp trong giỏ, phát hiện chưa mua sữa tươi mà Tô Thư thích uống, liền để mẹ lại xếp hàng, còn mình thì rẽ ra một góc đi tìm khoang bày sữa tươi.

K tìm tới quầy sữa thì bất ngờ gặp Hứa Đông Dương ở đó.

Tô Dao không chần chừ gì thêm, quay người bước đi, nhưng đúng lúc đó Hứa Đông Dương ngẩng đầu lên và nhìn thấy cô. Anh đuổi theo tóm được cô: “Dao Dao!”

Tô Dao giãy giụa ra khỏi tay Hứa Đông Dương, quay người, cố lấy hết sức bình tĩnh nhìn anh: “Anh cũng tới mua đồ à?”

Ánh mắt của anh vẫn còn vẻ mệt mỏi, Hứa Đông Dương buông Tô Dao ra, nhìn cô: “Ừ, năm nay đón tết nhưng phải làm thêm giờ, chỉ có một mình anh, vì vậy tới mua ít đồ.”

Anh ngập ngừng rồi hỏi: “Em về Nam Thành rồi à? Không đón tết ở Bình Thành sao?”

Tô Dao khẽ nhún mày: “Vâng”

Hứa Đông Dương nhìn người phụ nữ trước mặt: “Xảy ra xung đột gì với anh ta? Hay là xung đột gì với gia đình sao?”

“Phó tổng Hứa” – Tô Dao ngẩng đầu nhìn Hứa Đông Dương – “Những việc này đều là việc riêng của tôi, anh quan tâm có vẻ hơi quá rồi.”

Nói xong Tô Dao quay người bỏ đi. Hứa Đông Dương dường như chẳng kịp nghĩ ngợi gì vội bước lên trước một bước ngăn cô lại: “Dao Dao, anh...”

“Tô Dao

Bất chợt vọng lại tiếng gọi đã cố gắng kìm lại từ bên cạnh, khiến Tô Dao và Hứa Đông Dương đều chết sững, Tô Dao quay người nhìn sang, mặt trắng bệch. Bên cạnh là mẹ Tô Dao, không biết bà đã quay lại từ khi nào, nhìn cô một cách nghiêm khắc.

“Buông con gái tôi ra.” Mẹ Tô Dao bước lên trước, cất giọng.

Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao rồi lại nhìn mẹ Tô Dao, từ từ buông tay Tô Dao ra: “... Bác ạ.”

“... Tôi nào dám.”

Mẹ Tô Dao kéo cô đứng phía sau mình, nhìn Hứa Đông Dương từ trên xuống dưới: “Tôi đã gặp qua cậu, cậu là cấp trên của Tô Dao?”

Hứa Đông Dương không ngờ bị mẹ Tô Dao bắt gặp cảnh này nên có phần ngượng ngùng: “Xin lỗi bác, cháu...”

“Ngày hai mươi nhăm tháng chạp hôm trước cậu tới Bình Thành tìm Dao Dao nhà tôi có phải không?”. Mẹ Tô Dao cắt ngang lời của Hứa Đông Dương. Mặt Tô Dao trắng bệch, không kịp ngăn lại thì Hứa Đông Dương đã gật đầu thừa nhận: “Vâng.”

Mẹ Tô Dao quay người lại, giáng một cái tát thật mạnh vào mặt Tô Dao. Cái tát này mạnh đến mức những người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng đó bất ngờ.

Tô Dao chỉ cảm thấy mặt mình nóng như lửa, nhưng cô không dám trốn, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn m

“Chúng ta đi.”

Mẹ Tô Dao cố gắng kìm nén cơn giận dữ ở trong lòng, lôi Tô Dao quay người bỏ đi.

Hứa Đông Dương sững sờ trước cái tát của mẹ Tô Dao, lúc này dường như đã hiểu ra điều gì, vội vã đuổi theo.

“Thưa bác.”

Vừa ra tới cạnh đường lớn, Hứa Đông Dương đã đuổi kịp hai mẹ con Tô Dao: “Nếu bác tức giận vì hôm hai mươi lăm cháu đi tìm Tô Dao thì sai là tại cháu...”

“Cậu...”

Mẹ Tô Dao dừng bước, quay người chỉ thẳng vào mặt Hứa Đông Dương, ngón tay bà run run: “Cậu...”

“Mẹ!” – Tô Dao kéo bà lại, vừa giận vừa vội vã, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Đông Dương mắng khê anh – “Anh đừng có đi theo nữa được không?”

“Để nó nói! Giờ mẹ muốn nghe, mê hoặc vợ người khác thì hẳn còn có thể nói được gì?”

Mẹ Tô Dao tức giận, đẩy mạnh tay Tô Dao ra, nhìn Hứa Đông Dương.

Hứa Đông Dương lúc này đã bình tĩnh lại, anh nhìn Tô Dao một cách lạnh lùng rồi nhìn chăm chú vào mẹ Tô Dao nói: “Vợ người khác?”

Hứa Đông Dương cười cười, nhìn Tô Dao lạnh lùng: “Bác à, Hứa Đông Dương cháu coi như không ra gì cũng không thể nào đi quyến rũ vợ người khác. Trong hồ khẩu của phòng nhân sự công ty chúng cháu, ở cột ghi tình trạng hôn nhân của Tô Dao có ghi rõ ràng là đã ly hôn. Cháu không

cho rằng cháu theo đuổi một người phụ nữ độc thân thì có gì là sai. Bác cần gì mà phải tỏ ra giận dữ nhường ấy?”

“Cậu nói gì?”

Đầu mẹ Tô Dao trở nên lúng búng, chỉ cảm thấy các mạch máu trong cơ thể đều trào lên đầu. Tô Dao bước lên trước ôm lấy mẹ mình thì bị bà tóm chặt, giọng bà đánh lại: “Dao Dao! Những lời cậu ta nói có ý gì? Ly hôn gì? Độc thân gì?”

“Việc em và Cố Nguyên ly hôn gia đình không biết sao?”

Giọng của Hứa Đông Dương vang lên lạnh băng từ đằng sau lưng cô: “Vì vậy mà người nhà em mới cho rằng em là người vụng trộm.”

“Mẹ, mẹ!”

Tô Dao đã không nghe thấy Hứa Đông Dương nói gì nữa. Trong ánh mắt khiếp sợ của cô, gương mặt mẹ càng lúc càng trắng bệch. Mẹ cô ôm lấy ngực mình, chỉ Tô Dao: “Mày, được, được...” nói liền hai chữ “được” thì bà không thể nói tiếp nữa, bà ngất ngay tại chỗ.

“Mẹ!”

Tô Dao kêu lên một tiếng thảm thiết, hoang mang ôm lấy cơ thể mẹ đang trượt xuống từ tay mình, nhìn Hứa Đông Dương một cách tức giận: “Gọi điện thoại cấp cứu, mẹ tôi bị bệnh tim.”

Hứa Đông Dương không ngờ lại xảy ra cơ sự này, nhìn ánh mắt căm thù của Tô Dao, anh như bị chôn chân tại chỗ.

Hứa Đông Dương ngồi trên dây ghế dài tại bệnh viện, cúi đầu nhìn tay mình, không nhúc nhích.

Tô Dao đứng tại cửa phòng phẫu thuật cách chỗ anh không xa, dựa vào tường, vòng tay ôm lấy mình, không nói một lời.

Khoảng cách giữa cô và anh thật gần, chỉ cần giơ tay tới là có thể chạm đến cô nhưng lần này thì anh không thể làm theo suy nghĩ trước đây được nữa.

Hứa Đông Dương có một linh cảm không may, anh sẽ mãi mãi không thể níu kéo được người phụ nữ đang đứng trước mặt mà anh đã từng đánh mất nữa.

Linh cảm đó khiến toàn thân anh lạnh toát, trái tim trống rỗng, cũng giống như khi Tô Dao rời bỏ anh mấy năm trước.

Từ phía hành lang vọng lại tiếng bước chân vội vã, Hứa Đông Dương ngẩng đầu nhìn lên, Cố Nguyên nhìn anh rồi chạy lại phía Tô Dao.

“Dao Dao?”

Cố Nguyên đưa tay ra kéo Tô Dao, cô ngược lên hoang mang nhìn rõ người đàn ông trước mặt rồi gục đầu dựa vào anh, nói một cách vô thức: “Mẹ em, mẹ em”

“Không sao, không sao.”

Cố Nguyên thở dài rồi ôm chặt lấy cô như dỗ dành một đứa trẻ, anh khẽ vuốt tóc cô: “Mẹ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, đừng nghĩ nhiều quá.”

Tô Dao hoang mang đứng yên trong vòng tay anh hồi lâu. Hơi ấm từ cơ thể và vòng tay của anh khiến cô dần dần trấn tĩnh lại, Tô Dao hơi lùi lại, nhìn quanh Cố Nguyên: “Tô Thư đâu?”

“Anh đã nhờ trợ lý của anh ở bên phòng triển lãm ảnh trông giúp rồi, anh sợ bên này có việc gì, con đi theo sẽ không tiện. Bác sĩ nói thế nào?”

Mắt Tô Dao rưng rưng, lắc đầu: “Bác sĩ chẳng nói gì cả, đưa luôn vào phòng cấp cứu.”

Cố Nguyên quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi bất động trên ghế rồi cố gắng kiềm chế mình, quay sang nhìn Tô Dao: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ biết chuyện chúng ta ly hôn, vì vậy mà mẹ ngất.”

Cố Nguyên trong lòng vô cùng lo lắng. Trên đường tới đây, khi anh nghe Tô Dao qua điện thoại câu được câu chẳng kể lại, anh đã đoán được bày tám phần, chỉ không ngờ tới bệnh viện lại gặp Hứa Đông Dương.

“Em nói à?”

Cố Nguyên trầm giọng hỏi, Tô Dao lắc đầu. Cố Nguyên quay người chỉ sang phí Hứa Đông Dương: “Là anh ta nói?”

Tô Dao im lặng.

Cố Nguyên buông Tô Dao ra, hít một hơi thở dài, cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhưng rốt cục anh vẫn không thể kìm nén được cơn thịnh nộ đang trào dâng trong lòng, đột nhiên anh quay người sải bước đi tới, tóm lấy cổ áo của Hứa Đông Dương, lạnh lùng nói: “Bây giờ anh hài lòng rồi, anh vui rồi đúng không? Anh còn muốn phá gia đình tôi đến mức nào nữa?”

Cùng với câu nói này, Cố Nguyên đấm mạnh vào mặt Hứa Đông Dương, anh phải lùi sau mấy bước. Anh cũng không có ý chống cự hoặc ngăn cản, cứ lùi sau mãi cho tới sát tường mới dừng lại. Anh đưa tay lau, khóe miệng, mũi đều chảy máu. Cú đấm như trời giáng này của Cố Nguyên không chút thương tình.

Hứa Đông Dương ngẩng đầu. Tô Dao đứng một bên, vẫn nhìn về phía phòng phẫu thuật, dường như cô không nhìn thấy tất cả những gì vừa xảy ra giữa Cố Nguyên và anh.

Không, kể từ khi bước vào bệnh viện, trong mắt cô dường như không còn chỗ dành cho anh nữa.

Tất cả những gì mà bản thân muốn, từ trước tới nay anh chưa bao giờ phải phí sức để tranh cướp. Đây là lần đầu tiên, anh cảm thấy mình hình như đã sai rồi. Tất cả những gì anh làm khi đối diện với Tô Dao

hình như đều sai mất rồi.

Hứa Đông Dương cố nhịn cơn đau, từ từ đứng dậy nhìn thẳng vào Cố Nguyên đang đứng trước mặt, không nói một lời.

Cố Nguyên hít một hơi thở sâu, cố gắng kiềm chế để không đánh tiếp Hứa Đông Dương: “Anh thực sự có hiểu không, dù cho tôi và Dao Dao có tạm thời ch dứt cuộc hôn nhân vì một nguyên nhân nào đó, nhưng đối với tôi và cô ấy, đối với gia đình, chúng tôi vẫn là một chỉnh thể, còn anh chỉ là một người dưng. Hành động này của anh chẳng khác hành động cướp đoạt vợ người khác là mấy. Dao Dao đã từ chối anh dứt khoát như vậy nhưng anh, anh hoàn toàn không nghĩ tới hoàn cảnh của người khác.”

“Hứa Đông Dương, anh đã muộn sáu năm rồi. Tô Dao không thể quay trở về bên anh nữa. Dù sáu năm trước hai người đã từng có tình cảm như thế nào, đối với cô ấy bây giờ, anh chẳng qua chỉ là một người bạn trai mà cô ấy đã chia tay lâu lắm rồi, còn tôi mới là chồng và là người cùng vượt qua sóng gió với cô ấy trong suốt sáu năm qua.”

“Thế nên yêu cầu anh khi xử lý vấn đề tình cảm cá nhân của mình đừng bao giờ tỏ ra ấu trĩ và quá khích như vậy. Người phụ nữ này là vợ của tôi, là mẹ của con tôi, không có bất kỳ mối quan hệ nào với anh bây giờ nữa.”

Giọng Cố Nguyên vô cùng bình tĩnh, từng lời anh nói giống như những nhát dao đâm vào trái tim Hứa Đông Dương. Hứa Đông Dương không ngờ bản thân mình sẽ có một ngày bị những lời nói của tình địch làm cho không còn sức lực để phản kháng.

Ba người im lặng, cửa phòng khám bỗng bật mở, bác sĩ bước ra ngoài. Tô Dao hoảng sợ, vội vã chạy lên trước: “Bác sĩ, mẹ tôi thế nào?”

“Không sao, không cần lo lắng quá.” – Bác sĩ vừa nói vừa cúi khẩu trang – “Cô là con gái của bệnh nhân? Bây giờ chúng tôi sẽ cho chuyển bệnh nhân tới phòng bệnh để theo dõi một thời gian, bà ấy vẫn trong tình trạng hôn mê nên gia đình phải sắp xếp người ở bên túc trực. Bệnh nhân đã có tiền sử bệnh tim, sau này nên tránh để bà ấy quá kích động, như vậy không tốt cho bệnh tình của bệnh nhân.”

“C

Tô Dao nhìn mẹ nằm trên giường bệnh được đẩy ra ngoài, cô vội chạy theo. Cố Nguyên lạnh lùng nhìn Hứa Đông Dương rồi đi tới bên cạnh Tô Dao, ôm chặt cô: “Không sao, anh đang ở cạnh em.”

Hứa Đông Dương vẫn đứng yên nhìn Tô Dao và Cố Nguyên đi theo giường bệnh đang xa dần. Vừa rồi cuộc ẩu đả giữa anh và Cố Nguyên đã gây sự chú ý của không ít người, nhưng giờ đứng ở đây anh chẳng có cảm giác gì đối với những ánh mắt của người xung quang.

Cố Nguyên nói đúng, anh ấy mới là chồng và là người thân của cô ấy.

Còn Hứa Đông Dương anh thì sao? Anh cố gắng tranh cướp Tô Dao nhưng lại luôn làm tổn thương cô, đẩy cô càng lúc càng rời xa anh.

Gây ra cái họa này, Hứa Đông Dương cảm thấy mình nên cố gắng bù đắp điều gì đó, vì vậy anh không rời đi mà ngồi bất động ở đại sảnh của bệnh viện. Thời gian trôi qua, anh đã ngồi đó cả một ngày.

Buổi tối khi Cố Nguyên xuống tầng đi mua đồ ăn cho Tô Dao, anh nhìn thấy Hứa Đông Dương đang ngồi ở đó, bước chân anh khẽ dừng lại nhưng rồi anh lại bước qua.

Hơn bảy giờ thì mẹ Tô Dao mới tỉnh, nhìn thấy con gái và con rể ngồi trước mặt mình, bà khẽ thở dài.

“Mẹ.”

Cố Nguyên nắm chặt tay Tô Dao: “Mẹ, con và Tô Dao không có ý định chia tay, mẹ đừng giận.”

Mẹ Tô Dao quay đầu sang một bên, không nói gì.

“Mẹ...”

Tô Dao đang định nói thì bị mẹ Tô Dao cắt ngang lời: “Mẹ muốn ngủ, các con đừng làm ồn nữa.”

Tô Dao ngược lên nhìn Cố Nguyên một cách bất lực, anh đành vỗ nhẹ vai cô: “Em cũng trông mẹ một ngày rồi, em ăn chút gì đi.”

Cố Nguyên đưa Tô Dao ra ngồi ở dãy ghế ngoài hành lang rồi đưa cho cô hộp thức ăn. Tô Dao mở ra, ăn được hai miếng rồi lại nấc lên, nước mắt cứ trào ra.

“Cố Nguyên, em thực sự cảm thấy những việc em làm trước đây thật hồ đồ, không ngờ lại gây nên hậu quả như ngày hôm nay.”

Cố Nguyên thở dài, ôm lấy Tô Dao:

“Đừng nghĩ quá nhiều, những việc đã xảy ra rồi chúng ta không có cách gì thay đổi, sau này chúng ta sống thật tốt là được.”

Cố Nguyên dừng lại phút chốc, chần chừ rồi nói: “Dao Dao, Hứa Đông Dương vẫn chưa rời khỏi đây.”

Tô Dao rời khỏi vòng tay của Cố Nguyên, ngẩng đầu nhìn anh. Cố Nguyên khẽ vuốt tóc cô: “Bây giờ là cơ hội tốt để nói rõ với anh ta. Hãy nói hết những suy nghĩ thực sự trong lòng em cho anh ta, đừng để vương vấn mãi, đối với anh ta cũng tốt, đối với chúng ta cũng tốt, đều là một việc tốt.”

Hứa Đông Dương ngồi trong đại sảnh không ngờ Tô Dao sẽ xuống.

Anh chờ ở đây vì muốn chuộc lỗi, nhưng không biết mình nên làm gì, vì vậy chỉ ngồi ở đây để bản thân cảm thấy bớt day dứt.

Tô Dao đi qua đại sảnh, tới trước mặt Hứa Đông Dương. Lúc này đã qua thời điểm bác sĩ khám bệnh, buổi tối chỉ còn lại phòng cấp cứu, vì vậy trong đại sảnh vắng tanh, trên trần nhà, ánh sáng của những ngọn đèn trắng phản chiếu những bức tường trắng, càng nhìn càng lạnh lẽo.

“Tôi muốn nói chuyện với anh.” – Cô nói. Hai người một trước một sau rời khỏi cổng lớn bệnh viện rồi đi dọc theo hàng cây xanh bên ngoài. Tô Dao im lặng.

“Dao Dao, xin lỗi em.” Hứa Đông Dương lên tiếng, phá vỡ sự im lặng. Tô Dao dừng bước, quay người nhìn sang phía anh.

“Đông Dương, ban đầu khi tôi cương quyết rời xa anh, có phải là anh không thể hiểu nổi lý do tại sao đúng không, vì vậy mãi cho tới bây giờ anh vẫn luôn cảm thấy không cam tâm?”

Hứa Đông Dương im lặng không phản bác.

“Anh là một người đàn ông xuất sắc.” – Tô Dao cười – “Ban đầu khi tôi rời xa anh, anh muốn tôi đưa ra một lý do cụ thể, tới bây giờ tôi vẫn chỉ trả lời anh như thế này, tôi không rõ lý do cụ thể nào khiến tôi rời xa anh. Tôi không muốn vướng vấp gì với anh, không muốn tranh cãi đúng sai những sự việc ngày xưa, tôi muốn anh hiểu

Tô Dao dừng lại hồi lâu: “Khác với suy nghĩ của anh, tôi rời xa anh không hoàn toàn vì thái độ của anh với những người phụ nữ khác, đó chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi.”

“Anh là một người đàn ông ưu tú, cũng có thể là vì anh quá ưu tú nên có rất nhiều việc trong mắt anh chỉ có một mình anh, anh không bao giờ nghĩ cho người khác.”

“Những lý do tôi nói ra đây có thể anh sẽ cảm thấy rất buồn cười” – Tô Dao cúi đầu cười, gương mặt cô hiện rõ sự mệt mỏi – “Tôi và anh yêu nhau mấy năm trời, tôi hỏi anh, anh có biết thứ tôi thích ăn nhất là gì, thứ tôi ghét ăn nhất là gì không? Anh có biết mỗi sáng tôi thức dậy, thói quen của tôi là làm gì không? Anh có biết nơi tôi muốn đi nhất là đâu không?”

Hứa Đông Dương không nói gì.

“Anh không biết.” – Tô Dao cười khẽ - “Bởi vì khi ở bên cạnh tôi, anh mãi chỉ gọi những thứ mình thích ăn, luôn áp đặt cho tôi. Mỗi sáng khi anh thức dậy, bữa sáng tôi đã chuẩn bị cho anh. Khi đó anh luôn nói, lúc sống cùng tôi, cuộc sống của anh được sắp xếp gọn gàng, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng, người giúp anh sắp xếp mọi thứ thay anh đều là tôi, còn tôi cũng có công việc của tôi, tôi phải gánh vác nhiều thứ hơn anh.”

“Những điều này đối với rất nhiều phụ nữ có lẽ là những việc kinh thiên động địa, nhưng vì từ nhỏ tôi luôn được giáo dục để trở thành người phụ nữ cho gia đình nên tôi có thể làm được những việc như vậy, song tôi không muốn người đàn ông của tôi lại ngày càng đòi hỏi khắt khe từ tôi. Anh luôn rộng rãi với bản thân nhưng lại khe khắt với người khác, dù tôi có làm gì đi nữa, anh đều chỉ nhìn thấy những điểm không tốt của tôi.”

“Anh là một người theo chủ nghĩa hảo rất khó gần và yêu cầu người khác cũng phải hoàn hảo, anh luôn coi mình là trung tâm một cách cực đoan” – Tô Dao dừng lại – “Tôi nói như vậy có thể anh sẽ cảm thấy lời nói của tôi hơi nặng nề. Tôi tin rằng nếu hôm nay không vì xảy ra việc của mẹ tôi, anh cũng sẽ không bình tâm đứng đây nghe tôi nói những điều này, anh sẽ phản bác ngay tức khắc, thậm chí còn phản bác cho đến khi tôi không nói được lời nào. Cũng giống như trước đây, bất luận dù có sai, anh cũng luôn làm cho người khác cảm thấy người đúng vĩnh viễn là anh, người sai vĩnh viễn là tôi.”

“Tôi nghĩ rất lâu rồi mới quyết định rời xa anh.” – Tô Dao bình thản nói – “Tôi yêu anh, Đông Dương, thế nhưng yêu anh không có nghĩa là phải chịu đựng tất cả từ anh, yêu anh không có nghĩa là anh có thể dùng tình cảm của tôi dành cho anh để làm tổn thương tôi. Trong mắt anh vĩnh viễn chỉ có một mình anh, anh không nhìn thấy tôi ở bên cạnh anh.”

“Trước đây khi tôi rời xa anh, anh đã kéo tôi lại, nói với tôi, anh không có gì với người phụ nữ khác, nói tôi đừng có nhỏ mọn” – Tô Dao hít một hơi thật dài, kiềm chế sự chua xót đang trào dâng trong lòng

– “Thực ra từ rất lâu rồi tôi đã cảm thấy, thái độ của anh dành cho những người phụ nữ khác rất mềm mại, anh thích người khác luôn vây quanh anh như những vì sao xoay quanh mặt trăng. Tôi tin anh không có bất cứ ý định gì với họ, nhưng tôi không chấp nhận việc anh không có một giới hạn tối thiểu nào đối với họ.”

“Tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, tôi mới là bạn gái của anh, đối với bạn gái của mình và đối với những bạn là con gái thì thái độ của anh phải có sự phân định rõ ràng. Cũng chính vì anh có thái độ như vậy nên người ta mới hiểu lầm. Nửa đêm gọi điện cho anh, nói có tâm sự, thế là anh đi, rồi cũng người ta đi du lịch và làm rất nhiều, rất nhiều thứ.”

“Có lẽ trong mắt mình, anh chỉ coi họ như những người bạn, những điều này chẳng là gì, bao gồm cả việc thỉnh thoảng có đụng chạm thể xác, nhưng tôi thấy những điều này đều là những dấu hiệu nguy hiểm. Tình cảm là những thứ rất ích kỷ, tôi không thích việc rõ ràng anh biết người ta có tình cảm với mình nhưng anh một mặt vẫn tận hưởng những tình cảm họ dành cho anh, mặt khác vẫn đối xử với họ nhẹ nhàng nhưng lại luôn thể hiện cái mà anh gọi là chung thủy đối với tôi.”

“Tôi biết tại sao anh luôn quyến luyến tôi. Khi mới chia tay anh luôn nói với tôi, tôi với anh không phải vì tình cảm có vấn đề mới dẫn tới chia tay. Tình cảm giữa chúng ta sâu đậm như vậy, hai người đều cảm thấy rất đau khổ. Anh không tin tôi có thể quên anh, ngay cả bây giờ anh vẫn cho là như vậy, vẫn cho rằng tôi còn yêu anh.”

“Tôi không phủ nhận là tôi ít nhiều vẫn còn chút tình cảm với anh” – Tô Dao dừng cảm nhìn thẳng vào Hứa Đông Dương – “Nhưng anh phải hiểu rõ ràng, trong cuộc

sống, không phải chỉ có tình cảm, tình cảm không phải là vượt lên trên tất cả.”

“Nếu khi đó tôi và anh kết hôn thì cũng sẽ đổ vỡ. Tôi có thể nhìn thấy trước cuộc sống cùng anh trong tương lai, tôi sẽ bị anh làm tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần, còn anh vẫn luôn cảm thấy mình chẳng phạm sai lầm gì cả.”

“Anh không phải là một đối tượng phù hợp để kết hôn” – Tô Dao lạnh lùng cười – “Hôn nhân không phải như anh nghĩ, là một biện pháp giải quyết vấn đề; trên thực tế, hôn nhân là sự bắt đầu của rất nhiều vấn đề. Hôn nhân cũng có nghĩa là tôi tìm cho mình một người đi bên mình suốt cả cuộc đời. Tôi không có đủ dũng khí để đi tiếp cùng anh, người tôi cần là một người có trách nhiệm, yêu tôi, bảo vệ tôi, cùng nắm tay tôi. Người đó là Cố Nguyên, không phải

là anh.”

“Hãy buông tôi ra và đi đi, Đông Dương.” Tô Dao nói một cách bình tĩnh và rõ ràng: “Đối với những việc đã qua đừng cố níu kéo ám ảnh nữa. Anh phải biết, sự ám ảnh của anh đối với tôi đã trở thành sự tổn thương mất rồi.”

22. Chương 20

—————o0o—————>

Chương 20: Cuộc chiến gia đình thứ nhất

Tô Dao và Cố Nguyên ngồi túc trực trong phòng bệnh chăm sóc mẹ Tô Dao suốt một đêm. Sáng sớm hôm sau, nhận được tin, bố Tô Dao vội vã đi từ Bình Thành lên.

“Các con đi đón cháu đi.”

Bố Tô Dao nhìn sâu và mắt Tô Dao và

Cố Nguyên:

“Còn ở bệnh viện, bố sẽ chăm sóc mẹ. Cứ gửi con mãi ở bên nhà người khác cũng không tốt, sắp đến Tết rồi.”

Tô Dao dạ một tiếng, chuẩn bị cùng Cố Nguyên rời đi thì bị bố Tô Dao giữ lại: “Cố Nguyên, con đi đón Tô Thư. Dao Dao, con đừng đi, bố có chuyện muốn hỏi con.”

Cố Nguyên nhìn Tô Dao khích lệ, vỗ nhẹ vào vai cô rồi đáp lại lời bố Tô Dao, sau đó anh đi đón Tô Thư.

Phòng bệnh vô cùng yên lặng. Đây là phòng đôi nhưng lúc này chỉ có một mình mẹ Tô Dao, sau khi Cố Nguyên đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Bố Tô Dao thở dài, kêu Tô Dao ngồi xuống bên cạnh: “Dao Dao, con và Cố Nguyên rốt cục có chuyện gì? Tại sao lại làm mẹ tức giận ra nông nỗi này?”

Bố Tô Dao khẽ dừng lại: “Bố và mẹ con không yên tâm về con và Cố Nguyên nên mới để mẹ con đi ngắm tới thăm hai đứa. Con phải biết những lời nói của dì Cố Nguyên hai ngày trước có thể sẽ khiến người phụ nữ mang ô nhục cả đời.”

“Nó không vùng trộm.”

Mẹ Tô Dao nằm trên giường đột nhiên cất giọng lạnh băng: “Con gái ông và con rể ông đã ly hôn rồi, người ta nói bây giờ con gái ông sống độc thân, có theo đuổi cũng là chuyện bình thường.”

“Cái gì?”

Bố Tô Dao “hả” một tiếng rồi đứng dậy, nhìn Tô Dao một cách nghiêm khắc: “Tô Dao, con hãy nói cho rõ ràng, chuyện như thế nào?”

“Ba.”

Tô Dao không biết phải giải thích với ông về cuộc hôn nhân của mình ra sao.

“Nói như vậy là việc con và Cố Nguyên ly hôn là sự thật?”

Tô Dao gật đầu: “Là thật.”

“Ly hôn bao lâu rồi?”

Bố Tô Dao không nổi giận đùng đùng như mẹ Tô Dao, ông bình tĩnh đến phát sợ. Ông chậm chậm ngồi xuống, nhìn con gái một cách nghiêm khắc.

“Hơn nửa nă

“Tại sao lại ly hôn?”

Tô Dao khẽ cắn môi dưới, làm sao có thể nói với bố mẹ nguyên nhân ly hôn của mình, chẳng lẽ nói rằng cuộc hôn nhân của cô và Cố Nguyên ngay từ đầu chỉ là một vở kịch, cô vì muốn cho Tô Thư một danh phận hợp pháp, còn Cố Nguyên là vì trả nợ?

Cho đến tận hôm nay Tô Dao mới nhận thức được, hôn nhân không phải là thứ có thể dùng để trao đổi hoặc có thể coi như trò chơi. Cuộc hôn nhân này ngay từ đầu được xây dựng trên một nền tảng không thành khẩn đã chứa đựng những nhân tố rủi ro sâu bên trong đối với tương lai.

Tất cả những gì xảy ra bây giờ đều là sự

báo ứng cho hành động bông bột của cô.

Tô Dao im lặng không nói gì. Bố Tô Dao nắm chặt tay lại, cố gắng kiềm chế sự tức giận của mình, giọng hết sức bình tĩnh: “Có phải là vì những năm trước đây Cố Nguyên luôn ở bên ngoài không lo gì đến gia đình, vì vậy con đã có người khác hay không?”

“Ba, không phải như vậy.”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn cha mình: “Con và Hứa Đông Dương gặp nhau là sau khi về tới Nam Thành...”

“Con về Nam Thành được bao nhiêu thời gian?”

Mẹ Tô Dao quay sang nhìn con gái mình: “Người đàn ông đó trong một thời gian ngắn như vậy đã đối với con như vậy sao? Tô Dao, tới bây giờ con còn không chịu nói thật với bố mẹ?”

“Dao Dao, hôm hai lần khi dì Chân nói

con, bố mẹ đều đứng về phía con.”

Bố Tô Dao vỗ nhẹ tay an ủi mẹ Tô Dao, ra hiệu cho bà không nên nói tiếp: “Chúng ta đều cảm thấy con gái của mình không phải là người như vậy nên mới ủng hộ con một cách vô điều kiện. Sau này vẫn còn sợ con ở đây bị Cố Nguyên ức hiếp nên mới để mẹ con vội tới đây. Bây giờ Cố Nguyên không có ở đây, trước mặt bố mẹ mình, con nên nói thật cho chúng ta biết.”

Tô Dao cảm thấy có một áp lực nặng nề khiến mình dường như không thể chịu đựng nổi. Nếu thừa nhận nguyên nhân khởi nguồn của cuộc hôn nhân này là một thỏa hiệp giữa cô và Cố Nguyên thì sẽ lộ ra thân thế của Tô Thư, nếu lộ ra điều này thì sẽ có lỗi với Cố Nguyên, đúng như lời dì Chân hôm trước đã nói, là mình cảm ứng cho Cố Nguyên.

Tô Dao đang trong lúc do dự thì cửa phòng bệnh bị đẩy mạnh. Ba người trong phòng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mẹ Cố Nguyên đang đứng ở cửa phòng với nét

mặt tức giận. Tay bà vẫn còn cầm một giỏ

hoa quả, nhìn dáng vẻ có lẽ là vội vã tới

thăm mẹ Tô Dao khi vừa nhận được tin. Chỉ

là không biết bà đã đứng ở ngoài phòng

bệnh bao lâu, và nghe đã nghe được gì.

“Bà thông gia.”

Bố mẹ Tô Dao nhìn nhau, mẹ Tô Dao nghiêng mình gương ngồi dậy thì bị bố Tô Dao ngăn lại, ông vội đi ra đón: “Chị tới Nam Thành sao không nói một tiếng để Dao Dao đi đón...”

“Nói với mọi người thì sẽ không nghe được vở kịch hay như vậy, cũng sẽ không biết gia đình nhà họ Tô các người đã làm những việc có lỗi với gia đình họ Cố nhà tôi, vẫn còn ru ngủ nhà tôi.

Mẹ Cố Nguyên day nghiêng, bố Tô Dao vốn định đưa tay ra đỡ lấy giỏ hoa quả, nghe vậy chết sững, ông thở dài: “Bà thông gia, chúng tôi thực sự là mới biết chuyện của hai đứa. Chị nhìn xem, chẳng phải mẹ Tô Dao tức đến mức phải nằm viện sao?”

Mẹ Cố Nguyên không để ý tới lời bố Tô Dao nói, ném giỏ hoa quả lên giường bệnh còn trống bên cạnh rồi đứng quay lưng lại với Tô Dao đang đứng trước mặt bà: “Tô Dao, con nói xem, họ Cố nhà ta có điểm nào có lỗi với con? Cố Nguyên nhà ta, cần tài có tài, cần tướng mạo có tướng mạo, làm sao không tìm được một người con gái tốt? Làm sao lại với phải con hồ ly tinh như con?”

“Bà thông gia.” Bố Tô Dao thấy mẹ Cố Nguyên càng nói càng quá đáng, biết rõ bà là người tính khí nóng nảy, vội lên tiếng ngăn cản: “Việc các con, chúng ta không phải là vẫn chưa làm rõ hay sao?”

“Làm rõ? Còn muốn là rõ như thế nào nữa!”

Mẹ Cố Nguyên quay đầu nhìn bố Tô Dao, giọng càng lúc càng nặng nề: “Bây giờ thì làm sao, lẽ nào Cố Nguyên nhà chúng tôi có lỗi với Tô Dao nhà các người? Là Cố Nguyên nhà chúng tôi ra ngoài tìm phụ nữ

hay là Tô Dao nhà các người ra ngoài tìm

đàn ông? Tôi nói nó là hồ ly tinh thì có chỗ

nào là sai?!”

Giọng của mẹ Cố Nguyên càng lúc càng lớn, tiếng của bà càng lúc càng lạnh lẽo khiến cho những bệnh nhân và thân nhân ở phòng bệnh khác vây tới xem, các y tá cũng đứng ở cửa nhìn vào, nhưng thấy mẹ Cố Nguyên như vậy không ai dám vào khuyên can.

Bố Tô Dao “Ai da” một tiếng, không chịu nổi những lời chỉ trích của mẹ Cố Nguyên: “Không phải chúng tôi đang hỏi là tại sao Dao Dao và Cố Nguyên ly hôn...?”

“Ly hôn!”

Giọng mẹ Cố Nguyên bỗng chốc vút cao. Tô Dao quay ra nhìn bố. Bố Tô Dao bây giờ mới nhớ ra là mẹ Cố Nguyên vẫn chưa biết chuyện Tô Dao và Cố Nguyên đã ly hôn nên mới ăn nói hàm hồ, đúng là càng nói càng sai.

“Được rồi, được rồi.”

Mẹ Cố Nguyên tức đến mức toàn thân run lên: “Con gái các người ra ngoài tìm đàn ông, thì ra đã tìm được và tới mức ly hôn với Cố Nguyên nhà chúng tôi, thế mà vẫn còn giấu gia đình chúng tôi. Đúng là thiệt thòi cho Cố Nguyên nhà tôi thật thà, có người đàn ông nào có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy, thế mà nó vẫn giúp đỡ nhà các người, còn đưa con gái các người về nhà đón tết. Đón tết, đón tết á, tôi nhờ vào.”

Mẹ Cố Nguyên đổi hết tội lỗi lên đầu Tô Dao: “Tô Dao à Tô Dao, ta và bố Cố Nguyên nhìn cô lớn lên, nhưng thực là không nhìn ra, bề ngoài thì cô tỏ ra nhu mì, nhưng sau lưng thì cô là con rắn độc! Cố Nguyên nhà chúng ta rốt cục đã ăn bùa mê thuốc lú gì mà bị cô ức hiếp tới mức này, thế mà còn chẳng nói năng gì...”

Tình cảnh càng lúc càng tồi tệ nhưng Tô Dao không thể giải thích, bố Tô Dao cũng không thể phản bác lại, mẹ Tô Dao thì tức

đến mức ôm ngực, bên ngoài người vậy

quanh càng lúc càng đông, đột nhiên có

tiếng lạnh lẽo vọng tới: “Bà nội!”

Cố Nguyên ôm Tô Thư len vào trong đám đông, Tô Thư tuột xuống khỏi vòng tay Cố Nguyên, nhào vào lòng mẹ anh: “Bà nội!”

Mẹ Cố Nguyên nhìn thấy Tô Thư đành nuốt những lời còn lại, một tay bế cháu, thơm má con bé, một tay ôm lấy mặt: “Tô Thư ngoan, bà nội thơm một cái

Tô Thư thơm xong bà nội lại nhào vào lòng bố Tô Dao: “Ông ngoại! Bà ngoại!”

Sự xuất hiện của trẻ nhỏ khiến không khí có vẻ dịu xuống. Dù người lớn có mâu thuẫn căng thẳng đến đâu cũng đều không muốn tạo thành ám ảnh trong tâm lý trẻ nhỏ, vì vậy mà căn phòng bỗng chốc trở nên im lặng.

“Về nhanh vậy à?”

Bố Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên.

Cố Nguyên gật gù: “Vâng, nhà trợ lý của con cách viện không xa.”

Quét mắt nhìn qua, cộng thêm với việc khi đi lên tầng nghe thấy tiếng ồn ào tức giận, Cố Nguyên đã biết xảy ra chuyện gì, anh quay ra đóng cửa phòng bệnh lại: “Trong nhà xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ, chẳng có gì đáng xem cả, mọi người về đi.”

Hai y tá đứng ở cửa nhìn Cố Nguyên tỏ vẻ đồng tình với anh, người đàn ông xuất sắc như vậy tại sao lại bị cấm sừng. Một y tá nhân đó lên tiếng cảnh báo: “Này anh kia, trong viện không được gây lộn xộn.”

“Được.”

Cố Nguyên đáp lại rồi đóng cửa phòng bệnh, anh quay người kéo rèm cửa sổ xuống, ngăn những ánh mắt tò mò từ bên ngoài. Làm xong việc, anh mới đến bên Tô Dao, nhìn mẹ mình, cất giọng buồn: “Mẹ, việc chưa rõ ràng mẹ đã om sòm lên làm gì, đây là nơi công cộng, để người ta nghe được thì hay lắm sao?”

“Làm sao à? Danh dự của con không phải đã vợ con làm cho mất từ lâu rồi à?”

Mẹ Cố Nguyên gườm gườm nhìn con trai. Không hiểu Tô Dao đã cho nó ăn bùa mê thuốc lú gì mà nó bệnh chằm chặp như vậy?

“Cố Nguyên, con và Tô Dao rốt cục tại sao lại ly hôn? Con nói đi, ba tin con.” Bố Tô Dao lên tiếng. Lời nói của ông khiến ánh mắt của các bậc phụ huynh đều đổ dồn vào anh, mọi người đang đợi anh giải thích.

“Mấy năm trước con bôn ba bên ngoài, thời gian ở nhà rất ít. Khi đó Tô Dao vừa đi làm vừa chăm sóc Tô Thư, con không hề có chút trách nhiệm nào khiến cô ấy buồn phiền, nghĩ rằng không có cách nào để sống chung với con được nữa, vì vậy đợi con từ nước ngoài về rồi đưa ra yêu cầu ly hôn.”

Cố Nguyên ôm chặt Tô Dao: “Là con có lỗi với Dao Dao, con không làm tròn trách

nhiệm của một người chồng, cũng không

làm tròn trách nhiệm của một người cha.”

Lời nói của Cố Nguyên khiến căn phòng phút chốc trầm lắng. Cố Nguyên cúi đầu, bóp chặt tay Tô Dao: “Sau khi ly hôn với Dao Dao, con mới nhận ra lỗi của mình, vì vậy con mới quay lại đề nghị cô ấy đừng nói chuyện chúng con ly hôn cho gia đình, hi vọng cô ấy cho con thêm một cơ hội để tiếp tục cuộc hôn nhân của chúng con.”

Giọng anh bình tĩnh, thái độ thành khẩn như liều thuốc trấn an khiến cha mẹ hai bên đều cảm thấy bình tâm hơn. Từ trước tới nay Cố Nguyên làm việc gì cũng luôn thỏa đáng, vì vậy lời anh nói mọi người có thể tin tưởng, không hề nghi ngờ.

Bố mẹ Tô Dao quay sang nhìn nhau, bố Tô Dao nhìn Tô Dao rồi nói: “Vậy người đàn ông đó là như thế

“Ba” – Cố Nguyên thở ra nhẹ nhõm – “Dao Dao tuy đã là mẹ của đứa bé năm tuổi nhưng cô ấy xinh như vậy, tính cách

nhu mì, lại độc thân nên đàn ông bên ngoài

theo đuổi là chuyện hết sức bình thường.

Trên thực tế thì chuyện người đàn ông đó

con cũng biết. Dao Dao đã từ chối anh ta

rất nhiều lần rồi, nhưng anh ta vẫn kiên trì.

Chúng con không ngờ lại xảy ra chuyện

ngày hôm nay, còn khiến mẹ giận quá phải

vào viện. Thực sự chúng con xin lỗi, đều là

vì chúng con xử lý sự việc không khéo.”

Cố Nguyên cũng giống như bao nhiêu lần trước, là chiếc ô che chở cô, anh luôn đứng ra xử lý những việc mà cô không thể đối diện.

Mẹ Cố Nguyên nghe những lời nói của con trai nên cũng có phần dao động: “Lời con nói là thật sao?”

“Vâng, là sự thực.”

Cố Nguyên cúi đầu nhìn Tô Dao, chỉ có cô là nhìn thấy những lời cảnh cáo trong mắt anh: “Anh tin rằng không có một người đàn ông nào có thể chịu đựng những việc như thế này, vì thế...” – ánh mắt của anh

trở nên triu mến – “Dao Dao, hãy hứa với

anh là chúng ta sẽ tái hôn, anh tin em.”

“Các con à.”

Bố Tô Dao thở dài một tiếng: “Một đứa thì sắp ba mươi, một đứa thì đã ba mươi mấy rồi, còn coi hôn nhân như trò chơi sao, nói kết hôn là kết hôn, ly hôn là ly hôn. Nếu không phải các con đã ly hôn thì làm sao có thể tạo cơ hội cho người khác chen chân vào?”

Lời nói của bố Tô Dao tuy là chỉ trích nhưng nghe giọng của ông dường như đã tin lời nói của Cố Nguyên và cũng đã tha thứ cho họ.

“Mẹ, con biết là mẹ giận.”

Cố Nguyên quay sang nhìn mẹ của mình: “Mẹ thấy Dao Dao lớn lên từ bé, cô ấy là người như thế nào chẳng lẽ mẹ không hiểu rõ? Cô ấy là con dâu của mẹ bao nhiêu năm nay, có chỗ nào có lỗi với con? Trước đây khi con còn bên ba bên ngoài, mọi việc

trong nhà không phải là cô ấy đã lo sao?

Khi đó cô ấy không hề có lỗi với con, vậy

mà vừa tới Nam Thành một thời gian làm

sao cô ấy có thể làm những việc có lỗi với

con được?”

Lời nói này của Cố Nguyên đã làm tiêu tan những nghi hoặc cuối cùng trong tim bà. Bà ngượng ngáp nhìn nhà Tô Dao, nhớ lại những lời vừa rồi của mình, nhưng ngay lập tức chẳng thể xuống giọng được.

“Mẹ con là người trực tính, chúng ta biết nhau bao nhiêu năm nay, bà ấy là người thế nào chúng ta còn không biết sao? Huống hồ sự việc này đừng nói mẹ con có thể hiểu nhầm mà chúng ta cũng rất tức giận.”

Bố Tô Dao vội vàng gỡ rối cho mẹ Cố Nguyên: “Dù nói thế nào, là hiểu nhầm thì tốt rồi. Chúng ta hiểu các con không muốn cho gia đình biết những chuyện thế này. Nhưng bây giờ thì chuyện này gia đình cũng biết rồi, nếu con và Cố Nguyên có ý định tái hôn thì phải làm luôn đi, đừng để

lâu, đêm dài lắm mộng.”

“Đúng, đúng” – Mẹ Cố Nguyên mặt đỏ bừng, bước tới gần giường mẹ Tô Dao, nắm lấy tay bà – “Chị à, tính khí của em... ày...”

“Tính này của cô!”

Mẹ Tô Dao nhìn mẹ Cố Nguyên một cái, tỏ ý trách, nhưng hai bà nắm chặt lấy tay nhau, nhìn đáng vẻ thì những hiểu lầm về con cái đã tiêu tan, hai bên vẫn tiếp tục làm thông gia tốt.

An lòng bố mẹ hai bên, việc ở bệnh viện thì có mẹ Cố Nguyên và bố Tô Dao chăm sóc, Cố Nguyên lái xe đưa Tô Dao và con về nhà.

Tô Thư chơi ở phòng bệnh một lúc nên đã thiếp đi, Tô Dao nhẹ nhàng bế con lên xe. Suốt dọc đường đi hai người không nói với nhau câu nào, đến khi về nhà đặt con lên giường, Tô Dao mới bước tới đằng sau Cố Nguyên, vòng tay ôm lấy anh: “Cảm ơn

anh.”

Cố Nguyên khẽ hít một hơi nhẹ nhàng rồi nắm chặt lấy hai tay của Tô Dao, kéo cô ra trước mặt mình: “Dao Dao, anh hi vọng là trải qua những việc như vậy có thể khiến em giữ được quyết tâm ở lại bên anh. Em hãy nhớ tới sự lựa chọn của mình, chúng ta mới có thể là người một nhà.”

Tô Dao gật đầu. Cố Nguyên nhìn sâu vào mắt cô: “Lúc trước khi anh đi đón Tô Thư, Hứa Đông Dương có điện thoại cho anh, nói em ngày mai tới công ty để làm các thủ tục bàn giao. Anh ấy để em đi.”

Mẹ Tô Dao nằm viện hai ngày, sau khi kiểm tra không có gì nghiêm trọng nên đã làm thủ tục xuất viện, Tô Dao đón bà về nhà Cố Nguyên nghỉ ngơi.

Mẹ Cố Nguyên lo lắng bố Cố Nguyên ở nhà nên sang ngày thứ ba đã trở về Bình Thành. Tết năm nay, quyết định cuối cùng là bố mẹ Tô Dao sẽ đón tết ở nhà Cố Nguyên và Tô Dao tại Nam Thành.

Sắp đến ngày cuối năm, cả thành phố Nam Thành dường như trở nên tĩnh lặng. Dòng người đông đúc trên phố mấy ngày trước không biết đã đi đâu hết, con phố trong ngày đông trở nên cô quạnh.

Buổi tối đêm ba mươi, bên ngoài đốt những tràng pháo lớn, sáng sớm một, Tô Dao và Cố Nguyên bị những tiếng pháo làm cho giật mình thức giấc. Đêm hôm trước vì đón giao thừa tới tận sáng mới ngủ, mới sáng sớm đã bị đánh thức nên Tô Dao lười biếng không muốn dậy. Cố Nguyên đưa tay ra kéo cô nằm gọi trong vòng tay mình.

Anh cúi xuống hôn lên trán cô. Tô Dao lắng nghe những tiếng động vọng lại từ bên ngoài, hình như mẹ cô đã thức dậy, đang chuẩn bị đồ ăn sáng trong bếp.

Bố mẹ đều đã lớn tuổi, thời gian ngủ càng lúc càng ít. Mẹ Tô Dao lần này vì tức quá nên mới phải nhập viện. Tô Dao tới bây giờ vẫn cảm thấy rất hối hận và sợ hãi, nghe thấy tiếng mẹ, cô cũng vội vã ngồi dậy.

“Em không ngủ nữa à?”

Cố Nguyên nhìn Tô Dao rồi quay sang cầm lấy chiếc điện thoại đặt ở đầu giường, nhìn qua một cái, giọng anh có phần lười biếng: “Dao Dao, sáng sớm một mà, bây giờ mới bảy giờ.”

“Anh ngủ đi, em ra ngoài giúp mẹ.”

Tô Dao nói rồi rời khỏi phòng. Mẹ cô quả nhiên là đã thức dậy, đang bận bịu trong bếp, Tô Dao bước tới, đón lấy chiếc chảo từ tay mẹ: “Mẹ, mẹ vừa ra viện, sao mẹ không nghỉ ngơi, nằm yên tĩnh dưỡng, sao mới sáng sớm đã dậy rồi.”

Mẹ Tô Dao tiện tay đưa những thứ đang cầm cho Tô Dao: “Tuổi cao rồi, tỉnh rồi nằm trên giường cũng không ngủ được, chỉ bằng dậy sớm một chút làm đồ ăn sáng cho cả nhà.”

Tô Dao không nói gì tiếp, quay sang lấy

vài quả trứng gà từ trong tủ lạnh để chuẩn

bị làm bánh trứng. Mẹ Tô Dao nhìn ra bên

ngoài: “Cố Nguyên vẫn còn ng

“Vâng. Tối qua thức đón giao thừa muộn như vậy.”

Tô Dao nói rồi đập trứng vào nồi. Tiếng “rắc rắc” vang lên, mùi thơm bỗng chốc lan tỏa khắp nơi.

“Trước đây khi con nói đi theo Cố Nguyên, nói thực là bố mẹ vẫn có chút lo lắng.”

Mẹ Tô Dao dựa lưng vào tủ bếp nhìn cô: “Cố Nguyên cái gì cũng tốt, chỉ là thích nhiếp ảnh, khi đó vẫn chưa phải là ngành nghề gì, cũng may sau khi hai đứa kết hôn nó cũng tu tâm nên cũng tu chí làm ăn ở nhà. Lần này xảy ra chuyện như vậy, nhìn tình cảm của nó đối với con, mẹ và bố con coi như đã yên tâm rồi. Dao Dao à, có được người chồng tốt như Cố Nguyên, con phải biết giữ lấy.”

“Con biết rồi ạ.”

Tô Dao đáp lại. Dường như cùng lúc đó, Cố Nguyên và bố Tô Dao cùng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài, rồi cả hai chào nhau và đi vào nhà bếp. Bố Tô Dao nói mẹ cô pha trà cho ông, Cố Nguyên thì qua phụ với Tô Dao.

“Sao anh không ngủ thêm lúc nữa?”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, anh cười nhẹ nhàng: “Anh tỉnh rồi.”

Trong phong tục ngày tết ở Nam Thành và Bình Thành, sáng sớm mùng một phải đi lên mộ thắp hương ở trên núi, hơn nữa phải đi vào buổi sáng. Bố Tô Dao là người theo phong tục truyền thống điển hình, tuy lần này là đón tết ở Nam Thành nhưng tập tục thắp hương treo cành thì không thể bỏ. Sau khi tỉnh dậy ông bắt đầu gọi điện cho bà con thân thích ở nhà, hẹn gặp ở trên núi.

May mà mộ của nhà họ Tô ở trên ngọn núi giữa Bình Thành và Nam Thành, lái xe đi cũng không mất nhiều thời gian. Mẹ Tô Dao trong người không khỏe nên ông không định để bà đi theo. Tô Dao và Cố Nguyên thì tốt hơn hết ở nhà chăm sóc mẹ Tô Dao, sợ nhỡ có xảy ra chuyện gì thì còn có người chăm sóc. Vì vậy lần này chỉ có bố Tô Dao đi đại diện. Xong việc ông sẽ đưa mẹ Tô Dao về Bình Thành. Trước tết xảy ra chuyện như vậy nên vẫn phải về để bồi đắp quan hệ với nhà ông bà thông gia.

Thế là bố Tô Dao ăn sáng xong bèn rời đi, buổi chiều về đến nơi, Cố Nguyên lái xe đưa bố mẹ về Bình Thành. Tô Dao ở nhà trông Tô Thư tại Nam Thành một đêm.

Sáng sớm ngày mồng ba, Cố Nguyên nhận được điện thoại từ Thượng Hải gọi sang cho biết, tác phẩm mà anh gửi dự thi trong cuộc triển lãm ảnh tổ chức bởi Hiệp hội mỹ thuật Thượng Hải giành được giải thưởng lớn, mời anh tới Thượng Hải lĩnh thưởng.

Tin này khiến cả nhà ai ai cũng vui mừng. Thời sự buổi tối còn đưa tin Cố Nguyên giành được giải thưởng. Bắt đầu một năm mới tuy có chút sóng gió nhưng đối với Cố Nguyên mà nói thì đây là một năm vô cùng may mắn, Tình yêu, sự nghiệp đều có thu hoạch, khiến một người đàn ông sống nội tâm như anh cũng không kiềm chế được mà bộc lộ niềm vui.

Phía bên Thượng Hải mời anh đi tham gia vài cuộc hội thảo, sau đó là lễ trao giải thưởng. Cố Nguyên vội vàng đặt vé máy bay vào ngày mồng năm tết, bay sang Thượng Hải.

Trước đó, Tô Dao và Cố Nguyên quyết định quay về Bình Thành sống, vì thế họ đã để lại thông tin cho bên môi giới nhà đất ở Nam Thành, nếu thuận lợi thì sẽ bán căn nhà ở đây đi, nếu không thuận lợi thì cũng sẽ cho thuê dài hạn. Cố Nguyên vừa đi thì ở bên Nam Thành điện thoại nói muốn mua nhà của họ, hẹn Tô Dao quay về để xem

Tô Dao ban đầu muốn một mình về, xong việc rồi quay về Bình Thành. Sau khi Cố Nguyên đi rồi thì Tô Thư cứ lưu luyến mẹ,

nói gì cũng đòi đi cùng Tô Dao, ông bà có đỡ thế nào cũng không được, thế là đành để cho Tô Dao đưa Tô Thư về lại Nam Thành.

Sau khi Tô Dao về Nam Thành, người điện thoại xem nhà chưa kịp tới thì cô đã nhận được điện thoại từ phía công ty. Ngày mồng năm công ty bắt đầu đi làm trở lại, Hàn Thụy thông báo cho cô ghé qua công ty để làm thủ tục.

Đón tết xong thì dì Dư cũng bắt đầu đi làm trở lại. Tô Dao tạm thời phải gửi Tô Thư cho dì Dư trông giúp, còn mình thì vội vàng đi tới phòng nhân sự của công ty. Lần này mọi thủ tục đều được thực hiện một cách thuận lợi, không có bất kỳ khó khăn nào.

Trên đường về cô không kìm được, muốn nói cho Cố Nguyên biết sự việc, cô gọi điện thoại cho anh nhưng bên đó rất ồn ào. Tô Dao khó khăn lắm mới nhận được giọng anh nên chỉ nói nhanh vài câu rồi cúp điện thoại.

Buổi chiều trung tâm môi giới nhà đất đưa người đến xem nhà, hai bên vô cùng hài lòng với căn hộ của Cố Nguyên nên đã đồng ý cái giá mà Cố Nguyên đưa ra trước đó, cũng đồng ý thời gian giao nhà có thể lùi lại.

Tới Thành phố này mới chỉ vốn vẹn có vài tháng nhưng cảm giác như đã trải qua rất nhiều việc. Buổi tối dì Dư về, Tô Dao ở một mình trong căn phòng rộng lớn xem tivi, đột nhiên trong lòng cảm thấy lạnh giá.

Cầm lấy điều khiển, cô hồ hững chuyển qua các kênh, xem đồng hồ thì đã rất muộn, cô nhẹ nhàng đứng dậy, trở về

Nhìn kỹ thì Tô Thư càng lớn càng hiện rõ những nét của Hứa Đông Dương.

Tô Dao tựa vào con gái, cúi đầu nhìn gương mặt quen thuộc. Con bé thừa hưởng đôi mắt của Hứa Đông Dương, khuôn mặt của cô, cái mũi của anh và cái miệng của cô. Những nét đẹp của hai người đều hội tụ trên người con bé, hài hòa trong một thân

hình bé nhỏ.

Tô Dao khẽ thở dài. Khi Tô Thư mới chào đời, tất cả mọi người đều nói nó giống cô, vì vậy mà thân thể của con mới được giấu giếm thuận lợi. Nhưng bây giờ gương mặt con lại có những nét như vậy... mà thôi, về Bình Thành cũng cắt đứt mọi mối quan hệ với Hứa Đông Dương, sẽ không có người nào so sánh liên hệ dung mạo của con bé với người đàn ông đó.

Tô Dao đột nhiên nhớ tới một bộ phim mà cô đã xem qua trước đây, đàn ông là một loại động vật vô cùng ích kỷ, dù có nhìn qua gương họ cũng không thể nào nhận thức được bản thân một cách rõ ràng.

Trong bộ phim đó, khi người bố nhìn thấy đứa con giống hệt mình thời niên thiếu thì ông trở nên cuồng dại, bất chấp mọi thứ.

Còn Hứa Đông Dương thì sao?

Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình

thường, anh cũng bị những nhận thức cá

nhân mơ hồ làm mù mẫn nên không nhìn ra

chân tướng sự việc.

Tô Dao nằm xuống, khẽ ôm Tô Thư vào lòng.

23. Chương 21

Chương 21: Đánh mất điều quý

Nửa đêm, Tô Dao bị đánh thức bởi những lời nói mê sảng của Tô Thư. Con bé ngủ không ngon giấc, cô đưa tay sờ lên trán con, thấy nóng như lửa đốt.

Mấy ngày nay ở Bình Thành, con bé chơi với các bạn suốt, trước đã bị cảm cúm, lẽ nào trên đường trở về Nam Thành lại bị trúng gió, vì vậy mới sốt cao? Tô Dao không dám nghĩ nhiều, ngồi vội dậy mặc quần áo, lấy túi xách của mình rồi ôm Tô Thư vội vàng rời nhà.

Bầu trời đêm vẫn một màu xanh đậm, chỉ có một vài ngôi sao thấp thoáng. Tô Dao vừa ra khỏi cửa lớn của tòa nhà thì bị một làn gió mạnh thổi buốt tận xương tủy, cô co ro ôm chặt chiếc áo khoác cuộn con vào lòng, vội vàng chạy sang bên đường lớn.

Lúc này ngoài đường dường như cũng không có người, xe cũng rất ít. Vừa ra tét, lượng xe taxi phục vụ vẫn chưa ở lại bình thường. Tô Dao cố gắng bồng con trong lòng, lo lắng nhìn dòng xe qua lại, chỉ hi vọng có thể đón được một chiếc xe trống, đưa con đến bệnh viện.

Cô đứng bên đường không lâu thì sau lưng vọng tới tiếng bước chân. Cô nghĩ là khách đi đường, người đó cứ đi mãi, đi mãi và đứng lại bên cạnh cô: “Tô Dao, sao vậy?”

Tô Dao quay đầu bỗng chốc sững người, cô thật không ngờ lại gặp Hứa Đông Dương. Gương mặt anh có chút ngượng ngùng, anh lẩn tránh ánh nhìn của cô, không biết phải giải thích tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này, anh im lặng một lúc rồi nhìn Tô Thư đang trong lòng Tô Dao: “Con em bị ốm ư?”

Tô Dao gật gật đầu, không còn tâm trạng nào chất vấn Hứa Đông Dương: “Sốt.”

“Đưa con bé cho anh, anh sẽ đưa hai người tới bệnh viện”

Anh dứt khoát đón con từ tay cô, xoay người sải bước về phía trước. Tô Dao đưa con cho anh một cách vô thức, sau đó định thần lại, vội bước theo sau. Hứa Đông Dương để Tô Dao lên xe trước sau đó cẩn thận đưa con cho cô, rồi vòng sang một bên, lên xe gọi điện thoại: “Anh Tiêu, tôi là Hứa Đông Dương, muộn thế này thật ngại quá. Tối nay anh có trực ban không? Đúng, con một người bạn tôi bị bệnh, sốt. Vâng, tôi sẽ đưa tới ngay bây giờ.”

Anh cúp điện thoại rồi khởi động xe, suốt chặng đường anh cứ mím chặt môi không nói gì với Tô Dao ngồi ở phía sau.

Quãng đường không xa lắm, đêm tối không có xe, Hứa Đông Dương lái rất nhanh. Tới bệnh viện nhi của thành phố, anh dừng lại rồi quay xuống ghế sau, rất tự nhiên anh đón lấy Tô Thư từ trong tay Tô Dao: “Để anh bế con bé, em khóa xe.”

Anh dẫn cô đi một mạch tới tầng ba. Đã có một người đàn ông đứng đợi ở trước cửa phòng khám, anh ta đưa tay chào Hứa Đông Dương rồi cười lịch sự với Tô Dao đang đứng ở phía sau anh, sau đó để Hứa Đông Dương đặt đứa trẻ xuống giường và cúi xuống bắt đầu kiểm tra.

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

Bác sĩ Tiêu nhìn mắt và màu môi của Tô Thư, cởi áo ngoài của bé rồi lấy chiếc ống nghe ra.

Tô Dao nói không hề suy nghĩ: “Năm tuổi.”

Lời nói của Tô Dao khiến Hứa Đông

Dương đứng phía sau chết lặng.

“Trẻ con tới khám sau tết nhiều vô cùng.” Bác sĩ Tiêu ngẩng đầu nhìn Tô Dao:

“Nghịch pháo bị bỏng, đau bụng, cảm lạnh do không đủ ấm, cháu bé không gặp vấn đề gì lớn, mấy hôm trước cháu đã bị cảm rồi thì phải?”

Tô Dao gật gật đầu. Bác sĩ Tiêu rút ống nghe ra: “Để hơi lâu nên đã chuyển thành sốt cao. Cháu bé còn nhỏ nên thể lực không bằng người lớn, rất dễ bị lây, người lớn chúng ta phải cẩn thận, đừng thấy bề ngoài đã hết cảm lạnh mà ngừng thuốc, tốt nhất là nên đi đến bệnh viện để khám lại.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

“Tối hôm nay thì cứ truyền nước ở bệnh viện. Anh Hứa, anh xuống dưới lấy giúp một số đeo cho cháu, sau đó tôi sẽ kê đơn cho anh. Truyền xong nước thì cháu có thể ra viện, ngày mai quay trở lại là được.”

Bác sĩ Tiêu ngẩng đầu nhìn Tô Dao: “Cháu bé hơn năm tuổi hay chưa tới năm tuổi

“Cháu sinh tháng hai, vừa mới năm tuổi.”

Bác sĩ Tiêu gật đầu: “Loại thuốc này chuyên dành cho trẻ trên bốn tuổi, một ngày ba lần... anh Hứa, sao anh vẫn chưa đi à?”

Mặt Hứa Đông Dương trắng bệch, anh gật đầu nhìn bác sĩ Tiêu rồi quay người ra khỏi phòng bệnh. Lòng anh đang nổi sóng.

Tô Thư vừa tròn năm tuổi?

Anh nhớ rất rõ lần trước anh hỏi tuổi con gái Tô Dao, cô nói với anh rằng nó mới ba tuổi, làm sao lại có thể nói nhầm, thiếu mất hai tuổi?

Nếu là năm tuổi, sinh vào tháng hai, tính theo thời gian thì đó không phải là thời điểm anh và cô vừa chia tay thì cô đã có mang sao?

Suy nghĩ này khiến anh kinh hãi. Anh quay người nhìn đứa trẻ trong phòng bệnh, mỗi lần nhìn thấy đứa trẻ này đều cảm thấy gương mặt rất quen thuộc.

Rốt cuộc là đứa trẻ này là con của anh hay là Tô Dao đã làm những việc có lỗi với anh trước khi rời xa anh?

Hứa Đông Dương quay lại phòng bệnh thì Tô Thư đã được tiếp nước. Tô Dao ngồi bên cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng nắm lấy tay con gái. Bước chân của Hứa Đông Dương ngập ngừng nơi cửa phòng rồi mới chậm chậm tiến vào.

Anh làm cô gần như giật mình. Tô Dao quay đầu lại, thần sắc có vẻ hơi lo lắng và mệt mỏi, cô nhận lấy tờ khai từ tay anh: “Cảm ơn anh.”

Tô Dao ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tô Dao rồi nhìn Tô Thư đang nằm trên giường. Càng nhìn kĩ thì trong lòng anh lại càng hốt hoảng.

“Anh không có ý gì khác.”

Hứa Đông Dương lên tiếng, ánh nhìn của anh cứ dán chặt lên người Tô Thư: “Anh không muốn tiếp tục làm phiền cuộc sống của em, tối hôm nay đi qua chỉ là muốn cho lòng mình bình tĩnh hơn một chút.”

“D thế nào thì cũng cảm ơn anh.”

Tô Dao không nhìn Hứa Đông Dương, sờ nhẹ tay con gái. Đứa bé dưới tác dụng của thuốc đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Hứa Đông Dương yên lặng vài giây rồi lại nói: “Dao Dao, anh ấy đối với em có tốt không?”

Tô Dao ngẩn người rồi gật đầu: “Anh ấy đối với em rất tốt.”

“Hai người sao lại quen nhau?”

“Chúng em quen nhau từ bé, anh ấy là hàng xóm của em.”

“Hai người cưới nhau khi nào?”

Tô Dao quay đầu nhìn anh, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh tới mức lạnh lẽo: “Mùa xuân năm hai nghìn linh ba.”

Như vậy là cô vừa chia tay với anh đã vội lấy một người đàn ông khác.

Hứa Đông Dương cảm thấy dường như mình bị người khác giáng cho một trận, đau đến nghẹt thở.

“Em trông cháu, anh đi đến chỗ anh Tiêu xem thế nào.”

Hứa Đông Dương đứng dậy, vội quay người rời khỏi giường bệnh. Tim Tô Dao đập loạn nhịp, vừa rồi lo lắng quá nên bất cẩn nói ra tuổi thực của Tô Thư, lẽ nào anh đã nghi ngờ?

Hứa Đông Dương ra hành lang đứng một lúc rồi tới phòng bác sĩ Tiêu: “Anh Tiêu, em có việc nhờ anh.”

Tô Dao ở trong phòng bệnh trông con suốt đêm, còn Hứa Đông Dương chờ Tô Dao ở ngoài hành lang cả một đêm.

Cô không biết là người đàn ông này không hề rời đi, buổi sáng Tô Thư tiếp thuốc xong, cô ôm con ra ngoài mới thấy Hứa Đông Dương vẫn ở đó. Người đàn ông đó ngồi ở dãy ghế nhựa trên hành lang, hơi dựa vào tường, anh đang ngủ.

Sắc mặt anh mệt mỏi xanh xao vì thức trắng đêm, quần thâm dưới mắt hiện rõ, chiếc c cương nghị đã lún phún đầy râu, lại thêm mái tóc rối và chiếc áo xuề xòa.

Tô Dao ban đầu định ôm Tô Thư rời khỏi nhưng nhìn anh như vậy cô không nhẫn tâm, dù thế nào đi nữa thì đêm hôm qua cũng nhờ có sự giúp đỡ của anh, vì thế cô bèn đi lên phía trước, khẽ gọi anh: “Phó tổng Hứa tổng, phó tổng Hứa...”

Hứa Đông Dương mở mắt, bỗng chốc ánh mắt của anh chạm vào ánh mắt của cô, Tô Dao rất nhanh quay đầu đi: “Tô Thư đã tiếp nước xong rồi, bây giờ tôi đưa cháu về nhà.” Cô dừng lại rồi nói: “Làm phiền anh đêm qua theo tới đây chờ cả một đêm, cảm ơn anh.”

Hứa Đông Dương đứng dậy, cử động gập cật, anh co ro nằm ở hành lang cả đêm, cả người đau ê ẩm: “Xong việc rồi à?”

Anh đưa hai mẹ con em về nhà.”

“Không cần đâu, đã làm phiền anh lắm rồi, để tôi tự gọi xe là được.”

Cô một câu cảm ơn hai câu cảm ơn, lịch sự một cách xa lạ, giữa anh và cô đã có một bức tường vô hình mà anh không thể nào vượt qua. Anh không muốn cô hiểu lầm là anh ép cô, bèn gật đầu: “Nếu đã như vậy thì anh đi trước, anh về đi làm.”

Nói dứt lời anh lại cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng Tô Dao. Tô Thư chưa thức, cuộn tròn trong lòng mẹ ngủ một cách ngon lành, gương mặt của bé hồng hồng.

Hứa Đông Dương khẽ chững lại, ngẩng đầu nhìn Tô Dao, cởi chiếc áo khoác ngoài choàng lên người cô, bọc ấm lấy cô và con.

“Anh...”

Tô Dao chưa kịp nói thì bị Hứa Đông Dương cắt ngang: “Buổi sáng là thời gian lạnh nhất, sức khỏe của cháu vẫn chưa bình phục, nếu bị nặng còn làm bệnh nặng thêm. Anh đi xe, vài bước là tới, không lạnh lắm.”

Giọng anh trầm xuống: “Áo không phải trả lại anh, nếu em cảm thấy khó chịu, về đến nhà em bỏ đi.”

Nói xong anh quay người, sải bước rời đi.

Tô Dao do dự, anh đã nói tới mức như vậy cô cũng không từ chối ý tốt của anh

Vừa về đến nhà thì Cô Nguyên điện thoại về.

“Sao đêm hôm qua không có người ở nhà? Anh gọi vào di động em cũng không nghe?” Giọng anh có vẻ không vui.

Cô bây giờ mới nhớ ra, hôm qua vội ra khỏi nhà điện thoại không mang theo.

“Tô Thư sốt cao em đưa con ở lại bệnh viện ở lại một đêm truyền nước.”

“Cái gì?” – Giọng Cố Nguyên bỗng chốc trở nên lo lắng – “Con không sao chứ?”

“Có thể phải tiếp nước nữa mới được.” – Tô Dao quay đầu nhìn Tô Thư đang nằm trên giường, con bé vẫn trong trạng thái mê man – “Bác sĩ cho đơn rồi, anh không phải lo lắng.”

“Ừ, anh gọi điện về nhà nhờ bố mẹ qua giúp em.” – Rồi anh dừng lại – “Dao Dao, xin lỗi em, Tô Thư bị bệnh mà anh lại không thể ở bên cạnh em, làm em vất vả.”

“Không sao đâu...”

Tô Dao cúi đầu, ánh mắt cô dừng lại ở chiếc áo khoác vừa bị tuột tay rơi xuống sàn. Chiếc áo màu đen của Hứa Đông Dương nằm yên lặng trong đáy mắt cô, làm nhức nhối dây thần kinh. Rõ ràng là không xảy ra điều gì, nhưng cô cảm thấy chiếc áo như một bằng chứng của việc phản bội Cố Nguyên.

“Bố mẹ để em gọi điện anh à.”

Tô Dao hít một hơi để lấy tinh thần: “Anh bên đó thế nào, có thuận lợi không?”

“Ừ, rất thuận lợi.”

Lời nói của Cố Nguyên đầy niềm vui: “Dao Dao, mấy ngày nữa anh về, thời gian này em chăm sóc mình và Tô Thư nhé, anh sẽ về bù đắp cho em.”

“Vâng.”

Tô Dao nhẹ nhàng đáp lại rồi cúp điện thoại, đứng yên tại chỗ nhìn chiếc áo hồi lâu, rồi cuộn nó lại, mang xuống nhà bỏ vào thùng rác.

Nghe nói Tô Thư bị sốt cao nên ông bà hai bên vội đi đến.

Mẹ Tô Dao sức khỏe vẫn chưa tốt nên không giúp gì được, nhưng lo lắng cho con gái và cháu ngoại nên bà vẫn kiên quyết đi. Ban ngày đã có dì Dư nên không ai phải làm việc gì.

Tô Dao đưa Tô Thư đi tái khám cùng với bố mẹ Cố Nguyên, bác sĩ nói phải tiếp tục truyền nước. Sau khi sắp xếp xong, mẹ Cố Nguyên nhìn nét mặt xanh xao của con dâu vì một đêm thức trắng trông cháu nên rất thương, bèn giục con về nhà ngủ bù.

Giao con cho bố mẹ chồng, cô bắt xe về nhà.

Nào ngờ cô ngủ đến tối mịt, không dậy nổi, và bị sốt cao.

Tô Dao sau khi trở về phòng cứ mê mang cho tới tối, bố Tô Dao xót con gái bèn gọi con dậy đi ăn tối mới phát hiện cô cũng bị sốt cao như Tô Thư.

Tô Dao bị sốt cao, mặt mũi đỏ ửng. Người mềm nhũn, thần trí có phần mê sảng, không biết là đã sốt trong phòng bao lâu.

Bố mẹ Tô Dao bèn đưa cô đến bệnh viện. Thế là hai mẹ con một người nhập viện ở Nam Thành, một người nhập viện ở Bắc Thành. Khi Tô Dao tỉnh lại thì mẹ Tô Dao đang ngồi túc trực ở đầu giường con gái, nhìn thấy cô mở mắt vội trách yêu: “Cái con bé này, may mà lần này chúng ta và bố mẹ chồng con đều tới đây nếu không thì phải làm thế nào?”

“Con làm sao vậy mẹ?”

Tô Dao lên tiếng, chỉ cảm thấy cổ họng khô rát như bị lửa đốt, giọng thều thào.

Mẹ Tô Dao lắc đầu: “Giống con gái con, sốt cao. Mẹ và bố phải gọi cấp cứu 120 để đưa con tới bệnh viện.”

Chẳng trách người cô mềm oặt, chẳng còn sức lực gì hết.

Tô Dao ngẩng đầu nhìn mẹ: “Mẹ, con bị bệnh, mẹ dặn bố mẹ chồng con một tiếng đừng nói cho Cố Nguyên. Anh ấy ở xa như vậy, còn có việc của mình, biết rồi chỉ thêm lo lắng.”

Mẹ Tô Dao gật đầu, bảo bố Tô Dao đi gọi điện theo đúng lời dặn của cô.

Bị bệnh lần này hóa ra lại là một việc tốt, những áp lực là phiền muộn đè nén trong lòng suốt thời gian qua như được gỡ bỏ, dù cơ thể không còn sức nhưng lòng lại thấy nhẹ nhõm muôn phần.

Mẹ Tô Dao cầm lấy bát cháo trắng, thổi nhẹ: “Dao Dao, con ăn một chút nhé, về nhà mẹ sẽ làm những thứ ngon bù đắp cho con.”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn mẹ cười, đón lấy bát cháo: “Vâng.”

Mẹ Tô Dao xót xa nhìn con gái: “Dao Dao, con bé này, đã có con một lần rồi mà không biết gì sao?”

Tô Dao kinh hãi ngẩng đầu: “Sao ạ?” “Bác sĩ nói con có mang rồi.”

Mẹ Tô Dao nói giọng đau xót: “Vừa có mang không lâu, đứa bé này tới thật đúng lúc, nhưng...con bị sốt như vậy dùng thuốc nên không thể giữ được. May là vừa có mang không lâu nên có thể hút được. Con và Cố Nguyên còn trẻ, có thể có sau.”

Con? Đứa con của cô và Cố Nguyên?

Tô Dao bỗng chốc cảm thấy nghệt thở, không nuốt nổi thức ăn, đặt bát cháo trong tay xuống, ôm lấy chiếc bụng bằng phẳng của mình, không ngớt tự trách.

Làm sao cô có thể bắt cần, làm sao cô có thể phòng tránh sai mà có mang?

Làm sao cô có thể bắt cần đến mức có mang mà không biết?

Trước đây cô nói không muốn có thêm con nhưng bây giờ, đứa con này thực đã tồn tại, nhưng cô vì bắt cần mà không giữ được. Bỗng chốc cảm giác buồn bã đau đớn và tự trách trào dâng trong lòng cô.

Đây là con của cô! Là một sinh mệnh bé nhỏ giống như Tô Thư, một sinh mệnh mang dòng máu của cô, là đứa trẻ biết nói biết cười, biết khóc! Thế nhưng con vẫn chưa hoàn toàn thành hình thì cô đã đánh mất

“Chuyện này mẹ đã dặn cha con rồi, không được nói cho gia đình thông gia biết.”

Mẹ Tô Dao tiếp tục nói: “Mẹ chồng con nếu biết con đánh mất đứa con này thì không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.”

Mẹ Tô Dao nắm chặt tay Tô Dao vỗ nhẹ: “Thời gian này con nằm viện, nhà Cố Nguyên sẽ phải chăm sóc Tô Thư, chúng ta làm phẫu thuật. Đợi sau này bồi bổ sức khỏe tranh thủ năm sau lại sinh tiếp.”

Tô Dao nói không ra lời.

Trước đây khi học đại học, Tô Dao có một người chị em chơi rất tốt với nhau, khi còn đi học người này đã có quan hệ với bạn trai, ngày đó còn trẻ và bồng bột nên có mang. Người con trai đó đã đưa tiền nói cô ấy đi bỏ thai.

Những việc như thế trong trường đại học mỗi lúc một nhiều, nhiều người bây giờ coi nhẹ và không tôn trọng mạng sống con người. Càng nhiều người chỉ biết lo cho bản thân mình dù cho có điều kiện sinh con cũng phải tính là sau khi sinh có làm ảnh hưởng tới mình không hoặc có ảnh hưởng như thế nào. Có rất nhiều cặp vợ chồng sau khi kết hôn không lâu thì đưa nhau ra ly hôn, nếu bên phái nữ phát hiện ra mình có mang thì những người bên cạnh cũng khuyên là cô không nên giữ lại đứa con mà sau này sẽ trở thành gánh nặng với mình.

Trước đây, Tô Dao cũng có cái nhìn mơ hồ về sinh mệnh con người, không biết hàm ý thực sự của hai từ “sinh mệnh”. Nhưng một ngày cô và người bạn gái đó đi dạo, đi qua khu bán hàng cho trẻ nhỏ, người bạn gái đột nhiên khóc nức lên khi thấy một đứa trẻ: “Nếu con tớ được sinh ra thì bây giờ cũng gần một tuổi rồi...”

Thì ra chuyện đó đã đem lại những đau đớn dai dẳng và sâu đậm.

Cô rời khỏi Hứa Đông Dương rồi không ngờ việc tương tự lại xảy đến với mình. Khi đó cô rất đau khổ, sợ hãi, nhưng cuối cùng cô quyết định giữ đứa bé này lại. Cô đã phải trả giá rất nhiều cho sự lầm lỡ của tuổi trẻ, chỉ có giữ lại Tô Thư và hi sinh mọi thứ cho Tô Thư cô mới không thấy hối hận.

Đó thực sự là sự kết tinh, là sự tồn tại một phần của người cô đã từng yêu, cũng là sự lưu truyền kì diệu sinh mệnh

Bây giờ cô lại có phúc phận được làm mẹ, nhưng phải đối diện với tình cảnh này.

“Dao Dao, đừng đau lòng quá.”

Mẹ Tô Dao phần nào hiểu được tâm trạng của con gái, bà khẽ thở dài: “Cũng là do đứa bé bạc phận nên không thể ở lại...”

Mẹ Tô Dao dụi dụi khóe mắt đã hoen ướm, dặn dò Tô Dao: “Chuyện đứa bé con cũng phải giấu không cho Cố Nguyên biết. Nghe mẹ câu này, tuy nói rằng giữa vợ chồng cần phải thành khẩn nhưng có những chuyện không nói vẫn tốt hơn. Các con vẫn còn trẻ, vẫn còn có hi vọng. Đứa bé này đành coi như chưa từng có vậy.”

Trong giai đoạn đầu của thai kì, nếu dùng quá nhiều thuốc rất dễ làm cho thai nhi bị đột biến gen dẫn tới dị dạng hoặc ảnh hưởng đến trí tuệ của bé sau này.

Vì thời gian mang thai không dài nên bác sĩ khuyên Tô Dao dùng thuốc cho ra thai. Tô Dao nằm viện hai ngày, đợi hạ sốt, cô đành nghe theo lời khuyên của bác sĩ.

Buổi tối uống thuốc xong thì đến nửa đêm bụng cô đau dữ dội, cô đi ra nhà vệ sinh thì thấy mình bắt đầu ra máu.

Chỉ đơn giản như vậy thôi, một sinh mệnh đã tan biến.

Sau khi hạ sốt, sức khỏe của Tô Dao vẫn còn rất yếu, mẹ cô vội nắm chặt tay cô: “Không sao, không sao, đừng nghĩ nhiều quá.”

Hai ngày nữa lại trôi qua, Cố Nguyên cuối cùng cũng đáp máy bay trở về.

Lúc này anh mới biết không chỉ có Tô Thư bị bệnh mà Tô Dao cũng đang nằm viện. Tô Thư được điều trị cũng đã bắt đầu đỡ hơn nhiều và được bố mẹ Cố Nguyên chăm sóc còn Tô Dao vẫn đang nằm viện.

Khi Cố Nguyên đến bệnh viện thì Tô Dao đang nằm yên trên giường. Nửa tháng không gặp, cô dường như xanh xao và gầy guộc hơn rất nhiều. Có lẽ là do bị bệnh nên sắc mặt mới xấu như vậy, Cố Nguyên an ủi mình rồi ngồi xuống bên cạnh Tô Dao: “Dao Dao.”

Cô mở mắt ra nhìn anh lặng lẽ. Trong ánh mắt cô dường như có điều gì đó mà anh không hiểu, Cố Nguyên cúi đầu hôn lên trán Tô Dao: “Xin lỗi, anh không biết em ốm, anh trở về đã muộn quá rồi.”

“Em không muốn để anh phải lo lắng.”

Tô Dao khẽ nói, Cố Nguyên cảm thấy buồn bã và đau lòng: “Anh đến đón em về nhà để em nghỉ ngơi.”

Một nhà đông như vậy không thể ở lại hết nhà Cố Nguyên và Tô Dao, thế là bố Cố Nguyên và bố Tô Dao về Bình Thành trước, để lại hai bà mẹ chăm sóc Tô Dao và Tô Thư.

Mẹ Tô Dao là người duy nhất biết rõ sự tình, sảy thai và ở cữ đều giống nhau, nếu không xử lý tốt thì sẽ để lại bệnh về sau, vì thế bà rất chú ý tới đồ ăn của Tô Dao. Việc mẹ Tô Dao cứ chăm chút quá mức cho Tô Dao như trong thời gian ở cữ khiến mẹ Cố Nguyên cũng đã từng sinh con bắt đầu nghi ngờ.

24. Chương 22

Chương 22: Anh biết sự thật

Mẹ Tô Dao không cho Tô Dao chạm vào nước lạnh, không cho cô ra ngoài gió, cũng không cho cô đi lại vận động quá nhiều.

Sau khi Tô Dao về nhà thì phần lớn đều nằm trong phòng nghỉ ngơi. Sức khỏe mẹ Tô Dao vẫn chưa bình phục hẳn đã phải lo lắng cho con quá nhiều, điều đó khiến Tô Dao trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy.

Sau khi về nhà, sắc mặt của Tô Dao cũng không thay đổi nhiều. Nhìn bề ngoài thì thấy ảnh hưởng của việc sảy thai không lớn lắm. Duy chỉ có Tô Dao là hiểu rõ, sau khi dùng thuốc lần này cơ thể cô bỗng nhiên trở nên sợ lạnh, buổi sáng thức dậy cảm thấy váng đầu, lắm khi đang ngồi đứng lên cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Mẹ Cố Nguyên tuy ngoài miệng không nói gì nhưng mọi việc bà đều để vào tâm mắt, trong lòng càng lúc càng hoài nghi, đợi đến khi mẹ Tô Dao và Cố Nguyên đưa Tô Thư ra ngoài mua đồ bà mới tới phòng Tô Dao. Tô Dao đang ngồi tựa lưng vào tường xem sách, nghe thấy tiếng mở cửa, cô ngẩng đầu nhìn lên: “Mẹ.”

“Con sao rồi, mấy ngày nay con đã khỏe hơn nhiều chưa?”

“Dạ, con khỏe hơn nhiều rồi mẹ ạ.”

Tô Dao đặt quyển sách xuống cười cười. Mẹ Cố Nguyên bước tới cạnh giường ngồi xuống, quan sát kĩ tầm mắt của Tô Dao: “Dao Dao à, lần này con bị bệnh nhìn có vẻ rất tiêu tụy. Chẳng trách mẹ con lại lo lắng cho con như vậy. Lần này chăm sóc con như con đang ở cũ.”

Sắc mặt Tô Dao hơi tái đi, cô gượng cười không nói gì.

Mẹ chồng cô rất sắc sảo, nhưng ở góc độ nào đó thì bà là người thẳng tính, có suy nghĩ gì bà không để trong lòng, đều thể hiện ra mặt. Lần trước khi nhắc tới việc Tô Dao và Cố Nguyên có thêm con cũng vậy.

“Đúng là sức khỏe con bây giờ không thể so với trước đây được nữa.”

Tô Dao mệt mỏi lên tiếng: “Sau trận ốm này con luôn thấy sợ lạnh, đau đầu, có lúc còn cảm thấy người đau ê ẩm.”

“Có thể là do khí huyết không thông.” – Mẹ Cố Nguyên vỗ nhẹ vào tay Tô Dao, nhìn con dâu sanh xao tiêu tụy như vậy bà cũng đau lòng – “Để mẹ mua cho con ít cao về nấu để bổ máu, rồi ăn cả táo đỏ nữa để bồi dưỡng cơ thể.”

“Vâng ạ, cảm ơn mẹ.”

Tô Dao cười. Mẹ Cố Nguyên không hỏi được gì cũng không ép nữa: “Mấy ngày này mẹ còn ở đây con cố gắng nghỉ ngơi, hai ngày nữa đợi Cố Nguyên sắp xếp xong chuyện nhà cửa thì chúng ta sẽ về Bình Thành.”

Ngoài sợ lạnh, đau đầu ra thì triệu chứng tiếp theo là mất ngủ.

Rõ ràng cô cảm thấy rất buồn ngủ nhưng lại không ngủ được, cả đêm trần trọc mở mắt nhìn trần nhà trong bóng đêm mờ mờ, tai cô vẫn nghe thấy tiếng gió thổi ù ù bên ngoài.

Tô Dao từng nghe người ta nói, nghe âm thanh như vậy là do cơ thể mất đi một lượng máu lớn, cô uống thuốc ra thai đã được mấy ngày rồi nhưng vẫn không ngừng ra m

Cố Nguyên không biết sự thực ra sao nên anh cứ nghĩ rằng Tô Dao đang trong thời kì kinh nguyệt bình thường, anh cũng không hiểu rõ tại sao lần này cô lại bị lâu như vậy, máu cũng ra rất nhiều. Trong suy nghĩ của mình anh chỉ cho rằng có lẽ là do bị bệnh hoặc thời gian này sức khỏe của cô không tốt nên mới dẫn đến hiện tượng rong kinh, những việc anh có thể làm là chăm sóc động viên cô nhiều hơn. Nhưng anh vẫn không biết ra hàng đêm Tô Dao đều không ngủ được.

Ở nhà được ba ngày, mẹ Tô Dao viện cớ đưa Tô Dao ra khỏi nhà, tới bệnh viện kiểm tra lại.

Bác sĩ hỏi tình hình cụ thể, kiểm tra kĩ rồi mới lắc đầu một cách lãnh đạm: “Thuốc vẫn chưa đẩy thai ra hết, phải làm sạch tử cung. Dùng thuốc này thỉnh thoảng cũng trải qua tình trạng như vậy, cô quay lại rất kịp thời, làm xong lần này là sạch sẽ.”

Mẹ Tô Dao nghe bác sĩ nói vậy vô cùng lo lắng: “Sao có thể làm được đây?”

“Cô không được trù trừ quá lâu, nếu thai chưa ra hết mà cứ để lâu như vậy sẽ không tốt, phải mau chóng quyết định đi.”- Bác sĩ gấp sổ y bạ lại – “Quyết định rồi thì chúng tôi sẽ bố trí thời gian phẫu thuật cho cô.”

Tô Dao và mẹ ra khỏi phòng bệnh, đi tới hành lang, mẹ Tô Dao cứ thở dài não lòng, rất lo lắng cho sức khỏe của con gái.

“Thực sự là không giấu nổi nữa thì nói thực cho mọi người biết mẹ ạ.” – Tô Dao bóp tay mẹ an ủi – “dù cho mẹ chồng con có không vui vì con không giữ được đứa bé này, Cố Nguyên cũng sẽ hiểu cho con.”

“Dao Dao, cái con bé khờ này.” – Mẹ Tô Dao quay sang nhìn con gái: “Con và Cố Nguyên có Tô Thư xong cứ luôn không muốn có con nữa, bạn bè thân thích đều có lời ra tiếng vào, nói Cố Nguyên giúp nhà chúng ta, làm mất mặt Cố Nguyên. Chúng ta là láng giềng mấy chục năm, nhà thông gia tuy ngoài miệng không nói nhưng bản thân con cũng hiểu rất rõ là gia đình họ đang mong ngóng một đứa cháu mang họ Cố, tốt nhất là một cháu trai để kế thừa hương hỏa cho nhà họ.”

Mẹ Tô Dao thở dài: “Con cũng biết mẹ chồng con vô cùng mê tín. Lần trước Cố Nguyên nói là các con đã có ý định có con, mẹ chồng con đã đi xem bói, nói các con qua tết có thể mang bầu đứa thứ hai, chắc chắn là con trai, nhưng lần này mang thai sẽ gặp rủi ro, nếu không giữ được thì sai này không thể mẫu được nữa.”

“Thật khéo trùng hợp, vừa mới hết năm con đã mang bầu, rồi lại trùng hợp không thể giữ được. Liệu có thể để mẹ chồng con biết chuyện này được không? Mẹ cũng biết Cố Nguyên là đứa rất tốt, nhưng dù tốt thế nào đi nữa thì đó cũng là mẹ ruột của nó sau khi biết chuyện này nó

sẽ nghĩ như thế nào? Hơn nữa đứa bé cũng mất rồi, tuy không nói gì nhưng trong lòng nó thế nào cũng trách con không cẩn thận, không chú ý, khi đó mẹ nó chỉ cần nói một vài câu thì ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì?”

Lo sợ sự việc không chỉ đơn giản như mẹ nghĩ.

Sắc mặt Tô Dao bỗng trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Đây là đứa con đầu tiên của Cố Nguyên, sự khó chịu trong lòng anh e là sẽ vượt xa sự dự đoán của mẹ Tô Dao, cộng thêm với thái độ kiên quyết trước đây của cô anh thậm chí có thể hiểu lầm là cô vì không muốn có đứa con này nên mới tìm cơ bỏ con đi, vì dù sao lúc cô ốm anh cũng không có ở Nam Thành.

Lòng Tô Dao rối như tơ vò, nhưng trong tình hình trước mắt việc phẫu thuật không thể không làm. Tô Dao hít một hơi dài rồi quả quyết: “Mẹ, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, việc đã tới nước này, phải làm thôi.” Tô Dao cười buồn: “Đợi đến khi mẹ chồng con gây chuyện rồi sẽ tự biết phải đối phó ra sao.”

Mẹ Tô Dao cũng không còn cách nào khác, bây giờ chỉ đành làm theo ý nguyện của Tô Dao, trước mắt phải xử lý cho xong rồi tính sau.

Rất may là phẫu thuật không nghiêm trọng như mẹ con Tô Dao nghĩ. Sau khi làm sạch tử cung thì có thể rời khỏi viện rồi tiến hành điều trị viêm sưng tử ba tới năm ngày là xong. Mẹ Tô Dao lúc này mới thở phào, thấy không còn sớm nữa mới vội vàng dìu con gái bắt xe về nhà.

Tô Dao trải qua phẫu thuật làm sạch tử cung nên càng mệt mỏi, về tới nhà đến nỗi cũng không còn sức. Lúc này thuốc tê không còn, bây giờ cô mới cảm thấy đau, đến ăn cũng không muốn ăn, trở về phòng ngủ vùi.

“Cái con bé này” - Mẹ Cố Nguyên nhìn theo cánh cửa phòng ngủ đã khép kín –

“Cơm không ăn, về nhà chăm sóc kĩ như vậy mà sao sắc mặt càng lúc càng kém như thế?”

“Lần này con bé bệnh nặng như vậy, sức khỏe vốn cũng không tốt, làm sao có thể hồi phục nhanh được?”

Cố Nguyên đặt đôi đũa trong tay xuống: “Mẹ, mọi người ăn đi, con vào xem cô ấy thế nào.”

Có lẽ là do mấy đêm mất ngủ nên Tô Dao mệt mỏi đến tột điểm, lần này sau khi về nhà, dường như vừa đặt người xuống giường là cô ngủ ngay. Nhưng tiếng bước chân của Cố Nguyên đánh thức cô dậy, Tô Dao khẽ trở mình. Cố Nguyên hơi sững lại, thấy cô đang thức liền đi xuống ngồi bên giường, bật chiếc đèn nhỏ ở đầu giường.

“Em sao rồi?”

Anh nhẹ giọng rồi sờ nhẹ trán cô, chỉ cảm thấy trong thời gian anh đi nhận giải thưởng Tô Dao cứ gầy rạc người đi.

“Hôm nay em và mẹ đi tới bệnh viện chưa? Bác sĩ nói thế nào về việc em không ngừng ra máu?”

Tô Dao do dự một lúc, không biết có nên nói thực cho anh không. Cô muốn thành khẩn nói cho anh biết nhưng những mối quan hệ lợi hại trước đó mẹ đã phân tích cứ canh cánh trong lòng.

Có lẽ mẹ nói đúng. Đẳng nào thì con cũng không còn nữa, thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện, những việc đã qua thì hãy để nói trôi qua, sau này có đứa nữa rồi thì mẹ Cố Nguyên cũng không thể nói được gì.

“Em không muốn ăn à?”

Cố Nguyên chỉ nghĩ rằng Tô Dao vì bị bệnh mà tâm trạng không tốt, anh nắm chặt tay cô: “Mẹ làm toàn những món em thích ăn nhất, em ít nhiều cũng ăn một chút.”

Tô Dao đáp “Dạ” một tiếng rồi nghe lời Cố Nguyên, đi ra ngoài phong khách, chiếc điện thoại di động ở đầu giường cô vang lên.

Không hiểu tại sao những tiếng chuông điện thoại này lại làm cô cảm thấy thót tim lo lắng, Tô Dao ngoảnh đầu nhìn lại thì Cố Nguyên đã cầm lấy chiếc điện thoại trước cô, nhìn lướt qua màn hình anh khẽ nhún mày rồi điềm nhiên đưa điện thoại cho cô, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng.

Tô Dao cầm điện thoại lên xem, là Hứa Đông Dương.

Dường như không kịp chần chừ, cô liền ấn phím từ chối cuộc gọi rồi vịn vào đầu giường đứng dậy, mở cửa phòng ngủ. Cố Nguyên đã đứng ngoài cửa, nghe thấy tiếng mở cửa, anh quay người lại, nhìn chiếc điện thoại đã bị Tô Dao vứt trên giường, gương mặt khẽ hiện lên nụ cười: “Dao Dao, đến đây ăn mấy món mẹ làm.”

Tô Dao cười với hai mẹ. Tô Thư nhìn thấy mẹ ngồi dậy được thì vui mừng chạy lại, liền bị mẹ Tô Dao nhanh tay giữ lại: “Mẹ con bây giờ sức khỏe không tốt, con mập như vậy không được va vào mẹ.”

Tô Dao ngồi xuống bên cạnh Cố Nguyên, mẹ Tô Dao nhìn thấy con gái có thể đi lại thì rất vui, bà xới cho con một bát đầy. Tô Dao vừa cầm đũa lên thì mẹ Cố Nguyên đã nói: “Yên nào, điện thoại của ai đang kêu!”

Cả nhà đều dừng lại, thần sắc Cố Nguyên càng lúc càng trầm xuống. Tô Dao dừng đũa, nghe thấy tiếng điện thoại cứ đổ hoài không dứt đang vang lên trong phòng ngủ của mình.

“Đi nghe đi, gọi hoài như vậy có lẽ là có việc gì thật.”

Cố Nguyên bình tĩnh lên tiếng, Tô Dao nhìn anh hồi lâu rồi mới chậm rãi bỏ đũa xuống nhưng ngồi yên tại đó không nhúc nhích.

Mẹ Tô Dao và mẹ Cố Nguyên thấy thái độ của anh như vậy thì lơ mờ hiểu ra điều gì đó. Sắc mặt của mẹ Cố Nguyên cũng dần dần trở nên khó chịu. Mẹ Tô Dao đặt đũa xuống, đứng dậy mở cửa phòng ngủ của Tô Dao rồi cầm chiếc điện thoại, tháo pin ra khỏi máy, vứt sang một bên: “Nghe gì mà nghe, loại người vớ vẩn, sau này không được liên lạc gì với chúng nó nữa.”

Không khí trong phòng bỗng trở nên vô cùng ngột ngạt. Cố Nguyên không nói, mẹ Cố Nguyên thì đánh mặt lại, Tô Dao cúi đầu, mẹ Tô Dao thì lo lắng và ngượng ngùng.

Nào ngờ lúc đó máy bàn trong nhà lại đổ chuông liên hồi. Mẹ Tô Dao bực mình định đi ngắt máy thì lần này Cố Nguyên ngăn bà lại: “Mẹ,” – anh nhìn Tô Dao – “con tin Dao Dao có thể xử lý tốt những việc như thế này. Sau này không thể lúc nào cũng ngắt máy bàn và điện thoại di động được, tắt máy còn phải xem thái độ của cô ấy.”

Lời nói của Cố Nguyên dứt khoát đến mức chưa bao giờ chưa bao giờ Tô Dao ng thấy. Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, cô biết là dù thế nào đi nữa cũng không thể lẩn tránh được, đành nhắc điện thoại lên nghe trong ánh mắt chăm chú của cả nhà:

“A lô?”

“Tô Dao.”

Đầu dây bên kia, giọng của Hứa Đông Dương lộ rõ vẻ tức giận đang bị kìm nén, còn có gì đó khác, nhưng Tô Dao bây giờ chỉ cảm thấy ánh nhìn của mọi người trong phòng giống như những mũi kim đâm vào lưng mình nên không nghĩ ngợi nhiều: “Anh còn tìm tôi làm gì?”

“Em ra đây, anh có việc cần nói với em.” Hứa Đông Dương cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ của mình, lần này thì Tô Dao cảm nhận được, cô từ chối anh một cách dứt khoát: “Không phải tôi đã nói rõ với anh rồi sao, còn có gì để nói với anh nữa.”

“Em nghe cho rõ đây.” - Đầu dây bên kia Hứa Đông Dương gằn giọng rành mạch từng câu từng chữ một – “Việc anh muốn nói với em đó là Tô Thư hay Hứa Thư?”

“Cạch” một tiếng, chiếc điện thoại của Tô Dao rơi xuống sàn.

Từ cạnh cô có một bàn tay kịp giúp cô nhặt chiếc điện thoại đã rơi lên, Tô Dao kinh sợ quay đầu nhìn sang thì thấy Cố Nguyên đang nhìn cô với ánh mắt dò hỏi trong im lặng. Anh đặt ống nghe vào tay cô: “Sao vậy, em lớn vậy rồi mà còn kinh sợ như vậy?”

Tô Dao hoang mang nhìn lướt qua hai bà mẹ đang ngồi đằng sau mình. Cố Nguyên khẽ nhích người đủ để che ánh mắt cô nhìn về phía hai mẹ, đồng thời không để cho hai bà nhìn thấy thái độ của cô lúc này.

Mặt Tô Dao tái nhợt, hiện rõ sự kinh hãi. “Dao Dao.”

Hai tay Cố Nguyên nắm chặt vai cô, anh cúi người xuống nhìn cô: “Sắc mặt của em không tốt, có phải là khó chịu lắm không?”

“Em...”

Tô Dao đang định nói thì mẹ Tô Dao nghe thấy Cố Nguyên hỏi, không thể ngồi im được nữa, bà bèn đứng dậy, lại gần: “Làm sao, Dao Dao?”

Tô Dao đành nuốt những lời định nói, gượng cười lắc đầu: “Mẹ, con cảm thấy không thoải mái, con muốn đi nằm.”

“Đi nằm đi.”

Mẹ Tô Dao lo lắng cho sức khỏe của Tô Dao: “Cảm thấy không thoải mái thì phải đi nằm nghỉ luôn đi.”

Nói rồi mẹ Tô Dao lên trước đỡ lấy Tô Dao từ tay Cố Nguyên, nửa như kéo nửa như dìu cô về phía phòng ngủ: “Con đi nằm nghỉ trước, chút nữa khỏe hơn muốn ăn gì thì nói một tiếng, mẹ làm cho con.”

Tô Dao được mẹ đưa vào phòng ngủ. Cố Nguyên đứng tại chỗ một lúc, khi thấy cửa phòng ngủ khép lại anh mới cúi đầu, động tác đặt lại chiếc ống nghe vào máy

điện thoại khẽ dừng lại, rồi anh đặt ống nghe vào tai mình thì đầu dây bên kia chỉ còn nghe thấy tiếng “tít tít” vọng lại.

Cố Nguyên khẽ cau mày, đặt ống nghe vào vị trí cũ.

“Cố Nguyên.” Mẹ Cố Nguyên nhìn thấy con trai đặt lại chiếc điện thoại liền đi tới cạnh anh, quay sang nhìn cửa phòng ngủ: “Mẹ cảm thấy Dao Dao có chuyện gì đó giấu con.”

Cố Nguyên đáp “ạ” một tiếng. Anh có thể nhìn ra được điều đó, Tô Dao có tâm sự, anh đoán là có liên quan đến Hứa Đông Dương nhưng cụ thể là gì thì chưa rõ.

Cố Nguyên không muốn sinh nhiều chuyện, quay sang ôm vai mẹ mình: “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi, Dao Dao cả ngày ở trong tầm mắt của chúng ta thì làm gì có chuyện gì?”

Mẹ Cố Nguyên còn muốn nói điều gì đó nhưng mẹ Tô Dao đã bước ra từ phòng ngủ, mẹ Cố Nguyên chỉ còn cách trừng mắt nhìn con trai rồi quay sang ôm Tô Thư:

“Nào, để bà nội cho con ăn.”

Cố Nguyên dù nói với mẹ mình như vậy nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, anh quay người đi về phòng. Tô Dao vẫn chưa ngủ, đang ngồi tựa vào đầu giường, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

“Làm sao vậy?”

Cố Nguyên ngồi xuống cạnh Tô Dao, khẽ nắm nhẹ tay cô. Tay cô rất lạnh, cả người cô

“Anh ta...”

Tô Dao dừng lại một lúc, vừa nãy khi về phòng cứ nghĩ tới việc Hứa Đông Dương biết chuyện Tô Thư cô lại càng sợ hãi không biết làm thế nào mới phải: “Anh ta, anh ta biết thân thể của Tô Thư rồi.”

Mặt Cố Nguyên khẽ biến sắc. Anh vội vàng đưa tay bịt miệng Tô Dao, từ phòng khách vọng lại tiếng mẹ Tô Dao và mẹ Cố Nguyên đang dỗ Tô Thư, Cố Nguyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn Tô Dao, khẽ chau mày, nói nhỏ giọng:

“Làm sao anh ta biết được?”

“Em không biết.”

Tô Dao hoang mang, Hứa Đông Dương đột nhiên biết chân tướng sự việc, điều này giống như một trái bom khiến cô lo lắng tột độ: “Có thể là mấy hôm trước Tô Thư bị ốm, gặp anh ta ở bệnh viện rồi sau đó anh ta sinh lòng nghi ngờ, làm sao em có thể bắt cẩn như vậy...”

“Em bình tĩnh lại xem nào.”

Cố Nguyên nắm chặt lấy vai cô: “Có thể anh ta chỉ hoài nghi thôi, bây giờ đang thử em cũng nên.”

“Không thể.”

Không thể nào, Hứa Đông Dương là người nếu chưa có chứng cứ xác thực thì anh ta sẽ không bao giờ gọi điện thoại cho cô như vậy, hơn nữa anh ta lại dùng giọng khẳng định khi nói tới việc này.

“Anh ta muốn thế nào?” Cố Nguyên buông tay, lặng lẽ nhìn Tô Dao: “Em định sẽ làm sao bây giờ?”

Tô Dao nghe Hứa Đông Dương nói thì hoang mang tột độ không thể nghĩ được là mình muốn gì.

“Em không muốn mất Tô Thư...” “Chúng ta không thể mất Tô Thư.”

Cố Nguyên khẽ thở dài, buồn phiền kéo lại cổ áo của mình rồi ngồi xuống bên giường: “Dao Dao, chuyện của Tô Thư không thể so sánh với việc chúng ta li hôn, một khi bị lộ ra thì rất nhiều chuyện của ngày trước cũng bị bới ra. Bây giờ bố mẹ hai bên nhìn bên ngoài thì vẫn ổn là vì đã tha thứ cho chúng ta những việc trước đây, hi vọng chúng ta có thể sống tốt những ngày về sau, vì vậy mới cố gắng ở lại đây, nhưng thực sự trong lòng suy nghĩ gì thì chỉ bố mẹ mới biết. Nếu bây giờ lại xảy ra chuyện như thế này, em thử nghĩ hậu quả xem.”

Những lời này dù Cố Nguyên không nói thì Tô Dao cũng đã nghĩ tới.

Việc này khác với việc cô vô ý bị xảy thai, cô hoàn toàn không thể dựa vào người nhà, thậm chí người mà cô cần che giấu nhất chính là bố mẹ cô.

Trong chuyện này, người duy nhất biết rõ chân tướng, cũng là người duy nhất có thể giúp cô là Cố Nguyên.

“Chúng ta không thể đối chọi trực tiếp với anh ta, bây giờ phải thuận theo ý của anh ta.”

Cố Nguyên trầm ngâm: “Gọi điện thoại cho anh ta, hẹn anh ta nói chuyện xem ý anh ta ra sao rồi chúng ta sẽ quyết định nên làm như thế nào.”

25. Chương 23

Chương 23: Ảo giác anh khiến hạnh phúc em tan biến

Giấu diếm gia đình đi ra ngoài cùng Cố Nguyên không hề khó chút nào, hai bà mẹ đều không chút nghi ngờ, Cố Nguyên lái xe đưa Tô Dao tới quán trà đã hẹn với Hứa Đông Dương.

Nhân viên phục vụ đưa hai người lên tầng hai. Hứa Đông Dương đã ngồi chờ ở đó, nhìn thấy người đẩy cửa bước vào phòng không chỉ có Tô Dao mà còn có Cố Nguyên, anh cảm thấy bất ngờ, khẽ nhướng mày, nhưng không nói gì.

Nhân viên phục vụ lễ phép đóng cửa đi ra ngoài, trong căn phòng lúc này chỉ còn lại ba người.

“Nói như vậy thì anh cũng là người biết rõ việc này?”

Hứa Đông Dương chậm rãi lên tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng của căn phòng.

Cố Nguyên không phủ nhận. Hứa Đông Dương khẽ dừng lại, nhìn Tô Dao rồi nhìn Cố Nguyên, gương mặt anh dần nở nụ cười châm biếm: “Vậy phải nói là ngay từ đầu anh đã biết người phụ nữ này mang theo đứa con của tôi bỏ chạy phải không?”

Cố Nguyên không phủ nhận.

Hướng Đông Dương gật đầu, nhìn Tô Dao một cách khắc nghiệt: “Tô Dao, anh thực sự đã xem thường em, em không chỉ mang con anh đi mà còn tìm được một người đàn ông biết rõ sự tình nhưng lại cam tâm tình nguyện lo lắng cho em. Anh cứ nghĩ rằng mình là người rất hiểu em.” Hướng Đông Dương cười chế nhạo: “Hôm nay anh mới phát hiện ra rằng Tô Dao là người như thế nào cho tới nay anh vẫn chưa hiểu rõ.”

Tô Dao cúi đầu không nói gì.

“Vậy sao khi đó em không bỏ đứa con này?”

Hướng Đông Dương châm điếu thuốc nhìn Cố Nguyên một cái: “Anh cho phép cô ấy sinh đứa con của tôi? Lòng anh khoan dung đến chừng ấy hay phải nói là anh tình nguyện làm bố đứa trẻ không phải con của mình? Xin lỗi, tôi thực sự không thể hiểu nổi.”

“Sáu năm trước tôi và Dao Dao kết hôn là để cho con cô ấy một danh phận hợp pháp.”

Cố Nguyên tiếp lời Hướng Đông Dương, anh không hề tức giận vì những lời châm chọc của Hướng Đông Dương mà ngược lại, vô cùng bình tĩnh: “Vì vậy khi tôi và Dao Dao kết hôn tôi biết cô ấy có mang, chỉ không biết bố của đứa trẻ là ai, tới Nam Thành rồi Dao Dao lại gặp lại anh.”

“Hôn nhân vì lợi ích?”

Hướng Đông Dương dập tắt điếu thuốc nhìn Cố Nguyên. Cố Nguyên nhìn thẳng vào mắt anh: “Điều này không nằm trong phạm vi chúng ta cần nói chuyện ngày hôm nay. Hôm nay tôi đưa Dao Dao tới đây là muốn hỏi anh, anh có biết chuyện Tô Thư rồi thì muốn thế nào?”

“Tô Dao, em có cảm thấy là em nên cho anh một lời giải thích hợp lý?”

Hướng Đông Dương bỏ qua Cố Nguyên, nhìn sang người phụ nữ đang ngồi lặng im một bên. Khi Cố Nguyên định lên tiếng thì Hướng Đông Dương quay sang nhìn anh nói: “Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, dù bây giờ anh đã trở thành chồng của cô ấy thì việc này cũng không có chỗ của anh. Tôi muốn nói chuyện riêng với Tô Dao.”

Cố Nguyên hít mạnh nhưng Tô Dao lấy tay kéo nhẹ tay rồi cất giọng dịu dàng: “Anh ra ngoài đại sảnh đợi em một lúc, em và anh ta sẽ nói chuyện với nhau.”

Cố Nguyên im lặng nhìn Tô Dao vài giây rồi gật đầu: “Cũng được, em nhớ là anh ngồi bên ngoài đợi em.”

Cố Nguyên đi rồi, căn phòng càng trở nên căng thẳng, áp lực từ phía Hướng Đông Dương khiến Tô Dao dường như không thể hít thở được.

Biết rõ sự tình anh tất nhiên rất hận cô. “Tại sao?” – Anh lên tiếng

Tô Dao im lặng.

“Tô Dao, bây giờ anh rất hối hận vì để em đi. Nếu sớm biết chuyện này anh tuyệt đối sẽ không dừng lại với em dễ dàng như vậy.”

“Khi đó tại sao em lại sinh con anh ra? Bởi vì vẫn còn lưu luyến với anh? Vậy sao lại lấy người đàn ông đó, tại sao lại giấu anh, không cho anh biết rõ sự tình, có phải là em định giấu anh cả đời không?”

Mỗi câu hỏi được nói ra càng khiến sự giận dữ trong anh bốc lên ngàn ngút, chiếc cốc thủy tinh trong tay anh phát ra tiếng rắc nhẹ rồi nát vụn trong tay anh. Những mảnh thủy tinh vỡ cửa vào da thịt khiến tay anh thấm đầy máu.

Tô Dao nhìn thấy máu ở tay Hướng Đông Dương chỉ cảm thấy trời đất như điên đảo, ngực cô dường như bị bóp nghẹt lại, toàn thân mềm nhũn không có sức: “Em quyết định để lại Tô Thư là vì dù thế nào thì nó cũng là con của em, nó là sự nối tiếp sinh mệnh của em, nó chẳng có chút liên quan gì tới việc còn lưu luyến anh. Nếu không phải vì chẳng may để anh phát hiện ra thì em cũng sẽ giấu anh cả đời.”

Hướng Đông Dương trân trân nhìn cô rồi anh quay người sang đập mạnh vào tường, vết thương ở tay anh lúc này càng rách to hơn, máu ở tay anh chảy xuống.

“Bây giờ anh đã biết Tô Thư là con gái của anh, anh muốn thế nào?”

Tô Dao cố gắng kiềm chế, bình tĩnh hỏi. Hướng Đông Dương quay người đi, xoay lưng về phía cô không nhúc nhích, một hồi lâu sau anh mới chậm rãi quay đầu lại nhìn cô. Mặt anh lạnh như băng: “Tôi muốn thế nào ư?” – Anh hỏi ngược lại rồi nhếch mép cười nhạt – “Cô nói đây là con của cô, thế cô đã nghĩ qua chưa, nó cũng là con của tôi. Cô giấu tôi sáu năm, còn định giấu tôi

cả đời, bây giờ lại đến hỏi tôi muốn thế nào à?”

“Bây giờ tôi sẽ nói với cô biết là tôi muốn gì, tôi muốn Tô Thư.”

Hướng Đông Dương cất giọng lạnh lùng, anh gằn giọng từng từ từng chữ: “Cô nghe rõ đây, Tô Dao, cô phải trả giá với những việc mình đã làm. Là việc tự mình giữ đứa bé cũng được, hay việc lừa dối tôi cũng được, tôi sẽ làm việc mà cô sợ hãi nhất, tôi muốn đòi quyền nuôi dưỡng Tô Thư.”

Tô Dao đứng bật dậy nhìn Hướng Đông Dương. Sắc mặt anh càng lúc càng lạnh, anh lặp lại rõ ràng từng lời một: “Đừng quên là khi cần thiết, tôi sẽ có đối chứng. Tôi muốn có quyền nuôi dưỡng Tô Thư.”

Hướng Đông Dương quay người lấy một tập tài liệu từ trong túi ra rồi giơ trước mặt cô: “Đây là kết quả kiểm tra ADN, tôi có đủ chứng cứ xác thực để chứng minh đứa trẻ này là con của tôi, Tô Dao.”

Hướng Đông Dương đập tài liệu xuống rồi cười lạnh lùng: “Lần này tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.” Hướng Đông Dương đá cửa đi ra ngoài. Tô Dao chết sững tại chỗ một giây rồi vội lao ra cửa đuổi theo Hướng Đông Dương, cô kéo tay anh, vừa tức giận vừa lo lắng: “Đông Dương! Tô Thư chỉ mới năm tuổi, nó không biết nó còn một người bố đẻ, thế giới của nó chỉ có mình Cố Nguyên là bố...”

“Đủ rồi!” Hướng Đông Dương hất tay Tô Dao ra, quay sang nhìn cô, anh hằm hằm tức giận: “Nếu nó không biết thì bây giờ là lúc để nó phải biết: ngoài Cố Nguyên là bố đẻ ra thì bố đẻ của nó là ai

Tô Dao tuyệt vọng nhìn theo Hướng Đông Dương đang sải bước ra đi.

Nghe thấy tiếng tranh cãi, Cố Nguyên từ đại sảnh bước tới dìu Tô Dao: “Dao Dao, anh ta nói như thế nào?”

“Anh ta nói anh ta muốn Tô Thư.”

Tô Dao nắm chặt lấy tay Cố Nguyên: “Anh ta muốn đưa Tô Thư đi.”

Lòng Cố Nguyên dần lắng xuống. Trước khi tới đây anh đã nghĩ Hướng Đông Dương không cho qua sự việc này một cách dễ dàng, chỉ là không ngờ anh ta lại quyết liệt như vậy khiến sự tình càng trở nên rối rắm.

“Rồi sẽ có cách thôi.”

Cố Nguyên kéo Tô Dao vào lòng vỗ về, cúi đầu nhìn cô, sắc mặt của cô đang trắng bệch giờ chợt đỏ hồng lên bất thường. Cố Nguyên lo lắng, đưa tay sờ thấy người cô rất nóng.

“Dao Dao, em lại sốt nữa rồi.”

Cố Nguyên dìu cô rời khỏi quán trà, trở lại xe: “Chúng ta tới bệnh viện kiểm tra, sau đó mới về nhà. Việc của Tô Thư nếu đã như vậy thì em cũng đừng nghĩ quá nhiều. Nếu sự việc xảy ra như vậy, anh sẽ cùng em đối phó.”

Tô Dao quay đầu dựa vào cửa sổ xe lạnh cóng,

Cô sốt trở lại, tâm trạng lo lắng trước đây cộng thêm sự kích động cực độ về mặt tình cảm khi này khiến cô cảm thấy toàn thân mình lúc nóng lúc lạnh. Khi này nhìn thấy vết thương của Hướng Đông Dương thì cảm giác bế tắc càng trở nên nghiêm trọng, cô như muốn ngắt, giờ phải dựa vào cửa sổ để duy trì vài phần tỉnh táo.

Rất nhanh, xe đã tới bệnh viện. Cố Nguyên đưa Tô Dao vào phòng khám chuyên môn, dẫn cô lên tầng. Bác sỹ hỏi vài câu đơn giản rồi để anh đưa cô đi thực hiện các kiểm tra. Chạy một vòng, hai người ngồi ở đại sảnh của bệnh viện để chờ kết quả. Cố Nguyên cởi cúc áo khoác

trở lại ôm lấy Tô Dao, để cô tựa vào lòng anh.

Không lâu sau đã có kết quả xét nghiệm. Cổ Nguyên nhìn thấy sắc mặt Tô Dao vô cùng xấu, liền để cô ngồi tại chỗ rồi tự mình cầm giấy báo kết quả đưa tới cho bác sỹ xem. Bác sỹ nhìn qua một lượt rồi ngẩng đầu nhìn Cổ Nguyên: “Vợ anh à?”

Cổ Nguyên gật gật đầu.

Giọng bác sỹ trở nên gay gắt: “Các anh chị sao lại không hiểu biết như thế, cô ấy vừa mới hút thai chưa được bao lâu nhưng gia đình không chăm sóc tử tế lại để thành viêm phổi.”

Cổ Nguyên thất kinh, chỉ cảm thấy lời bác sỹ như một chiếc búa đập vào người anh: “Bác sỹ vừa nói gì?”

Bác sỹ đặt kết quả trong tay xuống, nhấp chuột máy tính: “À, hệ thống mạng internet của bệnh viện chúng tôi có thể rà soát lại những lưu trữ bệnh tình của cô ấy. Không phải hai ngày trước cô ấy đã tới khoa phụ sản để hút thai sao, vì làm không sạch nên sau đó có quay lại làm sạch tử cung. Người nhà các anh chăm sóc thế nào vậy, mới có mấy ngày mà đã thành viêm phổi như thế này rồi?”

Cổ Nguyên lùi lại một bước, đầu anh ong ong như muốn vỡ tung.

Hút thai? Làm sạch tử cung? Trong đầu anh chợt vang lên lời Tô Dao đã từng nói với anh, cô không muốn có đứa con của anh.

Cô không muốn có đứa con của hai người.

Bước ra từ phòng làm việc của bác sỹ, ngọn lửa tức giận dường như muốn đốt cháy Cổ Nguyên. Lòng anh như dâng lên sự oán giận đối với Tô Dao.

Cô mang con của anh rồi không nói cho anh, cô lừa dối anh.

Cô giấu anh bỏ đi đứa con của hai người, cô phản bội sau lưng anh.

Anh đối với cô thực sự là gì?

Ban đầu rời xa Hướng Đông Dương, cô tìm mọi cách để cho đứa bé trong bụng một thân phận, một gia đình hoàn chỉnh, cô đã chịu mọi áp lực để giữ đứa bé lại.

Còn bây giờ? Gia đình hai người đã ổn định, điều gì cũng hợp pháp thì cô lại không cần đứa con của anh.

Cổ Nguyên đứng ở hành lang, sổ khám bệnh trong tay anh bị vo tròn, bìa sổ cứng bị bóp bẹp tạo thành những mép nhọn cắm vào lòng bàn tay anh nhưng anh không cảm thấy đau đ

Có phải anh đối với cô chỉ là một cảng cứu nạn để cô dựa dẫm và tránh nạn, anh chỉ là người đàn ông phù hợp để cô sống chung? Vì vậy mà cô mới chọn anh. Cũng vì thế mà khi đối diện với vấn đề con cái, cô luôn từ chối khiến anh không khỏi cảm thấy lạnh lòng?

Anh rất muốn chạy đến quát Tô Dao để bắt bồi uất hận trong lòng, anh rất muốn tóm lấy cô hỏi vì sao, anh rất muốn biết mình và đứa con đó trong lòng Tô Dao có ý nghĩa như thế nào?

Nhưng cuối cùng anh chẳng làm gì. Anh chỉ đứng đó nhìn người phụ nữ anh yêu, cô đã từng là người phụ nữ của anh, gương mặt tái nhợt, thần sắc suy sụp, ngồi tựa lưng vào tường, vòng tay ôm lấy mình, dường như như thế cô mới cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Trong lòng lo lắng, bên ngoài thì gặp tai ương.

Nếu anh gặp tình huống như vậy thì cũng phải lo lắng, huống hồ là cô.

Trước hết anh nghĩ điều mình muốn là gì. Đối với việc con cái, anh giận Tô Dao, hận Tô Dao, nhưng anh không muốn mất cô.

Ở một góc độ nào đó mà nói, mối quan hệ giữa anh và cô là do anh chủ động.

Khi mới bắt đầu anh đã biết cô yêu Hướng Đông Dương, dù đã chia tay với người đàn ông đó, cô cũng vẫn muốn giữ lại đứa con

Anh biết anh trong lòng cô, hình ảnh người anh trai đã in đậm hơn là hình ảnh một người đàn ông. Tô Dao bị anh chúc rượu say rồi hai người mới có những bước tiến. Tô Dao không vì vậy mà trách anh, ngược lại, còn ở lại bên anh vì điều đó.

Khi đó anh đã cảm thấy toại nguyện, trong cuộc chiến không cân sức với Hướng Đông Dương, anh đã giành chiến thắng, hạnh phúc đến quá nhanh, quá dễ dàng, vì vậy mới không bền chắc, anh u mê vì thắng lợi nên đã bỏ qua sự bất ổn trong nền tảng tình cảm của hai người.

Anh có được cô, lẽ tất nhiên là những

thứ anh muốn cũng nhiều hơn.

Anh quên mất rằng trên con đường tình cảm này, bước chân của cô không đồng bước với anh. Anh bước về phía trước thì cô dù không lùi bước lẫn tránh nhưng vẫn chỉ dừng tại chỗ hoặc bước chậm.

Anh ào đến càng nhanh thì khoảng cách giữa hai người càng lớn. Thứ anh muốn càng nhiều thì tình cảm và áp lực anh mang đến cho cô cũng càng lớn.

Thực ra, nếu tình cảm đạt được sự đồng thuận thì có rất nhiều vấn đề phức tạp sẽ trở nên đơn giản. Nếu tình cảm của Tô Dao đối với anh giống như tình cảm của anh đối với Tô Dao thì cô sẽ không suy nghĩ quá nhiều, cô tự nhiên sẽ muốn có đứa con thuộc về hai người.

Huống hồ trong hoàn cảnh phức tạp như thế này còn có Hướng Đông Dương.

Nếu anh còn muốn tiếp tục đi cùng cô thì bây giờ không phải là lúc để chất vấn cô.

Việc bây giờ hai người cần phải làm là cùng

nhau giải quyết vấn đề Tô Thư.

Vì điều đó, Cố Nguyên nắm chặt tay lại, thực sự Tô Dao đã cứa vào lòng anh một nhát dao, nhát dao này khiến anh đau tận tim gan, nhát dao này khiến anh thức tỉnh từ trong hạnh phúc, khiến anh tự hỏi lại bản thân mình về những vấn đề tồn tại giữa hai người.

Cố Nguyên bước tới, dừng lại trước mặt Tô Dao. Tô Dao ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt cô xanh xao vì mất màu, làn da cô dường như trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy những mạch máu màu xanh.

Cố Nguyên nhìn Tô Dao, cảm nhận được sự yếu ớt của cô. Anh đột nhiên nhận thức được rằng, dù cô đúng hay sai thì bản thân việc bỏ thai cũng đã khiến cô bị tổn thương ghê gớm.

“Dao Dao.”

Cố Nguyên cúi đầu xuống trước mặt Tô Dao, nắm chặt lấy tay cô: “Bác sỹ nói em bị viêm phổi, thời gian này em phải truyền nước ở bệnh viện. Bây giờ có phải là em cảm thấy rất mệt đúng không?”

Tô Dao gật gật đầu, rồi ánh mắt chợt tỏ ra lo âu: “Nhưng mấy ngày như vậy thì việc của Tô Thư phải làm thế nào?”

“Không phải còn có anh hay sao?”

Cố Nguyên khẽ vỗ về Tô Dao, bàn tay anh siết chặt lấy cô, nhìn vào mắt cô, anh nói thật lòng: “Dao Dao, em cần phải học cách tin anh nhiều hơn nữa.”

Nhìn Cố Nguyên lúc đó, Tô Dao đã muốn nói về chuyện đứa con nhưng rồi lại

Cô muốn nói cho anh, cô không muốn đối gặt anh việc lớn như vậy, nhưng anh bây giờ là người duy nhất ở bên cạnh cô khi cô gặp khó khăn. Cô sợ, cô nghĩ đến được và mất nên lại không nói ra.

Cố Nguyên nhìn thấy sự do dự và chần chừ của Tô Dao thì vỗ nhẹ vào tay cô. Mặc dù ý thức được những vấn đề còn tồn tại giữa anh và cô, anh vẫn tự nói với mình phải cố gắng nhẫn nại, phải thích ứng với cô: “Đi nào, chúng ta đi lấy thuốc, sau đó thì làm thủ tục nhập viện. Chút nữa anh sẽ gọi điện về nhà, em không cần lo lắng. Em chịu khó nằm nghỉ, buồn ngủ thì ngủ một giấc nhé.”

Tô Dao thực sự thấy rất buồn ngủ, lo lắng khiến cô kiệt sức, truyền nước không bao lâu thì cô đã chìm vào giấc mộng.

Cố Nguyên nắm bàn tay của Tô Dao, nhìn cô thở đều đều anh khẽ thở dài rồi đưa tay vuốt những sợi tóc rối trên trán cô: “Dao Dao, em định giấu anh tới khi nào?”

Mẹ Tô Dao nhận được điện thoại của Cố Nguyên thì hết hoảng đến tái nhợt cả môi, bà vội đưa Tô Thư cho mẹ Cố Nguyên chăm sóc, còn mình vội vàng tới bệnh viện. Khi bà tới nơi thì Tô Dao đã ngủ, Cố Nguyên đang ngồi cạnh giường, nắm tay cô, không biết là anh đang nghĩ điều gì.

Mẹ Tô Dao đứng bên ngoài phòng bệnh, hít sâu, trong lòng sợ muốn ngất, nếu con rể mà biết chuyện con gái sắp thai...

Bà không dám nghĩ tiếp.

Mẹ Tô Dao đẩy cửa bước vào khiến Cố Nguyên “Mẹ.”

Mẹ Tô Dao ngằm quan sát nét mặt của anh, cảm thấy anh không có vẻ gì là đã phát hiện ra bí mật, bà không kìm được, thở phào nhẹ nhõm: “Dao Dao làm sao vậy?”

“Cô ấy bị viêm phổi mẹ ạ.”

Cố Nguyên đưa tay vuốt nhẹ mặt Tô Dao: “Trong thời gian này sức khỏe của cô ấy không tốt, ở nhà mọi người không chú ý, ban đêm cô ấy bị cảm lạnh nên sốt nhẹ.”

Mẹ Tô Dao khẽ thở dài, ngồi xuống bên cạnh con gái lắc đầu: “Con gái tôi thời gian này sao mà vất vả quá.”

Cố Nguyên nắm chặt tay Tô Dao không nói tiếp, không biết là anh đang nghĩ gì.

Mẹ Tô Dao nhìn Cố Nguyên: “Cố Nguyên, con để mẹ chăm sóc Tô Dao, con về nhà ăn chút gì đi.”

“Không cần đâu mẹ, con không đói, bây giờ con muốn ở bên cạnh cô ấy.”

Cố Nguyên nhìn mẹ Tô Dao, cười: “Mẹ, ở đây đã có con trông rồi, sức khỏe mẹ cũng không tốt, mẹ về nhà đi. Buổi tối nếu Tô Dao thức dậy chắc cũng phải ăn thứ gì đó, mẹ xem buổi chiều còn gì không, nấu cháo cho cô ấy.”

Mẹ Tô Dao nghe vậy liền đứng lên, định quay về nhà nấu cháo cho con gái nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

“Vậy... được rồi, chút nữa mẹ tới.”

Mẹ Tô Dao lo lắng nhìn con gái con trai, cuối cùng đành ra về.

Nếu phải giải quyết vấn đề của Hướng Đông Dương trước tiên thì việc của Tô Thư nên làm thế nào?

Cố Nguyên ngồi bên Tô Dao, trầm ngâm nhìn gương mặt cô đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Ban đầu anh nghĩ theo góc độ xấu nhất. Vạn nhất nếu sự việc bại lộ, gia đình chắc chắn sẽ phản đối anh ở bên cạnh Tô Dao, vì vậy bây giờ anh cần nhân lúc sóng yên bể lặng này làm lại thủ tục kết hôn với Tô Dao, chỉ khi nào đã là người một nhà thì anh mới có khả năng chống chọi lại mọi áp lực gia đình. Nếu không, người từ bỏ có lẽ sẽ là Tô Dao.

Nếu chuyện Tô Thư bị bại lộ thì đối với nhà Tô Dao không khác nhau nhiều lắm, Tô Thư vẫn là cháu ngoại. Còn đối với bố mẹ anh lại khác, họ sẽ phản ứng như thế nào khi biết đứa cháu nội mà mình yêu thương bấy lâu chẳng có chút máu mủ gì với mình?

Làm thế nào mới có thể an ủi bố mẹ mình đây?

Cố Nguyên nhìn Tô Dao khẽ thở dài. Dao Dao à Dao Dao, đứa con mà em không cần lại là một nhân tố vô cùng quan trọng trong hoàn cảnh bây giờ. Nếu có con thì rất nhiều mâu thuẫn trong gia đình đều có thể nhượng bộ. Nhưng bây giờ, nếu để gia đình biết chuyện này, vấn đề sẽ càng nghiêm trọng.

Trong lòng Cố Nguyên, cảm giác đau đớn khi nghĩ đến đứa con lại dâng trào, anh đứng dậy ra khỏi phòng, tới ban công cuối hành lang hút thuốc, anh muốn mượn khói thuốc để trấn tĩnh lại.

Xem ra trước mắt, biện pháp tốt nhất là đưa bố mẹ hai bên về Bình Thành. Vì như vậy thì dù ở Nam Thành, Hướng Đông Dương có làm to chuyện thế nào, thậm chí phải ra tòa thì chỉ cần cẩn thận một chút, gia đình cũng không nhận được thông tin gì.

Trước mắt, việc Tô Thư nhận cha đẻ là không thể tránh được, điều duy nhất hai người có thể làm được là tranh quyền nuôi dưỡng Tô Thư. Chỉ cần có thể tiếp tục giữ con lại bên mình, ổn định gia đình thì mới có hi vọng làm giảm bớt tổn thương tới mức thấp nhất.

Cố Nguyên nghĩ hồi lâu rồi lấy điện thoại gọi cho người bạn là luật sư. Nếu đã quyết định là phải tranh chấp thì nên chuẩn bị sớm. Dù thế nào thì anh cũng tin, với tình hình trước mắt, nếu phải ra tòa thì quyền nuôi dưỡng con, anh và Tô Dao có nhiều ưu thế hơn.

26. Chương 24

Chương 24: Quả bom thứ hai

Có rất nhiều việc dù lên kế hoạch tốt như thế nào, dù chuẩn bị tốt như thế nào cũng sẽ không phát triển theo đúng như những gì chúng ta mong đợi.

Cố Nguyên vốn dự tính là đưa hai bà mẹ về Bình Thành nhưng mẹ Tô Dao lại lo lắng con gái vừa sảy thai, sợ mình đi rồi Cố Nguyên không biết chăm sóc, e sẽ để lại di chứng về sau nên dù nói thế nào bà cũng không chịu đi. Mẹ Cố Nguyên thấy thái độ của mẹ Tô Dao kiên quyết như vậy nên một mình cũng không tiện về trước, cũng nói là ở lại cùng bà thông gia.

Chuyện của Tô Thư xem ra đã trở thành trái bom lơ lửng trên đầu Cố Nguyên, nhưng trong tình cảnh như vậy anh cũng không dám ép hai bà mẹ quá, sợ mọi người sẽ sinh nghi mà sơ hở của cả hai.

Kỳ nghỉ xuân kết thúc, nhà trẻ của Tô Thư đã nhận trẻ trở lại. Mấy ngày này Tô Dao vẫn phải tới bệnh viện để truyền nước tiêu viêm, hai bà mẹ lại thay Cố Nguyên đưa đón Tô Thư đi học, buổi chiều lại đón Tô Thư về nhà.

Nhà trẻ của Tô Thư cách nhà không xa, ban đầu Tô Dao lựa chọn nơi này là vì thuận tiện cho việc đưa đón nên mới ghi tên vào lớp cho con, đi bộ từ nhà qua đó chỉ mất hơn mười phút là tới. Các bé học ở đây chủ yếu là những đứa trẻ trong cùng khu.

Hai bà mẹ tới đây tuy chưa lâu nhưng sáng đi chợ, chiều rồi việc lại đi dạo nên những người trong cùng khu đều biết mặt hai bà nhiều hơn là biết mặt Cố Nguyên. Khi tan học, xung quanh nhà trẻ kín đặc các phụ huynh. Hai bà vừa đợi cháu vừa nói chuyện với những người quen xung quanh.

Chiếc SUV màu đen tới, lúc đó mẹ Tô Dao đang nói chuyện với mẹ Cố Nguyên về cách làm món ăn mà bà mới học được trên tivi, khi chiếc xe dừng lại, người đàn ông bước xuống, sắc mặt mẹ Tô Dao đột nhiên thay đổi, lời nói cứng lại trong miệng.

Bà biết người đàn ông đó. Tại sao anh ta lại tới đây?

Trong lòng mẹ Tô Dao kinh hãi bất an. Mẹ Cố Nguyên nhìn thấy sắc mặt mẹ Tô Dao đột nhiên tái mét không nói năng gì, bà không khỏi đưa mắt nhìn theo ánh mắt của bà thông gia nhưng không thấy có gì khác thường.

“Bà thông gia, làm sao vậy?”

Mẹ Cố Nguyên lay mẹ Tô Dao khiến bà như tỉnh mộng, mẹ Tô Dao gượng cười lắc đầu: “Không có gì, không có gì, hoa mắt thôi.”

Hướng Đông Dương không nhìn thấy hai bà. Anh dừng xe lại rồi bước xuống, đứng ở bậc đá, rút thuốc ra châm, anh phải mượn khói thuốc mới ổn định được tâm trạng của mình. Anh tới thăm con gái.

Sau khi biết Tô Thư là con của mình, sự kinh ngạc và phần hận ban đầu qua đi, tâm trạng anh trở nên vô cùng phức tạp.

Đó là đứa con chung của anh và Tô Dao, một người ruột thịt tồn tại trên thế giới này, mang huyết thống của anh và đánh dấu mối quan hệ tuyệt đối giữa anh và cô.

Hướng Đông Dương vừa hít được hai hơi liền dập tắt điếu thuốc, anh không muốn chút nữa khi nhìn thấy Tô Thư, người anh toàn mùi thuốc.

Hướng Đông Dương hơi ngẩn người vì hành động này của mình, nhưng rồi từ sâu trong đáy lòng anh dần trào dâng một cảm giác ảm áp.

Có lẽ là do tình thân không gì ngăn cách được trong huyết thống, anh biết rõ con bé là con gái mình nên dường như việc gì cũng nghĩ cho con bé, tất cả đều trở thành một điều hiển nhiên.

Trước đây anh chỉ gặp con hai lần trong sự vội vàng.

Lần đầu tiên là khi gặp Tô Dao và gia đình chồng cô đi ăn ngoài tiệm. Khi đó đứa bé đang đi theo ông bà, anh nhìn thoáng qua, là một đứa bé có dáng vẻ lạnh lợ với sự đáng yêu thuần khiết ở cái tuổi của nó

Lần thứ hai là khi con ốm. Cô bé nằm yên, cuộn tròn trong vòng tay của mẹ, khi đón lấy con từ tay Tô Dao, anh dường như không cảm nhận được trọng lượng cơ thể của con. Đó là lần đầu tiên anh ôm con gái mình, nhưng khi đó anh không biết rõ sự tình, chỉ cảm thấy con bé sao quá nhẹ,

khiến anh phải vô cùng cẩn thận.

Hướng Đông Dương cúi đầu nhìn mũi giày dưới chân. Tại sao mình có thể sơ ý như vậy? Tinh ý một chút thì đứa bé đó ngoài đôi môi và khuôn mặt giống Tô Dao thì mũi, mắt, thậm chí sắc mặt đều giống mình.

Lần này Hướng Đông Dương tới không có ý định làm kinh động con, trên thực tế, dù đã nói với Tô Dao rằng mình muốn đòi quyền nuôi Tô Thư nhưng tận sâu trong lòng mình, anh vẫn cảm thấy vô cùng hoang mang. Anh bây giờ có tâm trạng phức tạp của một người lần đầu làm bố, muốn tới ngắm con gái mình từ xa.

Tiếng chuông tan học đã làm ngắt mạch suy nghĩ của Hướng Đông Dương, anh ngẩng đầu nhìn lên rồi thấy Tô Thư đứng trong hàng các em nhỏ khác do giáo viên dắt ra.

Con bé đã trở lại khỏe mạnh, hai má hồng hồng giống như trái táo, gương mặt rạng ngời trong nụ cười tươi rói không ưu tư, rồi nhào về hướng một người trung niên đứng ở cổng.

Tô Thư nhào vào lòng bà nội. Mẹ Tô Dao nhìn thấy cháu nhưng vẫn cảnh giác nhìn Hướng Đông Dương đứng cách đó không xa. Rõ ràng anh ta đến để nhìn Tô Thư, ánh mắt anh ta cứ dán chặt vào người con bé, nhìn một lúc rồi lên xe rời đi.

Trong lòng mẹ Tô Dao vừa kinh hãi vừa tức giận, không hiểu người đàn ông này làm vậy là có ý gì, bà mơ hồ cảm nhận được sự nguy hiểm. Cũng may mẹ Cố Nguyên không biết Hướng Đông Dương nên không chú ý. Hai bà đón Tô Thư về nhà

Buổi tối mẹ Tô Dao mang đầy tâm sự. Rang cơm thì cho nhiều nước, xào rau thì quá lửa, bà cứ làm phòng bếp rối tung lên, nên khó khăn lắm mới nghe thấy tiếng động từ bên ngoài cửa lớn, con gái và Cố Nguyên cuối cùng đã về tới.

Mẹ Tô Dao có biết bao điều muốn hỏi Tô Dao nhưng trước mặt Cố Nguyên và mẹ anh, bà không tiện lên tiếng. Tô Dao vẫn vậy, không chút thần sắc, nhưng sau mấy ngày tĩnh dưỡng xem ra cũng có khá hơn chút ít.

Cố Nguyên dìu Tô Dao về phòng ngủ. Bác sỹ đã căn dặn rất kỹ là thời gian này Tô Dao phải tĩnh dưỡng, ở nhà tốt nhất phải nằm bất động trên giường.

Tô Dao vừa nằm xuống thì mẹ cô đã tới: “Cố Nguyên, đậu ở nhà không còn nữa.”

“Cần dùng gấp hả mẹ? Để con đi xuống mua.”

Cố Nguyên nói rồi đứng dậy, vỗ nhẹ vào tay Tô Dao: “Em nghỉ ngơi nhé”, nói rồi cầm theo áo khoác, đi thẳng xuống lầu.

Mẹ Tô Dao lo lắng nhìn ra bên ngoài, thấy mẹ Cố Nguyên đang ngồi xem hoạt hình với Tô Thư ở phòng khách, bà mới nhẹ nhàng khép cửa phòng lại rồi ngồi xuống bên cạnh Tô Dao, nhẹ giọng một cách nghiêm khắc: “Dao Dao, con nói cho mẹ, con và người đàn ông đó thực ra có liên lạc

với nhau không?”

Tô Dao thất kinh, trong thời gian này việc của Hướng Đông Dương cứ luôn đè nặng lên cô, câu nói của mẹ khiến cô thẳng thốt, mặt biến sắc: “Sao ạ, anh ấy nói gì ạ?”

“Con thật là đứa hồ đồ.”

Mẹ Tô Dao bấu chặt vào chiếc chăn: “Cố Nguyên nó yêu thương bảo vệ con như vậy, con còn...”

“Anh ấy nói gì hả mẹ?”

Tô Dao lo lắng nhìn mẹ. Mẹ Tô Dao đánh mặt lại nhìn cô: “Cái gì cũng không nói. Hôm nay mẹ và mẹ chồng con đi đón Tô Thư, nhìn thấy nó cũng tới nhìn Tô Thư... tại sao nó lại tới nhìn con bé?”

Tô Dao khẽ thở phào nhẹ nhõm nhưng thấy mẹ hỏi như vậy cô lại cuống lên, không biết phải trả lời mẹ như thế nào, đành lảng tránh chủ đề: “Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều quá, có thể là anh ấy đi qua đường thôi, con và anh ấy không liên lạc gì với nhau cả.”

Mẹ Tô Dao nhìn kỹ sắc mặt con gái, cũng may lúc đó Tô Thư đẩy cửa bước vào, sà vào lòng Tô Dao: “Mẹ.”

“Ngoan.”

Tô Dao đẩy tay mẹ: “Mẹ dẫn Tô Thư ra ngoài chơi đi, con còn đang bị cảm cúm như vậy, đừng để lây cho nó.”

Mẹ Tô Dao nhìn cô, lúc đó mẹ Cố Nguyên cũng bước vào nên bà đành nén lại nỗi hoài nghi trong lòng rồi đỡ Tô Thư ra ngoài chơi.

Lời nói của mẹ khiến trong lòng Tô Dao trào dâng một nỗi sợ mơ hồ, cô không thể hiểu được dụng ý của Hướng Đông Dương khi anh làm như vậy. Tô Dao khó lòng ngồi yên trên giường, khó khăn lắm mới đợi đến được buổi tối khi chỉ còn lại mình cô và Cố Nguyên, cô kể lại chuyện đã xảy ra cho anh biết.

Cố Nguyên nghe rồi không nói gì, anh khẽ dựa vào đầu giường ngồi yên lặng.

“Cố Nguyên, em nghĩ là không thể giấu nổi nữa rồi.”

Tô Dao nắm chặt tay Cố Nguyên, cảm thấy trong lòng mình như bị lửa đốt, rất khó chịu: “Cứ như thế này thì nhờ anh ta làm gì đó thì mọi người nhất định sẽ biết...”

“Dao Dao.”

Cố Nguyên thở dài, quay người lại, nắm chặt lấy bàn tay của cô rồi kéo cô vào lòng mình, khẽ vuốt nhẹ tóc cô: “Sự việc đã tới nước này, có lẽ việc mà chúng ta cần làm là giải quyết những vấn đề sẽ xảy ra sau khi sự việc bị bại lộ chứ không phải là tìm cách giấu diếm sự việc đó.” Tô Dao thoát khỏi vòng tay Cố Nguyên, nhìn anh trân trân. Cố Nguyên cúi xuống nhìn Tô Dao, giọng chắc nịch: “Anh biết, đối với em, cục diện bây giờ thật khó để đối mặt. Những việc này không chỉ là việc em sợ hãi nhất mà cũng là việc anh sợ xảy ra nhất. Nhưng dù thế nào đi nữa thì Hướng Đông Dương cũng biết rõ chân tướng sự việc rồi, giấy không thể bọc được lửa, sớm

muộn gì đến một ngày mọi người đều biết, không thể giấu được.”

Cố Nguyên vuốt nhẹ tóc Tô Dao: “Anh nghĩ bây giờ sự việc đã tới nước này, Hướng Đông Dương sẽ cho mọi người biết, chẳng khác gì đâm mọi người một nhát dao, như vậy thì chúng ta bước trước một bước, nói rõ ràng để tổn thương giảm xuống mức nhỏ nhất.”

“Sự việc này ngay từ đầu làm sai không chỉ có một mình em, anh cũng có cái sai của anh” – Cố Nguyên nắm chặt tay Tô Dao – “Dao Dao, nếu sau này chúng ta muốn ở cạnh nhau, tiếp tục đi bên nhau thì sự việc này

sớm muộn cũng là một cản trở trong cuộc sống hôn nhân của chúng ta và đeo bám mãi trong lòng chúng ta. Phải lựa đối, lo lắng, không bằng hãy giải quyết chúng một lần dứt khoát.”

Biết Hường Đông Dương tới thăm con, Cố Nguyên hoàn toàn thay đổi những suy nghĩ của mình là muốn ổn định gia đình trước.

Như vậy chỉ làm cho những lời nói dối giống như cục tuyết, càng lăn càng to. Anh muốn xử lý toàn bộ sự việc một cách rõ ràng.

Ngay từ ban đầu, động cơ mà anh và Tô Dao kết hôn không đơn giản, điều này dẫn tới những vấn đề gần như không thể giải quyết được trong cuộc sống của họ sau này. Nếu anh và Tô Dao cứ tiếp tục giấu giếm sống tiếp như vậy, anh có thể thấy trước được, những mâu thuẫn và những vấn đề đã tồn tại sẽ ngày càng nghiêm trọng. Lấp sau về ngoài bình yên đó không phải là bản chất sự việc, nếu muốn sau này không phải chịu đựng những rắc rối lo lắng thì mọi người nên giải quyết vấn đề từ tận gốc rễ của chúng.

Đứng ở góc độ của Cố Nguyên mà nói, dù Hường Đông Dương là bố đẻ của Tô Thư nhưng anh không hề có ý định giao con bé cho anh ta. Tô Thư vẫn là đứa con mà anh và Tô Dao nuôi nấng từ nhỏ, ba người đã trở thành một gia đình hoàn chỉnh. Con vẫn còn nhỏ, hai người có thể cho con từ từ học cách tiếp nhận thêm một người bố nhưng không thể phá hỏng cuộc sống hiện tại của con, ép nó nhận một người xa lạ làm cha đẻ của nó.

“Anh có biết mình đang nói gì hay không?”

Tô Dao vừa giận vừa lo lắng nhìn Cố Nguyên: “Bố mẹ làm sao có thể chấp nhận chuyện như vậy...”

“Dao Dao.”

Cố Nguyên ôm chặt Tô Dao, thở dài: “Em có biết không, thực ra anh cũng giống em, đều bị dẫn dắt bởi những vấn đề rất lớn. Chúng ta lo sợ những việc chúng ta làm sai sẽ làm tổn thương những người thân nhất bên cạnh chúng ta, thế là chúng ta càng lúc càng nói dối nhiều hơn, càng sai lầm nhiều hơn để che đậy những sự việc đã xảy ra.”

“Em vẫn chưa ý thức được những sai lầm chúng ta phạm phải hay sao, làm như vậy kỳ thực chúng ta càng lúc càng làm sự tổn thương thêm trầm trọng. Chúng ta không muốn làm tổn thương những người chúng ta yêu thương nhất, kết quả là tất cả những gì chúng ta đã làm lại làm tổn thương họ sâu sắc.”

Cố Nguyên ôm Tô Dao vào lòng: “Nếu sáu năm trước em thẳng thắn nói cho bố mẹ biết việc em có mang, có thể khi đó gia đình sẽ rất phẫn nộ nhưng bây giờ sẽ không có những vấn đề như thế này, hơn nữa đã sáu năm rồi, anh tin rằng những vấn đề khi đó sẽ được giải quyết khi em thành khẩn nói cho mọi người biết.”

“Cũng như vậy, nếu trước đây anh có thể dũng cảm hơn, thành thật hơn, nói với gia đình rằng anh đang nợ tiền, gia đình tuy rất giận nhưng chắc chắn sẽ động viên giúp đỡ anh. Anh cũng tin là những vấn đề của anh bây giờ đã được giải quyết, công ty bây giờ đã đi vào quỹ đạo, hơn nữa anh và em sống cùng nhau sẽ không có những vấn đề không thể giải quyết như hiện nay.”

“Anh biết nếu bây giờ chúng ta nói thật cho bố mẹ, họ chắc chắn sẽ rất tức giận, rất thương tâm, rất thất vọng. Chúng ta bây giờ đã làm cha làm mẹ rồi, cũng nên giải quyết vấn đề từ góc độ của người làm cha làm mẹ. Em thử nghĩ kỹ mà xem, nếu sau này Tô Thư lớn lên gặp những vấn đề tương tự như vậy, em sẽ hi vọng con thành thật nói cho em biết khiến em đau đớn trong chốc lát, sau đó em động viên nó, giúp nó giải quyết vấn đề hay hi vọng nó giấu em, tự nuốt đắng cay sống một cuộc sống lo âu sợ hãi?”

Tô Dao nói không ra lời.

“Anh nghĩ rằng trong sự việc này chúng ta đều vì sự kiêu ngạo, lòng ích kỷ và tuổi trẻ bồng bột mà làm sai rất nhiều việc. Anh không muốn sáu năm sau anh sẽ lại ân hận vì những việc xảy ra ngày hôm nay.”

“Chúng ta cùng chủ động nói với mọi người, Dao Dao à.”

Cố Nguyên kéo Tô Dao đang gục đầu trong ngực anh: “Em hãy nhớ rằng, dù xảy ra bất cứ chuyện gì anh cũng luôn đứng bên cạnh ủng hộ em.”

Tô Dao tuy trong lòng lo lắng chông chất nhưng bị những lời của Cố Nguyên lay động, cô muốn thoát khỏi những đau khổ này, cô không muốn ngày nào cũng phải dằn vặt do dự, cuối cùng cô cũng đồng ý với ý kiến thành thật với mọi người về việc của Tô Thư.

Thế là mới sáng sớm ngày hôm sau, hai người đã thức dậy, đợi mẹ Cố Nguyên đưa Tô Thư xuống nhà đi dạo mới quyết định nói cho mẹ Tô Dao trước.

Mẹ Tô Dao về mặt tình cảm sẽ nghiêng về phía Tô Dao hơn, việc bà chấp nhận chuyện này cũng trở nên dễ dàng hơn.

Đang ở trong bếp chuẩn bị đồ ăn, mẹ Tô Dao bị mời tới phòng khách, con gái và con rể đang căng thẳng ngồi đó đợi bà như muốn nói điều gì. Cố Nguyên nắm chặt tay Tô Dao như để động viên cô, Tô Dao ngập ngừng giây lát, cuối cùng cũng lấy hết can đảm lên tiếng: “Mẹ, chuyện ngày hôm qua mẹ hỏi con có phải là còn liên lạc qua lại với Hướng Đông Dương không, tại sao anh ấy lại tới nhìn con bé, bây giờ con muốn nói cho mẹ biết một số chuyện.”

Mẹ Tô Dao nhìn Cố Nguyên đang ngồi cạnh một cách lo lắng và kinh ngạc, không ngờ Cố Nguyên lại ngồi đó bình tĩnh và nhìn Tô Dao một cách động viên và khích lệ như vậy. Tình cảnh đó khiến mẹ Tô Dao trở nên mơ hồ, nhìn con gái rồi lại nhìn sang con rể: “Con muốn nói với mẹ chuyện gì?”

“Mẹ, xin lỗi mẹ.”

Tô Dao nắm chặt tay Cố Nguyên, rồi cô mới nói ra bí mật được giấu kín suốt bao nhiêu năm qua: “Tô Thư thực sự không phải là con gái của Cố Nguyên mà con gái ruột của Hướng Đông Dương.”

“Con nói gì?”

Mẹ Tô Dao chưa kịp liên tiếng thì cửa bị đẩy ra rất mạnh. Ba người trong phòng cùng lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mẹ Cố Nguyên đang dắt Tô Thư đứng trước cửa nhà, giọng bà run run sắc lạnh nhìn Tô Dao: “Tô Dao, con nói lại một lần nữa, vừa rồi con nói Tô Thư là con gái của ai?”

Tô Dao và Cố Nguyên không ngờ mẹ Cố Nguyên lại nửa đường quay về, đang đứng ở bên ngoài.

Tô Dao đứng dậy: “Mẹ...” “Đừng gọi tôi là mẹ.”

Mẹ Cố Nguyên kéo mạnh Tô Thư vào trong phòng, đứa bé bị bà làm cho sợ hãi, khóc òa lên. Cố Nguyên chau mày, đón lấy con, anh nhìn mẹ mình: “Mẹ, mẹ làm con con sợ.”

“Con, con của ai.”

Mẹ Cố Nguyên hằm hằm nổi giận, bà bước qua Cố Nguyên, tới trước mặt Tô Dao, nắm chặt tay cô: “Cô nói rõ xem, vừa rồi cô nói Tô Thư là con của ai?”

“Bà thông gia, đừng, đừng như vậy...”

Mẹ Tô Dao muốn kéo tay mẹ Cố Nguyên lại thì bị mẹ Cố Nguyên đẩy ngã xuống ghế sofa. Mẹ Cố Nguyên nắm chặt Tô Dao, cười một cách giận dữ: “Được, Tô Dao, coi như cô lợi hại. Tôi sớm đã thấy có gì đó không bình thường, lần trước Cố Nguyên nhà tôi bảo vệ cô như vậy, chúng tôi cũng đành tin tưởng nó. Ai ngờ đứa con này quả nhiên đã bị cô cho ăn bùa mê thuốc lú. Thì ra cô không chỉ mỗi chài đàn ông ở bên ngoài mà còn sinh ra cả nghiệt chủng nữa.”

“Mẹ.”

Cố Nguyên giọng tức giận: “Mẹ nói hồ đồ gì vậy?”

“Tao nói hồ đồ?”

Mẹ Cố Nguyên gằn giọng: “Đứa con gái này động viên mày nhân lúc tao đi ra ngoài ở nhà nói với mẹ nó cái gì, hả? Nó vừa nói gì, hả? Đứa con này là của mày à? Rõ ràng mày nuôi con của người khác suốt sáu năm trời mà vẫn còn cam tâm tình nguyện! Tao làm sao có đứa con ngu như mày hả con?”

Cố Nguyên bước lên trước, kéo mẹ của mình ra, rồi đặt Tô Thư vào lòng Tô Dao. Con bé ôm chặt lấy cổ Tô Dao, không hiểu người lớn tại sao lại cãi nhau như vậy, nhưng biết là cảnh tượng này thật đáng sợ, chỉ

dám khóc thút thít. Tiếng khóc thút thít của con như từng nhát dao đâm vào trái tim Tô Dao, khiến cô vô cùng đau

“Đưa Tô Thư vào trong buồng dỗ con đi em.”

Cố Nguyên vỗ nhẹ vào vai Tô Dao, Tô Dao quay lại nhìn mẹ mình và mẹ chồng.

Mẹ cô vẫn ngồi trên ghế không ngừng ôm lấy ngực, mẹ Cố Nguyên nghe thấy Cố Nguyên để Tô Dao về phòng, bà càng tức giận: “Mày không được đi! Mày nói rõ cho tao, con tiểu yêu này rốt cục là con của ai?”

Cố Nguyên dứt khoát mở cửa phòng, đẩy Tô Dao và con vào trong rồi quay lại chắn ngang trước mặt mẹ mình, không để cho bà vào trong: “Mẹ, chúng con không muốn giấu mẹ, ban đầu dự tính là nói cho mẹ Tô Dao trước, sau đó mới nói với mẹ.”

“Thằng con đáng chết!”

Mẹ Cố Nguyên cảm hận thái độ của con mình, giáng mạnh một cái tát vào mặt anh, bà đánh mạnh đến nỗi mặt Cố Nguyên lệch hẳn sang một bên, trên mặt hiện rõ vết hằn của năm ngón tay. Bà cất giọng cảm hận: “Nói rõ ràng cái gì? Vợ mày theo người đàn ông khác đến mức có con, mày còn muốn nói gì nữa?”

“Mẹ, Tô Dao từ trước tới nay chưa bao giờ phản bội con.”

Cố Nguyên hít một hơi rồi trấn tĩnh, quay đầu lại, lên tiếng: “Khi con và cô ấy kết hôn, con đã biết cô ấy có mang.”

“Cái gì?”

Mẹ Cố Nguyên hít một hơi dài, bà lùi lại sau hai bước rồi thả mình rơi xuống ghế sofa. Mẹ Tô Dao nghe thấy Cố Nguyên nói vậy thì mặt tái bệch, không thốt lên được lời nào

Cố Nguyên nắm chặt tay nắm phòng ngủ. Bên trong, đằng sau cánh cửa, Tô Dao cũng đang dựa vào cửa, ôm chặt con trong lòng, nghe Cố Nguyên bên ngoài đang khẳng khái thừa nhận những sự việc đã xảy ra.

“Ban đầu khi chúng con đột nhiên nói tới việc kết hôn, mọi người không cảm thấy kỳ lạ hay sao? Tại sao con và Tô Dao rõ ràng không sống cùng một thành phố, lâu như vậy chưa gặp lại nhau lại đột nhiên muốn nói kết hôn với nhau.”

Cố Nguyên hít một hơi dài: “Dao Dao khi đó lấy con vì cô ấy muốn giúp con.”

“Giúp mày cái gì? Bụng mang dạ chứa rồi lấy mày thì giúp mày cái gì?” – Mẹ Cố Nguyên rít lên, bà bị những lời nói của Cố Nguyên làm cho tức giận cực độ: “Mày bị nó mê hoặc rồi phải không? Nói toàn những lời ngu xuẩn?”

“Sáu năm trước, con ở Nam Thành gặp một người bạn học cũ. Khi đó con vẫn còn theo đuổi nhiếp ảnh, ngoài chụp ảnh ra con không có công việc chính thức nào khác, rất nghèo, không muốn nhận tiền từ nhà gửi qua nên con với bố cãi nhau rất nhiều.”

Cố Nguyên bình tĩnh lên tiếng: “Năm đó bố nói với con, nếu tiếp tục theo nhiếp ảnh mà không có nghề nghiệp chính thức thì đừng bao giờ bước chân vào cửa nhà, thế là con bỏ đi.”

Mẹ Cố Nguyên không nói gì. Khi sự việc xảy ra bà cũng có mặt ở đó, lúc đó bà còn cho rằng cái nhà này thế là tan, chồng thì nổi giận, con thì bỏ nhà đi, mỗi lần bỏ đi là hơn một năm, bất vô âm tín.

“Khi đó bạn con nói với con rằng đang mở công ty, rồi nói con góp cổ phần. Vì là bạn học nó bảo để cho con giá rẻ, con tin rồi trao tiền cho nó. Nó đi nói với tất cả mọi người con là đối tác làm ăn của nó, rồi lấy tiền của con, khiến con phải gánh toàn bộ số nợ đó.”

“Điều này thì có liên hệ gì tới việc Tô Dao lấy con?”

Mẹ Cố Nguyên ngắt ngang lời con trai, Cố Nguyên cười một cách khổ sở: “Tết năm đó lẽ ra con không muốn về, sau nghĩ đi nghĩ lại, nếu không về thì sau này phải trốn nợ, sẽ không có nhiều cơ hội gặp lại bố mẹ nên con mới quay về. Con gặp Dao Dao rồi cũng thương lượng với cô ấy, làm một cuộc kết hôn giả. Con cho con cô ấy một thân phận hợp pháp, còn cô ấy mang toàn bộ

tiền, bao gồm toàn bộ tiền hồi môn cho con trả nợ. Nhờ thế con mới trả hết tiền cho người ta và trả hết nợ ngân hàng.”

Mẹ Cố Nguyên không thốt nên lời, bà ngồi nguyên tại chỗ hồi lâu rồi mới chậm chậm lên tiếng: “Con và Tô Dao ngay từ đầu chỉ là một cuộc kết hôn giả ư?”

Chẳng trách con trai bà đối với những việc này của Tô Dao lại bình tĩnh như vậy, chỉ có kết hôn giả mới có thể giải thích được điều đó.

Thì ra con trai bà lấy vợ sáu năm nay là giả, đứa bé là cháu nội bà suốt sáu năm nay cũng là giả.

Chẳng trách Tô Thư khi sinh ra đã theo họ Tô Dao, thì ra đứa trẻ đó căn bản không phải là dòng giống họ Cố; chẳng trách mà khi mới kết hôn Cố Nguyên cả ngày ở bên ngoài, rồi để Tô Dao một mình ở lại Bình Thành lâu như vậy; chẳng trách chúng nó nói ly hôn là ly hôn, rồi còn giấu không cho gia đình biết; chẳng trách mọi người đều thấy cuộc hôn nhân của con mình kỳ lạ,

ngay từ đầu còn cho rằng chúng có vấn đề.

Hóa ra tất cả chỉ là vì chúng kết hôn giả với

Mẹ Tô Dao ngồi một bên nghe thất sắc, rồi chỉ biết ôm lấy ngực, không biết nên nói gì vào lúc này.

27. Chương 25

Chương 25: Anh không thể rời bỏ em

“Mẹ, mẹ đừng trách Dao Dao”. Cố Nguyên thấy tâm trạng của mẹ bình ổn hơn nhiều, không còn phần nộ như trước nữa, lúc này mới bước lên trước: “Con cũng có cái sai”.

“Mẹ mặc kệ con sai hay không sai”.

Mẹ Cố Nguyên cuối cùng cũng lên tiếng: ” Mẹ chỉ biết con trai mẹ lừa mẹ, con dâu cháu nội mẹ đều lừa mẹ. Sự lừa dối này đã sáu năm rồi, các người thật nhẫn tâm”.

Mẹ Cố Nguyên đứng dậy: “Nếu đã như vậy, mẹ ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chiều nay mẹ sẽ về Bình Thành, mẹ muốn biết cha con và ông Tô sẽ nói về chuyện này như thế nào”.

“Bà thông gia”.

Mẹ Tô Dao lo lắng nắm chặt tay mẹ Cố Nguyên thì bị bà rút mạnh tay về: “Xin lỗi, Dao Dao nhà bà dùng con tôi làm bia đỡ đạn cho đứa cháu ngoài giá thú, bà còn gọi tôi là thông gia cái gì”.

“Bây giờ chẳng tốt sao, khuê nữ nhà bà gặp được người đàn ông trước đây, các người có thể đoàn tụ một nhà. Con trai tôi bị nó lợi dụng sáu năm rồi, sẽ bị đá nhanh chóng thôi.”

“Mẹ! Mẹ đừng nói như vậy, con không có ý định chia tay với Tô Dao.”

“Cái gì?”

Mẹ Cố Nguyên chỉ thẳng mặt Cố Nguyên, làm toáng lên: “Con bị điên rồi đúng không? Làm chồng hờ sáu năm cho người ta, bây giờ còn muốn làm tiếp à? Con thực sự thích bị mọc sừng hay sao?”

“Con và Dao Dao ban đầu là vợ chồng giả, nhưng sau này là thật, Dao Dao là người của con.” Cố Nguyên đứng thẳng dậy, kiên định biểu đạt lập trường của mình: “Con không để ý đến những gì đã xảy ra trước đây, bây giờ cô ấy là người đàn bà của con, con sẽ không để cô ấy cho người khác.”

“Điên rồi, điên rồi, tao thấy mày điên thật rồi.”

Mẹ Cố Nguyên tức quá dầm thềm thụp vào ngực, rồi đột nhiên tóm chặt lấy anh: “Không được, tao không cho mày tiếp tục ở đây. Hai mẹ con nó không phải là người tốt, chúng nó biến con trai tao thành ra thế này, bị thiệt thòi như vậy mà còn coi là ngọc là ngà. Con đi với mẹ, về Bình Thành với mẹ.”

“Mẹ, con không đi” – Cố Nguyên gỡ tay mẹ ra, anh không dám mạnh tay, sợ mẹ đau, nhưng mẹ anh nắm càng chặt – “Đi theo mẹ, hôm nay nếu con không đi với mẹ, mẹ sẽ chết cho con xem.”

Tô Dao an ủi Tô Thư, đặt con lên giường rồi đẩy cửa bước ra. Mẹ Cố Nguyên vừa nhìn thấy Tô Dao, lửa giận bốc lên ngàn ngút: “Được lắm, Tô Dao, mày đúng là một con hồ ly tinh, mày mê hoặc con trai tao thành ra thế này! Họ Cố nhà tao đã làm gì đắc tội với họ Tô nhà chúng mày?”

Mẹ Cố Nguyên nói rồi khóc lớn, nắm chặt tay Cố Nguyên. Cố Nguyên không có cách nào ngăn mẹ, nhìn thấy tình cảnh đó, biết là không thể để mẹ tiếp tục ở lại đây, cuối cùng anh quyết định: “Dao Dao, anh đưa mẹ về Bình Thành.”

Cố Nguyên ôm chặt mẹ mình, dìu bà bước ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa anh còn ngoái lại nhìn rất sâu vào mắt cô: “Đợi anh.”

Đợi cho tiếng khóc của mẹ Cố Nguyên đã xa, căn phòng chỉ còn tiếng thở dài của mẹ Tô Dao. Tô Dao ngập ngừng chốc lát rồi hậm hỷ bước tới bên mẹ mình, cất giọng run run: “Mẹ...”

“Cái con này...”

Mẹ Tô Dao ôm lấy ngực, ngồi xuống, nhìn con gái một cách đau đớn và phẫn uất: “Đứa bé bị hỏng kia là của Cố Nguyên?”

Tô Dao gật đầu. “Tô Thư...”

Mẹ Tô Dao thở ra, ôm lấy mình, giọng vẫn run run: “Là con của người đàn ông đó?”

Tô Dao cắn nhẹ môi, gật đầu.

Mẹ Tô Dao đập vào ngực mình, chỉ cảm thấy ngực mình như bị tắc nghẽn từng cơn. Tô Dao hoang mang biến sắc, vội vàng cầm thuốc và nước cho mẹ uống: “Mẹ, mẹ đừng lo, mẹ đừng lo...”

“Con và người đàn ông đó rốt cục là thế nào? Bây giờ nó quay lại thăm Tô Thư, có phải là định đón con bé đi không?”

Tô Dao lại gật đầu, mẹ Tô Dao ngẩng đầu nhìn trần nhà, không nói năng gì.

“Mẹ, con xin lỗi mẹ, chuyện lớn như vậy mà con cứ giấu mãi, con xin lỗi...”

“Bây giờ con tính sẽ thế nào?”

Mẹ Tô Dao cuối cùng cũng cúi đầu nhìn Tô Dao, hai mắt ngập tràn sự đau đớn: “Con định sẽ sống cùng Cố Nguyên hay theo người đàn ông đó?”

“Con muốn sống cùng Cố Nguyên.” “Các con thật hồ đồ!”

Mẹ Tô Dao lắc đầu liên hồi: “Bây giờ nhà Cố Nguyên đã biết chuyện của Tô Thư, họ làm sao đồng ý cho các con ở cạnh nhau? Nhà Cố Nguyên làm sao có thể thừa nhận con là con dâu? Huống hồ con và Cố Nguyên đã ly hôn, con còn muốn theo nó, các con sẽ sống như thế nào?”

Mẹ Tô Dao hít một hơi: “Người đàn ông đó tên gì?”

“Hứa Đông Dương.”

“Có phải người đã gặp con trong siêu thị lần trước?”

Tô Dao lại gật đầu.

“Các con vẫn chưa chấm dứt hẳn?”

Tô Dao do dự rồi lắc đầu: “Anh ấy bây giờ muốn nuôi Tô Thư.”

“Đưa con cho nó” – Mẹ Tô Dao đ lên tiếng – “Nếu con còn muốn sống chung với Cố Nguyên thì đưa con cho nó.”

“Mẹ!”

Tô Dao kinh hãi ngẩng đầu nhìn mẹ mình. Ngược lại, mẹ Tô Dao vô cùng bình tĩnh: “Con đừng trách mẹ nhẫn tâm, việc đã đến nước này, mẹ cũng chỉ nghĩ cho con một con đường đơn giản nhất.”

“Con nói là con vẫn còn muốn sống với Cố Nguyên, nhưng vậy giờ nhà Cố Nguyên đã biết chuyện Tô Thư không phải là giọt máu nhà họ, con còn đem theo Tô Thư thì họ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Nó nuôi con bé là tốt nhất. Nó là cha đẻ của con bé, con còn lo lắng là nó đối với con mình không tốt sao? Con nên đưa con bé cho nó, còn mình thì làm lại từ đầu với Cố Nguyên.”

“Còn nếu không thì con phải dứt khoát hẳn với Cố Nguyên.”

Mẹ Tô Dao nắm chặt tay cô: “Dao Dao, con phải suy nghĩ cho kỹ. Nhà họ Cố như thế nào mẹ là người hiểu rõ nhất, họ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho con. Dù Cố Nguyên kiên quyết ở cạnh con, sau này họ nhất định cũng không nhìn mặt con. Con dự định sẽ sống tủi nhục, cả đời bị ghẻ lạnh như vậy sao?”

“Mẹ có thể nhìn ra người đàn ông đó vẫn còn có tình ý với con, nó lại là cha đẻ của Tô Thư, bây giờ hai đứa về với nhau cũng coi như là đoàn tụ. Ít nhất thì gia đình nó cũng không truy cứu hậu quả gì cả, chỉ cần cháu nội của mình về là vui rồi, con không phải chịu tủi hờn vì chuyện này, không lo cả đời không gặp nhau đâu được.”

Tô Dao bị lời nói của mẹ làm cho hoang mang, nhưng câu nói “Đợi anh” của Cố Nguyên trước khi ra khỏi cửa khiến cô bình tâm hơn: “Mẹ, dù thế nào, dù có việc gì cũng phải đợi Cố Nguyên về rồi hãy nói.”

Mẹ Tô Dao khẽ thở dài: “Nó bây giờ đi như vậy dễ gì mà về được.”

Mẹ Tô Dao nói không sai, Cố Nguyên đi lần này không trở về, mà người đến lại như một tiếng sét lôi đình là ba Tô Dao.

Bố Tô Dao đang định đưa tay đánh con gái thì mẹ Tô Dao ngăn lại, bà nói với ông là con gái vừa sảy thai không bao lâu, sức khỏe còn rất suy nhược. Bố Tô Dao cố nuốt cơn thịnh nộ ngồi xuống cả nhà lúc này mới có thời gian nói toàn bộ sự việc,

bố Tô Dao lúc này mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Khi bố Tô Dao đến, ông vẫn cho rằng Tô Dao ngoại tình sinh ra Tô Thư.

Sau khi Cố Nguyên về nhà, mẹ anh cứ sống chết không cho anh đi. Cố Nguyên định bỏ đi thì mẹ anh khóc, đòi nhảy lầu tự tử. Bố Tô Dao vừa sang thì bị mẹ anh chỉ thẳng mặt chửi bới, cả khu đều nghe thấy. Mẹ Cố Nguyên nói không rõ đầu đuôi, bố Tô Dao mới cho rằng Tô Dao thực sự đã có người khác ở bên ngoài, có lỗi với Cố Nguyên.

Nghe mẹ Tô Dao kể mọi việc, bố Tô Dao trầm ngâm một lát nhìn con gái mình, chỉ nói một câu: “Con còn muốn làm dâu nhà họ Cố e rằng rất khó.”

Trong lúc rối như tơ vò thì Tô Dao nhận được giấy gọi của tòa án. Hứa Đông Dương chính thức khởi tố và đòi quyền nuôi dưỡng Tô Thư.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi thực sự đối diện với việc này, Tô Dao cảm thấy như bị người khác giáng một đòn mạnh.

Trước đây cô chưa hề nhận thức một cách rõ ràng rằng đứa con này đồng thời cũng thuộc về Hứa Đông Dương, anh có quyền và cũng có khả năng đưa con rời khỏi cô.

Cố Nguyên bị gia đình giữ lại, mẹ anh sống chết cũng không cho anh quay lại Nam Thành, điện thoại di động của anh cũng bị mẹ giữ. Cố Nguyên đành lên lấy điện thoại gọi cho Tô Dao, sau khi biết tình hình ở Nam Thành, anh khuyên cô đi tìm người bạn luật sư của mình là Dư Đông.

Dư Đông tìm hiểu tường tận toàn bộ sự thể của Tô Dao, sau đó khuyên cô nên giải quyết hòa hoãn với Hứa Đông Dương ở bên ngoài tòa án, nghĩ cách rút đơn kiện trước khi đưa ra tòa.

Nếu Tô Dao và Cố Nguyên còn là một gia đình hoàn chỉnh thì trong vụ này Tô Dao hoàn toàn có lợi. Nhưng tình cảnh bây giờ, cô vừa mới ly hôn, gia đình đổ vỡ, rồi lại vừa thất nghiệp, không có một công việc ổn định, thậm chí đến nhà cho riêng mình cũng không có. Ngược lại, Hứa Đông Dương quyền cao chức trọng, thu nhập cao, tuy còn độc thân nhưng đã có xe có nhà.

Dư Đông nói với Tô Dao, Hứa Đông Dương chỉ cần đưa ra chứng cứ xác thực chứng minh mình là cha đẻ của đứa trẻ thì anh hoàn toàn có quyền đưa ra yêu cầu xin quyền nuôi dưỡng với tòa. Khi thụ lý vụ án này tòa sẽ xem xét tới những điều kiện có lợi cho đứa bé. Còn tình cảnh của Tô Dao lúc này nếu so sánh với Hứa Đông Dương thì hiển nhiên khả năng giành thắng lợi của cô là rất thấp.

Mẹ Tô Dao đưa cô đi gặp luật sư. Bệnh viêm phổi của Tô Dao chưa khỏi, vẫn cần truyền nước ở bệnh viện. Mẹ Tô Dao đưa Tô Dao từ văn phòng luật sư đến thẳng bệnh viện.

Sau khi ra khỏi văn phòng luật sư, Tô Dao im lặng suốt chặng đường.

Những điều mà Dư Đông nói không sai, tình trạng của cô bây giờ so với Hứa Đông Dương thực sự rất tệ. Ban đầu cô nghĩ rằng con gái còn nhỏ, hơn nữa từ nhỏ đã sống chung với mẹ, chưa từng sống với Hứa Đông Dương bao giờ và cho rằng mình sẽ có ưu thế nhất định. Nhưng Dư Đông khẳng định với cô rằng Tô Thư đã là một đứa trẻ năm tuổi, đã qua thời gian bảo hộ, hơn nữa, nếu xét về mặt luật pháp, chỉ cần Hứa Đông Dương là cha đẻ của bé thì anh có quyền đưa ra yêu cầu thay đổi quyền nuôi dạy con, tòa án sẽ không xem xét việc đứa bé từ nhỏ đã sống chung với ai.

Tô Dao không dám nghĩ đến việc mất đi Tô Thư thì mình sẽ như thế nào.

Tuy xét về luật, dù Tô Thư do Hứa Đông Dương nuôi thì cô vẫn có quyền thăm nom, nhưng điều này đối với một người mẹ là không bao giờ đủ.

Thứ cô muốn là con có thể ở bên cạnh mình giống như trước đây, còn mình mỗi ngày đều có thể nhìn thấy gương mặt của con, nghe thấy tiếng gọi của con, có thể ôm thân hình bé nhỏ của con chứ không phải là cách một thời gian dài mới được gặp mặt con thoáng qua như vậy.

“Dao Dao, đưa Tô Thư cho Hứa Đông Dương đi!”

Mẹ Tô Dao thấy con gái cứ mãi nhìn lên trần mà không nói năng gì, lúc này mới khẽ thở dài: “Bây giờ con cảm thấy lưu luyến không nỡ, đau cắt lòng cắt ruột, nhưng sau này con có con với Cố Nguyên rồi cũng không để ý đến Tô Thư nữa. Con còn phải chăm sóc con của con và Cố Nguyên, làm gì còn có thời gian nghĩ tới những việc này?”

”Dù nói như thế nào thì Hứa Đông Dương cũng là cha của đứa trẻ. Con nuôi cũng tốt, nó nuôi cũng tốt, có gì khác biệt đâu? Nghe luật sư nói điều kiện của Hứa Đông Dương tốt như vậy, Tô Thư theo nó thì làm sao mà thiệt thòi được? Nó đã muốn có con bé như vậy tự nhiên sẽ yêu thương con bé

Tô Dao quay mặt đi không nói gì.

Mẹ Tô Dao còn muốn nói gì thêm, nhưng nhìn thấy thái độ của Tô Dao như vậy cũng không tiện nói tiếp, bà thở dài rồi im lặng.

Nghe theo lời Dư Đông, Tô Dao cũng muốn gặp Hứa Đông Dương.

Tô Dao nói với mẹ là mình muốn tìm người đàn ông đó để nói chuyện rồi ngồi dậy bắt taxi đi. Mẹ Tô Dao càng nghĩ càng không yên tâm, vội lên một chiếc xe khác báo theo sau xe cô, ai ngờ vừa đi được một đoạn thì mất dấu ở một ngã tư.

Tô Dao từ viện ra đã hơn bảy giờ tối, lúc này nếu không phải tiếp khách, Hứa Đông Dương cũng đã về tới nhà. Tô Dao tìm thấy khu nhà anh ở theo trí nhớ của mình, tới tầng lầu phía dưới, không biết rõ số nhà của anh, lúc này mới phát hiện là mình đi quá vội vàng, điện thoại cũng để ở chỗ mẹ, bất giác cô ngăn người đứng đợi ở vườn hoa.

Lâm bệnh, cộng thêm với những lo lắng và phần uất khi con gái có nguy cơ bị bắt đi, Cố Nguyên và áp lực gia đình do việc của mình gây ra, tất cả đan xen lẫn nhau, đè nặng lên đôi vai của Tô Dao khiến tâm trạng của cô rối bời. Tô Dao đứng dưới lầu rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, cất tiếng gọi lớn, cô không hề để ý tới giọng nói của mình: “Hứa Đông Dương, Hứa Đông Dương.”

Nếu Hứa Đông Dương không đứng hút thuốc ở ban công, nếu như anh không mở cửa để hít thở không khí bên ngoài thì sẽ không thể nghe thấy tiếng hét của Tô Dao ở phía dưới lầu. Giọng của cô tuy có tiếng nấc nhưng anh vẫn dễ dàng nhận ra.

Tô Dao đến tìm anh, điều này hoàn toàn nằm trong sự dự liệu của anh. Anh có thể đóng cửa sổ lại, tránh không gặp cô nhưng tiếng nấc nghẹn như đang khóc của người con gái đó ở dưới lầu giống như mũi dao khắc sâu vào trái tim anh, khiến anh đau đớn tột cùng.

Anh quay người vào trong phòng, mở to tiếng ti vi lên. Lẽ ra anh không nghe thấy tiếng hét gọi của Tô Dao nhưng không hiểu sao trong đầu anh vẫn vang vọng giọng nói của cô.

Tiếng nói ấy sao xa lạ mà cũng rất đời thân quen đến vậy.

Trước đây, anh và Tô Dao cãi nhau, khi đó anh vì nóng giận nên quay người bỏ, nhưng Dao Dao của anh đứng ở sau lưng anh cũng dùng tiếng gọi nấc nghẹn như vậy, hét tên anh trong đêm tối.

Cô chưa bao giờ muốn anh đi xa, nhưng rồi kể từ khi nào cô lại quyết tâm rời xa anh?

Tô Dao hét mệt quá, ôm lấy mình khụy xuống, nước mắt tuôn rơi không thể kiềm chế được.

Cô không biết trong tình cảnh như vậy thì mình còn có thể làm được gì. Nếu Hứa Đông Dương đòi Tô Thư, cô làm sao có thể tranh giành với anh, dùng cái gì để tranh giành bây giờ? Gia đình họ Cố kiên quyết phản đối khiến Cố Nguyên dường như càng ngày càng rời xa cô, cuộc sống của cô bất giác như rơi vào ngõ cụt.

Không lối thoát.

Tiếng bước chân chậm rãi lại gần rồi dừng lại trước mặt cô, bên tai cô có tiếng thở dài khe khẽ, sau đó có người kéo cô đứng dậy, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Dao Dao, em biết làm như thế nào khiến anh bị tổn thương nhất, cũng biết làm như thế nào để anh có thể đầu hàng nhanh nhất.”

Hứa Đông Dương khẽ nói lỏng vòng tay, cúi đầu nhìn vào gương mặt nhạt nhòa nước mắt của cô: “Đừng khóc, đã là mẹ của trẻ con rồi, làm sao lại có thể giống như đứa trẻ, khóc òa lên như vậy, lại còn ở dưới lầu la hét ầm ĩ nữa?”

Sự ôn hòa của Hứa Đông Dương khiến Tô Dao sống người. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô: “Đi nào, ngoài này rất lạnh, có việc gì thì lên trên kia rồi nói. Anh cũng cần phải ngồi nói chuyện với em một cách bình tĩnh.”

Nhà của Hứa Đông Dương phối màu đen nên cho người ta cảm giác lạnh lẽo.

Anh cảm giác nhiệt độ cơ thể của Tô Dao không bình thường. Ánh đèn phòng khách chiếu rõ khuôn mặt cô, anh không cảm được phải chau mày: “Em làm sao mà lại tiêu tụy thế này?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không biết tại sao khi nghe anh nói như vậy lại cảm thấy vô cùng tủi thân, nước mắt không cầm được, lại lăn dài trên má.

Hoặc là bệnh tật đã khiến cô trở nên gầy hơn bình thường, Tô Dao ngoảnh đầu tránh ánh mắt Hứa Đông Dương thở dài rồi đứng thẳng người dậy: “Để anh rót cho em một cốc nước nóng.”

Nhà của Hứa Đông Dương có một chiếc cửa sổ rất lớn trong phòng khách, nhìn từ cửa sổ, bên ngoài chỉ là một màu đen mịt mù nhưng khi mở cửa sổ thì có thể nghe thấy tiếng rì rào như tiếng sóng biển.

Hứa Đông Dương quay người lại, đặt cốc nước trước mặt Tô Dao rồi ngồi xuống, đối diện với cô: “Em đến tìm anh, có phải là muốn nói chuyện với anh về việc của Tô Thư?”

“Dao Dao, em đến tìm anh như vậy, chạy tới đây đứng dưới lầu kêu khóc nhưng thực ra trong lòng em hiểu rất rõ, anh rất tôn trọng em, không có cách nào với em nên nhất định sẽ thỏa hiệp với em đúng không?”

Tô Dao kinh động. Lời nói của Hứa Đông Dương sắc bén đâm trúng vào suy nghĩ trong tiềm thức của cô, cô cảm giác như mình không thể phản bác lại anh.

“Anh còn nhớ chồng cũ của em đã từng nói với anh, đây là gia đình của anh ấy, vợ và con anh ấy, nên yêu cầu anh không được tới làm phiền.”

Hứa Đông Dương cười một cách khổ sở: “Thực ra phải là người phụ nữ của anh và con của anh.”

“Anh có thể không đưa Tô Thư đi được không?”

Tô Dao ngẩng đầu lên nhìn Hứa Đông Dương, như nài nỉ van xin anh: “Tô Thư là người quan trọng nhất của em, em không thể không có con.”

“Xin lỗi, anh không thể.”

Hứa Đông Dương ôn tồn từ chối: “Anh làm không được, Tô Thư nhất định phải đi với anh. Có thể em cảm thấy việc anh đưa con đi là vì tức giận hoặc là cố tình đối với em. Anh thừa nhận ban đầu anh có suy nghĩ ấy, nhưng những ngày gần đây, khi ngồi một mình tĩnh tâm suy nghĩ, anh biết mình cần Tô Thư, chỉ là vì anh là cha đẻ của con.”

“Dao Dao.” Hứa Đông Dương đứng dậy, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay lên vuốt tóc cô, nhìn cô một cách âu yếm: “Dù thế nào đi nữa anh cũng không nên phản uất như thế, mà trước tiên anh phải cảm ơn em đã sinh cho anh một đứa con gái xinh đẹp như vậy.”

“Xem tình cảnh hiện nay em cũng sắp tái hôn với chồng trước của em. Chúng ta bỏ qua chuyện của em không nói, nhưng em cứ thử nghĩ kỹ mà xem, nếu em và anh ấy sống chung với nhau, anh ấy có phải là sẽ muốn em sinh cho mình một đứa con không? Tới lúc đó em có còn như bây giờ, xem trọng Tô Thư nữa không?”

“Nếu con ở với anh, dù sau này anh có gia đình thì con bé vẫn là con gái duy nhất của anh, anh sẽ dành trọn tình yêu của mình cho con, sẽ không khiến con bị tủi thân.”

“Dao Dao.” Hứa Đông Dương khẽ thở dài, muốn nắm chặt tay cô nhưng cuối cùng lại không có đủ dũng khí để làm như vậy, chỉ ngồi bên cạnh cô, nắm chặt tay mình: “Anh không biết tại sao anh và em lại có ngày hôm nay. Anh biết là trước đây mình phạm rất nhiều sai lầm, em đã tới tìm anh như vậy anh cũng hi vọng em có thể bình tâm nghe anh nói một câu, có thể vì con mà thay đổi tâm ý, ở lại bên anh không?”

Tô Dao ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, dường như cô có thể nghe rõ nhịp đập của trái tim mình.

Những lời của mẹ, những lời của Hứa Đông Dương đều ngoài sự dự liệu nhưng lại rất giống nhau.

Nếu mình kiên quyết phải sống cùng Cố Nguyên thì Tô Thư vẫn mãi là một vấn đề.

Dường như cô đang đứng giữa hai con đường: chọn chồng hay chọn con. Nếu chọn Tô Thư mà vẫn tiếp tục sống cùng Cố Nguyên thì rõ ràng đó không phải là một con đường lý trí. Con cái sẽ đau khổ, Cố Nguyên cũng đau khổ.

Cô bị những lời nói của Hứa Đông Dương làm lay động lập trường.

“Anh...”

Tô Dao ngập ngừng lên tiếng: “Để em suy nghĩ thêm.”

“Dù em có quyết định như thế nào thì ngày mai em có thể đưa Tô Thư tới gặp mặt anh không? Nếu cuối cùng chúng ta không còn cách nào khác mà phải tranh chấp con cái thì anh cũng hi vọng là thông qua em để nói cho con biết rằng con còn một người bố, chứ không phải là để người khác cho con một ấn tượng không tốt về anh.”

” coi như nếu chúng ta không thể đến bên nhau thì chỉ ít một lần là cha mẹ đẻ của con, chúng ta hãy bỏ qua mọi thứ, đưa con đi chơi một ngày, hi vọng đó là sự bù đắp phần nào cho con, có được không?”

Yêu cầu này của anh, Tô Dao không thể từ chối, cô im lặng hồi lâu rồi cuối cùng gật đầu đồng ý.

Sáng sớm ngày hôm sau, theo như đã hẹn, Hứa Đông Dương đến nhà Tô Dao đón cô và con. Người mở cửa là mẹ Tô Dao, Hứa Đông Dương có phần lo lắng, mỉm cười gượng gạo: “Chào bác, con tới đón Dao Dao và con con.”

“Vào ngồi đi.”

Trong nhà vọng ra tiếng của bố Tô Dao: “Tôi cũng muốn biết bố của cháu ngoại tôi là người như thế nào.”

Hứa Đông Dương đứng ở bên ngoài có phần chần chừ, rồi anh đi vào trong nhà. Bố Tô Dao đang ngồi trên ghế sofa, quan sát kỹ Hứa Đông Dương, gật đầu: “Tô Thư càng lớn càng giống anh.”

Hứa Đông Dương ngẩng đầu nhìn vào cửa phòng bếp, Tô Dao đang đứng ở đó đưa cho con chiếc áo khoác, thấy anh thì ngẩng đầu nhìn lên, hơi do dự rồi mỉm cười với anh. Tô Thư ôm cổ mẹ, nhìn chú trước mặt đáng người cao lớn, chớp chớp đôi mắt to tròn.

“Ngồi đi.”

Mẹ Tô Dao rót nước cho Hứa Đông Dương rồi quay sang giúp Tô Dao.

Ánh mắt của Hứa Đông Dương bất giác dừng lại ở Tô Dao và con. Bố mẹ Tô Dao đều nhìn thấy, không hện mà khẽ thở dài.

“Đi đi, đi đường cẩn thận.”

Cuối cùng thì cũng mặc xong áo cho con rồi đeo lên lưng cho con chiếc ba lô nhỏ. Mẹ Tô Dao nhìn con gái một cách xót xa, không kìm được, lên tiếng dặn dò con: “Đừng đi bộ quá nhiều, nhớ về sớm, buổi chiều mẹ đưa con tới bệnh viện.”

“Vâng” – Không khí ngưng ngập khiến Tô Dao cười gượng gạo – “Ba mẹ, chúng con xin phép đi.”

Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao bước tới cạnh mình, anh cúi người xuống, khẽ véo nhẹ vào chiếc má của con trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng, anh cất giọng nhẹ nhàng: “Cô bé xinh đẹp còn nhớ ta không?”

Tô Thư gật đầu.

“Ta ôm con được không?”

Tô Thư nghĩ hồi lâu, chú này vừa cao vừa đẹp trai, lại vô cùng thân thiết với mình, Tô Thư có thể cảm nhận được rằng chú rất thích mình, thế là gật mạnh đầu rồi rướn người ra.

“Chú...”

“Không nên gọi ta là chú. - Hứa Đông Dương khẽ gõ nhẹ lên đầu Tô Thư rồi xoa mũi con bé – ”Gọi ta là... ba Hứa.”

Tô Thư tò mò quay đầu nhìn mẹ: “Mẹ, con có thể gọi chú ấy là ba Hứa không?”

Tô Dao chưa kịp trả lời thì mẹ Tô Dao đứng bên cạnh đã đáp: “Gọi đi, chú đó chính là ba của cháu.

28. Chương 26

Chương 26: Anh có phải là người ngoài?

Lời nói của mẹ Tô Dao khiến Tô Dao và Hứa Đông Dương phút chốc sững người lại, ánh mắt của hai người trong chốc lát chạm nhau rồi lại ngưng ngừng nhìn đi chỗ khác.

Tô Dao cầm túi xách, đẩy cửa bước ra ngoài. Hứa Đông Dương lịch sự chào tạm biệt bố mẹ Tô Dao, mẹ Tô Dao dặn dò: “Chú ý đừng để Tô Thư bị lạnh” rồi để họ đi.

Tô Thư cứ dứt khoát đòi đi ra vườn bách thú, thế là cả hai theo ý nguyện của con, cùng đi ra vườn bách thú.

Mùa đông, vườn bách thú vắng khách, trong công viên rất ít khách tới xem. Tô Thư

tới đây thì bắt đầu chạy nhảy, lúc thì xem chỗ này lúc lại chạy ra chỗ khác.

Tô Thư chạy đằng trước, để lại Tô Dao và Hứa Đông Dương lại phía sau. Hai người chậm rãi bước theo, cả hai đều cảm thấy ngượng ngập, trầm ngâm không nói.

Tô Thư thích xem nhất là khi, tới bên núi khi, cô bé không chịu rời đi, cô bé chiếc túi nhỏ của mình ra, lấy chiếc bánh mà bà ngoại đã chuẩn bị và những đồ ăn vặt khác cho lũ khi ăn. Hứa Đông Dương và Tô Dao cũng dừng lại, đứng ở sau lưng con.

“Mẹ, khi thích ăn lạc.”

Tô Thư quay đầu lại, mắt long lanh nhìn mẹ rồi quơ quơ chiếc túi nhỏ đã hết đồ ăn trong tay mình. Cách núi khi không xa có một tiệm nhỏ, Tô Thư liếc nhìn sang bên đó một cách đầy hy vọng.

Hứa Đông Dương hiểu ý cô bé, cúi người xuống xoa đầu cô: “Ba đi với con mua nhé?”

“Vâng!”

Tô Thư vui mừng ôm lấy cổ Hứa Đông Dương, anh thuận đà bế con bé lên rồi mỉm cười với Tô Dao: “Em đợi ở đây một chút nhé.”

Tô Dao không phản ứng gì, nhìn theo hai cha con đi xa dần.

Có thể là do quan hệ huyết thống nên Tô Thư đối với Hứa Đông Dương không hề tỏ ra xa lạ, cô bé rất thích anh.

Tô Dao chậm rãi ôm lấy mình, đây là lần đầu tiên cô bình tĩnh ngắm nhìn hai cha con họ. Tô Thư càng lớn thì dáng người càng giống Hứa Đông Dương.

Hứa Đông Dương mua lạc cho Tô Thư, còn mua một số đồ chơi khác. Tô Thư ôm đồ chạy về phía Tô Dao, Hứa Đông Dương từ xa nhìn Tô Dao mỉm cười.

Tô Dao bất chợt thấy lòng mình nhói đau. Cô ngoảnh đầu đi, lẩn tránh gương mặt tươi cười của Hứa Đông Dương.

Hứa Đông Dương đứng đó không phản ứng gì, nụ cười trên gương mặt anh cũng dần lịm tắt, hai tay từ từ nắm chặt lại, dường như đã hạ quyết tâm, anh bước tới phía mẹ con cô.

Cũng giống như bao gia đình bình thường khác, họ chơi ở vườn bách thú nửa ngày, buổi trưa đưa con đi ăn vịt quay con mà con thích ăn nhất. Tô Dao và Hứa Đông Dương ngồi ở hai bên Tô Thư, một người chăm chút thức ăn cho con, một người lau tay lau miệng cho con, thật tự nhiên, họ phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Càng gần Hứa Đông Dương, Tô Dao càng

Ban đầu nhận lời Hứa Đông Dương đưa con đi chơi không phải là vì ý định tái hợp với anh, chỉ là cô thấy những lời anh nói rất đúng, như vậy đối với con là không công bằng.

Bây giờ không khí gia đình hòa hợp một cách lạ thường như vậy khiến cô vô cùng sợ hãi.

Điều cô sợ là Hứa Đông Dương bây giờ thực sự trở thành sự lựa chọn của cô trong tương lai.

Lúc này, cô cần Cố Nguyên ở bên cạnh cô, cùng cô giải quyết những vấn đề mới xuất hiện này chứ không phải là để cô ngồi đây, ba người đoàn tụ làm lay động lòng quyết tâm của cô.

Tại sao không thể suy nghĩ lại về Hứa Đông Dương?!

Trong lòng cô có một tiếng nói rất nhỏ vang lên.

Nếu anh thực sự hiểu được nguyên nhân năm nào khiến hai người chia tay và đồng ý thay đổi vì cô và con thì giữa họ dường như không tồn tại bất kỳ vấn đề nào?

Ít nhất thì ở bên cạnh anh có thể không phải đối diện với nhiều rắc rối. Con đường của cô và Tô Thư sẽ trở nên bằng phẳng và dễ đi hơn rất nhiều. Tình cảm của Hứa Đông Dương dành cho cô như thế nào, dù sau khi gặp lại, cô cứ luôn lẩn tránh nhưng không có nghĩa là cô không cảm nhận thấy.

Hứa Đông Dương thích hợp làm người yêu, cô yêu anh say đắm một thời gian không bao giờ suy nghĩ là có thể đi suốt cuộc đời, cũng không cần phải vì thích nghi với người đàn ông này mà thay đổi mình, cũng không cần hi sinh rất nhiều vì anh.

Một tình yêu đơn thuần, rồi chia tay.

Khi đó cô tỉnh táo nhận ra điều này nên cô rời xa anh.

Ai ngờ sau sáu năm, tình thế đã trở nên khác trước rất nhiều.

Bây giờ không còn là cô đi theo anh mà là anh thay đổi vì cô. Anh đang cố gắng để trở nên phù hợp với Tô Dao và Tô Thư, anh muốn chứng minh rằng họ có thể sống cùng nhau.

uy nghĩ này khiến trái tim Tô Dao đau xót.

Thà rằng anh vẫn là Hứa Đông Dương của ngày xưa, chưa bao giờ suy nghĩ cho ai, là một Hứa Đông Dương luôn làm tổn thương cô. Như vậy cô có thể quả quyết nói với mình rằng họ không hợp nhau, có thể quay lưng đoạn tuyệt, cũng không vì bất cứ việc gì mà lưu luyến day dứt với anh.

Ăn trưa xong, Tô Thư muốn đi xem phim, thế là ba người đi xem phim hoạt hình mới được trình chiếu. Ở đây đều là phòng chiếu dành cho gia đình, một chiếc ghế sofa dài ẩm áp với chiếc lưng tựa cao phía sau, một không gian nhỏ tương đối biệt lập với xung quanh.

Tô Thư trên ghế sofa thì nhìn không rõ. Hứa Đông Dương liền ôm con đứng lên trên chỗ ngồi, để cô bé bám vào thành ghế, giẫm lên ghế sofa mà xem.

Phim hoạt hình không được người lớn yêu thích, thuần túy chỉ vì trẻ con họ mới đi tới rạp chiếu phim. Tô Dao ngồi dựa vào một bên thành ghế sofa, nhìn màn hình lớn trước mặt, suy nghĩ không biết là trôi dạt đi đâu.

Một lúc sau cô thấy rất buồn ngủ, quay sang nhìn Tô Thư ở bên cạnh, cô khẽ sững người lại. Không biết là từ khi nào Hứa Đông Dương cũng không xem phim mà chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt anh chạm vào mắt cô, rồi mắt anh phút chốc như sáng bừng lên, không cho Tô Dao biến mất, trong bóng tối anh đưa tay ra khẽ nắm chặt lấy tay cô.

“Dao Dao...”

Anh dựa người qua, giọng ngập ngừng bên tai cô. Hành động của anh khiến hai người trở nên gần gũi hơn, Tô Dao bối rối ngước mắt nhìn Tô Thư. Con đang dựa vào thành ghế, dán mắt vào màn hình chiếu phim trước mặt.

“Em đừng...”

Anh dường như rướn người tới, nói với cô khiến cô bị đẩy vào trong góc của chiếc ghế. Anh cứ rướn người sang bên khiến lưng cô bị ép sát vào chiếc ghế, cô không còn chỗ nào để lẩn tránh. Môi của anh dường như chạm vào cô, nhưng rồi anh vẫn dừng lại, nhìn cô im lặng.

Cô có thể cảm nhận được bàn tay anh đang gỡ bàn tay cô để đan tay anh vào tay cô. Dường như anh đang từ từ phá vỡ phòng tuyến kháng cự trong lòng cô, cô bỗng chốc ngập ngừng do dự

“Trở về với anh đi Dao Dao.”

Anh thận trọng nói từng từ từng chữ: “Hãy cho anh một cơ hội nữa để làm lại và yêu em.”

Ngày hôm nay, Tô Thư chơi rất vui, không biết tại sao bên cạnh mẹ còn có một chú rất đẹp trai và chiều mình. Buổi tối chú đẹp trai còn lái xe đưa mẹ con cô bé về nhà, rồi ôm cô bé ra khỏi xe. Tô Thư lưu luyến dựa mãi vào lòng anh: “Ba Hứa, sau này ba còn đưa con và mẹ đi ra ngoài chơi

không?”.

Lời nói của trẻ con khiến hai người lớn bỗng chốc sững sờ. Hứa Đông Dương ngẩng đầu nhìn sang Tô Dao, Tô Dao cảm thấy trái tim mình dường như đang hoang mang, quay đầu nhìn sang hướng khác, rồi trong mắt cô là cả một khoảng nhạt nhòa.

Hứa Đông Dương ở đằng sau chậm rãi nói: “Nếu mẹ Tô Thư và Tô Thư thích thì ba Hứa lúc nào cũng có thể đưa hai mẹ con đi chơi, ngày ngày đều ở bên cạnh hai mẹ con.”

Nghe anh nói vậy, Tô Dao bỗng cảm thấy chua chát xót xa, cô vội vã quay người lại, đón lấy con từ tay anh: “Hôm nay đã làm phiền anh cả ngày rồi, như thế thôi, chúng ta về nào.”

Nói rồi cô quay người vội vã bỏ đi, nhưng lưng cô bị kéo lại, anh ở phía sau cô cất giọng trầm trầm: “Dao Dao, hãy suy nghĩ kỹ về những gì anh nói.”

Cả người Tô Dao chợt căng lên, cô vội vàng bỏ đi. Cuối cùng thì cô cũng thoát khỏi vòng tay anh, thoát khỏi những ảnh hưởng đáng sợ từ anh, cơ thể cô bắt giắc run lên khe khẽ. Tô Dao ôm chặt Tô Thư, bước vào thang máy, nghe tiếng xe đằng sau mỗi lúc một xa, cô chưa kịp thở phào thì con gái trong lòng bỗng cất tiếng gọi mừng rỡ: “Ba!”

Tô Dao chợt giật mình. Tô Thư đã vội vàng tuột khỏi vòng tay cô, nhào về phía người đàn ông đang đứng ở cửa thang máy.

Cố Nguyên cúi người, đưa tay xoa đầu Tô Thư: “Tô Thư có nhớ ba không?”

“Nhớ, thơm thơm!”

Tô Thư nhảy lên đòi Cố Nguyên bế, Cố Nguyên ngẩng đầu nhìn Tô Dao rồi bế con lên: “Em về rồi à

“... Em về rồi.”

“Về rồi thì vào nhà thôi.”

Anh đưa tay về phía cô. Cảm giác như nghẹn thở của Tô Dao khi nãy dần tan biến, cô bước lại bên anh rồi đưa tay cho anh. Anh nắm tay cô rồi siết chặt cho đến khi cô cảm thấy đau, im lặng kéo cô đi, bế con quay người đi lên lầu.

Trên đường anh không nói gì về tới nhà thì bố mẹ đã ngủ say, Cố Nguyên nhẹ nhàng đặt Tô Thư xuống, dặn con tắm xong thì phải nhẹ nhàng về phòng của mình, không được làm ồn ào ảnh hưởng tới ông bà ngoại, còn mình thì quay sang nhìn Tô Dao.

Bất giác Tô Dao lùi lại khi anh nhìn cô chăm chú. Hành động của cô đã lọt vào mắt anh, đáy mắt anh bỗng trào dâng sự đau đớn và tình cảm đan xen tức giận.

Nhưng anh không nói gì, cũng không làm gì, lùi lại một bước ngẩng đầu ngồi xuống ghế sofa, gương mặt trầm ngâm.

Tô Thư ngoan ngoãn về phòng đi ngủ. Trong phòng khách, hai người ngồi đối diện nhau, vẫn im lặng giữ khoảng cách. Tô Dao muốn giải thích với Cố Nguyên, nhưng nghĩ tới những lời nói vừa rồi của Hứa Đông Dương, cô không biết phải bắt đầu giải thích từ đâu.

Bất luận thế nào thì những việc xảy ra trong ngày hôm nay nói đến cùng cũng là cô đã phản bội lời hứa ban đầu với Cố Nguyên.

Đột nhiên Cố Nguyên đứng dậy, bước về phía cô rồi ôm chặt cô, bế vào phòng ngủ, anh đá cửa khóa lại rồi đặt cô xuống giường. Chiếc chăn bông êm ái và người đàn ông này cùng lúc đã nhấn chìm cô...

Cuối cùng, sự khát khao cuồng bạo trong anh đã dừng lại, Tô Dao dường như nằm im bất động trong cơn sóng ấy. Cố Nguyên ôm chặt cô, không có bất kỳ hành động gì. Một lúc sau anh mới lên tiếng từ sau lưng cô, giọng anh lộ rõ sự run rẩy: “Dao Dao...thực sự thì em có yêu anh không?”

Tô Dao khẽ thở nhẹ, không trả lời Cố Nguyên câu hỏi này.

Anh đợi một lúc không thấy trả lời liền rời khỏi người cô, ngồi xuống một bên.

Căn phòng chìm trong sự im lặng

Người vừa mới gần gũi chạm má kề môi bỗng chốc đã trở nên lạnh lùng và xa lạ.

Yêu?!!!

Cô đối với Cố Nguyên chưa bao giờ nảy sinh tình yêu và hận thù mãnh liệt như đối với Hứa Đông Dương, khi ở bên cạnh anh, tình cảm phần lớn chỉ như chảy qua bên ngoài, rất hiếm khi đi vào sâu trong tim.

Thế còn... không yêu?!!!

Anh lúc nào cũng xuất hiện những lúc cô cần nhất, anh là người cô tin tưởng nhất.

Cô quen với cuộc sống có anh, thích ở bên cạnh anh, dù trao thân cho anh trong trạng

thái mơ hồ cô cũng không có cảm giác phản đối.

Tình cảm cô dành cho anh làm sao có thể dung một câu yêu hay không yêu đơn giản như thế để nói hết?

Sự im lặng và chần chừ của Tô Dao khiến Cố Nguyên dần dần trầm mặc, dần dần cảm thấy tim mình trở nên giá lạnh.

Có phải tất cả đều do anh sai, rõ ràng biết rõ từng suy nghĩ và tình ý của Tô Dao mà vẫn ép cô ở bên anh, nên hôm nay mới rơi vào tình cảnh như thế này.

Tô Dao cảm thấy Cố Nguyên đang ngồi dậy, kéo chăn đắp cho cô rồi mặc áo khoác và bước ra khỏi phòng.

Trong bóng đêm cô mở to mắt, đầu óc trống rỗng, rồi cô lại nhớ tới việc đã xảy ra ban sang và những câu hỏi mà Cố Nguyên vừa hỏi cô.

Bây giờ cô phải hứa với anh một cách rõ ràng, nhưng khi chưa hiểu rõ suy nghĩ của mình, cô không muốn lừa dối mình, càng không muốn lừa dối anh.

Trong phòng khách, Cố Nguyên không bật đèn, ngồi im lặng ở một góc sofa. Ánh đèn đường bên ngoài lặng lẽ chiếu vào phòng, lập lòe đốm lửa đỏ lúc sang lúc tối trên tay anh.

Sự im lặng của Tô Dao đã nói lên rất nhiều vấn đề.

Cố Nguyên nhớ lại cảnh tượng trước đó. Anh đứng dưới lầu trong bóng tối, giống như một người vốn đã dư thừa.

Anh hoàn toàn không ngờ, đón anh lại là cảnh tượng này.

Tô Dao trong giây phút nhìn thấy anh, ánh mắt hiện lên sự hoang mang và sợ hãi không thể che giấu. Trong lòng cô hoang mang những gì, cô sợ hãi điều gì?

Đối với Tô Dao, anh rốt cuộc là gì? Hứa Đông Dương đối với cô là gì?

Ngày hôm sau, Cố Nguyên bị tiếng động trong nhà bếp làm thức giấc. Anh ngồi dậy, phát hiện trên người mình có một chiếc khăn mỏng không biết được đắp lên từ lúc nào. Cố Nguyên ngồi thẳng người dậy, vuốt mặt cho tỉnh hẳn rồi đứng dậy đi vào nhà bếp.

Mẹ Tô Dao đang bận rộn trong đó. Cố Nguyên cất tiếng gọi bà, mẹ Tô Dao quay sang nhìn anh gật đầu: “Con dậy rồi thì rửa mặt đi, chuẩn bị ăn sáng.”

Cố Nguyên chần chừ hồi lâu rồi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, khi bước ra thấy Tô Dao đang bế Tô Thư từ phòng con đi ra, hai người chào nhau rồi cả hai bước sang bên một bước, có ý nhường đường cho nhau rồi cuối cùng lại đâm vào nhau.

Cố Nguyên dừng lại rồi nghiêng người sang một bên: “Em đi trước đi.”

“Ba, ba bế.”

Tô Thư dụi mắt đưa tay ra đòi bế, Cố Nguyên đón lấy con từ tay Tô Dao, cuối đầu thơm cô bé rồi ôm Tô Thư đi vào, ngồi xuống bàn ăn.

“Sáng sớm nhà con gọi điện đến mấy lượt.”

Mẹ Tô Dao đặt bát cháo xuống trước mặt Cố Nguyên, nhìn anh: “Chút nữa con điện thoại về.”

“Mẹ.”

Cố Nguyên nói: “Mẹ con tính khí nóng nảy, có lúc nói chuyện làm phật lòng người khác, mong mẹ đừng để bụng.”

”Tính mẹ con thế nào, chúng ta là bạn bè mấy chục năm rồi đều hiểu rõ, không trách bà ấy được, thôi ăn đi.

Bố Tô Dao lên tiếng. Cố Nguyên đáp lại nhưng không ăn phần điểm tâm của mình mà còn đang cho Tô Thư ăn.

“Cố Nguyên, con nóng lòng trở về đây, chúng ta rất hiểu tâm trạng của con, nhưng con ra khỏi nhà như vậy cũng không tốt. Chúng ta hi vọng con về đây sau khi đã nói chuyện với ba mẹ con thông suốt, nếu không, rất không có lợi cho quan hệ của con và Dao Dao.”

“Vâng.”

Cố Nguyên đáp nhẹ. Mẹ Tô Dao rót một cốc sữa cho anh: “Con uống đi, đừng chỉ lo cho Tô Thư, bánh nó có thể tự cầm lấy ăn, con cũng ăn gì đi.”

“Cảm ơn mẹ.”

Cố Nguyên ngẩng đầu nhìn Tô Dao rồi nhìn sang bên cạnh.

Bữa sáng ngày hôm đó vô cùng trầm lắng. Ăn xong, Tô Thư được ông ngoại đưa vào phòng chơi đồ chơi, còn mẹ Tô Dao thì vào phòng bếp thu dọn, Cố Nguyên ngồi ở ghế sofa hít sâu một hơi, định điện thoại về nhà cho bố mẹ mình.

Tô Dao bước tới ngồi bên Cố Nguyên: “Em vẫn chưa kịp hỏi anh, sau khi anh về thì bố mẹ thế nào rồi?”

Cố Nguyên vừa quay được một nửa số điện thoại nghe vậy thì gác máy điện thoại, không ngẩng đầu nhìn cô, cũng không nói gì.

Tô Dao cắn nhẹ môi: “Cố Nguyên...”

Cố Nguyên đặt tay xuống, ngẩng đầu lên, thần sắc của anh vô cùng lạnh lùng: “Trước đây anh đã dự liệu tới khi sự việc bại lộ, anh và em sẽ rất khó giải quyết, bây giờ xảy ra rồi, cái gì cũng ổn, vẫn nằm trong sự dự liệu ban đầu.”

Trong đáy mắt anh thoáng sự thất vọng và tức giận đang được kìm nén, cô mơ hồ hiểu là vì việc tối qua.

Tô Dao cup mắt nhìn xuống: “Em biết là tình cảnh bây giờ khiến anh rất khó xử. Nếu anh cảm thấy khó khăn quá thì có thể về Bình Thành...”

Cố Nguyên chợt đứng dậy, anh rất muốn giận, nhưng lại cố gắng nh nhịn.

Anh không có cách nào để không thất vọng. Cố Nguyên đột nhiên cảm thấy mệt mỏi đến mức không thể chịu nổi, áp lực mạnh mẽ từ phía gia đình, thái độ Tô Dao không rõ ràng, rồi tối qua khi quay về lại nhìn thấy ba người họ sum vầy hạnh phúc, nhất thời tất cả đều trào lên trong anh.

Anh muốn làm tiêu tan mọi khả năng có thể dẫn tới những vấn đề làm tổn hại tới cuộc sống về sau của hai người, anh không muốn cuộc hôn nhân của anh được xây dựng trên một nền tảng đầy nguy cơ, nhưng trước khi hạ quyết tâm đối diện với những khó khăn này, anh cứ nghĩ Tô Dao cũng một lòng như anh.

Điều khiến anh buồn chán thất vọng là anh đã tính toán sai lầm.

Anh đã sai lại càng sai.

Ngay cả đến một câu hỏi cơ bản là cô có yêu anh không mà cô cũng còn khó trả lời.

Khi ở Bình Thành, anh chỉ lo lắng cô ở bên này không nhận được tin tức gì từ anh mà lo lắng, nghĩ đủ mọi cách, cuối cùng mới tranh thủ lúc mẹ đi ra ngoài và được sự hậu thuẫn từ bố để trở lại Nam Thành. Anh bất chấp tất cả để tới đây, nhưng chào đón anh không phải là gương mặt lo lắng của cô dành cho anh mà là cảnh tượng đó.

Cô không chỉ không hiểu hoàn cảnh của anh, không gánh vác chia sẻ gánh nặng cho anh mà còn khuyên anh trở về Bình Thành.

Cố Nguyên muốn nói điều gì đó để trút mọi suy nghĩ trong lòng nhưng rồi anh kiềm chế lại.

“Anh muốn ra ngoài đi dạo.”

Cố Nguyên không muốn nói gì thêm nữa, chỉ cần nói thêm một câu, anh sợ rằng mình sẽ nói ra những lời làm tổn thương Tô Dao.

Nói rồi Cố Nguyên quay người, cầm áo khoác đi ra thẳng cửa.

“Dao Dao, cái con ngốc này.” Ba Tô Dao mở cửa phòng cháu bước ra: “Đêm qua có phải là con gây chuyện với Cố Nguyên không? Ba và mẹ thấy nó ngủ ngoài phòng khách.”

Tô Dao cúi đầu không nói gì.

Ba Tô Dao lắc đầu thở dài một tiếng làm sao có thể nói những lời như vậy với Cố Nguyên? Nó mặc gia đình phản đối để quay về đây, tối qua nó biết con và Hứa Đông Dương ra ngoài nên không vui, con còn kêu nó về Bình Thành thì người đàn ông nào còn chịu đựng nổi?”

Tô Dao ngẩn người, hoang mang rồi đứng dậy đuổi theo Cố Nguyên. Tô Dao nhìn thấy cánh cửa vẫn còn lay động ở nơi thoát hiểm và đèn hiển thị trên thang máy không chuyển dịch số, cô quả quyết quay người đuổi theo hướng thang bộ.

Cố Nguyên không đi nhanh, anh chỉ muốn tìm một nơi nào yên tĩnh để trút đi sự bức bối dường như không thể thở được ở trong lòng. Sau lưng chợt vang lên tiếng bước chân vội vã khiến anh quay người lại, sự lo lắng hốt hoảng của Tô Dao phút chốc lọt vào tầm mắt anh.

Cô chạy rất vội, không kịp mang theo giày, chân còn mang dép đi trong nhà, chiếc áo ngủ trên người vẫn chưa kịp thay, chỉ khoác vội một chiếc áo ra bên ngoài. Cô đứng ở đó nhìn anh, hai mắt dần đỏ lên.

Cố Nguyên chợt dừng bước, hít một hơi rồi quay người bước tới bên Tô Dao, ôm chặt cô, và đặt một nụ hôn lên môi cô.

Lo sợ sẽ mất mát, lo sợ mình đã sai, lo sợ tất cả những gì sẽ xảy ra mà mình không thể làm gì, anh chỉ còn biết ôm chặt cô vào lòng, anh hít sâu hương thơm và sự ấm áp thuộc về cô, dường như có như vậy anh mới có thể bình tĩnh hơn.

“Cố Nguyên.” Trong khi hôn anh, cô khẽ lên tiếng, bàn tay của cô mềm mại đặt lên ngực anh: “Em xin lỗi.”

29. Chương 27

Chương 27: Cuộc chiến gia đình thứ hai

Anh im lặng ôm lấy cô.

“Hôm qua Hứa Đông Dương tới đón Tô Thư đi chơi một ngày.”

Cô chủ động giải thích: “Chỉ là em cảm thấy Tô Thư từ trước tới nay chưa hề tiếp xúc với cha đẻ của nó thì thật không công bằng nên mới đồng ý. Xin lỗi Cố Nguyên, em xin lỗi.”

Anh thở dài không nói gì: “... Ừm.”

“Em cũng không muốn anh trở về Bình Thành, em không có ý đó.” – Tô Dao dụi đầu sâu vào ngực anh – “Chỉ là em sợ anh chạy tới đây như vậy thì mọi người trong nhà sẽ không tha thứ cho anh, còn sợ anh khó xử trong tình thế kẹt giữa hai bên như vậy nên mới nói là anh nên về nhà...”

“... Ừm.”

“Anh... còn giận em không?”

Trong vòng tay anh, cô khẽ ngược lên nhìn. Anh không nói gì, chỉ cúi đầu hôn nhẹ vào mắt cô.

Cơn giận dữ trong lòng anh đã tiêu tan một nửa từ khi nhìn thấy Tô Dao đuổi theo anh, còn lại chỉ là sự lo lắng mà bản thân anh không thể hiểu rõ. Nỗi lo trước đây anh đã trầm nghĩ tới nhưng chưa bao giờ là một nỗi lo cụ thể nào cả.

Cố Nguyên ý thức được thứ anh muốn không hẳn đã là thứ cô muốn. Bắt đầu kể từ khi anh dùng vẻ say rượu để ép cô đến với anh cho tới tận bây giờ, Tô Dao luôn ở vào thế bị động, luôn làm theo những yêu cầu và quyết định của anh.

Chỉ có một quyết định lớn duy nhất mà cô tự mình làm, đó là không cần con của anh.

Điều này chứng tỏ, trong tiềm thức của mình, cô hoặc là luôn lẩn tránh hoặc là luôn quay lưng lại với anh.

Như vậy điều đó có thể hiểu là bản thân cô cũng không ý thức được, người mà cô nghiêng về trên thực tế là Hứa Đông Dương, vì vậy mà khi đối diện với người đàn ông đó cô mới bất giác có thái độ do dự không quyết định?

Cố Nguyên gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu, anh không muốn nghĩ thêm gì nữa. Anh bây giờ đã bị tình cảnh hiện tại ép phải đi một con đường vô cùng khó khăn, chỉ có thể tiến về phía trước, không thể quay đầu nhìn lại.

Cố Nguyên và Tô Dao trở về nhà, anh gọi điện về Bình Thành nhưng không có ai nghe máy. Anh gọi lại rất nhiều lần nhưng máy vẫn luôn ở trạng thái không có người nghe. Anh lại gọi vào điện thoại di động của ba, ông vừa nhận cuộc gọi đã cúp luôn máy.

Cố Nguyên đặt điện thoại xuống, mệt mỏi chau mày.

Anh biết việc mình trở về Nam Thành như thêm dầu vào lửa. Bây giờ anh muốn điện thoại về nhà để làm nguôi cơn giận của mọi người nhưng xem ra tình cảnh này nghiêm trọng hơn rất nhiều so với dự liệu của anh, xem ra mẹ anh đã không cho ba anh có bất kỳ liên lạc nào với anh, vì vậy mới xảy ra cơ sự này.

“Sao vậy, vẫn không liên lạc được ư?”

Tô Dao bước lại, ngồi xuống bên Cố Nguyên. Anh đưa tay ôm cô rồi rướn người qua hôn vào má cô: “Có lẽ mọi người đi ra ngoài, không có ai ở nhà.”

Anh không muốn cho Tô Dao biết tình hình thực, đối với tình cảnh này, anh thà một mình gánh chịu, vì vậy anh viện một cái cớ để nói dối cô.

Cố Nguyên nắm chặt tay Tô Dao, nhìn ra bên ngoài phòng sách: “Bố mẹ đang làm gì vậy?”

“Đang cùng Tô Thư xem tivi.”

“Bố mẹ ở bên này, em hãy ở chơi với bố mẹ” – Cố Nguyên vỗ nhẹ vào tay Tô Dao – “Thời gian này em nói chuyện nhiều hơn với bố mẹ, đừng để bố mẹ tức giận vì việc của chúng ta. Sau khi anh về đây, có lẽ bố mẹ vì anh nên không nói ra nhưng trong lòng chắc là có nhiều điều muốn nói.”

“Vâng” – Tô Dao đáp lại – “Lần này anh và mẹ em về Bình Thành... có phải là rất khó không?”

Cố Nguyên khẽ thở dài, không trả lời câu hỏi của Tô Dao, anh siết chặt cô hơn, sự chua chát càng trào dâng trong lòng: “Dao Dao, dù xảy ra việc gì, chỉ cần em kiên định ở bên anh, anh sẽ luôn vững tin để đón nhận.”

Tô Dao lặng lẽ nhìn anh hồi lâu, cô tựa người vào lòng anh.

Có lẽ sự lo lắng của anh không hoàn toàn là vô lý, tiếng gõ cửa vội vã vọng lại.

Tô Dao rời khỏi vòng tay Cố Nguyên, hai người nhìn nhau, không biết ai lại đập cửa mạnh một cách bất lịch sự như vậy, nhưng cả hai đều nhìn thấy trong mắt nhau sự bất an lo ngại.

“Đến đây, đến đây.” Mẹ Tô Dao vội vã đứng dậy mở cửa. Cửa vừa hé mở thì cả cánh cửa đã bị xô mạnh, mẹ Tô Dao không khỏi phải lùi lại mấy bước, suýt ngã xuống, may mà Cố Nguyên ở đằng sau kịp chạy tới đỡ.

“Được, được, quả nhiên là mày ở đây.” Cố Nguyên giận dữ đứng ở cửa, giọng day nghiến: “Cố Nguyên, rốt cuộc thì ai là mẹ đẻ của mày, tao ở Bình Thành nói với mày như thế nào? Mày có phải là không cần tao là mẹ nữa hay không, mày muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với tao đúng không?”

Cố Nguyên không ngờ mẹ lại đuổi tới đây, anh bước lên một bước: “Mẹ...”

Mẹ Cố Nguyên giơ tay tát mạnh một cái. Nhưng ba Cố Nguyên ở đằng sau nhanh tay đã tóm gọn tay bà lại: “Bà làm cái gì thế?”

“Cha con các người ức hiếp tôi.”

Mẹ Cố Nguyên giằng mạnh tay ba anh ra, khóc òa lên: “Tôi không sao sống được, con trai bênh người ngoài, đến chồng cũng bênh người ngoài.”

Mẹ Cố Nguyên ngẩng đầu nhìn mẹ Tô Dao đang được ba Tô Dao dìu, bà đẩy Cố Nguyên bước vào trong nhà, chỉ thẳng mặt hai người mà chửi: “Ông bà có tư cách gì mà ở đây, hả? Nhà này là nhà của họ Cố, con gái dài các của các người kết hôn giả với con trai chúng tôi, lừa chúng tôi sáu năm, bây giờ ly hôn rồi nên chẳng có chút quan hệ gì, bây giờ lại còn định lợi dụng à?”

Mẹ Tô Dao sắc mặt tái nhợt, mặt ba Tô Dao thì trầm xuống: “Bà thông gia, chúng tôi biết bà giận...”

“Phi.”

Mặc cho ba Cố Nguyên ngăn cản, mẹ Cố Nguyên đẩy ông qua một bên, tiếp tục chửi bới: “Ai là thông gia nhà các người? Tôi không đen đủi như vậy đâu! Tôi nói cho ông biết, tôi ở Bình Thành càng nghĩ càng thấy không đúng, căn nhà này là của con trai tôi, chẳng có dính dáng gì tới nhà họ Tô các người, ai biết lòng dạ các người đang toan tính điều gì, Tô Dao còn trẻ không hiểu biết, vẫn ở lại đây, nhưng các người làm cha làm mẹ sao lại không biết liêm sỉ? Quả nhiên là bố mẹ thế nào thì con cái như vậy, rau nào sâu ấy, tại sao mấy năm trước tôi không nhìn rõ bộ mặt thật của nhà họ Tô các người!”

Mẹ Cố Nguyên cất giọng sang sảng, lại là cuối tuần nên hàng xóm ở nhà rất nhiều, nghe bà chửi bới như vậy, mọi người ở tầng trên tầng dưới đều đi ra ngoài, đứng ở cửa nhà ngó vào một cách hiếu kỳ.

Ba Cố Nguyên thấy vợ mình bù lu bù loa không ra thể thống gì, ông cất giọng khàn đục: “Càng nói càng đại”, nói rồi tiến lên trước định đóng cửa Cố Nguyên xông tới đẩy ba Cố Nguyên ra, giữ chặt tay ở cửa:

“Mọi người đến đứng lúc lắm! Mọi người nói xem, khuê nữ nhà họ Tô có con với người đàn ông khác, lừa con trai tôi chịu trách nhiệm, nuôi vợ và con người khác suốt sáu năm trời, cấm sừng vào đầu nó! Bây giờ lại còn chiếm đoạt nhà của con trai tôi không chịu đi, mọi người nói xem, có loại người nào lại ức hiếp người khác như vậy không?!”

Bố mẹ Tô Dao từ trước tới nay chưa từng chịu sự sỉ nhục nào cay đắng như vậy, ông bà giận quá chỉ lắp bắp miệng nhưng không nói được gì, ba Tô Dao dìu mẹ Tô Dao đi ra ngoài.

Mặt mũi Tô Dao đỏ bừng, chỉ biết ôm lấy Tô Thư đang khóc vì sợ mà nhặt nhòa lệ, mẹ Cố Nguyên chỉ trích, cô không có cách nào phản bác. Ba Cố Nguyên không kéo được bà, tức quá hất tay bà ra, ngồi xuống ghế sofa. Cố Nguyên ôm chặt mẹ mình, kéo bà vào trong nhà, nhưng thể trọng bà cộng với việc anh sợ làm đau mẹ nên hai người cứ đứng giằng co nhau trước cửa nhà.

“Cố Nguyên, con là một người tốt.”

Ba Tô Dao cố nén cơn giận, cất giọng trầm nhẹ nói với Cố Nguyên: “Việc đã tới nước này, ta và mẹ Tô Dao, cả Tô Dao và Tô Thư không thể ở lại đây được nữa. Con hãy an ủi bố mẹ con đi.”

Nói rồi ông quay đầu nhìn về phía Tô Dao nói: “Con còn đứng đây làm gì? Đi theo chúng ta.”

“Ba, mẹ!”

Cố Nguyên phút chốc hốt hoảng, anh muốn ngăn lại thì bị mẹ mình nắm chặt vạt áo không buông: “Hôm nay mày còn muốn giúp con đàn bà đó thì đừng nhận tao làm mẹ! Thế giới này có biết bao nhiêu đàn bà con gái tốt, rất cục mày kém ở điểm nào mà cứ đâm đầu đòi lấy con đàn bà đã có con hoang với người khác?”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa có được không?”

– Cố Nguyên cúi đầu nói, giọng vừa đau đớn vừa cương quyết.

Tô Dao lau nước mắt, bế Tô Thư đi ra cửa, nhìn Cố Nguyên rồi đi theo ba mẹ mình.

Cố Nguyên muốn đuổi theo nhưng ba Cố Nguyên im lặng ngồi ở ghế sofa này giờ cuối cùng cũng lên tiếng: “Cứ để họ đi, với tình cảnh này con làm sao có thể giữ họ lại để nghe chửi bới?”

Cố Nguyên dừng bước, mẹ anh nhỏ nước bọt, lúc này bà mới buông tay anh ra, Cố Nguyên nhân cơ hội đó đẩy cửa lao ra ngoài.

“Mày... mày...”

Mẹ Cố Nguyên tức quá, nhưng con trai bà chạy rất nhanh, đã chạy qua cửa thoát hiểm.

“Được rồi.”

Ba Cố Nguyên hét lên rồi hất tay đi vào phòng sách.

Lúc này xe về Bình Thành không còn nữa, cả nhà bốn người họ Tô xuống dưới tòa nhà không biết đi đâu. Ba Tô Dao không muốn tiếp tục ở lại đây để làm trò cười cho thiên hạ, ông bèn gọi xe, quyết định tìm một khách sạn nghỉ qua đêm rồi tính tiếp.

“Dao Dao, ba, mẹ!”

Cố Nguyên đuổi tới, một tay nắm lấy tay Tô Dao, nhìn ba cô: “Ba, mẹ, con xin lỗi, mẹ con...”

“Được rồi Cố Nguyên, con không cần nói gì nữa.”

Ba Tô Dao thở dài: “Chúng ta không trách con. Chỉ là hai thân già chúng ta không còn mặt mũi nào để tiếp tục ở lại chỗ của con nữa, có việc gì sau này con hãy bàn bạc với Dao Dao, bây giờ chúng ta muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi.”

“Dao Dao.”

Cố Nguyên nhìn Tô Dao. Tô Dao không nói gì, cúi đầu mở cửa xe, ôm Tô Thư ngồi vào trong.

“Được rồi, con về đi.”

Ba Tô Dao xua tay về phía Cố Nguyên rồi đỡ vợ lên xe. Cố Nguyên đành nhìn theo họ rồi đi cho đến khi khuất dạng.

Tới khách sạn, sau khi đã đỡ Tô Thư đi ngủ, Tô Dao nhẹ nhàng khép cửa lại, đi tới phòng ba mẹ ở bên cạnh. Mẹ Tô Dao vừa uống thuốc và nghỉ ngơi, ba Tô Dao ngẩng đầu nhìn cô: “Tô Thư ngủ rồi à?”

“Vâng ạ.”

Tô Dao bước tới, ngồi xuống cạnh giường mẹ. Ba Tô Dao đặt cốc nước nhìn con gái: “Con vẫn còn nghĩ là có thể sống cùng với Cố Nguyên được sao?”

Tô Dao cúi đầu không nói.

Ba Tô Dao định nói tiếp thì bị tiếng chuông điện thoại của Tô Dao phá ngang. Ông khẽ thở dài, quay sang đắp chăn cho vợ. Tô Dao cầm điện thoại nhìn vào màn hình, là Cố Nguyên.

Tô Dao nhìn cha mẹ rồi đứng dậy, ra ngoài ban công nghe điện thoại.

“Dao Dao, bây giờ mọi người sao rồi, em đang ở đâu?”

Giọng Cố Nguyên vô cùng lo lắng, cũng rất mệt mỏi. Tô Dao ngập ngừng: “Em và ba mẹ đưa Tô Thư tới khách sạn trên đường Quan Thạch, đêm nay sẽ ở lại đây.”

“Em đợi anh, anh sẽ qua đó.” “Cố Nguyên!”

Tô Dao gọi anh: “Hôm nay anh đừng qua đây, ở nhà với bố mẹ đi.”

“Dao Dao, bây giờ anh muốn gặp em, không nhìn thấy em, anh không yên tâm.”

Trong sâu thẳm đáy lòng mình, Tô Dao đau như bị kim châm, càng co người lại càng đau, nhưng thái độ của cô thì vô cùng kiên quyết: “Hôm nay anh đừng qua đây, anh hãy ở nhà an ủi mẹ anh rồi tính tiếp. Mọi người nhà em rất tốt, anh yên tâm.”

Không đợi Cố Nguyên nói gì thêm, cô liền tắt máy.

Vừa ngắt điện thoại của Cố Nguyên thì Hứa Đông Dương gọi đến.

Tô Dao nhìn cái tên hiện nhấp nháy trên màn hình điện thoại, đầu đầu xoa nhẹ vào lòng mày, cô muốn từ chối, do dự hồi lâu rồi cũng bật điện thoại: “A lô.”

“Dao Dao, em có ở nhà không? Anh sắp tới nhà em, em có thể xuống một lúc được không?”

“Anh đến làm gì?”. Tô Dao nói rồi mới phát hiện ra rằng lời nói của mình rất nặng nề, ngập ngừng giây lát, cô nói giọng nhẹ nhàng hơn: “Em bây giờ không có ở nhà.”

“Anh mua cho Tô Thư ít đồ, bây giờ anh muốn đưa cho con. Em không ở nhà thì bố mẹ có ở nhà không? Anh muốn đưa ít đồ, gặp con rồi đi ngay.”

“Anh đừng đến.”

Tô Dao nhất thời kinh hãi, bây giờ bố mẹ Cố Nguyên đang ở đó, lần này Hứa Đông Dương tới đó không biết còn xảy ra chuyện gì nữa: “Em và ba mẹ, cả Tô Thư nữa, không ở đó.”

Có lẽ qua giọng nói của Tô Dao, Hứa Đông Dương cảm thấy điều gì đó nên chau mày: “Xảy ra chuyện gì thế? Bây giờ mọi người đang ở đâu?”

Anh nhìn túi đồ mua cho con gái đặt ở ghế lái phụ rồi nhìn lên cửa sổ nhà Cố Nguyên. Anh không nói thực với Tô Dao, thực tế là anh đã tới khu nhà của cô rồi mới điện thoại.

Rõ ràng là có người ở nhà, tại sao Tô Dao nói là mình không ở nhà?

Tô Dao không còn cách nào khác, sợ Hứa Đông Dương sẽ qua đó nên đành nói thật: “Nói một câu không thể hết được. Bây giờ cả nhà em đang ở khách sạn trên đường Quan Thạch, phòng 1508 và 1506.”

“Anh sẽ qua đó luôn.”

Hứa Đông Dương không hỏi gì thêm nữa, ngắt điện thoại rồi quay xe, đi tới địa chỉ mà Tô Dao nói.

Tô Dao dừng lại, nhìn vào trong phòng, tâm trạng bất ổn. Ba Tô Dao nhìn cô: “Cố Nguyên à con?”

Tô Dao gật đầu rồi lại lắc đầu.

Ba nhìn cô, Tô Dao không còn cách nào khác: “Vừa nãy Cố Nguyên gọi điện thoại, con không cho anh ấy đến. Rồi sau đó Hứa Đông Dương gọi điện tới, nói là muốn tặng đồ cho Tô Thư, con sợ anh ấy lên đó lại gây thêm chuyện nên nói địa chỉ ở đây cho anh ấy biết.”

Ba Tô Dao khẽ lắc đầu: “Dao Dao, con phải hiểu rõ mình đang muốn gì mới được.”

Vậy cô muốn gì đây?

Có thể thứ cô muốn chỉ là một điều vô cùng đơn giản, là cuộc sống hai người chăm sóc nhau, đỡ đần nhau, là những ngày tháng bình yên nhưng hạnh phúc.

Những năm trước chung sống với Cố Nguyên, xét về mặt hình thức chung sống thì có thể gọi là một cuộc hôn nhân lý tưởng.

Bất luận một cặp vợ chồng dù có ân ái như thế nào thì có một số việc cả hai cũng không thể thành khẩn với nhau, nhưng những gì mà cô và Cố Nguyên cùng trải qua thì hai bên đều rất thành khẩn. Hai người chăm sóc nhau, động viên nhau, đi qua chặng đường gian khó nhất trong cuộc đời mỗi người. Tình cảm giữa hai người vốn đã rất sâu sắc, còn thân thiết hơn tình

nhân, lại thêm sự thấu hiểu của tình bạn bè nên cả hai đều để cho nhau những khoảng riêng cần thiết. Có lẽ một cuộc hôn nhân thực sự lý tưởng không phải là đôi bên yêu thương nhau nồng nhiệt mà là có quan hệ bạn bè, và tình cảm thì sâu sắc hơn so với bạn bè.

Thứ cô muốn là cuộc sống trước đây với Cố Nguyên, nhưng với tình cảnh bây giờ thì dù thế nào họ cũng không thể trở về bên nhau được nữa.

Cố Nguyên đã bước vào cuộc sống tình cảm của cô, vì vậy anh không thể giống như trước đây là không yêu cầu gì từ cô, thứ anh muốn sẽ dần dần nhiều hơn.

Tình cảm của cô, thể xác của cô, đứa con chung của cô và anh.

Những điều này lẽ ra là những thứ rất đời thường của một cặp vợ chồng theo đúng nghĩa, nhưng không hiểu sao đối với họ thì điều đó lại trở thành gánh nặng lớn

như vậy.

Tô Dao nhờ mẹ trông Tô Thư, còn mình thì xuống dưới lầu, tới đại sảnh của khách sạn ngồi chờ Hứa Đông Dương.

Ba Tô Dao và mẹ Tô Dao tạm thời chưa định trở về Bình Thành. Sự việc trở nên vô cùng tệ hại, hàng xóm ở Bình Thành hầu như đều biết chuyện nên bây giờ hai người không có cách nào quay trở về đó lúc này để nghe lời ông tiếng ve, nghe người ta châm chọc dò xét.

Tất cả đều là sai lầm cô phạm phải khi xưa, bây giờ không chỉ một mình cô gánh chịu hậu quả mà cô còn liên lụy đến bố mẹ.

Tô Dao chợt thấy dao động. Nếu như...

Tô Dao cắt ngang luồng suy nghĩ của mình.

Không có nếu như.

Hứa Đông Dương vừa nhìn đã nhận ra Tô Dao đang chậm chậm thả bộ ở trước cửa khách sạn, anh dừng xe rồi cầm túi đồ cho Tô Thư bước xuống, rảo bước tới bên

cạnh cô.

Sắc mặt của Tô Dao không tốt, hai mắt đỏ hoe, giống như vừa khóc. Hứa Đông Dương khẽ dừng bước, giọng nói bất giác dịu xuống: “Em làm sao vậy?”

Ang ngẩng đầu nhìn xung quanh: “Con gái đâu rồi? Tại sao mọi người lại tới đây ở? Không phải là ở nhà có người hay sao?”

– Anh khẽ chau mày lại – “Cố Nguyên ức hiếp em à?”.

Tô Dao lắc đầu, cô không muốn nói với Hứa Đông Dương quá nhiều về chuyện này: “Tô Thư ngủ rồi, ba mẹ em đang trông con bé. Nói ra thì dài lắm, tóm lại là nhà em chuyển ra ngoài ở.”

“Chuyển ra ngoài, ở đây? Mọi người không còn chỗ nào để đi ư?”

“Dao Dao.”

Hứa Đông Dương nắm chặt bàn tay cô, không cho cô đi: “Tại sao em không trả lời câu hỏi của anh?”.

Anh nhìn vào mắt cô: “Em và Cố Nguyên chia tay rồi sao?”

Tô Dao chau mày: “Hứa Đông Dương, em hi vọng anh đừng hỏi quá nhiều về cuộc sống riêng của em.”

Anh khẽ sững người, nhìn thần sắc Tô Dao, anh không muốn ép cô quá: “Mọi người chuyển qua đây từ lúc nào? Thế đã ăn cơm chưa?”

Nếu anh không nhắc thì cô cũng quên sạch trơn, mình buồn chán không có tâm trạng ăn, nhưng làm sao có thể quên mất là ba mẹ và con còn chưa ăn uống gì? Hứa Đông Dương nhìn qua ánh mắt của Tô Dao là anh biết rõ câu trả lời, rồi anh lấy lại những đồ chơi từ trong tay cô: “Đi nào, anh đưa em lên phòng. Nếu chưa ăn gì thì mọi người cùng xuống ăn chút gì đó, đừng nói với anh là không cần nhé.” – Hứa Đông Dương chặn trước – “Em không ăn cũng được nhưng em không muốn làm ba mẹ và con gái mình đói chứ,

Anh kéo mạnh tay cô đi vào trong thang máy. Tô Dao muốn thoát khỏi tay anh nhưng anh càng nắm tay cô chặt hơn. Anh không nhìn cô, dường như cũng không biết rằng mình đang nắm chặt tay cô.

Tô Dao ngẩng đầu lên nhìn anh, Hứa Đông Dương im lặng nhìn tường thang máy, nơi đó phản chiếu hình dáng anh và cả dáng vẻ hoang mang của cô.

Lòng Hứa Đông Dương khẽ nhói lên, Tô Dao vẫn im lặng gạt tay anh ra, anh kéo mạnh cô lên trước mặt mình rồi ấn cô vào giữa anh và bức tường trong thang máy. Người đàn ông với vẻ mặt lạnh lùng cúi xuống nhìn cô: “Dao Dao, đừng khiêu khích sự bình tĩnh của anh.”

Cô quá quen với ánh mắt của anh, cô hiểu rõ sự ép buộc đằng sau dáng vẻ im lặng của anh, Tô Dao ngoảnh đầu đi: “...

Buông em ra.”

“Anh không muốn ép em.”

Hứa Đông Dương lên tiếng: “Từ khi anh biết em cho tới bây giờ, đã biết bao năm trôi qua nhưng cái tật đó của em vẫn không thay đổi một chút nào, tới bây giờ vẫn không biết là rốt cuộc thứ mình cần là gì sao?”

Tô Dao bị Hứa Đông Dương nói đúng sự do dự ở trong lòng thì bất giác trở nên tức giận, trực giác mách bảo cô phải phủ nhận điều đó.

“Muốn phủ nhận?”

Đôi lông mày anh khẽ trĩu xuống: “Dao Dao, em có dám xác nhận với anh một điều không?”

“Xác nhận cái gì cơ?”

Tô Dao hiểu rõ suy nghĩ của anh, trong đầu cô chợt hiện lên những tình huống nguy hiểm, cô không muốn trốn sang một bên, nhưng tay anh đã giữ chặt má cô: “Không dám sao?”

“Tĩnh” một tiếng, cửa thang máy mở ra. Cố Nguyên đứng ở đó.

Tô Dao mở to mắt.

Hứa Đông Dương từ từ thu tay về, quay người nhìn người đàn ông đứng ở bên ngoài thang máy, anh nhếch cười mà không có chút gì là cười: “A, thật là trùng hợp.”

30. Chương 28

Chương 28: Em đánh cược với niềm tin của tôi

“Em ra đây.” Cố Nguyên bước lên trước một bước, nắm chặt tay Tô Dao, kéo cô ra khỏi thang máy.

“Anh đến từ lúc nào thế?” – Tô Dao hiểu rõ là cảnh tượng vừa rồi khi lọt vào mắt Cố Nguyên sẽ khiến anh hiểu lầm như thế nào, nhưng cô cũng không có cách nào giải thích.

“Chậm hơn anh ta một bước.”

Cố Nguyên kéo Tô Dao tới bên mình, nhìn Hứa Đông Dương: “Thấy hai người vào thang máy, anh đi thang máy bên cạnh lên đây.”

Hứa Đông Dương cười, cầm lấy túi đồ bước ra ngoài.

Cố Nguyên cố gắng kiềm chế cơn tức giận đang dâng trong lòng.

Hứa Đông Dương và Tô Dao vào thang máy, anh và anh ta đã thoáng nhìn thấy nhau, anh biết Hứa Đông Dương biết là anh đến. Anh biết cảnh tượng ở trong thang máy khi này là Hứa Đông Dương muốn khiêu khích anh, nhưng bất luận thế nào đi nữa anh cũng không thể tha thức cho sự bất cẩn của Tô Dao.

Thực ra anh rất để ý đến điều đó.

Tuy Hứa Đông Dương và cô đã từng có với nhau một đứa con, tuy anh biết rằng Hứa Đông Dương đã từng là người đàn ông đầu tiên và duy nhất của Tô Dao, song anh tự nói với mình, đó là những chuyện đã qua,

không nên để ý đến những gì không thể thay đổi được nữa. Nhưng bây giờ không phải như thế. Cảnh tượng vừa rồi như một tiếng sét giáng vào anh. Anh không

biết Hứa Đông Dương đã từng vô cùng gần gũi, thân thiết với Tô Dao thì ở những nơi

anh không nhìn thấy, anh ta sẽ có những hành động như thế nào với Tô Dao, Tô Dao

có giữ đúng giới hạn với anh ta hay không.

“Xem ra tâm trạng của anh hình như không v

Hứa Đông Dương cười cười nhìn Cố Nguyên đang đứng trước mặt: “Không biết anh có hứng thú cùng ăn cơm tối với chúng tôi không?”

Cố Nguyên bước lên trước một bước, Tô Dao kéo anh lại.

“Cảm ơn anh đã giúp chăm sóc con gái tôi” – Hứa Đông Dương khua nhẹ đồ chơi trong tay mình – “Trên người nó hội đủ những ưu điểm của tôi và Tô Dao, lớn lên giống như một thiên thần bé nhỏ.”

“Hứa Đông Dương, đủ rồi.”

Tô Dao lên tiếng ngăn không cho Hứa Đông Dương nói tiếp. Cùng lúc đó cánh cửa phòng ba mẹ Tô Dao bật mở, ba Tô Dao nhìn ra bên ngoài rồi bước ra cùng lúc: “Ba nghe thấy bên ngoài có tiếng của Tô Dao, thì ra mọi người đều ở đây.”

“Bác Tô.” Hứa Đông Dương quay người lại: “Xin lỗi đã làm phiền mọi người, cháu tới thăm Tô Thư.”

“Ừm, anh đến thăm nó cũng là điều bình thường.” – Ba Tô Dao bước sang một bên nhường đường – “Con bé đang ở bên trong, vừa thức dậy, cậu vào đi.”

Hứa Đông Dương đáp “ạ” một tiếng rồi bước vào trong phòng.

Ba Tô Dao thấy Tô Dao và Cố Nguyên thần sắc không tốt, ông chỉ vào cánh cửa phòng bên cạnh: “Có việc gì thì vào trong đó nói, đừng đứng ở ngoài đường ồn ào, hôm nay xảy ra việc như vậy còn chưa đủ hay sao?”

Nói rồi ông đóng cửa lại.

Tô Dao lúc này mới buông tay Cố Nguyên. Anh cúi đầu nhìn cô, mở cửa phòng bên cạnh, kéo Tô Dao vào trong. Sau khi đóng cửa, anh không nói gì, chỉ ôm chặt lấy cô rồi hôn.

Nụ hôn của anh là sự trừng phạt, tức giận và đổ kỷ Sự thô bạo của Cố Nguyên khiến Tô Dao lặng đi vài giây rồi bắt đầu đẩy anh ra, hành động của anh mỗi lúc một quá đáng, anh ôm chặt cô, ấn cô sát vào tường, tay anh thọc sâu vào trong áo cô.

“Anh điên rồi!”

Tô Dao cuối cùng cũng khỏi nụ hôn của anh, nhẹ giọng hỏi: “Anh bây giờ muốn làm gì?”

Cố Nguyên xoa cổ Tô Dao rồi rướn người lại gần cô một cách vô cùng nguy hiểm: “Phải là anh hỏi em, anh ta muốn làm gì?”

Vì vậy mà anh mới trở nên thô lỗ như vừa rồi sao?

Tô Dao ôm má Cố Nguyên: “Cố Nguyên, em xin lỗi...”

“Anh không muốn nghe em nói xin lỗi anh.”

Cố Nguyên nói lỏng bàn tay: “Anh cũng không muốn nghe em giải thích tại sao cứ hết lần này đến lần khác anh ta lại xuất hiện bên cạnh em. Dao Dao, em đang đùa với lửa, em đang đánh cược với niềm tin của anh dành cho em, đánh cược tầm quan trọng của em trong lòng anh.”

Tô Dao im lặng.

Cô biết thái độ của mình đối với Hứa Đông Dương vô vùng mềm yếu, không kiên quyết, có lẽ trong tiềm thức, cô đã có sự dao động tình cảm, điều này cô không thể phủ nhận, nhưng đó không phải là nguyên nhân chính.

Cô không muốn quá lạnh lùng với Hứa Đông Dương, vì dù sao đi nữa anh vẫn là cha đẻ của Tô Thư. Trước đây khi mọi người chưa biết điều này thì không sao, bây giờ bí mật này đã được công bố, Tô Thư vẫn còn nhỏ nhưng sẽ có một ngày nó lớn lên, hiểu những vấn đề giữa ba mẹ chúng, cô không muốn Tô Thư phải nhìn thấy cảnh ba mẹ trở mặt với nhau như kẻ thù.

“Tô Dao” – Cố Nguyên cúi xuống nhìn sâu vào mắt cô – “Em thế này khiến anh rất thất vọng.”

Bị tiếng mở cửa làm cho thức giấc, Tô Thư dụi dụi đôi mắt mơ màng ngồi dậy, nhìn rõ khuôn mặt người mới tới rồi chiếc miệng nhỏ xinh xắn cất tiếng gọi líu lo: “Ba Hứa.”

Hứa Đông Dương bước tới, đưa chiếc túi trong tay tới trước mặt Tô Thư: “Tô Thư có nhớ ba không? Ba mua đồ cho con nè.”

Tô Thư nhìn đồ chơi nhưng không vui mừng như anh tưởng tượng, cô bé đưa tay đẩy những đồ chơi trên tay anh rồi im lặng ôm lấy cổ anh, nhào người vào trong lòng anh.

S xảy ra ban ngày là một cú sốc đối với một đứa trẻ, cô bé lúc này chỉ cảm thấy Hứa Đông Dương cho mình cảm giác an toàn nhất, cô bé có biết bao điều tủi thân không nói thành lời, chỉ biết ôm chặt lấy cổ anh không buông ra.

Ba mẹ Tô Dao nhìn nhau, thở dài rồi ngồi xuống, dòng máu huyết thống không thể ngăn cách.

Hứa Đông Dương đưa tay ôm lấy con gái, sự tức giận trước đây dần tan biến, chỉ còn lại một Hứa Đông Dương dịu dàng, Hứa Đông Dương khẽ vỗ nhẹ vào lưng cô bé rồi lên tiếng hỏi: “Tô Thư có đói không?”

Con muốn ăn gì nào?”

“Bánh ga tô.”

Hứa Đông Dương đứng dậy bế Tô Thư lên: “Được, vậy ba đưa con xuống nhà đi ăn bánh ga tô nhé?”

Tô Thư gật đầu, Hứa Đông Dương quay sang ba mẹ Tô Thư, cất giọng điềm tĩnh: “Bác Tô, chúng ta cũng đi ăn chút gì thôi.”

“Được.”

Ba Tô Dao thở dài, lấy chiếc áo khoác rồi đứng dậy. Khuôn mặt Hứa Đông Dương thoáng hiện lên nụ cười, anh cúi xuống thơm con gái trong lòng: “Ba đưa con đi ăn bánh ga tô mà con thích ăn nhất nhé.”

Mấy người bước ra khỏi phòng, ba Tô Dao không muốn làm phiền Cố Nguyên và Tô Dao, nhưng Hứa Đông Dương ôm Tô Thư thơm vào mặt cô bé: “Có muốn gọi mẹ đi ăn cùng chúng ta không?”

Tô Thư gật đầu: “Muốn ạ.”

Gương mặt của Hứa Đông Dương hiện rõ nụ cười, anh buông con gái xuống rồi đến gõ cửa phòng bên một cách tự nhiên.

Tô Dao khẽ đưa tay vuốt lại tóc rối và quần áo xộc xệch. Tô Thư nhìn thấy Cố Nguyên đang đứng đằng sau, rốt cục vẫn là trẻ con, lúc này đã quên hết mọi chuyện, cất tiếng gọi ba rồi nhào vào lòng Cố Nguyên.

Cố Nguyên cúi xuống bế Tô Thư lên, ngẩng đầu nhìn người đứng bên ngoài.

“Tôi không ở đây lâu nữa.”

Cố Nguyên gật đầu khách khí với bố mẹ Tô Dao: “Ba, mẹ, con còn phải về nhà, mấy ngày này làm thiệt thòi cho mọi người.”

Nói rồi đưa Tô Thư, mẹ Tô Dao vội đón lấy.

“Ba, mẹ, mọi người đi ăn trước đi, con và Cố Nguyên còn có chuyện cần nói.”

Tô Dao quay người đẩy nhẹ ba mẹ mình, hai ông bà quay sang nhìn nhau.

“Anh đã điện thoại đặt chỗ ở bên nhà hàng Chân Ký bên cạnh. Bác Tô, mọi người đưa Tô Thư sang trước, con còn vài lời cần nói với Tô Dao.” Hứa Đông Dương lên tiếng.

Mẹ Tô Dao định nói điều gì thì bị ba Tô Dao ngăn lại. Bà lo lắng nhìn ba người rồi quay sang đỡ Tô Thư đang bị ba Tô Dao kéo đi.

Ba người im lặng.

Tô Dao không chịu nổi áp lực này nên lên tiếng trước: “Đông Dương, anh đi đi, em muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Anh không muốn em khó xử, Dao Dao.” Hứa Đông Dương nhìn Cố Nguyên: “Tôi không biết rốt cục hôm nay đã xảy ra chuyện gì, cả nhà Dao Dao tại sao lại ra ngoài khách sạn ở, nhưng tôi nghĩ là không thể không có liên quan tới anh. Suy nghĩ của tôi chắc anh hiểu rất rõ.”

Hứa Đông Dương nói thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn Tô Dao. Cô ấy là người phụ nữ duy nhất tôi yêu, hướng hồ giữa tôi và cô ấy còn có một đứa con. Tôi biết trong sáu năm qua cô ấy và anh sống chung với nhau. Tô Dao là một người phụ nữ luôn cần người khác chăm sóc, tôi hiểu cô ấy, tính ỷ lại nhưng trong tiềm thức cô ấy rất lớn, với tính cách nhu nhược, cô ấy rất có thể hiểu lầm việc dựa dẫm vào anh trong cuộc sống thành tình cảm đối với anh.”

“Giữa tôi và cô ấy như thế nào trong lòng tôi hiểu rất rõ, không đến lượt anh phải nói.” Cố Nguyên lạnh lùng nói, lòng như bị một nhát dao cửa toác thành một vết thương lớn đẫm máu.

Lòng anh bỗng nhiên chùng xuống.

Có thực sự là cô hiểu lầm việc dựa dẫm vào anh thành tình cảm đối

Con người ta khi gặp khó khăn thì theo bản năng sẽ vợ lấy một số thứ, đối với Tô Dao mà nói, có phải anh chỉ là một miếng phao cứu sinh đó thôi không?

Nếu không phải như vậy, tại sao khi anh hỏi cô có yêu anh không thì cô không thể trả lời?

Cố Nguyên lãnh đạm nhìn Hứa Đông Dương: “Nếu đây là những gì anh cần nói với tôi thì tôi cũng nói rõ ràng với anh rằng, Tô Dao bây giờ vẫn là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không dễ dàng rời xa cô ấy.”

Hứa Đông Dương cười, rồi không nhìn vào Cố Nguyên mà quay sang nhìn Tô Dao: “Dao Dao, đừng quên anh và Tô Thư đợi em ở đó.” Nói rồi Đông Dương rời đi.

Cố Nguyên không nói gì thêm nữa, kéo Tô Dao vào phòng rồi đóng sập cửa lại. Anh biết đây không phải là lúc tức giận hay chất vấn, anh cũng biết sau khi xảy ra sự việc ngày hôm nay, nếu còn tranh cãi với Tô Dao thì sẽ khiến cho vết rạn nứt giữa họ càng lúc càng lớn hơn. Nhưng anh vẫn chỉ là một người đàn ông, dù có lý trí như thế nào thì rơi vào tình cảnh như vậy, cơn

nóng giận vẫn cứ trào dâng.

Cố Nguyên đột nhiên đá mạnh vào chiếc cửa gỗ của phòng vệ sinh rồi quay sang nhìn Tô Dao: “Dao Dao, anh thực sự muốn biết, hết lần này đến lần khác em cho anh ta cơ hội gần gũi em, rốt cuộc là tại sao? Em cho anh ta niềm tin gì mà anh ta lại nắm chắc như vậy?”

Vừa rồi, câu nói cuối cùng của Hứa Đông Dương khiến Cố Nguyên hồi tưởng lại, cảm thấy ngực mình như bị một quả núi đè nặng, sự tức giận khiến anh không biết mình đang nói gì: “Em vừa rời khỏi anh thì anh ta xuất hiện, thật kịp thời. Có phải là lúc xuống nhà em khóc rồi điện thoại cho anh ta để anh ta bay tới chăm sóc em? Hay là phải nói rằng em thích nhìn thấy tôi và anh ta khó xử, đều phải quanh quẩn bên em?”

Tô Dao đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên. Anh nhìn thấy sự kinh ngạc, tổn thương, tủi thân, phần uất và còn cả sự thất vọng trong mắt cô, tất cả đan xen vào nhau, cuối cùng trong ánh mắt đó anh nhìn thấy hình ảnh thảm hại của mình.

Cố Nguyên quay đầu đâm mạnh vào tường: “Mẹ kiếp, tôi đang nói gì thế này!”

“Dao Dao” – Cố Nguyên

“Có phải em đã chấp nhận anh ta là ba của Tô Thư?” – Anh hỏi cô.

Tô Dao im lặng không nói gì.

“Hay là phải nói rằng em đã chấp nhận anh ta?”

Cố Nguyên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt: “Dao Dao, anh biết hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, có thể bây giờ không phải là lúc thích hợp để hỏi em câu này, nhưng anh vẫn muốn hỏi lại em một lần nữa.”

Anh dừng lại rồi nhìn vào mắt cô, cất giọng hỏi cô từng câu từng chữ: “Rốt cuộc thì em có yêu anh không?”

Việc xảy ra ban sáng đối với cô và ba mẹ cô mà nói đã là một sự sỉ nhục không sao kể được. Điều cô hoàn toàn không thể ngờ tới là buổi tối anh chạy tới, họ không tìm được cách nào giải quyết vấn đề mà anh vẫn tiếp tục sỉ nhục cô.

Đây là một Cố Nguyên cô từng tin tưởng và mong chờ sao?

Tại sao anh có thể cho rằng cô vừa rời khỏi anh đã vội vàng thông báo cho Hứa Đông Dương tới, anh coi cô là gì?

Dù cảnh tượng trong thang máy có khiến anh hiểu lầm nhưng sự tin tưởng của anh đối với cô có lẽ nào chỉ vồn vồn có vậy thôi sao?

“Em chấp nhận hay không không quan trọng.”

Tô Dao lên tiếng, tránh câu hỏi của Cố Nguyên, sự tổn thương, thất vọng và tức giận khiến cô mất đi lý trí, lời nói thốt ra không chút nghĩ suy: “Hứa Đông Dương vẫn là cha của con gái em.”

Câu nói này khiến không khí giữa hai người trở nên trầm xuống.

“Được.” Cố Nguyên gật đầu.

Anh không nói gì thêm nữa rồi đột nhiên mở cửa sảnh bước đi.

Lạnh.

Vì sự kích động tình cảm nên mặt cô lúc này đỏ bừng, khi tâm trạng đã dần trở lại bình tĩnh, cô chỉ cảm thấy lạnh buốt xương tủy.

Cô và Cố Nguyên giống như rơi vào giữa một đám bùn lầy, dù họ có cố gắng như thế nào cũng không thể thoát ra, thậm chí càng lúc càng bị nhấn chìm trong đó.

Hoặc ngay từ ban đầu khi cô quyết định kết hôn giả với anh thì cả hai đã rơi vào đám bùn lầy đó rồi, chỉ là khi đó chưa lún sâu, còn bây giờ khi phát hiện ra thì đã lún quá sâu rồi.

Lời nói vừa rồi của Cố Nguyên làm tổn thương cô rất nhiều, cô không thể tưởng tượng rằng Cố Nguyên lại thốt ra những lời như thế.

Trái tim cô đau đớn, mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay đã vượt quá sức chịu đựng của cô, không đúng, nói một cách nghiêm túc thì những sự việc xảy ra trong cuộc sống gần đây cứ chồng chéo lên nhau, vượt quá sức chịu đựng của cô.

Trước tiên là việc xin nghỉ bị cản trở, thân thể của Tô Thư bị phát hiện, mẹ bị Hứa Đông Dương làm cho tức quá phải nhập viện, việc kết hôn giả của mình và Cố Nguyên bị phát hiện, sảy thai, rồi việc Hứa Đông Dương tranh giành quyền nuôi dưỡng Tô Thư...

Bây giờ cô không thể gắng gượng được nữa, chỉ cảm thấy mệt mỏi và thất vọng.

Anh không phải là người nên đứng bên cạnh cô, cùng cô đối phó và gánh vác tất cả sao? Tại sao bây giờ anh lại quay lại làm tổn thương cô, tạo thêm áp lực cho cuộc sống vốn đã vô cùng căng thẳng của cô?

Tô Dao đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, cô biết mình nên đi tìm ba mẹ, nhưng bây giờ cô thực sự không còn sức lực nào đi gặp Hứa Đông Dương. Tô Dao ngăn người một lúc rồi rút điện thoại ra nhắn tin cho ba mẹ, nói mình không được khỏe nên không qua đó, cô muốn về phòng ngủ.

Mang theo một bầu tâm trạng, Tô Dao dần dần chìm vào giấc ngủ, cho tới khi mẹ đi vào phòng nhẹ nhàng lay cô.

“Mẹ.”

Tô Dao ngồi dậy, bật chiếc đèn nơi đầu giường rồi đưa tay vuốt mái tóc rối, quơ tay vuốt

Những giọt nước mắt nơi khoé mắt cô giờ đã khô, bây giờ chỉ còn lại đôi mắt hoe hoe đỏ sưng múp.

“Con cãi nhau với Cố Nguyên à?”

Mẹ Tô Dao ngồi xuống bên giường, đặt hộp cơm lên chiếc tủ nơi đầu giường: “Mẹ mang cơm tối về cho con, ít nhiều con cũng ăn đi một chút.”

Tô Dao “ạ” một tiếng rồi đáp lại, tuy không thấy đói nhưng sợ ba mẹ lo lắng nên mở hộp cơm ra.

“Đã nguội chưa?”

“Không sao ạ” – Tô Dao cúi đầu, nuốt miếng cơm một cách khô khan.

“Con và Cố Nguyên rốt cuộc thế nào rồi? Có phải là vì chuyện xảy ra ngày hôm nay hay không? Hôm nay tuy mọi chuyện rồi tung lên nhưng không thể trách Cố Nguyên. Tính khí của mẹ nó như vậy, khi còn trẻ chúng ta đã hiểu rất rõ...”

“Không phải đâu mẹ.”

Tô Dao cúi đầu hờ hững di di hạt cơm trong hộp, chỉ cảm thấy ngực mình như khó thở: “Xin lỗi mẹ, con đã làm liên lụy đến ba mẹ.”

“Chúng ta không sao.”

Mẹ Tô Dao lắc đầu thở dài: “Quan trọng là con sẽ làm sao? Con mang bầu con của nó lại làm sảy thai, bây giờ gia đình nó lại còn có thái độ như vậy...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa.”

Mẹ Tô Dao nhìn dáng vẻ tiều tụy của con gái, bà không kìm được lòng, thở dài thườn thượt: “... Hứa Đông Dương đã về rồi. Tô Thư để bố mẹ dỗ nó ngủ, đêm nay để con bé ngủ với bố mẹ.”

Tô Dao gật đầu.

“Hứa Đông Dương nói sáng sớm mai nó lại tới, có việc muốn bàn bạc với con.”

Tô Dao khẽ chau mày, cô không có bụng dạ nào để ăn nên đặt đôi đũa

“Dao Dao, về việc của Tô Thư, nếu có thể giải quyết êm xuôi trước khi ra tòa là tốt nhất.”

Mẹ Tô Dao thở dài: “Lẽ nào phải thực sự đưa nhau ra tòa hay sao?”

Mẹ Tô Dao nhìn con gái đang ngồi im lặng: “Mẹ không biết con nhìn nhận Cố Nguyên và Hứa Đông Dương như thế nào, nhưng mẹ và bố con có thể nhận thấy Hứa Đông Dương đối với con thật lòng. Nói thực, ba mẹ thấy nó như vậy cũng có chút mềm lòng. Về vấn đề của Tô Thư, cũng là tại con có lỗi với nó trước, bây giờ nó mới tranh giành với con đến cùng...”

“Mẹ, con mệt rồi, con muốn ngủ.”

Tô Dao ngắt lời mẹ, đứng dậy kéo mẹ, nửa như cầu xin nửa như thúc ép, đẩy bà đi ra ngoài: “Có gì ngày mai nói tiếp được không mẹ?”

Mẹ Tô Dao không còn cách nào khác đành bất lực nhìn con gái rồi quay về phòng mình. Tô Dao đóng cửa lại, quay người dựa vào cửa nhìn căn phòng rộng thênh thang.

Trái tim cô dần dần lắng xuống.

Nếu không có Cố Nguyên, nếu không có Hứa Đông Dương, nếu không có Tô Thư.

Cuối cùng có phải cô không phải trở nên cô độc như thế này, đến nhà của mình cũng không thể về?

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Đông Dương đã tới khách sạn, có thể là sợ cả nhà Tô Dao đổi ý trở về Bình Thành nên mới sáu giờ đã thấy anh đến ngồi ở đại sảnh, kết quả là gặp ba Tô Dao đi bộ.

“Bác Tô.”

Hứa Đông Dương đứng dậy cất tiếng chào. Ba Tô Dao mới sáng sớm đã gặp Hứa Đông Dương nên cũng có phần ngạc nhiên, rồi ông chợt hiểu ý định của anh.

“Bác đang định ra ngoài đi dạo vài vòng, cháu đến thật đúng lúc, đi cùng bác ra ngoài.”

Ba Tô Dao khẽ gật đầu về phía anh, anh đáp lại rồi vội vàng đi theo ông

Hai người rời khỏi khách sạn rồi chậm chậm đi bộ lên phía trước, dọc theo đường dành cho người đi bộ. Lúc này xe qua lại còn ít, thi thoảng chỉ thấy mấy cụ già đang tập thái cực quyền dưới bóng cây liễu.

“Ta có thể thấy cháu là người rất tốt và cũng rất chân tình với Tô Dao nhà ta.” Ba Tô Dao lên tiếng phá tan sự im lặng: “Ta không hiểu trước đây cháu và Tô Dao xảy ra việc gì để nó quyết định rời xa cháu. Dao Dao từ bé đã được yêu chiều quá mức, làm việc gì cũng không bao giờ nghĩ tới hậu quả. Nói ra thì cũng sợ cháu phật ý, nhưng nếu trước đây nếu chúng ta biết Tô Dao mang thai thì chắc chắn cũng không để nó sinh ra Tô Thư.”

“Việc trước đây không thể trách Dao Dao, đều là lỗi của cháu.”

Hứa Đông Dương lên tiếng: “Bác Tô, cháu và Dao Dao là bạn học cùng lớp đại học, chúng cháu yêu nhau mấy năm trời. Trước khi tốt nghiệp, chúng cháu cũng dự định là đưa nhau về nhà gặp bố mẹ hai bên. Khi đó cũng vậy, bây giờ cũng vậy, cháu thực lòng muốn lấy cô ấy.”

Hứa Đông Dương khẽ dừng lại: “Khi đó cháu cư xử với phụ nữ có phần mềm mỏng, đã rất nhiều lần Dao Dao nói với cháu nhưng cháu không để ý, cứ nghĩ rằng chỉ cần trong lòng mình không có suy nghĩ đó là được, nói ra thì cũng thực hư danh, cháu cảm thấy có nhiều phụ nữ vây quanh mình thì rất oai.”

Anh cười gượng gạo: “Dao Dao nói, có rất nhiều thứ trong tính cách của cháu khiến cô ấy không thể chịu nổi. Cháu quá coi trọng bản thân, quá độc quyền, quá phong kiến... bây giờ cháu đã nhận ra những điều đó, vì cô ấy cháu sẵn sàng thay đổi bản thân.”

Ba Tô Dao dừng bước, quay sang nhìn Hứa Đông Dương: “Nói một cách bình tĩnh, đứng từ góc độ của Tô Dao, gạt bỏ vấn đề của mẹ Cố Nguyên, bác vẫn mong nó và Cố Nguyên sống bên nhau.”

“Chúng ta biết Cố Nguyên từ khi nó còn nhỏ. Từ nhỏ nó đã rất yêu chiều Tô Dao, việc gì cũng bảo vệ con bé. Tuy ban đầu là kết hôn giả nhưng chúng nó đã sống với nhau hơn sáu năm rồi, con người có tình cảm, ta tin rằng cũng vì những nguyên nhân này mà chúng nó mới nảy sinh tình cảm, vì thế mới tạo nên kết cục của ngày hôm nay.”

“Thế nhưng bây giờ mọi chuyện đã đến nước này, gia đình nhà Cố Nguyên phản đối gay gắt, làm ba mẹ như chúng ta không hi con gái mình lựa chọn một con đường gian khổ như vậy” – Ba Tô Dao nhìn Hứa Đông Dương rồi tiếp tục bước lên phía trước – “Nhưng điều này cũng không có nghĩa là ta và mẹ Tô Dao phản đối Cố Nguyên hay ủng hộ cháu. Làm cha làm mẹ, chúng ta chỉ hi vọng Tô Dao có nhiều sự lựa chọn, không nhất định là cháu hay Cố Nguyên, chúng ta hi vọng con bé có thể lựa chọn cho mình một con đường mà nó cảm thấy dễ đi nhất.”

“Bây giờ điều chúng ta có thể làm là không phản đối cháu theo đuổi Dao Dao, rốt cục thì cháu vẫn là cha đẻ của Tô Thư”

– Ba Tô Dao lắc đầu, thở dài – “Còn về Tô Thư, ta cũng muốn nói với cháu suy nghĩ của ta và mẹ Tô Dao. Nếu cháu có thể giải quyết tốt đẹp ngoài tòa án là tốt nhất, đừng đưa nhau ra tòa làm gì. Nếu cuối cùng vẫn phải làm thế thì sẽ là một sự tổn thương rất lớn đối với Tô Thư. Hi vọng cháu suy nghĩ thận trọng những gì ta đã nói.”

31. Chương 29

Chương 29: Trở về bên cạnh anh

Tô Dao cảm thấy rất ngạc nhiên khi thấy ba và Hứa Đông Dương cùng trở về với nhau.

Ba Tô Dao không nói gì, Hứa Đông Dương đặt đồ ăn sáng tiện đương mua lên bàn rồi quay sang nhìn Tô Dao: “Dao Dao, có một số việc anh muốn thương lượng với em.”

Tô Dao thầm hiểu nhưng thấy ba mình không phản đối liền đi cùng Hứa Đông Dương sang phòng bên cạnh.

Hứa Đông Dương cầm chùm chìa khóa đưa cho Tô Dao: “Đây là căn hộ chung cư anh mới mua, diện tích không rộng lắm, có hai phòng, một nhà khách, em và con cùng bố mẹ qua đó ở tạm đã.”

Tô Dao không nhận chùm chìa khóa, ngẩng đầu nhìn Hứa Đông Dương

“Anh không có ý gì” – “Chỉ là mọi người cứ ở khách sạn thế này cũng không tiện. Xem ra tạm thời em cũng không thể cùng ba mẹ về lại Bình Thành, sáng nay anh nghe ba em nói nhà Cố Nguyên và nhà em sống cùng khu.”

“Còn nữa, anh nói câu này có thể khiến em không vui” – Hứa Đông Dương nói giọng nhẹ nhàng – “Dao Dao, anh không muốn con gái anh đi theo mẹ nó không nơi ăn chốn ở, vì vậy, vì Tô Thư cũng được, em hãy nhận lấy chìa khóa, tạm thời qua đó ở mấy hôm đi.”

“Em không thể nhận” – Tô Dao từ chối Hứa Đông Dương – “Em bây giờ không có đủ khả năng chăm sóc tốt Tô Thư, em rất hổ thẹn, vì vậy tạm thời chỉ có thể nhờ ba mẹ em đưa Tô Thư về Bình Thành, em tin ba mẹ em sẽ chăm sóc Tô Thư rất tốt.”

“Có thể ở lại đây vài ngày rồi hãy đi được không?”

Hứa Đông Dương trầm ngâm rồi thu lại chùm chìa khóa về, không ép cô thêm nữa: “Em không đồng ý qua đó ở cũng không sao. Anh đã nói chuyện Tô Thư với gia đình anh rồi, hai hôm tới ba mẹ anh sẽ tới đây, ba mẹ anh rất muốn gặp con.”

Tô Dao bất giác cảm thấy bất lực.

Cô không muốn Hứa Đông Dương càng lúc càng đi quá sâu vào việc Tô Thư, nhưng anh rốt cục vẫn là cha của con, ba mẹ anh cũng là ông bà nội của con, cô không có quyền không cho mọi người tới gặp Tô Thư, đã năm năm rồi.

“... Được rồi.”

“Cảm ơn em, Dao Dao.”

Hứa Đông Dương đưa tay ra, muốn chạm vào Tô Dao nhưng nhìn ánh mắt cô anh lại từ từ rút tay về: “Hành động đơn giản như vậy thì giữa anh và em còn có thể có không?”

Rồi anh tự cười mình: “Đợi ba mẹ anh đến, anh lại hẹn em đưa Tô Thư qua nhé, em hãy chăm sóc bản thân.”

Hứa Đông Dương không ở lại lâu, anh đi làm.

Tâm trạng của Tô Dao lúc này rất thất thường, cô ngồi thờ người trong phòng.

Hôm qua sau khi rời đi, Cố Nguyên không còn liên lạc với cô nữa.

Càng lúc, Tô Dao càng thấy mệt mỏi.

Cô bây giờ cũng không biết mình và Cố Nguyên có thể tiếp tục tới với nhau hay không.

Ngay từ đầu, nền tảng giữa họ đã có vấn đề, bản thân cô làm sai quá nhiều việc, bây giờ có phải là đã đến lúc cô phải gánh chịu hậu quả hay không?

Mẹ Cố Nguyên phản đối quyết liệt như vậy, anh thực sự có thể chống chọi lại với áp lực từ gia đình hay sao? Có khi nào anh có suy nghĩ khác khi chịu áp lực như vậy không?

Khi Tô Dao đang nhớ Cố Nguyên thì anh bên này cũng đang nhớ đến cô.

Câu nói của Tô Dao đã làm Cố Nguyên bị tổn thương sâu sắc.

Anh đối với cô chẳng qua chỉ là một người dưng? Còn ba người họ mới là một gia đình trọn vẹn?

Bố mẹ Tô Dao đi rồi, mẹ Cố Nguyên và ba Cố Nguyên ở nhà xảy ra một cuộc cãi vã long trời. Không khí trong nhà vô cùng căng thẳng, chỉ cần Cố Nguyên về nhà thì mẹ anh lại làm ầm lên. Vì vậy anh không muốn về nhà, lái xe lang thang một cách vô định quanh thành phố rất lâu, chẳng hiểu tại sao lại tới gần khách sạn nơi gia đình Tô Dao đang ở.

Người phụ nữ anh yêu đang ở đây.

Khi nhớ tới Tô Dao, lòng anh bất chợt nhói đau. Cố Nguyên dựa người vào ghế, ngửa mặt nhìn lên cửa sổ phía trên.

Khi tâm trạng dần trở lại bình tĩnh thì suy nghĩ của anh cũng trở nên rõ ràng hơn.

Bị mẹ mình ép phải ra khỏi nhà như vậy chắc là cô rất khó chịu, còn mình tối hôm qua lại gọi thêm dầu vào lửa. Từ lúc nào mình lại trở nên trẻ con như vậy? Nghĩ lại,

Cố Nguyên hiểu rõ, những lời nói của mình đã làm tổn thương Tô Dao, anh khi đó thực sự là vì quá nóng giận và đổ kị nên đã mất hết lý trí.

Đúng rồi, đổ kị. Cố Nguyên cười đau khổ, không ngờ anh lại có một ngày vì đổ kị mà mất cả lý trí.

Cố Nguyên lấy điện thoại ra định gọi cho Tô Dao, nhưng không ngờ điện thoại lại đổ chuông. Thì ra là Dư Đông – người bạn làm luật sư mà anh đã nhờ trong vụ

“A lô, anh Đông à!” – Cố Nguyên nhắc điện thoại.

“Mọi người làm sao vậy? Dù chúng ta là anh em thì cậu cũng không thể đổ hết mọi việc lên đầu tôi chứ? Tòa sắp mở phiên xét xử rồi, mọi người cũng không thềm đến gặp tôi, lẽ nào không định tranh quyền nuôi con nữa?”

“Xin lỗi anh Đông, gần đây trong nhà xảy ra nhiều việc quá.”

Cố Nguyên nhắm mắt, anh không chịu được, đưa tay xoa xoa lông mày. Dư Đông thở dài: “Anh nói cậu nghe này, cậu thực sự muốn tranh quyền nuôi đứa bé sao? Cậu nghĩ kỹ mà xem, đó cũng không phải là đứa con cậu sinh ra.”

Bàn tay Cố Nguyên nắm chặt lại rồi lại buông ra: “Đứa bé đó ngay từ khi sinh ra đã ở bên cạnh em” – Cố Nguyên thở dài – “hơn nữa mẹ nó cũng không nở rời xa nó.”

“Những ngày tháng này cậu sống thật ý nghĩa.”

Dư Đông không kiềm chế được, lắc đầu: “Chú em, cậu nghe đây, nếu cậu thực sự muốn có đứa bé này thì anh phải nhắc cậu, chỉ cho cậu một con đường rõ ràng. Nếu bây giờ tòa mở phiên xử về quyền nuôi dưỡng đứa trẻ thì phía người mẹ chắc chắn sẽ không có lợi, về nguyên nhân thì anh đã nói với vợ cậu rồi, chỉ cần hai người tái hôn thì hai người lại có ưu thế.”

“Cảm ơn anh, anh Đông.”

“Được rồi, cậu phiền hà quá. Việc gì cũng phải nghĩ cho thoáng, không có gì là không giải quyết được. Anh cúp máy đây.”

“Vâng.”

Cố Nguyên cúp điện thoại, day day thái dương.

Tái hôn.

Với tình cảnh bây giờ, việc này đâu có dễ?

Cố Nguyên do dự một giây rồi vẫn cầm điện thoại lên gọi cho Tô Dao. Tiếc là Dư Đông gọi điện cho Cố Nguyên đã làm chậm trễ thời gian, khi anh điện thoại cho cô thì điện thoại của Tô Dao đang bận. Người gọi điện cho Tô Dao không phải ai khác mà là Hứa Đông Dương.

Tô Dao nhìn màn hình điện thoại, cô ấn phím nhận cuộc gọi: “A lô.”

“A lô! Dao Dao, ba mẹ anh tới rồi, bây giờ họ đang trên xe anh, ba mẹ rất nóng lòng muốn gặp Tô Thư. Em bây giờ có thời gian không? Nếu có thì anh sẽ xin nghỉ để đưa ba mẹ qua.”

“Được rồi.”

“Vậy lát nữa gặp ở đại sảnh khách sạn nhé.”

“Vâng.”

Tô Dao cúp điện thoại, vô tình làm lỏng vỏ điện thoại, cô đứng dậy, sang phòng ba mẹ, nói cho ba mẹ biết việc vừa rồi.

Cố Nguyên nghe thấy điện thoại báo bận máy, anh ngẩng đầu nhìn lên căn phòng bên trên.

Điện thoại của cô đang bận? Ai đang nói chuyện với cô ấy? Hứa Đông Dương?

Suy nghĩ này lại khiến Cố Nguyên bức giận.

Anh đã quan tâm đến người phụ nữ này nhiều như vậy. Đàn ông ba mươi tuổi đầu mà nặng tình được mất trong chuyện tình cảm.

Anh càng quan tâm thì càng dễ ỷ.

Hôm qua anh đã nói rõ suy nghĩ của mình đối với cô và Hứa Đông Dương. Theo Cố Nguyên thấy thì Hứa Đông Dương có thể xuất hiện bên Tô Dao nhiều như vậy không chỉ vì Tô Thư mà điều quan trọng chính là thái độ của Tô Dao, là vì cô không dứt khoát từ chối anh ta, vì thế mới khiến anh ta càng lúc càng hiểu lầm để tranh giành cô. Chỉ cần Hứa Đông Dương đưa thân phận là cha đẻ của Tô Thư ra thì Tô Dao lại không ngừng thỏa hiệp.

Tiếc là anh nhìn thấy điều này nhưng Tô Dao lại không hẳn đã nhìn thấy. Hoặc là, Tô Dao nhìn thấy nhưng không hẳn đã có được quyết tâm như vậy.

Bố mẹ của Hứa Đông Dương khi biết sự tồn tại của Tô Thư thì vui sướng vô bờ.

Ông bà luôn nâng niu đứa con của mình. Hứa Đông Dương cũng đã an ủi ông bà phần nào. Nỗi lo duy nhất của ông bà là con trai đã ngoài ba mươi rồi mà còn độc thân, cứ cầm cúi vào công việc, dường như không có hứng thú với phụ nữ, thế nhưng rõ ràng con trai họ rất có duyên với con gái.

Thậm chí ông bà còn lo lắng về giới tính của con.

Đúng vào lúc ông bà lo lắng về hôn nhân đại sự của Hứa Đông Dương thì anh lại đột nhiên nói với họ rằng họ không chỉ sớm có một đứa con dâu mà bây giờ cháu nội cũng đã năm tuổi.

Tô Dao đi cùng ba mẹ mình xuống lầu. Hai bên gặp nhau ở đại sảnh của khách sạn. Bố mẹ Hứa Đông Dương tuy cảm thấy kỳ lạ về việc cả gia đình của Tô Dao ở khách sạn nhưng cũng không hỏi nhiều. Bố mẹ hai bên đợi con trai con gái giới thiệu một lượt, chào nhau vài câu xã giao rồi bố mẹ Hứa Đông Dương nóng lòng kéo Tô Thư ra đứng trước mặt, ngắm thật kỹ cô bé.

“Trông thật giống Hứa Đông Dương.”

Mẹ Hứa Đông Dương dường như nhặt được bảo bối từ trên trời rơi xuống. Tô Thư luôn rất bạo dạn, để mặc cho bà nội xoa má mình, hai mắt cô bé chớp chớp.

“Con bé thật xinh.”

Mẹ Hứa Đông Dương vui mừng khôn xiết, không ngớt lời khen ngợi: “Ôi, sao mà dễ thương quá!”

“Như thế này thì bà quá vui rồi.”

Ba Hứa Đông Dương đứng bên cạnh lên tiếng: “Chị em mấy người các bà cứ gặp nhau là bà luôn ngưỡng mộ cháu ngoại cháu nội người ta, bây giờ nhìn, cháu nội nhà ta vẫn là xinh nhất.”

Bà mẹ Tô Dao đưa mắt nhìn nhau, thái độ của ba mẹ Hứa Đông Dương khiến ông bà có chút bất ngờ, cũng có phần vui mừng, lại có chút lo lắng, rồi ông bà quay sang nhìn Tô Dao, chỉ thấy cô khẽ nhăn mày, hiển nhiên là đang nghĩ tới quyền nuôi dưỡng Tô Thư.

“Nào, con, đây là quà gặp mặt bà nội cho con.”

Mẹ Hứa Đông Dương lấy một bao lì xì từ trong túi ra đưa vào tay Tô Thư. Tô Thư không nhận, rất hiểu biết, quay đầu dò hỏi về phía người lớn đang đứng sau lưng mình.

“Cầm lấy đi, bà nội cho không thể không nhận.”

Mẹ Tô Dao lên tiếng, Tô Thư lúc này mới nhận lấy: “Cám ơn bà nội.”

Chỉ một cử chỉ nhỏ này cũng khiến ba mẹ Hứa Đông Dương vô cùng hài lòng về Tô Thư. Mẹ Hứa Đông Dương nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Thư, không muốn buông ra, bà cứ so sánh những điểm giống nhau trên khuôn mặt của Tô Thư và Hứa Đông Dương ngày bé.

“Chúng ta đừng đứng ở đại sảnh nữa.” – Ba Tô Dao lên tiếng – “Cũng đã tới giờ ăn trưa rồi, chúng ta đi ăn với nhau một bữa.”

Hứa Đông Dương bước tới bên Tô Dao, cúi đầu cười với cô rồi đưa tay ra đỡ vai cô: “Đi nào, Dao Dao.”

Ngại ba mẹ Hứa Đông Dương, Tô Dao lẩn tránh nhưng không có những hành động rõ rệt, chỉ cười nhẹ với bố mẹ anh em bước ra ngoài.

Ngồi trong xe, Cố Nguyên lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, anh cúi đầu khởi động xe.

Không khí bữa ăn gia đình Tô Dao và

Hứa Đông Dương vô cùng hòa hợp.

Ba Hứa Đông Dương và ba Tô Dao trò chuyện về những chủ đề mà hai người rất tâm đắc, mẹ Hứa Đông Dương và mẹ Tô Dao thì cứ luôn kể về chuyện Tô Thư ngày còn nhỏ. Ngược lại, những người trong cuộc là Hứa Đông Dương và Tô Dao trầm mặc hơn cả, hai người im lặng chăm sóc Tô

Thư.

Ba mẹ hai bên cũng rất tế nhị lẩn tránh những vấn đề nhạy cảm, như là sau này Hứa Đông Dương và Tô Dao thế nào, hay quyền nuôi dưỡng Tô Thư. Mẹ Hứa Đông Dương lưu luyến nhìn ba mẹ Tô Dao và Tô Dao đưa Tô Thư về, bà cứ luôn nhấn mạnh rằng hôm sau bà sẽ tới thăm cháu nội.

Tô Dao trong bữa ăn nhìn vào điện thoại liên tục, cô sợ Cố Nguyên gọi tới. Cô không biết khi anh biết ba mẹ Hứa Đông Dương tới thì sẽ có phản ứng như thế nào. Nhưng cho tới khi cô về tới khách sạn thì Cố Nguyên vẫn không liên lạc với cô.

Tô Dao trong lòng thắc thỏm.

Cô muốn chủ động điện thoại cho anh nhưng nhớ đến thái độ cương quyết của anh khi đá cửa bỏ đi, nhớ lại những lời nói đầy tổn thương mà anh đã nói với cô thì những suy nghĩ và dũng khí đều tiêu tan.

Có lẽ là do tính cách bản thân, cô không phải là người chủ động trong chuyện tình cảm.

Cô quen chờ đợi, chờ đối phương đến thúc đẩy tình cảm trong lòng cô.

Trước đây khi ở cùng Hứa Đông Dương, nếu xảy ra mâu thuẫn thì anh sẽ là người chủ động quay về và làm lành với cô. Cũng có lẽ vì nguyên nhân này mà sau mỗi lần cãi nhau, mỗi quan hệ của họ tích tụ biết bao nhiêu vấn đề, kết cục cũng chỉ kéo dài được mấy năm.

Vì vậy mà khi xảy ra chuyện với Cố Nguyên, cô không biết mình phải giải quyết như thế nào.

“Dao Dao.”

Ba Tô Dao gõ cửa phòng cô, cắt ngang luồng suy nghĩ của cô: “Ba muốn ngồi nói chuyện với con.”

“Ba ngồi đi.” Tô Dao vội vàng cầm lấy điện thoại, không để ba nhìn thấy sự dao động trong tâm trạng của mình.

Ba Tô Dao bước tới bên cạnh cô, ông nhìn thấy hành động đó của cô nhưng không nói ra: “Ta và mẹ con thấy con thế này, nói thực lòng là không hề yên tâm, vì vậy chúng ta mới ở lại đây với con.”

Ba Tô Dao nói tiếp: “Khi đó con vẫn còn ở chỗ Cố Nguyên, làm sao nói đó là nhà. Với tình trạng bây giờ, ở lại khách sạn như thế này cũng không phải là kế sách lâu dài, vì vậy ta và mẹ con cảm thấy đã đến lúc quay về Bình Thành. Ba đến hỏi ý kiến con, con có đồng ý theo chúng ta về đó hay không?”

“Về việc mẹ của Cố Nguyên” – Ba Tô Dao ngừng lại rồi nói – “Tuy chúng ta ở chung một khu, con cũng có chỗ khó xử của mình, nhưng dù là thế nào thì cũng tốt hơn so với tình cảnh bây giờ. Con nghĩ thế nào?”

“Ba mẹ định bao giờ đi?”

“Vài ngày tới” – Ba Tô Dao thở dài – “Ta và mẹ con ban đầu muốn đưa Tô Thư đi, nhưng nhìn thái độ của ba mẹ Hứa Đông Dương hôm nay, sợ rằng họ cũng muốn ở chơi với cháu vài hôm. Cũng tốt, thời gian họ ở đây không lâu, để Tô Thư ở lại chơi với họ vài hôm cũng là việc nên làm.”

Ba Tô Dao vỗ nhẹ vào tay cô: “Dao Dao, ba có vài câu muốn nói với con.”

“Vâng.:

“Với tình cảnh của con bây giờ, ba mẹ biết rằng con cũng không dễ dàng gì.”

Ba Tô Dao cất giọng ôn hòa: “Cố Nguyên cũng được, Hứa Đông Dương cũng được, ba mẹ không muốn can thiệp vào sự lựa chọn của con, nhưng hi vọng con có thể chọn được người thực sự phù hợp với mình.”

“Dao Dao, bây giờ con không còn là một cô bé hơn hai mươi tuổi, vừa tốt nghiệp đại học nữa, con đã trải qua cuộc hôn nhân với Cố Nguyên hơn sáu năm rồi, dù hữu danh vô thực nhưng về pháp luật, chúng ta vẫn phải công nhận cuộc hôn nhân này, con đã có một đứa con gái năm tuổi, vì vậy ta tin rằng con sẽ xử lý những vấn đề tình cảm một cách có lý trí hơn so với ngày đó.”

“Dù con lựa chọn ai thì với con, cuộc hôn nhân này vẫn là cuộc hôn nhân thứ hai. Nó khác hoàn toàn với cuộc hôn nhân trước, cuộc hôn nhân thứ hai này con cần phải suy nghĩ một cách lý trí và phải xem trọng nó.

“Có lẽ rất nhiều người không nghĩ nhiều khi trải qua cuộc hôn nhân đầu tiên, hiểu biết về khái niệm sống chung tương đối ít. Vì cuộc hôn nhân của con và Cố Nguyên khá đặc thù nên ba không biết con có suy nghĩ như thế nào về hôn nhân và cuộc sống, nhưng thông thường thì người đã trải qua một cuộc sống như vậy sẽ càng hiểu rõ thứ mình cần là gì. Con nên cân nhắc cái được và cái mất rồi đưa ra sự lựa chọn tốt nhất.”

“Ba, con đã làm ba mẹ lo lắng rồi.”

“Còn về việc con bị sảy thai” – Ba Tô Dao lắc đầu – “Ba không tán thành việc con nghe lời mẹ con, giấu Cố Nguyên. Con và Cố Nguyên phải đối mặt với biết bao vấn đề, rơi vào hoàn cảnh này là vì trong cuộc sống hôn nhân của các con, những sự việc trong quá khứ đã trở thành hiểm họa tiềm ẩn.”

“Ba muốn nói với con, chân thành thẳng thắn là điều kiện tối thiểu phải có để có thể duy trì một cuộc hôn nhân êm ấm, lâu dài. Nhưng vì con người thường có tính ích kỷ, thẳng thắn chân thật lại trở thành một sự lý tưởng mà trong cuộc sống rất khó có thể đạt được. Khi Cố Nguyên và con cố gắng vì điều đó thì con càng không nên giữ lại hiểm họa tiềm ẩn đó trong tình cảnh này. Không phải ba muốn con bây giờ chạy tới nói Cố Nguyên, rằng có một đứa con của nó nhưng con không thể giữ được. Con nên chọn thời điểm thích hợp nói cho nó biết,

nếu các con thực sự muốn sống bên nhau.”

Ba đi rồi, Tô Dao ngồi trong phòng nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng cô quyết định làm theo suy nghĩ thực trong lòng, gọi điện cho Cố Nguyên.

Từng hồi chuông chờ của điện thoại vọng lại, Tô Dao cảm thấy tim mình hình như cũng nhói đau theo từng hồi chuông.

Cuối cùng điện thoại cũng đã thông, giọng Cố Nguyên uể oải vọng lại từ đầu d: “A lô.”

“Anh ngủ rồi sao?” – Tô Dao ngẩng đầu nhìn đồng hồ, bây giờ đã rất muộn rồi, thời gian này mà gọi điện cho anh không biết anh có giận hay không.

“... Dao Dao!”

Cố Nguyên như ngồi hẫng dậy, giọng chột tỉnh táo hơn rất nhiều.

Qua điện thoại, Tô Dao nghe thấy vắng vắng tiếng xe hơi, không khỏi thắc mắc: “Là em, anh không ở nhà sao?”

“Ừm, anh ra ngoài hít thở chút.”

Cố Nguyên nhắm mắt lại rồi day day trán. Anh lái xe tới cạnh hồ, bất giác ngủ lúc nào không hay. Cố Nguyên nhìn đồng hồ, giờ đã khá muộn.

“Cố Nguyên...”

Tô Dao ngập ngừng: “Em... nhớ anh.”

Cố Nguyên khẽ dừng lại. Giọng nói của cô nhẹ nhàng vọng lại từ điện thoại, xoa dịu trái tim đau đớn của anh.

“Ừm.”

“Anh bây giờ đang ở đâu?”

Cố Nguyên đưa mắt nhìn ra bên ngoài: “Cạnh hồ, lái xe tới đây anh ngủ quên mất”. Anh dừng lại phút chốc: “Tô Thư ngủ rồi à em?”

“Con bé ngủ rồi, ngủ bên chỗ bố mẹ em.”

“Em đợi anh, một lúc nữa anh sẽ qua.”

Cố Nguyên nói rồi cúp điện thoại, không muốn nghĩ quá nhiều, anh nổ máy, vội vã lái xe tới khách sạn.

Khi mở cửa nhìn người đàn ông trước mặt, đột nhiên Tô Dao cảm thấy xấu hổ.

Muộn thế này anh tới tìm cô, tự nhiên cô hiểu là anh có ý gì.

Huống hồ anh luôn mê mẩn thân thể của cô.

Cố Nguyên bước lên một bước, đóng cửa lại, rồi ôm lấy Tô Dao.

Hai người như đôi tình nhân lần đầu nếm trái ngọt, quấn quýt lấy nhau.

Có rất nhiều cặp tình nhân hoặc đôi vợ chồng sau khi cãi nhau gay gắt thường dùng sex để làm hòa, Tô Dao và Cố Nguyên cũng không ngoại lệ.

Cô nằm trong lòng anh luôn tưởng và an toàn, còn anh thì lấy niềm tin cho mình qua việc chiếm hữu cô. Hai người không hẹn mà cùng lùi một bước, họ không nhắc tới cuộc cãi vã trước đây. Tô Dao tạm thời không nghĩ tới áp lực trong gia đình Cố Nguyên và sự thay đổi thái độ của anh đối

với cô, còn Cố Nguyên cũng không nghĩ tới việc Hứa Đông Dương là rào cản giữa anh và cô.

Ngày hôm sau hai người đang ôm nhau ngủ thì bị tiếng điện thoại của Hứa Đông Dương làm cho tỉnh giấc.

Tình dục có thể làm giảm bớt vấn đề nhưng không thể giải quyết vấn đề. Hai người càng không thể không đối diện với những mâu thuẫn và trở ngại trong cuộc sống của họ, dường như những việc xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mơ đẹp.

Tô Dao đưa mắt nhìn màn hình điện thoại rồi ấn phím từ chối.

Cô vừa mới làm lành với Cố Nguyên, cô không muốn anh bận tâm vì cuộc điện thoại này, huống hồ cô vẫn chưa nói cho anh biết việc cha mẹ của Hứa Đông Dương. Tiếc là hành động này của cô lại lọt vào mắt Cố Nguyên, nhưng anh không suy nghĩ như cô.

Bắt đầu từ khi nào Tô Dao sợ nghe điện thoại của Hứa Đông Dương trước mặt anh?

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên thì thấy ánh mắt ưu tư của anh.

Tô Dao lẩn tránh ánh mắt anh, đứng dậy, cô rất sợ phải tranh cãi với Cố Nguyên vì Hứa Đông Dương: “Mình ngủ đến tận giờ này.”

Cố Nguyên cúi đầu, Tô Dao như thế này khiến cho cảm giác không tin tưởng ở anh càng lúc càng lớn.

Cố Nguyên không nói gì, đứng dậy mặc quần áo: “Bây giờ anh về nhà đưa mẹ anh về Bình Thành.”

Cố Nguyên mặc áo khoác rồi cầm chìa khóa nhà đưa cho Tô Dao. Hôm qua khi ba mẹ Tô Dao bỏ đi, cô đã để lại chùm chìa khóa này ở bàn trong phòng khách trước mặt ba mẹ Cố Nguyên, thể hiện sự chấm dứt quan hệ với căn hộ của anh.

Tô Dao chần chừ chốc lát.

Cố Nguyên kéo tay cô, đặt chùm chìa khóa vào: “Việc của mẹ anh, em hãy thay anh xin lỗi ba mẹ em. Mọi người về nhà ở đi, đừng ở ngoài khách sạn nữa.”

Đừng tạo cơ hội cho người khác gần gũi em.

Câu nói này Cố Nguyên vừa định thốt ra nhưng anh đã kịp dừng lại. Cũng giống Tô Dao, anh không muốn xảy ra những chuyện không vui giữa anh và Tô Dao ngay vào buổi sáng sớm như thế này sau khi đã qua đêm ân ái.

Cố Nguyên đưa tay vuốt tóc Tô Dao: “Chút nữa em khuyên ba mẹ về nhà. Anh đến Bình Thành rồi sẽ liên lạc với em.”

“Cố Nguyên...”

Cố Nguyên dừng bước, kéo Tô Dao lại, hôn vào trán cô, ôm chặt cô rồi mới quay người rời đi.

Cố Nguyên vừa đi không lâu thì điện thoại của lại gọi đến.

Mẹ Hứa Đông Dương muốn đưa Tô Thư ra ngoài, mua cho cô bé ít đồ.

Mẹ Hứa Đông Dương rất yêu cháu nội. Sự xuất hiện của Tô Thư tuy khiến bà có chút ngạc nhiên nhưng đã làm thỏa mãn ước nguyện muốn có cháu ẵm bồng bao lâu nay của bà. Tình yêu của bà dành cho cháu thường là yêu chiều quá mức, huống hồ tuy biết cô bé không phải chịu khổ khi sống cùng mẹ ruột nhưng bà vẫn tiếc rằng không thể bù đắp những thiệt thòi của Tô Thư trong suốt năm năm qua.

Lần này ba mẹ Tô Dao không đi cùng, ba Hứa Đông Dương đi gặp bạn cũ nên cũng không đi theo, thế là chỉ có Hứa Đông

Dương, mẹ anh, Tô Dao và Tô Thư đi tới

dãy phố thương mại tập nập phồn hoa nhất

Nam Thành.

Trẻ con luôn muốn ra ngoài chơi, đi theo mẹ thì cảm thấy rất an toàn, huống hồ lại có thêm ba Hứa rất tốt với mình và một bà nội vô cùng yêu mến mình. Mẹ Hứa Đông Dương chỉ muốn Tô Thư trở thành một thiên thần nhỏ nên shop quần áo trẻ em nào bà cũng vào rồi mua theo ý thích của Tô Thư.

Tuy mẹ Hứa Đông Dương là bà nội ruột của Tô Thư nhưng Tô Dao vẫn cảm thấy như vậy có gì không ổn. Con còn bé như vậy, vẫn chưa hiểu thế nào là thị phi, thế nào là tiền bạc, mẹ anh đã chiều chuộng nó như vậy, một khi để nó thành quen thì không phải là một việc tốt. Thế nhưng cô thấy bà bế cháu thử quần áo một cách vui vẻ như vậy thì lại khó nói.

“Cháu nội bà thật là xinh.”

Nhân viên bán hàng của shop quần áo trẻ em mỉm cười, nhìn Tô Dao và Hứa Đông

Dương đứng bên cạnh: “Ồ, con trai và con

dâu bà đẹp như vậy, chẳng trách cháu nội

không giống như một thiên thần bé nhỏ

Lời khen của cô bán hàng khiến bà vô cùng sung sướng. Tô Dao cảm thấy có chút ngượng ngùng, khi mẹ Hứa Đông Dương dắt Tô Thư chọn giày thì cô đi ra ngoài, ngồi xuống dãy ghế dọc hành lang của khu mua sắm.

“Em mệt rồi à?” Anh cúi đầu nhìn cô.

Tô Dao lắc đầu, quay sang một bên, không trả lời. Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao hồi lâu rồi đưa tay nắm tay cô, đặt tay cô lên đùi mình.

“Dao Dao, mẹ anh rất thích Tô Thư.” “Vâng.”

“Nếu chúng ta có thể quay về bên nhau...”

Hứa Đông Dương khẽ dừng lại, ánh mắt của anh nhìn qua cô về phía trước. Tô Dao

tò mò quay đầu lại, cô vội rút tay ra khỏi

tay Hứa Đông Dương, đứng dậy, Cố

Nguyên không biết đã đứng ở đó từ lúc

nào, đang nhìn họ.

Cố Nguyên không nói một lời nào, quay đầu bỏ đi.

Tô Dao đuổi theo anh thì bị Hứa Đông

Dương giữ chặt lại: “Dao Dao!”

Tô Dao quay đầu nhìn Hứa Đông Dương, rồi từ từ nhưng kiên quyết rút tay mình ra khỏi tay anh: “Em xin lỗi.”

Cô đuổi theo Cố Nguyên.

32. Chương 30

Chương 30: Anh sẽ luôn ủng hộ em

“Cố Nguyên, Cố Nguyên.”

Tô Dao đuổi tới bãi đậu xe, tay cô nắm lấy tay anh. Cố Nguyên vẫn đứng xoay lưng về phía cô, không quay đầu nhìn lại.

“Cố Nguyên...”

“Dao Dao, anh đã nói với em rồi.”

Cố Nguyên lên tiếng, nhưng vẫn không quay đầu lại: “Em đang dùng niềm tin của anh dành cho em để đánh cược sự quan trọng của em trong lòng anh.”

“Chuyện ba mẹ Hứa Đông Dương tới, em vốn định nói với anh nhưng sáng hôm nay em thực sự không muốn cãi nhau với anh như hôm qua, nên định sẽ nói cho anh vào một thời điểm khác.”

“Tô Dao.” Cổ Nguyên cắt ngang lời cô, quay đầu lại, nhìn cô lạnh lùng: “Thực sự em không biết anh bận tâm và tức giận vì điều gì, em cũng không biết rốt cục mình đã sai ở đâu, em cũng không biết những việc mà em đã làm khiến anh tổn thương nhiều như thế nào.”

Cổ Nguyên khoát mạnh tay, lạnh lùng nhìn Tô Dao rồi khu mua sắm.

Sáng nay anh nói về Bình Thành là cố ý thăm dò ý tứ của Tô Dao, anh muốn biết khi

Tô Dao biết mình không ở lại đây thì sẽ xử

lý như thế nào với Hứa Đông Dương.

Anh không đi xa. Cuộc điện thoại đó anh đoán là Hứa Đông Dương gọi cho cô, anh muốn xem thái độ của Tô Dao.

Sau đêm hôm qua anh tin rằng Tô Dao đối với anh vẫn là tâm lý lưu luyến, anh hi vọng Tô Dao có thể có thái độ rõ ràng, nhưng anh lại một lần nữa thêm thất vọng.

Anh nhìn thấy Tô Dao và Hứa Đông Dương đưa Tô Thư ra ngoài cùng với mẹ Hứa Đông Dương.

Anh nhìn thấy gia đình ba thế hệ vui vẻ quây quần.

Anh nhìn thấy Hứa Đông Dương nắm tay

Tô Dao, muốn cô quay về bên anh.

Cổ Nguyên đạp mạnh phanh xe rồi đâm mạnh vào tấm kính xe.

Trong lòng anh ngập tràn nỗi thất vọng.

Tô Dao vẫn đứng ở bãi đỗ xe, Hứa Đông

Dương lúc này đã đuổi tới.

Hứa Đông Dương nhìn theo hướng Cổ Nguyên lái xe đi khỏi, anh bước tới bên Tô Dao: “... Lên đi, ở đây không an toàn.”

Rõ ràng là hai người yêu nhau, muốn ở bên nhau, sao lại khó khăn đến vậy?

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Hứa Đông Dương: “Xin lỗi Đông Dương, tâm trạng em bây giờ không tốt lắm, em muốn về khách sạn trước.”

Hứa Đông Dương trầm ngâm một lúc nhưng cũng không ép buộc Tô Dao: “Tô Thư có thể ở lại đây với mẹ anh một lúc được không?”. Anh nói thêm: “Buổi tối anh lái xe đưa Tô Thư về.”

“Vâng.”

Tô Dao nói rồi quay người đi thì bị Hứa Đông Dương đưa tay kéo lại: “Đợi một lát, anh gọi điện cho mẹ, để mẹ đưa Tô Thư đi

chơi, anh lái xe đưa em về.”

Ba mẹ Tô Dao thấy sắc mặt Tô Dao không vui, lại về một mình thì cảm thấy vô cùng thắc mắc, hỏi gì cô cũng không nói, chỉ nói là đau đầu, muốn về phòng mình.

Tô Dao nhào lên giường, vùi đầu vào gối.

Hôm qua họ còn thân mật như vậy, không rời nhau, vậy mà hôm nay sao lại làm tổn thương nhau như thế này?

Muốn nói rõ suy nghĩ của mình với người ta sao lại khó như vậy? Lẽ nào không cùng máu thịt, không cùng làn da thì những suy nghĩ muốn truyền đạt lại có thể sai lệch đến vậy sao

Cổ Nguyên nói cô không biết anh vì điều gì mà tức giận, cô không ý thức được rằng cô đã làm gì khiến anh bị tổn thương nhiều đến vậy. Trong tình cảnh này tại sao anh không thể thông cảm cho cô một chút? Anh có thấy sự khó xử của cô không? Tại sao

anh chỉ nghĩ tới chuyện anh bị tổn thương
như thế nào mà không hiểu cô phải chịu
những áp lực thậm chí còn nặng nề hơn
anh?

Ba Tô Dao không yên tâm khi thấy Tô Dao đầy tâm trạng như vậy nên theo vào phòng cô.

“Dao Dao.”

Nghe thấy tiếng ba, Tô Dao ngồi dậy, lau vội những giọt nước mắt đang lăn dài trên má: “Vâng.”

Ba Tô Dao đẩy cửa bước vào, nhìn Tô Dao, không hỏi tại sao cô khóc, ông đi thẳng tới ngồi bên cạnh Tô Dao.

“Hôm nay ba Cố Nguyên điện thoại cho chúng ta.”

“Vâng.”

“Ông ấy thay mặt mẹ Cố Nguyên xin lỗi chúng ta. Mẹ Cố Nguyên là người vô cùng cố chấp. Hơn nữa, đối với việc của con, bà

ấy cứ quả quyết cho rằng mình vì muốn tốt
cho Cố Nguyên.”

Ba Tô Dao nhìn thái độ của Tô Dao: “Ba Cố Nguyên nói hôm nay ông ấy đưa mẹ Cố Nguyên về Bình Thành, ông ấy mời ba mẹ, con và Tô Thư về ở chỗ Cố Nguyên. Ba muốn hỏi con, con có suy nghĩ gì không?”

Tô Dao

Ba Tô Dao nhìn cô hồi lâu rồi đột nhiên lên tiếng: “Dao Dao, tối qua Cố Nguyên ngủ đêm ở đây đúng không?”

Tô Dao ngẩn người, rồi mặt bắt đầu đỏ bừng lên, cô cúi đầu gật khề.

“Ba Cố Nguyên nói tối qua nó không về nên ta đoán là nó ở lại đây.” – Ba Tô Dao nhìn Tô Dao – “Như vậy là trong lòng con đã đưa ra quyết định rồi, con vẫn quyết định sống bên Cố Nguyên?”

Tô Dao nhớ lại cuộc cãi vã với Cố

Nguyên lúc trước, trong lòng bỗng cảm thấy
đau nhói, nhưng cô vẫn gật đầu.

“Nếu như vậy ba cho con một lời khuyên” Ba Tô Dao nhìn con gái mình: “Dao Dao,
ưu điểm lớn nhất của con là con nhân hậu,
rất hiểu tâm ý người khác, luôn lo lắng suy
nghĩ cho người khác. Thế nhưng ưu điểm
này có lúc lại trở thành nhược điểm của
con, đó chính là cả nể, nhu nhược.”

“Con hôm nay rơi vào tình cảnh này nếu con đã hạ quyết tâm lựa chọn một người thì phải từ chối dứt khoát người còn lại, đừng để cho người ta có những hi vọng ảo tưởng.”

“Trong lòng con có lẽ nghĩ tới Hứa Đông Dương là cha ruột của Tô Thư, nên không muốn quá gay gắt với nó, thế nhưng các con lại phải đối diện với vấn đề tình cảm. Khi xử lý sự việc này điều cần kị là ào ào cho qua. Hứa Đông Dương nói ngày trước khi con sống cùng với nó, con vô cùng chán ghét cái thái độ mềm mỏng của nó đối với những người con gái khác khi đó, điều

đó khiến cho con không thể nào chịu được.

Vậy sao sau một thời gian, ở hoàn cảnh và góc độ khác con lại dùng một hành hương tự như vậy để làm tổn thương Cố Nguyên?”

Tô Dao như chợt tỉnh khỏi cơn mê muội, cô bàng hoàng hiểu ra tất cả.

“Con là người trong cuộc nên không nhìn rõ, nhưng đừng trách ba nhiều chuyện.”

Ba Tô Dao nhìn thần sắc con gái thì biết là cô đã hiểu thấu một số chuyện: “Hai người chung sống với nhau điều quan trọng nhất là sự thành khẩn, tin tưởng, nhẫn nhịn và hiểu biết. Ba muốn con hiểu rằng, con cần phải biết mình phải xử lý tình cảnh này như thế nào.”

Ba Tô Dao đứng dậy vỗ nhẹ vào vai cô: “Nói một câu cuối cùng, ba Cố Nguyên nói nếu có thể thì con gọi điện cho ông ấy, ông ấy có vài lời muốn nói với con.”

Tô Dao đáp lại: “... Ba, con cảm ơn ba.”

Ba Tô Dao mỉm cười đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai cô rồi ra khỏi phòng.

Tô Dao gọi điện cho ba Cố Nguyên.

Giọng ba Cố Nguyên ở đầu dây bên kia vang lên, kèm theo những âm thanh vô cùng ồn ào: “Dao Dao!”

“Vâng... ba.” Tô Dao do dự hồi lâu nhưng rồi vẫn không thay đổi cách xưng hô.

“Con vẫn còn chịu gọi ta một tiếng “ba”

thì ta yên tâm

Ba Cố Nguyên thở dài: “Mẹ Cố Nguyên tính khí độc đoán, lần này gây ra chuyện thế này ta cũng không ngăn nổi, khiến cho con khó xử, khiến ba mẹ con tủi thân.”

“Ba, ba đừng nói nữa...”

“Tâm ý của Cố Nguyên với con ta thấy rõ. Ta hi vọng con có thể bình tĩnh ngồi nói chuyện với nó. Mẹ Cố Nguyên thì hôm nay ta đã đưa về Bình Thành rồi. Lúc trước Cố Nguyên về nhà và có nói rõ quyết tâm với mẹ nó, nó nói rằng dù thế nào thì nó cũng ở bên cạnh con, khiến mẹ nó vô cùng tức giận.”

Ba Cố Nguyên cười gượng gạo: “Tô Dao, Cố Nguyên đã kiên quyết như vậy ta cũng không muốn chia tách hai con. Nói ra thì khi xưa hai con kết hôn giả ta cũng có một phần trách nhiệm, nếu lúc đó ta có thể hiểu và động viên Cố Nguyên hơn thì cũng không làm cho các con phải rơi vào tình cảnh khó xử ngày hôm nay.”

“Con về nhà thăm Cố Nguyên đi. Ba không biết giữa hai đứa lại xảy ra chuyện gì, tâm trạng của Cố Nguyên lúc này rất tệ, ba lo nó lái xe ra ngoài với tâm trạng này thì rất dễ xảy ra chuyện.. Coi như là con giúp ba để ba yên tâm có được không?”

“... Vâng ạ.”

“Còn nữa” – Ba Cố Nguyên dừng lại – “Mọi người đừng ở khách sạn nữa. Mẹ Cố Nguyên không hiểu chuyện, trong lời nói đã xúc phạm tới ba mẹ con, con hãy thay ta

xin lỗi họ rồi chuyển về đó đi. Đợi một thời

gian nữa, tâm trạng mẹ Cố Nguyên bình

tĩnh, không kích động như bây giờ, ta hi

vọng các con quay về Bình Thành nhận lỗi

với bà ấy. Tuy sự việc có quá đáng một chút, nhưng ở vào cương vị bà ấy thì cũng là muốn tốt cho Cố Nguyên. Bây giờ con cũng là mẹ rồi, cũng nên hiểu cho tấm lòng của những người làm

“Vâng ạ.”

“Cố Nguyên rất chung thủy và sống tình cảm, ba hi vọng các con hãy biết trân trọng nhau.”

Ba Cố Nguyên thở dài: “Đừng cãi nhau, hai bên nhường nhau đi. Cãi nhau sẽ làm tổn thương tình cảm. Tính khí của mẹ Cố Nguyên như vậy, mấy chục năm nay ta đều nhường bà ấy là vì không muốn làm tổn thương nhau. Thế này đi, ba phải lên xe, chút nữa mẹ Cố Nguyên không thấy ta, bà ấy lại lo lắng.”

“Vâng ạ.”

Tô Dao cúp điện thoại, cúi đầu suy tư đi đi lại lại trong phòng.

Có thể đúng như ba nói, vì cô là người trong cuộc, vì tính cách của cô nên có rất nhiều việc cô làm mà không nghĩ sẽ gây ảnh hưởng như thế nào tới anh.

Cũng như lời Cố Nguyên nói, cô không biết những việc cô làm đã làm anh tổn thương như thế nào.

Anh cho rằng cô nên hiểu điều này.

Tô Dao không thể ngồi lâu thêm nữa, cứ nghĩ tới Cố Nguyên bị cô làm tổn thương hết lần này tới lần khác vì những điều này thì trái tim cô như bị một bàn tay vô hình bóp thắt lại.

Cô vội vàng nói với ba vài câu rồi lấy áo, đi ra ngoài, tìm Cố Nguyên.

Tô Dao đột nhiên nhận ra, sau khi cãi nhau với Cố Nguyên, cô cứ luôn mong ngóng được gặp lại anh, nghe anh nói rồi

được anh ôm chặt, cô muốn xin lỗi anh,

muốn nói là áp lực mà hai người chịu đựng

quá lớn nên cô mới nói những lời thiếu suy

nghĩ...

Sau khi cãi nhau cô luôn muốn gần gũi anh, nhưng cô luôn muốn anh lùi một bước. Cô không thể thành khẩn nói lên những suy nghĩ thực sự trong lòng mình, thế là hiểu lầm càng trở nên sâu sắc.

Tô Dao vẫn chưa kịp nghĩ xem mình sẽ nói gì thì đã tới nhà Cố Nguyên.

Cố Nguyên mở cửa, nhìn thấy Tô Dao, anh đứng sững lại.

Nếu đã không nghĩ được mình sẽ nói như thế nào thì dùng hành động trực tiếp để diễn đạt suy nghĩ thực của mình.

Tô Dao bước lên một bước, chủ động ôm chặt lấy Cố Nguyên.

Anh đứng ở đó không nhúc nhích, không biết là bao lâu sau khi cô cảm thấy những

phút xúc động khi nãy dần lắng xuống, anh

đưa tay lên ôm chặt lấy cô.

Đây là lần đầu tiên Dao Dao của anh chủ động ôm lấy anh.

“Em xin lỗi.”

Tô Dao dụi đầu vào ngực anh, lên tiếng: “Em biết là anh không muốn nghe lời điều này, nhưng em vẫn muốn xin lỗi anh. Em không nên có thái độ nửa vời như vậy trong chuyện tình cảm với anh và Hứa Đông Dương,

em không nên cho anh ta ảo tưởng là vẫn còn cơ hội, không nên để cho anh ta mặc nhiên xông vào cuộc sống của em, em xin lỗi.”

Cố Nguyên ngăn lại những lời Tô Dao sắp nói.

Đàn ông khi chung sống với người mình yêu thì dù có bao dung đến đâu đi nữa, anh ta vẫn là một người đàn ông. Anh muốn độc chiếm cô. Những loài động vật trong thế giới của chúng còn biết tranh giành để lựa

chọn bạn tình, có khi còn phải trả giá bằng

tình mạng. Thế giới tình cảm của con người

cũng là một cuộc chiến âm thầm, không

được phép xuất hiện người thứ ba.

Tô Dao chủ động nói với anh về việc này khiến Cố Nguyên lấy lại niềm tin đối với tình cảm của mình, nhưng trong lòng anh vẫn còn một khúc mắc chưa thể tháo gỡ.

Nên cho cô ấy một thời gian, anh đã từng nói rằng phải bước cùng cô trên chặng đường tình cảm. Chỉ cần cô muốn cùng anh cố gắng thì anh tình nguyện bước chậm lại để song hành cùng cô.

Có lẽ Tô Dao không phải là hoàn toàn không để ý đến anh, có lẽ cô vẫn chưa nhìn rõ tình cảm cô dành cho anh nên mới không dám hứa với anh.

Dù thế nào đi nữa, cô đã lựa chọn anh, như vậy là quá đủ rồi.

Tô Dao quay trở về nhà Cố Nguyên ở

Nam Thành sau khi ba mẹ anh rời đi, ba mẹ

Tô Dao cũng quay trở về Bình Thành.

Bất luận có phải là hiểu lầm hay không nhưng mẹ Cố Nguyên đã từng nói như vậy nên ba mẹ Tô Dao không thể tiếp tục lại chỗ Cố Nguyên nữa, huống hồ hai người cũng quyết định là sẽ về Bình Thành trong mấy ngày này.

Cố Nguyên do dự không biết có nên nói cho Tô Dao về việc tái hôn để tranh quyền nuôi dưỡng Tô Thư hay không. Trong tình cảnh này mà đưa ra đề xuất ấy thì có lẽ là trái với chủ ý của anh, ít nhiều cũng mang tính ép buộc.

Anh không biết Tô Dao sẽ nghĩ như thế nào về việc này, vì vậy anh đành tìm cơ hội cùng Tô Dao thảo luận về việc của Tô Thư, xem cô giải quyết thế nào rồi tính tiếp.

“Cố Nguyên.”

Tô Dao nắm tay Cố Nguyên: “Suy nghĩ của em và ba mẹ là nếu có thể thì giải quyết êm xuôi với Hứa Đông Dương ở

ngoài toà án, chứ không nên đưa nhau ra

toà.”

Cố Nguyên nhìn Tô Dao đang ngồi bên cạnh mình: “Anh ta có chịu nhượng bộ không?”

Tô Dao hít một hơi, lắc đầu: “Bây giờ em vẫn chưa biết.”

“Thế em định thuyết phục anh ta như thế nào?”

Cố Nguyên ôm lấy vai Tô Dao, cúi xuống lặng lẽ nhìn cô.

Cố Nguyên hơi chau mày. Chỉ thấy Tô Dao suy nghĩ về Hứa Đông Dương, anh cũng cảm thấy sự tức giận đang bùng lên trong lồng ngực

Sự việc này không biết từ lúc nào đã trở thành một tiếng sét trong lòng anh.

Cố Nguyên buông Tô Dao ra, hít sâu, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình. Tô Dao không nhận ra sự khác lạ trong anh: “Dù thế

nào đi nữa, mấy ngày này ba mẹ anh ấy

muốn chơi với Tô Thư, em định sẽ nhân cơ

hội này tìm anh ấy nói chuyện.”

Cố Nguyên nắm chặt tay lại, sự dố kỵ trong lòng khiến mặt anh sầm xuống. Anh cố gắng kiềm chế không nói gì, việc tái hôn anh cũng không nói.

“Anh giận à?”

Tô Dao ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của

Cố Nguyên, cô khẽ ngẩn người.

“Không có.”

Cố Nguyên vỗ nhẹ vào tay cô: “Em cố gắng thuyết phục anh ta xem sao.”

Hứa Đông Dương tới khách sạn tìm Tô Dao thì thấy đã trả phòng, anh điện thoại mới biết cô đã trở về nơi đó. Lòng anh bỗng chùng xuống nhưng không chút biểu lộ gì, anh viện cớ mẹ mình để hẹn gặp cô.

Tô Dao đang nghĩ sẽ cùng nói chuyện về việc kiện cáo với Hứa Đông Dương nên

không nghĩ nhiều, bèn nhận lời anh. Hai

người hẹn gặp nhau ở cổng nhà hàng ăn

nhANH.

Sau khi hai bên gặp nhau, ba mẹ Hứa Đông Dương vội đón lấy Tô Thư, mua cho cô bé kem, rồi lại mua hamburger mà Tô Thư thích ăn, ăn xong lại đưa khu vui chơi trong nhà hàng chơi.

Hứa Đông Dương và Tô Dao tìm một chỗ cạnh cửa sổ, ngồi xuống.

Hứa Đông Dương nhìn Tô Dao rồi đẩy tập tài liệu tới trước mặt cô.

“Cái gì?”

Tô Dao nghi hoặc ngẩng đầu lên, Hứa Đông Dương cười cười: “Đây là sự bảo đảm mà anh dành cho em và con.”

Tô Dao không hiểu, cầm tập tài liệu lên, mở ra xem, sắc mặt thay đổi rất phức tạp.

“Là căn hộ lần trước anh định để mọi người tới ở” –Hứa Đông Dương lặng lẽ nhìn

Tô Dao – “Từ lúc biết Tô Thư là con anh,

anh đã làm thủ tục sang tên, bây giờ căn hộ

đó mang tên Tô Thư. Em là mẹ nó, anh

cũng thừa nhận quyền đại diện của em.”

Ngoài ra còn một bản di chúc đã công chứng, bên ngoài ghi rõ: nếu quyền nuôi dưỡng Tô Thư thay đổi, chuyển sang cho Hứa Đông Dương thì bất luận sau này dù anh có người con khác hay không thì toàn bộ tài sản của anh đều do một mình Tô Thư thừa kế.

“Anh chỉ có thể làm được như thế này thôi, hi vọng em có thể hiểu rõ suy nghĩ của anh bây giờ. Anh rất muốn gia đình chúng ta sum họp. Anh đã không ở bên hai mẹ con rất lâu rồi, nhưng anh không muốn gia đình chúng ta chia lìa mãi vì những sai lầm của anh trước đây.”

Tay Tô Dao từ từ nắm chặt lại. Cô không biết trong tình cảnh này mình có thể khuyên Hứa Đông Dương như thế nào để anh từ bỏ, không tranh quyền nuôi dưỡng con với cô.

Tô Dao và Tô Thư chơi một ngày ở ngoài, khi về nhà cũng đã hơn chín giờ tối. Hứa Đông Dương lái xe đưa hai mẹ con về nhà, khi xuống xe, mẹ anh vẫn lưu luyến không muốn rời. Tô Dao bế Tô Thư chào ông bà nội rồi quay người đi lên nhà.

Hứa Đông Dương cứ kiên quyết như vậy nên tập tài liệu đó được đặt trong túi Tô Dao khi cô trở về nhà. Tô Dao giống như mang theo mình một hòn đá tảng, vô cùng lo lắng.

Cố Nguyên ngồi ở trong phòng khách chờ Tô Dao, nhìn thấy cô về thì đặt chiếc điều khiển trong tay xuống. Tô Thư gọi ba rồi ào vào lòng anh, anh cúi xuống bế cô bé lên: “Hôm nay con đi chơi có vui không?”

“Vui ạ.”

Tô Thư thơm Cố Nguyên: “Ba Hứa mua cho con hamberger, kem, còn cả đồ chơi nữa. Con lấy ba xem nha.”

Tô Thư nói rồi quay người, muốn ra khỏi

vòng tay Cố Nguyên, Cố Nguyên ôm lấy cô

bé, thơm vào má: “Tô Thư, con thích ba

hay thích ba Hứa?”

“Thích ba.” Tô Thư trả lời không do dự. Ánh mắt Cố Nguyên lúc này mới giãn ra,

anh buông cô bé xuống, vỗ nhẹ vào mông

Tô Thư: “Đi nào, con ra để mẹ tắm cho rồi

ngoan lên giường đi ngủ.”

Tô Thư lưu luyến quay lại nhìn đồ chơi Tô Dao đang cầm trong tay nhưng không dám cãi lời ba, ngoan ngoãn đi vào nhà tắm.

Tô Dao trong lòng hiểu rõ ý tứ câu hỏi của Cố Nguyên, nhưng cô cũng không thể hiện ra ngoài nét mặt, cô đặt đồ chơi xuống rồi đi theo con vào nhà vệ sinh.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Cố Nguyên, anh cầm con búp bê mà Hứa Đông Dương mua cho Tô Thư lên xem, sau đó dời ánh mắt sang chiếc túi xách của Tô

Dao.

Anh quay đầu nhìn về phía nhà vệ sinh, tiếng nước chảy trong đó vọng lại, Tô Dao đang tắm cho con.

Anh biết mình không nên làm thế, nhưng cảm giác không tin tưởng khiến anh đưa tay mở túi xách của Tô Dao.

Anh cầm lấy chiếc điện thoại của Tô Dao nhìn lướt qua một lượt, những tin nhắn mà Hứa Đông Dương gửi đến chỉ là vài dòng nói chuyện, toàn là hẹn gặp cô, không nói gì khác.

Rồi ánh mắt của anh dừng vào tập tài liệu trong túi xách của cô.

Khi Tô Dao và con ra đến nơi thì Cố Nguyên đã rời khỏi phòng khách. Tô Dao bế Tô Thư vào phòng rồi đặt cô bé lên giường, sau đó quay người cầm túi xách của mình, do dự đứng trước cửa phòng khá lâu rồi cuối cùng đẩy cửa đi vào.

Cố Nguyên ngồi dựa vào đầu giường

đọc sách, mặt không chút biểu cảm.

“Cố Nguyên, em có chuyện muốn nói với anh.”

Tô Dao ngồi xuống bên giường, rút cuốn tạp chí trong tay Cố Nguyên ra, nhìn anh: “Hôm nay em vốn định khuyên Hứa Đông Dương từ bỏ việc tranh quyền nuôi dưỡng, kết cục là anh ấy đưa cho em cái này. Em xem rồi nên không có cách nào nói với anh ấy điều đó” – Tô Dao rút tập tài liệu trong túi xách ra – “Hứa với em, xem rồi đừng tức giận. Em thật sự cảm thấy rất khó xử, không biết nên làm thế nào.”

Ánh mắt của Cố Nguyên dừng lại trên tập tài liệu Tô Dao đưa cho anh, anh từ từ ngẩng đầu nhìn lên.

Cô đang nhìn anh, toàn tâm toàn ý tin tưởng anh.

Cố Nguyên nắm chặt tay Tô Dao.

Ban đầu anh tưởng Tô Dao sẽ giấu anh chuyện này, thậm chí anh còn tưởng tượng rằng khi Hứa Đông Dương hi sinh nhiều như vậy, Tô Dao sẽ động lòng. Anh cứ đoán mãi không biết Tô Dao và Hứa Đông Dương thảo luận gì trong nhà hàng, cô sẽ viện cớ gì và dùng lời nói dối nào để lừa anh.

Nhưng cô ngồi trước mặt anh, thành thực đưa cho anh tập tài liệu đó.

Cố Nguyên đưa tay ra đón lấy rồi ôm Tô

Dao vào lòng.

Từ lúc này anh mới thực sự thoát khỏi lời nguyên đồ kị đó của Hứa Đông Dương.

Từ lúc anh hỏi Tô Dao rằng cô có yêu anh không và không nhận được câu trả lời của cô, anh lúc nào cũng có tâm trạng thất vọng xen lẫn nghi hoặc đối với mình và đối với cô. Anh luôn nhớ rõ lần đó ở siêu thị, khi nhớ tới Hứa Đông Dương, trên gương mặt Tô Dao hiện lên sự đau thương cùng cực. Trước đây anh luôn cho rằng Tô Dao

dành nhiều tâm sức như vậy để giữ con lại là vì tình cảm sâu đậm với người đàn ông đó.

Đây là một cảm giác không an toàn. Từ trước tới nay đều là do anh theo đuổi Tô Dao, ép cô không thể không ở bên cạnh anh. Trong tận sâu tâm hồn mình anh luôn có cảm giác lo sợ, lo sợ một ngày nào đó Tô Dao sẽ rời bỏ anh.

Cũng vì thế mà anh đã rơi vào một thế giới ngờ vực.

Càng để ý anh càng làm tổn thương cô. Đột nhiên anh hiểu rõ, dù trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì thì đều đã qua, anh mới là hiện tại của Tô Dao, là sự lựa chọn của cô. Cô hoàn toàn tin anh, dựa vào anh, tại sao anh còn đồ kị với một Hứa Đông Dương đã bị cô vứt bỏ!

“Dao Dao, chúng ta tái hôn đi.”

Cố Nguyên nhìn vào mắt Tô Dao lên tiếng.

Tô Dao sống người. Khi đó cô cố gắng lấy sổ hộ khẩu và hồ sơ của mình từ tay Hứa Đông Dương là vì muốn tái hôn với Cố Nguyên, nhưng sau đó xảy ra biết bao nhiêu chuyện nên việc này cứ bị lùi lại. Tô Dao không ngờ hôm nay anh lại đột nhiên nhắc tới việc này.

“Nếu em đồng ý, sáng mai chúng ta tới cục Dân chính làm thủ tục.”

Cố Nguyên nói tiếp: “Anh đã định nói với em, thực ra trong việc này chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, anh đã đi sai, anh đã đứng ở phía đối lập với em. Bây giờ anh mới hiểu rõ, những việc mà anh làm trong thời gian trước không phải là để giành được em mà là đẩy em vào tay người khác. Cảm ơn em đã còn giữ lời hẹn ước của anh và em, em đã lựa chọn anh.”

“Về việc của Tô Thư, anh nghĩ khi em đối diện với Hứa Đông Dương, thái độ thường yếu đuối, anh ta lợi dụng điều này. Bây giờ

em không cần phải phí sức để nghĩ cách

hòa giải với Hứa Đông Dương bên ngoài

tòa án nữa, nếu thực sự tới nước này,

chúng ta phải đối diện với anh ta thôi.”

“Anh muốn tái hôn với em là vì anh thực sự muốn lấy em. Hơn nữa, trước giờ anh luôn coi Tô Thư là con gái ruột của mình, sau này cũng vẫn sẽ coi như con mình sinh ra.”

Cố Nguyên dừng lại: “Anh đồng ý với em, anh có thể hứa với em, chúng ta có Tô Thư rồi, không cần thiết phải có thêm một đứa con khác trong gia đình để chia sẻ tình yêu của chúng ta dành cho con, làm rối ren cuộc sống bây giờ.”

Tô Dao kinh ngạc nhìn Cố Nguyên, không ngờ lại nhượng bộ như vậy trong chuyện con cái.

“Tô Thư là con của chúng ta. Anh nghĩ ban đầu anh cứ đòi có con cho mình, đây là một trong những nguyên nhân khiến em không có niềm tin nơi anh đúng không?”

Cố Nguyên đưa tay ôm Tô Dao vào lòng: “Anh không muốn em hiểu lầm ý anh, nhưng anh phải phân tích rõ cho em về cái được và mất.”

“Trước đây em sợ Hứa Đông Dương kiện ra tòa là vì em không có công việc, không có nhà cửa, lại ly hôn nên không có khả năng nuôi con, vì thế anh ta mới có ưu thế. Nhưng nếu chúng ta tái hôn, tình thế sẽ xoay chuyển lại. Anh và em sẽ tạo thành một gia đình ổn định, hơn nữa Tô Thư từ nhỏ đã do anh và em nuôi dạy. Với hai điều này thì tòa án sẽ không dễ dàng thay đổi quyền nuôi dưỡng, em không sợ phải gặp anh ta ở t

“Em...” – Cố Nguyên cúi đầu nhìn Tô

Dao – “có đồng ý lấy anh không?”

Tô Dao không nói gì, chỉ im lặng ôm chặt lấy anh.

“Bây giờ em có thể lựa chọn dứt khoát, Dao Dao” – Cố Nguyên vuốt tóc cô – “Anh sẽ ủng hộ mọi quyết định của em.”

33. Chương 31 End

Chương 31: Chúng ta kết hôn nhé

Hứa Đông Dương nhận điện thoại của Tô Dao, không một chút chần chừ, bèn đến chỗ hẹn. Cô ngồi ở quán trà gần công ty anh.

Anh khẽ hít sâu để không làm cho tim mình loạn nhịp rồi chậm rãi bước tới.

“Dao Dao”. Hứa Đông Dương kéo chiếc ghế trước mặt cô ngồi xuống.

Tô Dao nhìn anh, khẽ mỉm cười, cô lấy tài liệu hôm qua anh đưa cho cô, đẩy về phía anh.

“Xin lỗi anh, em nghĩ em nên cho anh một câu trả lời rõ ràng, không để anh tiếp tục làm gì vì em nữa”.

Tô Dao nhìn Hứa Đông Dương: “Có thể anh cảm thấy em ích kỷ, nhưng em không thể ở bên cạnh anh, Tô Thư em cũng nhất định phải giữ ở bên mình.”

Nụ cười trên gương mặt Hứa Đông Dương dần dần biến mất, anh chỉ cảm thấy tim mình bỗng trở nên nặng hơn, đập từng nhịp một cách khó khăn.

Dù đã từng đặt giả thiết sẽ có ngày hôm nay, nhưng khi thực sự phải đối mặt với nó thì sự đau đớn mà anh gánh chịu vượt xa tưởng tượng của anh.

Anh bây giờ không còn là chàng thanh niên mới hai mươi tuổi, còn bồng bột khi đối diện với chuyện tình cảm nữa, vì vậy khi tranh giành anh cũng lý trí và tích cực hơn nhiều.

Vì vậy, những tổn thương mà anh gánh chịu cũng trở nên đau đớn hơn.

Hứa Đông Dương cúi đầu nhìn tập tài liệu trước mặt. “Anh không hiểu” – Anh ngẩng đầu nhìn Tô Dao – “Dao Dao, anh rõ ràng cảm nhận được, em vẫn còn tình cảm với anh.”

“Vâng, em không phủ nhận.”

Tô Dao cười một cách bình tĩnh: “Cũng phải rất lâu em mới có thể nghĩ thông suốt. Khi đối diện với anh tình cảm của em dao động rất nhiều. Ngày xưa khi sống chung với anh, em luôn nhớ anh, không thấy anh, em luôn lo lắng, cãi nhau với anh, em lo anh bị tổn thương. Mọi tình cảm của em dường như đều bị anh làm cho nghiêm trọng hơn. Yêu rất nhiều mà hận cũng rất nhiều. Với Cố Nguyên thì hoàn toàn không giống như vậy.”

Tô Dao nắm chặt chiếc cốc trước mặt: “Khi sống với anh ấy, em cảm thấy rất thanh bình. Em không cảm thấy quá thích cũng không cảm thấy quá ghét, cứ yên ả, vì vậy lúc đó em cảm thấy mình không yêu anh ấy. Thế nhưng không phải, Đông Dương.”

Tô Dao mỉm cười dịu dàng: “Gần đây em cũng vì một số chuyện mới hiểu rõ, thực ra nồng nhiệt cũng thế, hoặc êm ả cũng vậy, chỉ cần động lòng với người đó, vậy là tình yêu.”

“Cố Nguyên không giống anh. Anh ấy có thể vĩnh viễn không bao giờ làm được như anh – tạo ra những vết sẹo sâu khắc mãi trong sâu thẳm trái tim em, vĩnh viễn sẽ không bao giờ mất – nhưng anh ấy luôn bao dung đối với em.” – Tô Dao nghiêng đầu nghĩ ngợi – “Bình lặng như không khí, nhưng xa anh ấy rồi sẽ không thể nào sống được, không thể nào thở được.”

“Em đã sống với anh ấy sáu năm trong một cuộc hôn nhân giả, thái độ của em đối với hôn nhân và tình cảm cũng khác với ngày xưa. Tình cảm nồng nhiệt có thể là thứ tình cảm mọi người đều muốn theo đuổi, em rất may mắn gặp được anh. Dù kết cục thế nào, chỉ ít anh cũng cho em cảm nhận sự đau khổ cùng cực, cũng vì vậy em mới trưởng thành lên.”

“Người đàn ông mà phụ nữ cần và người khiến họ yêu không giống nhau. Những điều này không nên gặp nhau, nhưng thực sự nó là hai mặt đối lập. Anh là một người tình

tuyệt vời, Cố Nguyên là một người chồng tuyệt vời, thế thôi. Bỏ qua anh, em cảm thấy rất hối tiếc, nhưng nếu bỏ qua anh ấy, em sẽ cảm thấy đau khổ. Sống với anh ấy em sẽ rất bình yên và thanh thản.”

“Em cũng không yêu cầu anh từ bỏ việc tranh quyền nuôi dưỡng Tô Thư nữa” – Tô Dao đứng lên – “Cảm ơn anh trong thời gian này đã làm mọi chuyện cho em và Tô Thư. Những điều em muốn nói chỉ có vậy thôi. Nếu có thể, em hy vọng chúng ta có thể hòa giải chuyện con gái mà không phải ra tòa. Vạn bất đắc dĩ” – Tô Dao nói nhẹ như một làn gió thoảng qua – “em, chồng em và anh sẽ gặp nhau ở tòa.”

Nói xong tất cả, Tô Dao cảm thấy nhẹ nhõm.

Khi bước xuống lầu, cô bất giác quay đầu nhìn lại thì thấy Hứa Đông Dương vẫn ngồi yên trên ghế.

Trong chạn đường tình yêu ngọt ngào đầu tiên của con người, chúng ta đã gặp nhau, tiếc là khi đó cả hai còn quá trẻ.

Dù thế nào đi nữa cũng hy vọng sau này anh sẽ hạnh phúc.

Cố Nguyên chậm chậm bước tới, ôm lấy Tô Dao: “Nói chuyện xong rồi à em?”

“Vâng”

Cô ngẩng đầu cười với anh, vô cùng rạng rỡ.

“Từ giờ về sau em chỉ được nhìn anh, không cho em nghĩ một giây nào tới người đàn ông khác.”

Cố Nguyên ôm lấy Tô Dao, bước dọc theo con đường dành cho người đi bộ. Họ quyết định đi đăng ký kết hôn và tình cờ đã lựa chọn một ngày vô cùng đẹp, khi điện thoại sang rồi mà vẫn phải xếp hàng, bây giờ lái xe qua đó là vừa kịp lúc.

“Anh còn nhớ lần đầu tiên khi chúng ta đi đăng ký không?”

Tô Dao ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên. Cố Nguyên nhớ lại, lắc đầu: “Việc lâu như vậy rồi ai còn nhớ”

“Em vẫn nhớ. Khi đó anh với em nhận được giấy đăng ký kết hôn, em ngượng muốn chết, đột nhiên trong tiềm thức hiện lên suy nghĩ rằng em và anh về pháp luật đã thực sự trở thành vợ chồng...”

Cố Nguyên cúi đầu nhìn Tô Dao, cười một cách dịu dàng.

Anh vẫn nhớ.

Hôm đó trời mưa rất to, anh đón Tô Dao từ nhà cô. Hai người đi đăng ký cũng chẳng cầm tay nhau. Lúc đó có lẽ vẫn còn sớm, cũng có thể là do thời tiết nên những người đi đăng ký còn rất ít. Đến kẹ hai người cũng không chuẩn bị. Khi đi ra anh cũng có cảm giác hơi là lạ. Từ giờ về sau người con gái mà mình bảo vệ từ bé giờ đã là vợ mình về mặt pháp luật rồi.

“Tô Dao”

Cố Nguyên kéo tay Tô Dao lại, cúi đầu cụng vào trán cô: “Anh yêu em”

Tô Dao nhẹ nhàng ngẩng lên nhìn anh, nói khẽ: “Em cũng yêu anh.”

Sau đó hơn nửa tháng, vụ xét cử quyền nuôi dưỡng Tô Thư đã được mở ra tòa. Qua một thời gian dài thẩm định và điều tra, tòa án công nhận Tô Thư từ nhỏ đã ở bên cạnh mẹ, hơn nữa gia đình người mẹ tương đối ổn định, có thu nhập cao và ổn định, vì vậy không nhất thiết phải thay đổi quyền nuôi dưỡng, bác bỏ lời thỉnh cầu của Hứa Đông Dương.

Nỗi lo lắng cuối cùng trong lòng Tô Dao giờ cũng được trút bỏ.

Khi kết thúc phiên xét xử, Hứa Đông Dương vẫn đứng đó chưa đi, im lặng nhìn Tô Dao và Cố Nguyên mỗi lúc một tiến lại gần.

“Tôi có thể nói chuyện với cô ấy vài lời không?” – Hứa Đông Dương lên tiếng.

Cố Nguyên không phản đối, cúi đầu hôn lên trán Tô Dao: “Anh ở ngoài chờ em”

“Dù kết cục có thể nào đi nữa thì ít nhất anh cũng đã từng cố gắng, anh cũng sẽ không cảm thấy hối tiếc.

Hứa Đông Dương lên tiếng rồi lấy ra tập tài liệu đó, đưa cho Tô Dao: “Anh cũng không nhận được quyền nuôi con, di chúc cũng tự nhiên không có tác dụng. Nhưng căn hộ này cho em, anh hy vọng vẫn để tên con, đây là một chút thành ý của người làm cha như anh.”

Tô Dao nhận lấy.

“Dao Dao, anh có thể có hai yêu cầu không?”

“Anh cứ nói đi.”

“Anh hy vọng em nói với Tô Thư rằng anh là cha ruột của con. Hơn nữa, anh hy vọng sau này anh cũng vậy, ba mẹ anh cũng vậy, có thể thường xuyên gặp gỡ con, vì dấu sao nó cũng là con gái của anh.”

“Vâng”

“Vậy... chúc em hạnh phúc.”

Hứa Đông Dương đưa tay ra. Tô Dao và anh khẽ nắm tay nhau. Anh nắm tay cô mỗi lúc một chặt rồi quyết định buông ra, quay người bước đi.

Ngày mồng một tháng năm, bố mẹ Hứa Đông Dương qua đón Tô Thư đi chơi. Thế là Tô Dao và Cố Nguyên – hai người quyết định về Bình Thành một chuyến.

Bất luận thế nào thì đối với những việc cần giải quyết, lần tránh cũng không có ích gì.

Hai người đến nhà Tô Dao trước.

Bố mẹ Tô Dao cũng vô cùng mừng rỡ khi thấy hai con trở về. Cố Nguyên ngồi trong nhà không lâu thì cha anh nhận được tin vội sang bên này để gặp con trai và con dâu.

Cả nhà vui vẻ quay quần bên nhau làm cơm. Gần tới trưa ba Cố Nguyên gọi Cố Nguyên và Tô Dao tới: “Các con sang bên đó thành tâm thành ý mời mẹ con qua ăn cơm đi, dù bà ấy không phải như thế nào thì bà ấy vẫn là mẹ con, hơn nữa ban đầu bà ấy cũng vì muốn tốt cho con.”

Ba Cố Nguyên thở dài: “Tính khí của bà ấy rất nóng nảy, mấy chục năm nay ta sống với, hướng hồ chuyện lần này nguyên nhân ban đầu cũng là do các con không phải, cứ qua bên đó nhận lỗi với mẹ các con, ta nghĩ cũng không khó lắm đâu.”

“Ông thông gia nói đúng.”

Mẹ Tô Dao bước tới, kéo Tô Dao: “Đi đi, các con mời mẹ Cố Nguyên sang đây ăn cơm.”

Tô Dao và Cố Nguyên đưa mắt nhìn nhau, anh siết chặt tay cô động viên, hai người cầm tay nhau đi sang nhà Cố Nguyên.

Nhà bên kia ồn ào náo nhiệt còn nhà Cố Nguyên thì vắng lặng lạ lùng.

Khi xe của Cố Nguyên vào trong khu, mẹ Cố Nguyên biết rằng con trai mình đã về, nhưng cơn giận dữ trong lòng bà vẫn chưa nguôi ngoai, con trai và chồng đều không bênh mình nên bà rất đau lòng.

Cố Nguyên và Tô Dao đẩy cửa bước vào, thấy mẹ đang ngồi một mình trên ghế sofa coi tivi. Thấy con trai, ánh mắt bà sáng lên nét vui mừng, nhưng khi nhìn thấy Tô Dao bên cạnh, bà lại tức giận. Bà ngoảnh đầu quay đi.

Cố Nguyên siết chặt tay Tô Dao động viên cô, rồi bước tới cạnh mẹ: “Mẹ, qua bên kia ăn cơm đi.”

“Cơm nhà họ Tô các người tôi ăn không nổi.”

Mẹ Cố Nguyên ngoảnh mặt sang một bên: “Còn nữa, đừng gọi tôi là mẹ, tôi không có đứa con chỉ cần vợ, không cần mẹ như anh.”

“Mẹ!” – Cố Nguyên nắm chặt tay mẹ - “Con làm sao mà không cần mẹ? Là mẹ cứ luôn đe dọa cắt đứt tình mẹ con, không cần con, không đúng sao?”

Mẹ Cố Nguyên nổi trận lôi đình, quay sang trừng mắt nhìn anh: “Đúng, tôi muốn chấm dứt tình mẹ con với anh, anh đi ra kia, đem theo cả người đàn bà của anh đi ra ngoài cho tôi.”

Mẹ Cố Nguyên nói rồi đứng dậy, đẩy Cố Nguyên ra ngoài, đi qua chỗ Tô Dao, bà đưa tay đẩy cô một cái. Không ngờ Tô Dao sợ quá, lùi lại đằng sau, bước chân của cô bị hẫng lên ngã nhào xuống. Sau lưng là chiếc bàn thủy tinh. Tô Dao ngã vào chiếc bàn, trong phòng choang lên tiếng người ngã và tiếng kính vỡ.

Mặt Cố Nguyên biến sắc, quay sang nhìn, Tô Dao ngã vào đám kính vỡ rồi bị hôn mê, lộ ra ngoài làn da toàn vết thương, máu tươi từ từ loang ra.

“Dao Dao”

Cố Nguyên thận trọng bế Tô Dao lên, kinh hãi lạc cả giọng. Tiếng động lớn như vậy làm cho kinh động nhà bên cạnh, cũng làm kinh động tới hàng xóm. Bố mẹ Tô Dao vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng này cũng kinh hãi, gần như ngất đi.

“Nhanh, gọi xe cứu thương.”

Ba Cố Nguyên đẩy đám người đang đứng ngoài cửa ra, bước vào gọi xe cấp cứu rồi quay đầu nhìn mẹ Cố Nguyên đang hoảng sợ: “Bà làm sao thế, con trai, con dâu dù ngày xưa có làm gì không đúng nhưng chúng nó thương yêu nhau, muốn ở cùng nhau, tại sao bà không nhìn thấu? Bà rút cuộc bận tâm điều gì, có gì quan trọng hơn hạnh phúc cả đời của con trai bà? Vợ tôi sao lại như vậy hả trời?”

Ba Cố Nguyên nổi giận lôi đình, từ trước đến nay ông chưa bao giờ nổi giận như thế, ông cũng không bận tâm đến hàng xóm láng giềng đang có mặt ở đây, nói những lời nặng nề với bà.

Vừa nói xong thì xe cứu thương đã tới, Cố Nguyên bế Tô Dao lên xe, đi tới bệnh viện.

Tô Dao hôn mê cho tới buổi chiều thì tỉnh lại.

Cô bị thương cũng không nặng lắm, chỉ là khi ngã bị đập đầu nên mới bị hôn mê. Còn những vết thương trên người tuy nhìn qua thì rất đau nhưng chỉ bị cào xước, may mà không có miếng kính nào đâm vào người.

Khi Tô Dao tỉnh lại thì Cố Nguyên đang ngủ gục bên cạnh cô. Cô đưa tay vuốt tóc anh, khẽ như vậy nhưng anh đã tỉnh dậy.

“Dao Dao, bây giờ em cảm thấy thế nào, có đỡ hơn chút nào không?”

Cô mỉm cười: “Em không sao. “Ai nói không sao?”

Mẹ Tô Dao đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh này, bà đặt bình nước trên tay lên chiếc tủ đầu giường: “Con ngã lần này suýt chút nữa là hỏng đứa con trong bụng con có biết không?”

Cố Nguyên muốn ngăn mẹ Tô Dao nhưng tiếc là không kịp nữa.

Tô Dao lấp bắp: “Mẹ, mẹ nói gì ạ?”

“Đứa con ngốc nghếch này, con có mang mà không biết?”

Mẹ Tô Dao ngồi xuống: “May là con may mắn, không làm hỏng đứa bé, nếu không...”

“Mẹ”

Tô Dao ngăn không cho mẹ nói tiếp, mẹ Tô Dao cảm thấy suýt chút nữa thì mình nói ra chuyện Tô Dao sẩy thai lần trước, bà vội bịt miệng: “Ai da, mẹ ra ngoài mua cho con chút gì ăn.”

Cố Nguyên nhìn bà đi ra khỏi phòng bệnh, trong lòng biết rõ những lời mẹ Tô Dao không nói ra nhưng anh không muốn Tô Dao khó xử, chỉ nắm tay cô giả như không hiểu: “Dao Dao, việc em có mang, ba mẹ anh cũng mới biết. Mẹ rất hối hận, khi đó thực sự bà không cố ý.”

“Em biết.”

Tô Dao lên tiếng: “Thực ra khi đó mẹ không chạm vào em, là em sợ quá lùi ra sau nên mới ngã”

Cố Nguyên cúi đầu hôn nhẹ vào tay cô. Đứa con thứ hai ngày của anh lại tới một cách bất ngờ trong hoàn cảnh không hề dự đoán trước.

Đứa con này là liều thuốc tốt nhất hòa giải những mâu thuẫn trong gia đình anh bây giờ. Anh đã từng cảm thấy đau đớn tột cùng khi mất đi đứa con đầu tiên. Nhưng anh hứa với cô, Tô Thư là con của họ, cô cũng đã từng không muốn có con với anh, cũng vì thế mà cô giấu anh, bỏ đứa con thứ nhất. Bây giờ cô có thể lại cốt nhục giữa anh và cô không

Cố Nguyên không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Nếu em cảm thấy khó xử, đứa con này nếu không muốn, chúng ta không cần giữ...”

Tô Dao đưa tay bịt miệng Cố Nguyên lại: “Em xin lỗi Cố Nguyên.”

Tô Dao nhớ tới những lời ba từng nói với cô, hai người ở bên nhau, thành thật, tin tưởng, hiểu nhau, bao dung là những điều tối thiểu. Nhưng con người luôn ích kỷ, vì thế mà thành thật luôn trở thành điều lý tưởng.

Họ đã trải qua biết bao nhiêu chuyện như vậy là vì trong cuộc sống hôn nhân của họ có rất nhiều hiểm họa tiềm ẩn. Vậy bây giờ là lúc cô nên nói cho anh biết những sự việc đã diễn ra

“Xin lỗi anh... có một chuyện mà em chưa nói cho anh biết...” – Tô Dao ngập

ngừng – “Chúng ta đã từng có một đứa con, nhưng vì em bất cẩn nên đã bị sảy thai. Em sợ anh trách em nên em không dám nói anh biết.”

Sắc mặt Cố Nguyên dịu đi, anh nắm chặt tay cô đưa lên miệng hôn: “Ừm”

“Trước đây em không có niềm tin với anh, em sợ em và anh xây dựng gia đình sẽ làm tổn thương Tô Thư. Nhưng bây giờ em biết, anh thực sự yêu em và Tô Thư.”

Tô Dao mỉm cười nhẹ nhàng: “Trong lúc khó khăn như vậy em còn muốn bằng mọi cách giữ Tô Thư lại, đứa con này của anh và em sao em lại không muốn?”

Gương mặt của Cố Nguyên sáng bừng lên theo những lời của cô, nghe cô nói hết câu cuối cùng, anh đứng dậy ôm cô thật chặt: “Anh yêu em, Dao Dao.”

“Ừm”. Tô Dao lùi lại phía sau, ôm lấy gương mặt anh rồi nhẹ nói: “Em cũng yêu anh.”

Anh chậm chậm cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn cô.

Hạnh phúc vẫn ở những nơi chúng ta tìm thấy được, chỉ cần đưa tay ra là chúng ta có thể chạm tới.

34. Tái Bút Part 1

Tái Bút: Nói chuyện về tình yêu, hôn nhân và gia đình.

EM GÁI TÔI THÍCH MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Em gái tôi năm nay học Đại học năm thứ hai, đáng người đẹp, làn da trắng, đôi mắt to tròn, khi cười có hai lúm đồng tiền rất duyên dáng.

Em gái nói người đó cao lớn, đẹp trai, thành tích xuất sắc, có năng khiếu thể thao, tóm lại là mẫu người được con gái yêu thích ở trường Đại học.

Người đó hình như cũng có tình ý với em.

Không đầy một tuần sau, em gái tôi lại

gọi điện tới, giọng nói then thùng pha chút

ngập ngừng và vui sướng. Em nói người

đàn ông đó đã hôn em.

Đó là nụ hôn đầu tiên của em.

Tôi không biết phải nói sao. Thời buổi này người ta quan tâm tới hiệu suất, tốc độ, ngay cả những thực phẩm cần phải ninh nhừ trong một thời gian dài thì cũng được chế biến thành thực phẩm ăn nhanh. Mỳ thì chỉ cần dùng nước pha là có thể ăn, bột đậu nành chỉ cần cho nước vào là có thể uống, bột bánh ga to đưa vào nướng ba phút là thành hình... Chúng ta luôn quan tâm tới tốc độ như vậy nên việc vận dụng quan niệm này vào tình yêu hình như cũng là một chuyện hết sức đương nhiên.

May mà em gái tôi không có khoảng cách tuổi tác giữa tôi và em mà liệt tôi vào danh sách những người không thể nói chuyện được. Em sẵn lòng nói cho tôi biết suy nghĩ của em, cũng sẵn lòng thành thật kể cho tôi nghe những gì đã xảy ra giữa họ.

Việc của em gái khiến tôi nhớ lại những ngày còn học Đại học năm thứ hai.

Có lẽ mọi cô gái tuổi đôi mươi đều giống nhau, yêu ghét rõ ràng, thích là thích, ghét là ghét, không biết phải tô điểm hay che đậy

Tôi có một người bạn cũng ở vào tình cảnh giống như em, tuy cô ấy không có đôi mắt to tròn như em gái tôi, nhưng khi cô ấy cười cũng rất xinh đẹp.

Sau đó cô ấy gặp người đàn ông đó.

Anh ta cũng cao lớn, cũng đẹp trai, thành tích xuất sắc, có năng khiếu thể thao...

Tôi kể cho em gái tôi nghe về câu chuyện của người bạn đó.

BẠN TÔI – TIỂU HẠ VÀ BẠN TRAI HỒNG ĐÔ.

Là Tiểu Hạ thích Hồng Đô trước.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên, cô đã bị cuốn

hút bởi Hồng Đô. Bởi vì anh thực sự rất

xuất sắc, anh là mẫu người chỉ nhìn qua

trong đám đông là có thể nhận ra ngay.

Chiếc áo của anh rất hợp với dáng người, vừa thời trang lại sành điệu, vừa nhìn là biết ngay hàng hiệu, không phải sinh viên bình thường nào cũng có thể mua được. Anh rất khéo ăn nói, luôn có những lời trêu đùa vào lúc thích hợp, tạo ra bầu không khí vui vẻ với mọi người xung quanh. Bảng thành tích học tập cũng rất xuất sắc, anh liên tục được học bổng trong hai năm liền; ngoại ngữ của anh lại thành thạo, lúc nói chuyện với các bạn lưu học sinh vô cùng tự nhiên; anh chơi bóng rổ cũng rất cừ, vì là đội trưởng đội bóng của trường.

Một Hồng Đô như vậy tất nhiên không chỉ có một mình Tiểu Hạ thích anh, trên thực tế thì những cô gái thích anh xếp thành hàng dài.

Thế nhưng, Hồng Đô lại lựa chọn Tiểu

Hạ.

Khi Hồng Đô tỏ tình với Tiểu Hạ, cô vui

mừng đến mất ngủ cả một đêm. Khi đó,

hạnh phúc và niềm vui sướng tràn ngập

lòng cô, cô làm sao có thể nghĩ rằng Hồng

Đô, người mà cô thích, người xuất sắc như

vậy lại có thể thích cô.

Ngày thứ ba kể từ khi Hồng Đô tỏ tình với Tiểu Hạ, anh đã ôm cô, Tiểu Hạ ngượng ngùng nhưng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Ngày thứ bảy anh hôn cô, đây là nụ hôn đầu tiên trong đời cô. Rồi ngày thứ tá đã đưa ra yêu cầu với Tiểu Hạ, anh muốn có được thân thể cô.

Tiểu Hạ do dự.

Gia đình Tiểu Hạ tương đối truyền thống, ba làm ở cơ quan nhà nước, mẹ dạy học ở trường Đại học, yêu cầu của họ đối với Tiểu Hạ là con gái thì phải biết gìn giữ lần đầu tiên của mình cho chồng.

Thế nhưng, người đó lại là Hồng Đô, người mà cô thích nhất.

Trước sự do dự và từ chối của Tiểu Hạ,

Hồng Đô trở nên lạnh nhạt hơn nhiều đối

với cô, thậm chí anh còn nói với cô rằng:

“Tiểu Hạ, với điều kiện của anh thì tìm một người bạn gái như thế nào mà chẳng

được? Anh không ngại nói thẳng với em, trước đây anh đã từng quan hệ với người khác, những người con gái đó đều cam tâm tình nguyện dâng hiến cho anh. Anh chưa bao giờ gặp một người con gái nào bảo thủ như em.”

Tiểu Hạ nghe thấy những lời như vậy thì cảm thấy vô cùng lo lắng, cô sợ ẽ mất Hồng Đô. Nếu mình không quan hệ với Hồng Đô thì có thể anh sẽ đi tìm người khác, người sẽ tình nguyện hiến dâng cho anh hay không?

Thế là sự phòng bị của Tiểu Hạ cũng trở nên yếu dần.

Từ đó, Hồng Đô luôn tìm cơ hội ở riêng với Tiểu Hạ. Ví như buổi tối nói là ôn luôn bài vở nhưng thực tế là họ đi ra ngoài chơi, rồi anh đưa cô lên tầng thượng của giảng đường. Anh hôn cô ở đó.

Đối với những hành động ôm hôn hay sờ soạng, Tiểu Hạ không cự tuyệt, sự va chạm thân thể ấy cũng khiến cho Tiểu Hạ dần dần bị kích động. Rồi lại thêm những lời đường mật của Hồng Đô, họ đã quan hệ với nhau lần đầu tiên.

Một khi đã bước qua ranh giới, Tiểu Hạ đành buông xuôi, cô thậm chí thấy yên tâm hơn nhiều. Cô trao thân mình cho Hồng Đô, anh nhất định đối xử tốt với cô như những gì đã hứa, sẽ yêu thương cô.

Hồng Đô không thích dùng những biện pháp tránh thai, vậy nên Tiểu Hạ mang bầu, rồi phải bỏ đi.

Khi phải phá thai, nỗi đau cắt ruột khiến cho Tiểu Hạ sợ hãi và Hồng Đô lúc này cũng không còn tốt với cô như trước nữa. Tất cả không giống như những gì cô tưởng tượng: vì đã quan hệ với anh, cô đã trao cái nghìn vàng cho anh, lẽ ra phải được anh trân trọng và yêu thương.

Trên thực tế, Tiểu Hạ nhanh chóng nhận ra Hồng Đô đã có bạn gái khác.

Cô đau khổ, tuyệt vọng.

Cô chất vấn Hồng Đô, Hồng Đô phủ nhận tất cả. Thế nhưng, Tiểu Hạ nhìn thấy Hồng Đô và người con gái đ

cặp kè với nhau nhiều lần, cuối cùng anh cũng thừa nhận và đòi chia tay với Tiểu Hạ.

Tiểu Hạ giữ chặt lấy tay Hồng Đô, hỏi anh: “Em đã trao trọn thân mình cho anh, anh chia tay với em, sau này em biết làm thế nào đây?”

Hồng Đô cười lạnh nhạt: “Lúc đó, khi lên giường với anh là em cam tâm tình nguyện, anh không hề ép em. Em không phải cũng hưởng thụ những khoái cảm tình dục sao? Sau này em làm thế nào thì có liên quan gì tới anh?”

Em tôi nghe hết câu chuyện thì vô cùng tức giận.

Tôi hỏi em, người đàn ông em thích có phải muốn hẹn với em chơi riêng không, thậm chí thích những chỗ không có người?

Em nói đúng như thế.

Tôi hỏi em, người đàn ông em thích đòi hỏi ở em không?

Em nói là có, hơn nữa người đàn ông đó cũng nói với em rằng mình đã từng quan hệ với người khác, thậm chí còn nói dối với chuyện quan hệ nam nữ, anh ta phát ngán rồi.

Câu trả lời của tôi là, người đàn ông mới chỉ hai mươi tuổi đầu, có tình cảm với bạn, nếu như anh ta thức sự đã quá chán với chuyện quan hệ nam nữ, thì anh ta cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với bạn, nếu nói

theo cách lý luận của anh ta thì anh ta đã trở nên bất lực. Nếu anh ta bất lực thì bạn còn tiếp tục yêu anh ta không?

Em tôi cười to, sau đó nói: “Chị à, em phải làm thế nào rồi.”

Con gái khi yêu con trai thường là bằng trái tim. Thế nhưng một gã đàn ông khi theo đuổi phụ nữ thì điều họ muốn chỉ là tiền và thể xác.

Chuyện thể xác tôi đã kể, em gái muốn tôi lại tiếp tục giải thích cho em chuyện tiền bạc.

Tôi nghĩ kỹ, rồi kể cho em nghe một vụ vô cùng đình đám hồi tôi còn đi học.

CU CHUYỆN CỦA TIỂU ĐÔNG VÀ BẠN TRAI GIANG LĂNG.

Tiểu Đông không hẳn là con gái của một gia đình giàu có, gia đình cô chỉ gọi là chủ ăn ở giữa thành phố lớn này thôi.

Thế nhưng, so với gia đình của Giang Lăng, gia cảnh của Tiểu Đông cũng được xem là giàu có.

Nhà của Giang Lăng ở giao lộ giữa thành phố và ngoại ô, ba anh chỉ ở nhà chăm sóc

vườn cây ăn trái của gia đình, còn mẹ thì

làm nhân viên dọn vệ sinh trong thành phố.

Giang Lăng từ nhỏ đã đi học tiểu học ở thành phố. Việc anh ghét nhất là họp phụ huynh, khi đó trực giác của anh mách bảo sự khác biệt giữa mình và các bạn.

Ba mẹ anh có làn da ngăm đen do dầm sương dãi nắng, lưng thì còng, không bao giờ có thể đứng thẳng được, đôi lông mày thì lúc nào cũng nhíu lại vì sầu não, suy tính. Thế nhưng làn da của ba mẹ các bạn khác thì lại trắng trẻo. Họ ăn mặc chỉnh tề, lái ô tô mà anh hằng ngưỡng mộ đưa con đến trường. Khi họp phụ huynh, ba mẹ anh thường ngồi khúm núm ở một góc khuất trong lớp, các phụ huynh khác không ai muốn nói chuyện với ba mẹ anh.

Điều duy nhất mà anh có thể làm đó là cố gắng học. Những thứ khác thì anh không thể so sánh với bạn khác, chỉ có thể thỏa mãn bằng thành tích học tập xuất sắc mà thôi.

Khi Tiểu Đông và Giang Lăng yêu nhau,

cô không hiểu rõ hoàn cảnh gia đình anh.

Giang Lăng lúc nào cũng giấu giếm về gia

đình mình.

Tiểu Đông quen Giang Lăng là do thành tích của anh vô cùng xuất sắc, ăn mặc cũng khá kén chọn. Ở bên cạnh anh, Tiểu Đông không hay để ý cảm thấy một áp lực tương đối lớn.

Quần áo chỉ cần mặc thoải mái là được, cô không bao giờ để ý quần áo đó là hàng nào; cô cũng không để ý mấy món ăn ngon ngon có phải là hàng rong bên đường hay không; cô sẽ không ngồi taxi, nếu không quá gấp, cô vẫn thường đi xe bus chật cứng người vã mồ hôi.

Giang Lăng và cô hoàn toàn trái ngược nhau.

Không chỉ vậy, Giang Lăng là người theo chủ nghĩa cầu toàn, anh không thể nào chấp nhận được bạn gái mình lại không đạt được những yêu cầu mà mình mong muốn.

Thế nhưng, Tiểu Đông luôn cảm thấy Giang Lăng vô cùng xuất sắc. Đối với việc ăn mặc, đối với bản thân và với cô cũng vậy, những yêu cầu quá khắt khe của anh cũng có thể coi là một biểu hiện của việc theo đuổi chất lượng cuộc sống.

Tiểu Đông nghĩ rằng gia đình Giang Lăng tất nhiên cũng rất có điều kiện, cô cũng không thể nào tưởng tượng một Giang Lăng như vậy lại xuất thân từ một gia đình có thể coi là bần cùng.

Khi Tiểu Đông và Giang Lăng tốt nghiệp, gia đình Tiểu Đông dựa vào quan hệ tìm cho cô công việc khá tốt, đưa cô vào một cơ quan nhà nước. Thực ra thì với năng lực của Giang Lăng, việc anh tự mình tìm một công việc tốt cũng không phải là quá khó. Nhưng Giang Lăng đều không hài lòng với bất kỳ công việc nào.

Tiểu Đông không hiểu.

Giang Lăng nói cho cô những suy nghĩ thực sự của mình: “Lương một tháng của những công việc đó chỉ có khoảng một nghìn, đủ cho anh làm gì được đây? Cả ngày làm lụng vất vả, cũng chẳng kiếm được mấy đồng.”

Giang Lăng yêu cầu Tiểu Đông đưa ra ý kiến với gia đình, giới thiệu cho anh một công việc tốt: “Tốt nhất là có thể vào được cơ quan nhà nước. Hằng ngày tiền kiếm được cũng không phải là ít, nếu không có việc thì đi tạo dựng quan hệ, cũng có thể nhanh chóng thăng chức.”

Tiểu Đông tuy cảm thấy không thoải mái, nhưng cô và Giang Lăng đã yêu nhau ba năm, cô luôn muốn kết hôn với người đàn ông này. Hơn nữa, nếu sau này họ kết hôn, anh có một công việc cũng có lợi cho gia đình chung của họ sau này.

Vì vậy, Tiểu Đông liền thỉnh cầu ba mẹ mình.

Thế nhưng, cơ quan nhà nước đều có biên chế, ba mẹ Tiểu Đông bản thân vốn không có quyền quyết định, cũng phải đi nhờ cậy người khác, vì vậy nhất thời không thể nào tìm được một công việc như vậy cho Giang Lăng. Tiểu Đông khuyên Giang Lăng thử một công việc ở một đơn vị khác trước, qua một thời gian khi có chỉ tiêu rồi tính tiếp.

Giang Lăng không đồng ý. Sau khi tốt nghiệp, Tiểu Đông đi làm, Giang Lăng thì ở nhà chơi.

Thời gian kéo dài cũng phải hơn nửa năm.

Giang Lăng vì không có nơi nào đi nên chuyển tới căn hộ mà Tiểu Đông thuê ở ngoài. Ở cùng nhau, hai người bắt đầu quan hệ với nhau.

Khi đó, suy nghĩ của Tiểu Đông là mình nhất định phải lấy người đàn ông này, nên cô đã trao thân cho anh.

Nửa năm đó, Giang Lăng không có bất kỳ khoản thu nhập nào, đồng thời hết sức keo kiệt với Tiểu Đông. Anh không tiếc tiền mua cho mình quần áo, giày dép, vậy mà khi đi ăn với Tiểu Đông thì đến tiền ăn cũng không đưa cho cô.

Khi đó, suy nghĩ của Tiểu Đông là anh có tiền, nhìn anh mua đồ thì biết, nhưng Tiểu Đông không suy nghĩ rằng phụ nữ thì nhất định phải tiêu tiền của đàn ông nên cũng không quan tâm lắm. Cô nghĩ bây giờ chỉ là giao đoạn quá độ, chờ khi anh có công việc chắc mọi chuyện sẽ ổn.

Song công việc của Giang Lăng không dễ mà tìm được. Lẽ ra là đã có một chỉ tiêu, nhưng vì hậu thuẫn của người khác tốt hơn nên công việc bị người ta chiếm mất.

Ba mẹ Tiểu Đông nghĩ rằng cứ tiếp tục như thế này thì không phải là cách, nên để cho Tiểu Đông bảo với Giang Lăng. Dù thế nào thì cũng phải đi làm trước, chứ không nên đợi nữa. Họ cũng không chắc chắn lắm, bởi vì những người muốn vào thì quá nhiều. Huống hồ Giang Lăng lại chỉ là bạn trai của Tiểu Đông, chứ không phải chồng

cô. Tất nhiên câu nói này là câu nói dằng

sau lưng Giang Lăng mà ba mẹ cô nói riêng

Vì thế, Tiểu Đông lại khuyên Giang Lăng đi làm, lần này thì người đàn ông đó quay ra nổi giận.

Anh hét vào mặt cô: “Ban đầu gia đình cô hứa là tìm việc cho tôi, tôi mới không đi làm, bây giờ gia đình cô lại nói là không tìm được, làm trễ của tôi một năm trời, không có khả năng thì đừng có khoác lác trên trời dưới biển như thế.”

Tiểu Đông khóc òa vì tủi thân và tức quá. Lúc đầu, cô đã khuyên anh là không nên

ngồi đợi. Cả một năm trời, cô nuôi người

đàn ông này, bây giờ anh lại hét vào mặt

cô như thế.

Giang Lăng hoảng quá, quỳ xuống trước mặt cầu xin Tiểu Đông, nói là vì tâm trạng của mình quá lo lắng nên mới như vậy.

Tiểu Đông nhớ đến những năm tháng ở

bên cạnh anh, nhớ đến những gì mà mình

đã phải cho đi, cảm thấy không cam tâm,

hơn nữa cô lại là người mềm yếu, nên lần

đó họ vẫn chưa chia tay.

Giang Lăng không đi làm, vẫn ở nhà chờ. Sau lần tranh cãi đầu tiên, anh coi như chuyện bình thường. Tiểu Đông thậm chí cảm thấy căn bản là anh không muốn đi làm.

Điều đó tạo cho cô một áp lực về kinh tế và tư tưởng vô cùng lớn.

Tại sao cô lại phải nuôi một người đàn ông keo kiệt như vậy?

Tiểu Đông nhiều lúc đưa ra yêu cầu Giang Lăng đi làm, anh không nói tiếng nào mà đi ra phòng khách, không dám đối diện trực tiếp với Tiểu Đông về vấn đề này.

Tiểu Đông còn phát hiện một số vấn đề, sống cùng với Giang Lăng lâu như vậy mà cô chưa gặp qua ba mẹ anh bao giờ. Anh cứ mồm năm miệng mười nói với cô rằng

mình phải kết hôn với cô, thế nhưng đến

người nhà của mình cũng không cho cô

gặp. Tiểu Đông đưa ra yêu cầu với Giang

Lăng, Giang Lăng dùng dùng nổi giận nói

cô vô cớ.

Cho tới một ngày Tiểu Đông gặp ba mẹ Giang Lăng tới tìm con trai mình thì khi đó cô mới hiểu

Tiểu Đông kiên quyết đòi chia tay với người đàn ông này không phải vì gia cảnh của anh bản cùng mà là vì cô đã hiểu, người đàn ông đó tham hư vinh lại vô cùng ích kỷ. Những đồ hiệu của anh ta là do tiêu tiền xương máu của ba mẹ tiết kiệm được.

Giang Lăng thì không nghĩ vậy. Anh cho rằng Tiểu Đông chê bai xuất thân của anh, tâm lý có vấn đề khiến anh ra tay giết hại Tiểu Đông.

May mà Tiểu Đông được cứu sống.

Giang Lăng giết người xong thì bỏ trốn, không bao lâu bị bắt về quy án.

Em gái tôi nghe xong ngẩn người ra, không ngờ một chuyện tình bình thường cuối cùng lại kết thúc bằng một tấn bi kịch như vậy.

Em nói: “Tại sao Tiểu Đông ngay từ đầu lại không nhận ra bộ mặt thật của Giang Lăng chứ?”

“Em à, nếu em gặp một người đàn ông mặc toàn hàng hiệu hơi hơi keo kiệt một chút em có nghĩ nhiều như vậy không?”

Em tôi suy nghĩ kỹ rồi lắc đầu: “Không đâu, em chỉ cảm thấy anh ta hơi ích kỷ thôi.”

Những người đang yêu thường dễ dàng bỏ qua những khiếm khuyết nho nhỏ này của đối phương. Tuy những khiếm khuyết đó có thể sẽ khiến mình cảm thấy không thoải mái, nhưng rồi, tình yêu sẽ khiến những khiếm khuyết này thường bị người ta bỏ qua.

“Chị, những chuyện chị kể thật đáng sợ,
em không dám yêu nữa đâu.” Giọng em gái
tôi trong điện thoại tỏ ra oán trách: “Vậy làm
sao em có thể biết người ta là tốt hay xấu
đây?”

Chúng ta không thể nào biết được người mình thích là xấu hay tốt, thế nhưng chúng ta có thể đưa ra tiêu chuẩn cho mình, để lựa chọn những người tốt và bỏ đi những người xấu.

Đưa ra những tiêu chuẩn lựa chọn cho mình, để biết rõ ràng thứ mình muốn là gì.>

35. Tái Bút Part 2

TIÊU CHUẨN CỦA TÔI

Tôi không đòi hỏi bạn trai mình là người cao lớn, đẹp trai (Em gái: “Á?”), không đòi hỏi anh phải có tiền, thế nhưng anh phải có một công việc ổn định, tiền đồ rộng mở, tôi hi vọng anh là người có chí tiến thủ, có thể rộng lượng, thấu hiểu tôi, có thể nói chuyện với tôi một cách bình tĩnh, mà không phải là chỉ biết chỉ trích, hoặc yêu cầu cao với tôi, hoặc yêu cầu thấp với bản thân mình; tôi

không cần anh phải làm việc nhà, nhưng khi
tôi cảm thấy mệt, anh có thể hiểu và chủ
động chia sẻ với tôi; tôi hi vọng anh không
nói quá nhiều, anh nên suy nghĩ nhiều hơn
tôi, tôi ghét nhất là những người đàn ông
nông nổi nói bừa lu bừa loa. Cuối cùng, anh
lựa chọn tôi thì phải chung thủy với tôi, có
thể cùng tôi xây dựng một mục đích sống
cho cả hai.

Em gái rất ngạc nhiên: ‘Chị à, làm sao chị biết rõ chị muốn một người như thế nào?’

Thực ra, mỗi người đều có thể hiểu rõ mình thích một người như thế nào. Đầu tiên, hãy nghĩ tới tính cách và yêu cầu của bản thân, sau đó liệt kê ra một bảng các yêu cầu cụ thể, những điều khoản này là tiêu chuẩn về người đàn ông mà bạn mong muốn nhất.

“Chúng ta đều hi vọng là đối phương phải đẹp trai một chút, có tiền một chút” – Em gái không nhịn được cười.

Tất nhiên, cao lớn, đẹp trai, có tiền,
những người hội đủ những tiêu chuẩn đó
trên thế giới chỉ chiếm 3%, còn họ thì được
tận 97% phụ nữ trên thế giới này yêu thích.
Nếu bạn là người phụ nữ thích số 3% này
thì bạn phải yêu kiều, xinh đẹp, giàu có, thì
tôi mới tin rằng bạn có khả năng và tài
chính sống chung với người đàn ông như
vậy.

Phải biết rằng những người đàn ông đồng thời hội đủ ba tiêu chuẩn này có nhiều phụ nữ yêu thích như vậy, cũng có nghĩa là họ có quyền lựa chọn rộng hơn bạn. Giả thiết đối phương thích bạn, bạn có đủ niềm tin đi cùng anh suốt cuộc đời không? Liệu có đủ niềm tin để đối diện với tính bông đùa trắng hoa của anh trong cuộc sống tương lai không?

Nếu chỉ là một cuộc sống của những con người bình thường, chúng ta đều hi vọng cuộc sống đó giản đơn một cách tối đa, và hạnh phúc.

Đ người đàn ông không hội đủ những
tiêu chuẩn đó mà chỉ có một trong những
tiêu chuẩn ấy thì chúng ta phải làm sao?

Tiêu chuẩn lựa chọn của tôi là: nhân phẩm – tài chính – tính cách – tình cảm – diện mạo.

Lần này thì em gái tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, vì tôi lại xếp tình cảm ở vị trí thứ tư, tiền bạc xếp ở vị trí thứ hai.

Tôi phải giải thích rằng điều này không phải là thực dụng.

Khi tôi đưa ra tiêu chuẩn lựa chọn bạn đời, không hoàn toàn xuất phát từ góc độ yêu đương đơn thuần, mà là suy nghĩ tới hôn nhân.

Muốn xây dựng một gia đình hạnh phúc thì kinh tế phải là nền tảng. Người xưa có câu vợ chồng mà nghèo khó thì mọi chuyện buồn, đây là sự thật.

Điều này không có nghĩa là ủng hộ chúng ta đi tìm những người giàu có. Như tôi đã nói, tôi không đòi hỏi anh có rất nhiều tiền, nhưng cần anh có thể chăm sóc cả gia đình và tôi, cả những đứa con tương lai của chúng tôi nữa, anh phải đảm bảo cho tôi về mặt kinh tế.

Đây cũng là một trong những điều tối thiểu mà một người đàn ông trưởng thành cần phải có. Khả năng kiếm tiền của anh ở một góc độ nào đó phản ánh khả năng sinh tồn của anh trong xã hội đầy tính cạnh tranh khốc liệt này, nếu bạn muốn chung sống với anh ấy thì phải suy nghĩ tới vấn đề đó.

Tình cảm tại sao lại để ở vị trí thứ tư? Diện mạo xếp vị trí thứ năm là vì diện

mạo theo thời gian sẽ thay đổi, diện mạo

con người chúng ta sẽ thoái hóa. Đồng thời

cùng với thời gian, tình cảm cũng có thể sẽ

thoái hóa.

Theo như cách nói của các nhà khoa học phương Tây, cảm giác “yêu” của con người thực ra là một loại vật chất hóa học

trong não bộ. Loại vật chất này có thể đạt

tới cao trào trong khoảng thời gian một tới

ba tháng, có người có thể duy trì tới một

năm, trong thời gian này, bạn có thể rơi vào

thời kỳ yêu nồng nàn, sau đỉnh cao, rồi tự

nhiên nó sẽ xuống dốc. Thông thường mà

nói, loại vật chất này sẽ giảm dần từ hai

đến ba năm, rồi cuối cùng thì hoàn toàn

Chúng ta thường nói, tình cảm chỉ là những xúc động của não bộ, cách nói này không phải là hoàn toàn không có lý, nó thực sự là một vật chất hóa học phân liệt nhất thời trong não bộ (Em gái nghe xong rồi cười vang). Có rất nhiều đôi vợ chồng có cuộc sống hôn nhân hạnh phúc cho tới cuối đời là vì cả hai cùng giúp đỡ, dựa vào nhau, động viên nhau. Là cuộc sống của họ gắn chặt chẽ với nhau, chứ không phải là tình yêu khiến họ điên đảo lúc ban đầu.

“Vậy chị và anh kết hôn với nhau bao nhiêu năm rồi, chị còn yêu anh không?”

“Còn yêu.”

Bởi vì anh đã trở thành một phần không

thể tách rời, là ba của con tôi.

“Chị nhìn nhận như thế nào về hôn nhân vậy?”

Hôn nhân đối với em tôi mà nói vẫn là một chủ đề quá lớn. Điều mà em tôi suy nghĩ bây giờ là sự ngọt ngào của tình yêu, nếu không vui, không phù hợp thì có thể chia tay.

Nhưng hôn nhân thì không thể.

Kết hôn và trang điểm ở một góc độ nào đó có những nét giống nhau. Khi trang điểm thì dù bạn có một vết sẹo bé nhỏ cũng cố gắng giấu đi. Kết hôn cũng vậy. Khi hai người sống với nhau rồi thì những tật xấu mới lộ ra. Trước khi kết hôn, nếu không hợp với nhau thì chúng ta có thể chia tay, sau khi kết hôn rồi thì phải cố gắng học cách chịu đựng.

Hôn nhân có nhiều trách nhiệm hơn tình yêu, thứ mà hôn nhân đại diện không chỉ là

hai người mà là gia đình hai bên kết hợp lại

với nhau.

Hay là kể cho em nghe một câu chuyện nhé.

CU CHUYỆN ĐỒNG NGHIỆP TIỂU TY VÀ CHỒNG ĐỒNG THÀNH

Tiểu Tây và Đông Thành gặp nhau qua lời giới thiệu mai mối của bạn bè, sống chung với nhau một năm cảm thấy rất tuyệt. Vì thế, hai người chuẩn bị kết hôn.

Mâu thuẫn giữa hai người xuất hiện khi họ chuẩn bị kết hôn.

Hai người đều là người miền Bắc, gia đình cách nhau không xa lắm, chỉ cần ngồi xe khoảng ba tiếng là tới nơi.

Nếu kết hôn, thì theo tập tục, hai người họ phải đưa nhau về ra mắt bố mẹ hai bên, sau đó, hai nhà thông gia gặp gỡ, thảo luận mọi việc liên quan đến hôn lễ.

Hai người đưa nhau về ra mắt bố mẹ hai bên, mọi người đều cảm thấy rất hợp, việc hôn sự coi như đã thành. Vì vậy, bố mẹ hai bên hẹn gặp nhau.

Bố mẹ bên nhà trai chủ động, vì dù sao họ cũng là người đi hỏi vợ cho con. Thế là, họ tới thành phố, nơi gia đình nhà gái đang sinh sống.

Nhà Tiểu Tây không rộng lắm, nên không thể mời cả nhà Đông Thành ở lại, vì vậy, bố mẹ Tiểu Tây bèn tìm một khách sạn gần đó để cho họ nhà trai ở lại.

Sự việc thật trùng khớp, khách sạn đó mấy ngày hôm nay bị hỏng đường ống nước. Cả nhà Đông Thành ở khách sạn không được dùng nước, không được đi vệ sinh. Trong lòng bức bí, họ bèn nói với Đông Thành là liệu có thể chuyển chỗ khác ở hay không.

Đông Thành truyền đạt ý này với Tiểu Tây, thế nhưng không giải thích nguyên nhân là vì đường ống nước ngầm của khách sạn bị hỏng. Tiểu Tây nói lại với ba

mẹ mình. Ba mẹ Tiểu Tây vô cùng không hài lòng, cảm thấy người nhà Đông Thành thật khó tính, chắc là vì cảm thấy điều kiện ở đó kém nên mới muốn chuyển chỗ ở. Nhà mình thì không phải là nhà giàu có gì, lẽ nào lại để họ đi ở khách sạn cao cấp? Huống hồ điều kiện nhà Đông Thành cũng không khá khẩm gì.

Tâm trạng ba mẹ Tiểu Tây đã không vui, vì vậy khi nói chuyện đến vấn đề lễ ăn hỏi, liền lên tiếng đòi mười vạn.

Trước đây, khi Đông Thành và Tiểu Tây bàn bạc chuyện kết hôn thì đã từng nói với cô là điều kiện nhà mình không khá lắm, anh hi vọng mọi thứ sau này do hai người tự gánh vác, không phải làm bố mẹ thêm phần gánh nặng, Tiểu Tây cũng đồng ý. Ngờ đâu ba mẹ Tiểu Tây lên tiếng đòi mười vạn, ba mẹ Đông Thành ngẩn người ra, nhìn con trai nói không ra lời.

à Tiểu Tây trong lòng cảm thấy rất tủi thân. Hai người không may vì chuyện này mà chuyện hôn nhân bị dừng lại, hai bên

quay sang chỉ trích nhau, thế là xảy ra cãi nhau lần đầu tiên.

Đây là ngòi châm lửa.

Cũng là anh lấn tôi lùi, vì việc lễ ăn hỏi mà hai nhà kết oán, khiến cho hôn sự của Tiểu Tây và Đông Thành cứ bị trì hoãn, cuối cùng đòi hai vạn tiền lễ ăn hỏi.

Trong ba năm này, Đông Thành đã kiếm được một khoản tiền nhỏ từ việc làm ăn của mình, nhưng vì chưa kết hôn với Tiểu Tây nên anh đưa toàn bộ số tiền này cho gia đình, để giúp đỡ cải thiện điều kiện sinh hoạt trong nhà. Bây giờ, Đông Thành và Tiểu Tây kết hôn, nên cũng đề cập tới vấn đề mua nhà cửa.

Ban đầu theo như gia cảnh hiện tại của nhà Đông Thành, thì trả tiền đợt đầu không vấn đề gì. Thế nhưng, vì chuyện ăn hỏi mà ba mẹ Đông Thành trong lòng cũng bức bối, cảm thấy nhà Tiểu Tây quá tham lam, dù thế nào cũng không trả khoản tiền này một mình, yêu cầu nhà Tiểu Tây bỏ thêm ra trả

góp.

Thế là mâu thuẫn hai gia đình càng lên cao.

Bởi vì những mâu thuẫn trước hôn nhân nên dù cuối cùng, Tiểu Tây và Đông Thành cũng kết hôn nhưng họ sống không được vui vẻ. Hai người chỉ cần cãi nhau là lại chỉ trích nhà người kia. Cứ mỗi lần như vậy, tình cảm của họ nhạt dần, rồi cuối cùng hai người không hiểu sao khi xưa lại kết hôn. Một năm sau thì họ ly hôn.

Đây được coi là một ví dụ điển hình do những mâu thuẫn gia đình mà phá hoại tình cảm hai người.

Chung sống với người khác đã trở thành một nghệ thuật vô cùng cao thâm, hướng hồ gì lại sống chung với người nhà người ta? Vì vậy, khi xem xét vấn đề kết hôn, hoàn cảnh gia đình đối phương là vô cùng quan trọng.

“Chị muốn cho em một lời cảnh báo, phải đặc biệt chú ý tới những mâu thuẫn ba mẹ có tính chiếm hữu con. Thông thường mà nói thì hoàn cảnh này hay thấy ở gia đình chỉ còn lại hoặc bố hoặc mẹ, nhưng cũng không phải là không tồn tại vấn đề này ở những gia đình mà còn cả bố và mẹ.”

Câu chuyện về tiểu Cẩm và chồng

Trương Đông

Tiểu Cẩm là thống đốc của một ngân hàng, dáng người vô cùng xinh đẹp. Chồng cô là Trương Đông, thống đốc ngân hàng chi nhánh của một ngân hàng khác, cũng là những con người tài cao.

Khi họ kết hôn, mọi người đều nghĩ đây là cuộc hôn nhân trai tài gái sắc điển hình. Họ không gặp vấn đề về kinh tế. Bởi vì công việc của hai người đều rất tốt, gia đình hai bên cũng môn đăng hộ đối. Vì vậy, khi họ kết hôn thì nhà trai bỏ tiền ra mua nhà, nhà gái bỏ tiền ra mua thiết bị đồ đạc trong nhà.

Khi nhà Trương Đông bỏ tiền ra mua nhà, căn hộ mới mua cũng ở khu nhà ba mẹ Trương Đông, vì vậy mà họ bèn nhờ ba mẹ giúp đỡ trong việc sửa sang, trang trí ngôi nhà. Cũng vì vậy mà ba mẹ Trương Đông mới có chìa khóa nhà họ, mẹ Trương Đông lúc nào thích tới thì tới, hoàn toàn không báo trước.

Đây tuy là nhà mình nhưng cũng là nhà con trai của bà, Tiểu Cẩm tự nói với mình là phải biết thông cảm.

Thế nhưng mẹ Trương Đông không chỉ đơn thuần là ở đấy mà không đi. Tất cả mọi chuyện trong nhà Trương Đông và Tiểu Cầm bà đều muốn quản. Mẹ Trương Đông đầu tiên là đưa ra yêu cầu Trương Đông và Tiểu Cầm phải đưa thẻ lương cho bà, rồi do bà lên kế hoạch chia phát thu nhập cho họ.

Tiểu Cầm cảm thấy vô cùng khó chịu. Từ nhỏ tới lớn, cô là một người rất tự lập, việc của mình thì tự mình làm chủ. Cô thực sự không hiểu ba mẹ mình còn không yêu cầu mình giao thẻ lương, tại sao sau khi kết hôn lại chịu sự ép buộc này từ mẹ chồng.

Trương Đông thì cố gắng xoa dịu mẹ và vợ. Cuối cùng, Trương Đông đem thẻ lương của mình giao cho mẹ, còn thẻ lương của Tiểu Cầm thì cô tự giữ lấy.

Thế là vấn đề xảy ra.

Mẹ Trương Đông muốn tính toán tổng thể thu nhập của Trương Đông và Tiểu Cầm, bây giờ người đưa chỉ có con trai bà, còn con dâu thì giữ lại, vậy thì chi tiêu trong nhà này làm sao tính được đây?

Vì thế, mẹ Trương Đông bắt đầu yêu cầu Tiểu Cầm mua này mua nọ, hoặc là đưa chi phí sử dụng trong nhà. Ban đầu thì Tiểu Cầm không nghĩ gì, vì đây vẫn là à của cô, đồ dùng sinh hoạt và thực phẩm cô chi cũng được, tiền điện tiền ga cũng vậy, cô đều đưa đủ cả.

Mãi cho tới một buổi tối, cô và Trương Đông đi siêu thị mua đồ, thẻ của cô thanh toán hết rồi mới kêu Trương Đông thanh toán giùm, Trương Đông đứng đó nhìn cô

khó xử, nói toàn bộ tiền của anh đều ở chỗ

mẹ.

Tiểu Cầm chợt tỉnh ra. Cô và người đàn ông này kết hôn, sau khi kết hôn dù là ở nhà anh mua, thế nhưng mọi chi tiêu sinh hoạt thì cô phải chi trả, cũng có nghĩa là cô nuôi người đàn ông này. Còn thu nhập của người đàn ông này? Thì bị mẹ anh ta giữ lại hết.

Vợ chồng sau khi kết hôn thì tất cả mọi thứ đều trở thành tài sản chung. Nói một câu khó nghe, trong lương của Trương Đông cũng có một phần mà pháp luật dành cho cô, bây giờ sao lại trở thành thế này?

Đây là tiền lương, được coi là chuyện lớn. Lại nói đến những việc nhỏ trong gia đình, mẹ Trương Đông còn quản cả về việc rèm cửa sổ nhà Tiểu Cầm và Trương Đông màu gì, ga trải giường kiểu dáng ra sao, rồi nắp bồn cầu vệ sinh úp xuống hay dựng lên, phàm mọi việc đều được làm theo ý bà.

Tiểu Cầm nhanh chóng cảm thấy không

thể chịu nổi bà mẹ chồng việc gì cũng

nhúng vào, việc gì cũng hoa tay múa chân.

Thế là khói lửa chiến tranh gia đình bùng nổ.

Trương Đông không hiểu: “Mẹ là mẹ của anh, những gì mẹ muốn đều là việc nhỏ, căn bản không đáng là gì. Tại sao em lại không nhẫn nhịn mẹ? Ga giường dùng kiểu gì quan trọng lắm sao? Bao nhiêu năm, khi anh chưa ở với em, mẹ anh sắp đặt thế nào thì anh dùng vậy, em không thể nào thích nghi được sao?”

Tiểu Cầm rất muốn nói với Trương Đông rằng, em với anh kết hôn là em và anh phải thích ứng và hòa hợp với nhau, chứ không phải em thay đổi để thích ứng và dĩ hòa với gia đình anh. Em kết hôn với anh chứ không phải kết hôn với người nhà anh.

Tiếc là Trương Đông không hiểu điều đó, anh cảm thấy Tiểu Cầm tính tình quá mạnh, thế là sau đó họ ly hôn.

Sau này, Trương Đông kết hôn hai lần

nữa, tính cách hai nàng dâu sau này

ngạnh, không thể thích ứng nổi với gia đình

anh, cuối cùng cũng dẫn tới hôn nhân tan

vỡ.

Bạn bè xung quanh ai cũng biết Trương Đông có một bà mẹ như vậy. Cho tới bây giờ, Trương Đông vẫn còn đơn độc.

Tình yêu và hôn nhân vô cùng phức tạp, không thể nào kể hết những ví dụ đơn cử mà tôi đưa ra, hơn nữa, bây giờ tôi cũng đang dò dẫm bước đi trên con đường sống chung trong hôn nhân.

Phần tái bút này viết thật không giống tái bút. Khi viết Sống chung sau ly hôn, trong nhà cũng trùng khớp xảy ra rất nhiều việc, tới tận lúc đó, tôi mới thực sự hiểu rõ hôn nhân và gia đình có ý nghĩa như thế nào với một người phụ nữ.

Hi vọng cuốn sách này của tôi có thể làm bạn sau khi đọc không khỏi cảm động, như vậy là tôi cũng cảm thấy vô cùng mãn

nguyện rồi.

- Hồ Tiểu My -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-chung-sau-ly-hon>